

Giới thiệu Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả

Tên gốc: Kiều công chúa cùng măng phò mã.

Số chương: 80 chương (77 chương chính văn + 3 phiên ngoại).

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình cổ đại, cung đình hấu tước, ngọt sủng, 1x1, HE.

Edit + Beta + Bia: team Hoàng Vân Điện.

Tình trạng: đang miệt mài edit.

Trong Đại Diễn triều xuất hiện một đóa hoa đặc biệt nhất chính là Xương Hoa công chúa, cũng bởi ở nàng có tính cách dịu dàng lại có diện mạo xinh đẹp xuất chúng, khiến người ta yêu thích từ tận đáy lòng.

Còn nam chính lại là một đại tướng quân là tuy tính tình người thật thà nhưng lại lỗ mãng mà trên dưới quan lại ai cũng biết, lòng dạ hiểm độc, mặt mày lạnh lùng, có thể làm ông kẹ để hù dọa trẻ con khóc đêm.

Một ngày nọ, Hoàng Đế hạ chỉ hứa gả công chúa cho măng phu Đại tướng quân, trên dưới triều đình ai nấy đều khóc lóc thương tiếc nàng.

[Nhắc nhở nhỏ nhỏ: Đây là câu chuyện viết về con gái Xương Hoa công chúa của Chử Diệu và Tiết Tĩnh Xu, hai nhân vật chính trong truyện Hoàng Sủng cùng tác giả]

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Công chúa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Rạng sáng của một ngày đầu mùa đông.

Trên bầu trời xanh lơ có vô số ánh sao lấp lánh, phía xa chân trời còn là một mảng tối mờ, đây đúng là thời gian buồn ngủ nhất trong ngày. Lại có vài nơi trong cung lục đục thấp đèn, đám nội thị vội vàng tới lui, dù bận rộn nhưng vẫn giữ vẻ yên ắng.

Cung nữ Tía Tô thấp nển trên giá, đi vào chính điện Vĩnh Nhạc cung.

Hai tiểu cung nữ gác đêm ngồi bên cạnh bàn thấp, một tay chống trán, đầu rũ thấp, mơ mơ màng màng ngủ. Nhưng các nàng ngủ không sâu, gió lạnh len qua khe cửa vào phòng làm các nàng rùng mình, mở đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem ra, đến khi thấy người trước mặt, lại giật mình một cái, rốt cuộc con buồn ngủ cũng tiêu tan hết, nom nớp lo sợ đứng lên.

Tía Tô gờ tay ngăn ý định muốn vấn an của các nàng lại, nhẹ giọng nói: “Công chúa ngủ thế nào? Có đi tiểu đêm không?”

Một cung nữ trong đó nắm vạt áo, nhỏ giọng đáp lời: “Suốt đêm Công chúa vẫn luôn yên giấc, không có thức dậy.”

Tía Tô gật đầu, còn muốn hỏi lại đã nghe nội điện truyền ra một chút động tĩnh, sau đó là một giọng nói vừa mới tỉnh ngủ, khàn khàn mềm mại, hỏi: “Đã mấy giờ rồi?”

Tía Tô không tiếp tục hỏi tiểu cung nữ nữa, vội vén rèm châu đi vào nội điện.

Trong điện ánh nến lay động, không khí ảm áp, nhấc lên tầng tầng màn che, Xương Hoa công chúa Chử Thanh Huy đang ngồi ở đầu giường.

Dù chưa phải là lúc thời tiết lạnh nhất, nhưng trong Vĩnh Nhạc cung đã sớm đốt địa long, cảm giác ảm áp như cuối xuân. Vì vậy mà khuôn mặt trắng nõn không tì vết của Công chúa, lúc này cũng phủ một màu đỏ ửng như màu má hồng. Áo trong màu trắng tinh như tuyết, tóc đen như mực, tuy nhiều năm qua Tía Tô đã sớm nhìn quen cảnh này, nhưng hiện tại bỗng nhiên nhìn lại, vẫn không khỏi cảm thán trong lòng.

Chử Thanh Huy che miệng ngáp một cái, lại mơ hồ hỏi: “Tô Tô, mấy giờ rồi?”

Tía Tô hồi phục tinh thần, hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, mới chậm rãi đi lên nghênh đón, cười khanh khách nói: “Còn sớm, trời còn chưa sáng, công chúa ngủ thêm chút nữa đi.”

Chỉ Thanh Huy vẫn chưa tỉnh hẳn, mí mắt còn đang đánh nhau, ôm gối đầu ngồi yên một lát, lắc lắc đầu, tựa hồ muốn xua tan đi cơn buồn ngủ, rồi mơ hồ nói: “Không thể ngủ nữa, hôm nay Tiểu Tuấn nhập học, ta đã hứa sẽ đưa đệ ấy đi Hàm Chương điện rồi, Tô Tô, ngươi mau đánh thức ta, nếu không ta lại ngủ nữa mất.”

Nàng không muốn ngủ tiếp, nhưng mí mắt giống như nặng ngàn cân, vẫn luôn trái ý nàng mà híp lại. Nếu không có người đánh thức giúp, chỉ sợ không được bao lâu nữa nàng sẽ bỏ cuộc mà ngủ mất.

Tía Tô cũng rõ ràng nội tình trong đó, Công chúa và Thái tử là huynh muội long phượng thai, lúc hai người được sinh ra, Thái tử như những đứa trẻ bình thường khác, còn công chúa chỉ nặng hơn bốn cân. Từ nhỏ thân thể nàng gầy yếu, được các ngự y ở Thái Y viện nhiều năm điều dưỡng, rốt cuộc hiện giờ đã giống với người bình thường. Chỉ là mỗi khi trời lạnh nàng lại thích ngủ, đến khi thức dậy sẽ đặc biệt khó khăn.

(*) Nhắc lại hen, bốn cân là chỉ có 2kg thôi.

Thấy công chúa nhũn mảy nỗ lực đấu tranh với cơn buồn ngủ, Tía Tô khẽ giả cầm nển xuống, đặt tay mình lên má nàng.

Chỉ Thanh Huy không hề phòng bị, giật mình kinh ngạc phát ra một âm thanh bằng giọng mũi ngán ngủ, rốt cuộc cơn buồn ngủ đã bị một đôi tay lạnh lẽo này xua đi.

Nàng giờ tay sờ mu bàn tay của Tía Tô, hỏi: “Lạnh quá, bên ngoài trời rất lạnh phải không?”

Tía Tô nói: “Nóc nhà động hơi sương, lu nước lại kết một tầng băng mỏng, nhìn tình hình này, có thể hai ngày sau tuyết sẽ rơi.”

“Lại đến mùa đông rồi.” Chỉ Thanh Huy nhẹ giọng ní non.

Chờ khi cung nữ bên ngoài nghe được động tĩnh, liền bê chậu rửa mặt nối đuôi nhau đi vào.

Chỉ Thanh Huy để các nàng hầu hạ rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, trang điểm. Còn Tía Tô lấy một cái áo choàng bạch hồ [1] tới khoác thêm cho nàng.

[1] Bạch hồ: chôn bạc, áo trắng, áo Bắc cực. (Để nguyên hán việt nghe cho "soang":))

Lúc này, bên ngoài sắc trời lơ mờ sáng, những ngôi sao trên cao đang dần dần lặn hết, vùng trời phía đông đã le lói vài tia sáng bình minh. Gió đông lạnh thấu xương, hơi thở rét lạnh xông vào xoang mũi, lan truyền từ vùng não cho tới tứ chi, giờ phút này nàng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Cung nữ vây quanh Chỉ Thanh Huy vượt qua một cung tường (*), đi vào nơi ở của Hoàng hậu – Tô Phượng cung.

(*) Bức tường của cung thất.

Không yên lặng như Vĩnh Nhạc cung, tìm khắp Tô Phượng cung cũng không thấy một người nào mông lung buồn ngủ, mọi người đều tập trung vào công việc của mình, nghiêm túc lại có trật tự.

Hiện tại Hoàng hậu đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn vẻ ngoài của bà như chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn căng mịn không thấy một nếp nhăn.

Đế hậu phu thê tình thâm, hậu cung của Đại Diễn triều chỉ có một vị chủ nhân là Hoàng hậu, nhiều năm qua chỉ sinh hạ hai nam một nữ.

Đại hoàng tử và Công chúa Chỉ Thanh Huy là một đôi long phượng thai, khi hai người một tuổi, Hoàng đế đã sắc phong Đại hoàng tử làm Thái tử, ban phong hào cho công chúa là Xương Hoa. Vài năm sau, Hoàng hậu lại sinh hạ Nhị hoàng tử.

Bà thấy Chỉ Thanh Huy tới thỉnh an sớm như vậy, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ là hôm nay ta dậy trễ?”

Chỉ Thanh Huy vài bước tiến lên, dựa sát vào ngực mẫu hậu, mang theo vài phần tự đắc nho nhỏ, nũng nịu nói: “Không phải mẫu hậu dậy trễ, là con dậy sớm thôi.”

Hoàng hậu ôm lấy nàng, triu mến chỉ chỉ vào mũi nàng, cười hỏi: “Hiếm khi dậy sớm như hôm nay, không biết là vì sao vậy?”

“Hôm nay Tiểu Tuấn nhập học, con đã hứa với đệ ấy là sẽ đưa nó đi Hàm Chương điện. Tiểu Tuấn còn chưa đến sao? Nếu chậm chút nữa một lát sẽ đến muộn.”

Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài cung nhân truyền lời, Nhị hoàng tử tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

Chỉ Thanh Huy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn lùn lùn từ ngoài cửa tiến vào.

Nhị hoàng tử Chỉ Tuấn chỉ mới năm tuổi, trên mặt còn vẻ bụ bẫm non nớt chưa tan, vậy mà nó lại càng muốn làm ra dáng vẻ của một người lớn, bước chân trầm ổn thừ thả, theo mỗi bước chân là hai má thịt trên mặt cũng lay động theo. Đi đến trước mặt Hoàng hậu, hành lễ rất có nề nếp, sau khi đứng

dậy lại híp mắt cười với Chử Thanh Huy: “Thỉnh an hoàng tử.”

Hoàng hậu cười khê, duỗi tay ôm lấy nó, nói: “Lại học theo phụ hoàng của con à? Học cái gì không học, lại đi học theo tính tình của chàng.”

Ông cụ non Chử Tuân được Hoàng hậu ôm vào lòng, lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Mẫu hậu, nhi thần đã trưởng thành.....”

Chử Thanh Huy duỗi tay xoa bóp khuôn mặt nó: “Tiểu Tuân trưởng thành chỗ nào, rõ ràng còn lùn hơn tỳ.”

Nhị hoàng tử bị mẫu hậu cùng trưởng tỳ một trái một phải tấn công, khí thế đã giảm đi rất nhiều, nhéo nhéo đầu ngón tay trắng trắng tròn tròn, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng nói... Phụ hoàng nói hôm nay con đã vỡ lòng, về sau chính là người lớn, không thể lại muốn mẫu hậu ôm được.”

Hai mắt Hoàng hậu hơi nhú lại, trong lòng đã hiểu rõ, trên mặt lại không có biểu hiện gì, trái phải ôm một đôi nhi nữ, cười nói: “Phụ hoàng con nói không tính, nghe mẫu hậu này, đừng nói hiện giờ Tuân Nhi mới năm tuổi, cho dù con có năm mươi tuổi, thì khi ở trước mặt mẫu hậu con cũng vẫn là hài tử.”

Chử Tuân nghe xong, vô cùng vui vẻ mà ném thánh dụ của phụ hoàng ra sau đầu.

Lúc này Hoàng đế đang lâm triều, Thái tử đã thức dậy đi học từ sớm, nên chỉ có ba người mẫu tử bọn họ dùng cơm.

Ăn sáng xong, Hoàng hậu trình trọng dặn dò Nhị hoàng tử, muốn nó tôn kính sư trưởng (thầy giáo), hòa đồng với bạn bè, không được hồ nháo, không được bướng bỉnh.

Nhị hoàng tử quy củ nghe xong giáo huấn, mới nắm tay trưởng tỳ đi đến Hàm Chương điện.

Hàm Chương điện thuộc về ngoại đình, xưa nay là nơi hoàng tử nhập học, con cháu của vương công quý tộc cũng bồi học ở đây. Triều đại này tương đối coi mờ, nữ nhi cũng có nhiều quyền lợi hơn tiền triều. Huống hồ mọi người đều biết, Xương Hoa công chúa là bảo bối trong tay Đế hậu và Thái tử, thấy nàng tự do ra vào ngoại đình, cũng không có người nào dám nhiều lời một câu.

Tuy Chử Thanh Huy hay làm nũng ở trước mặt cha mẹ và huynh trưởng, nhưng khi đối mặt với ấu đệ, nàng cũng muốn nỗ lực làm tỳ tử tốt. Từ xa đã thấy bức tường vây quanh Hàm Chương điện, nàng liền dừng lại, sửa sang lại vạt áo cho Chử Tuân, căn dặn nội thị cẩn thận trông coi Nhị hoàng tử.

Trước đó Nhị hoàng tử chỉ lo hưng phấn, hiện tại thấy sắp phải chia lìa với trưởng tỳ ngày ngày làm bạn, khó tránh khỏi có vài phần không nở, rốt cuộc nó cũng chỉ là một đứa trẻ bốn năm tuổi, lôi kéo vạt áo Chử Thanh Huy, không muốn buông ra.

Chử Thanh Huy sờ đầu nó, an ủi nói: “Đừng sợ, tỳ đã hỏi thăm rõ ràng rồi, những tiên sinh ở đây đều là người có phẩm chất thanh cao, chỉ cần đệ ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ sẽ không la mắng gì đệ. Nếu như không cẩn thận mà mâu thuẫn với những công tử nhà các đại thần, thì đệ cũng đừng ý thế hiếp người, làm chuyện gì cũng phải nói đạo lý. Nếu bọn họ dám can đảm khi dễ đệ thì cứ đi tìm Thái tử ca ca, nếu như Thái tử ca ca không ra mặt cho đệ, vậy nhất định tỳ tỳ sẽ giúp đệ trút giận.”

Nhị hoàng tử một mực gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cẩn thận nói: “Tỳ tỳ, đệ nghe nói võ sư phó (*) đã cáo lão, còn đề cử thần võ Đại tướng quân với phụ hoàng, hần, hần có thể dùng bản tử đánh đệ hay không?”

(*) *Thầy dạy võ.*

Chử Thanh Huy hít một hơi, không giữ được dáng vẻ của một trưởng tỳ nữa, hai mắt tròn tròn: “Gi? Chính là tên Đại tướng quân tàn ác hung dữ kia sao?”

Nhị hoàng tử nước mắt lưng tròng: “Chính là hần, a tỳ, nếu hần thật sự đánh đệ, tỳ phải tới cứu đệ nha.”

Trong lòng Chử Thanh Huy vừa hoang mang vừa rối loạn, thật ra nàng và tiểu đệ chưa từng gặp thần võ Đại tướng quân, nhưng đều bị mấy lời đồn đãi về hần dọa sợ.

Nghe đồn vị Đại tướng quân này thân cao chín thước, sức mạnh phi thường, cánh tay rắn chắc như đồng thiết, diện mạo khiến cho người ta sợ hãi. Từ trước đến nay hần độc lai độc vãng, ngày thường lại hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác, nhưng khi có tin tức nào đó về hần, thì nhất định sẽ kèm theo một trận mưa máu gió tanh.

Hần nhậm chức được ba bốn năm, thì cũng gần ấy năm trong đô thành lan truyền những tin đồn về hần. Thậm chí có và người muốn hù dọa tiểu hài tử trong nhà, nói nếu nó không ngoan, ban đêm thần võ Đại tướng quân sẽ tới bắt nó đi.

Tuy Chử Thanh Huy nàng không còn là tiểu hài tử nữa, nhưng thường xuyên nghe được đám cung nữ nội giám lên lút nghị luận hành tung của Đại tướng quân, một lần hai lần còn không tin, nhưng nhiều lần như vậy, dần dần, nàng vừa nghe đến cái tên này đã bất giác sợ hãi.

Nhưng hiện tại tiểu đệ còn ở trước mặt, nàng thân là trưởng tỳ, sao có thể rụt rè?

Huống hồ mới vừa rồi nàng còn nói với tiểu đệ, nói nó đừng sợ, còn nàng đương nhiên..... Đương nhiên cũng không thể sợ.

Chử Thanh Huy nuốt nuốt nước miếng, ưỡn thẳng eo nhỏ, trước ánh mắt mộng lung đắm lệ của Nhị hoàng tử, nàng khó khăn mà duy trì thể diện của một

trường tử: “Yên tâm, tỷ tỷ nhất định, nhất định sẽ đi cứu đệ!”

Δ *Chú thích ảnh:*

[1] *Cáo Bắc cực (thấycungquáđã □)*

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lời đồn

Edit: Rika

Beta: Dao

Tỷ đệ hai người lưu luyến chia tay, Nhị hoàng tử Chử Tuân quay đầu lại, đi về phía Hàm Chương điện ở phía trước. Nó còn không yên tâm xoay người lại, mắt rung rung hướng nàng gào một câu: "A tỷ, buổi chiều còn có tiết của võ sư phó, tỷ nhớ tới nha!"

Chử Thanh Huy uốn thẳng thân thể nhỏ nhắn của mình, cực kỳ đáng tin gật đầu với nó: "Yên tâm đi."

Khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Nhị hoàng tử, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức kêu: "Tô Tô Tô Tô, mau đỡ ta một chút, ta sắp không đứng vững rồi."

Tía Tô vội tiến lên đỡ lấy nàng.

Chử Thanh Huy chậm rãi thở dài, chân mày tinh tế nhíu lại, có vẻ nàng rất lo lắng về việc này: "Bây giờ phải làm sao đây?"

Tía Tô so với nàng chỉ lớn hơn hai tuổi, khi nghe nói buổi chiều phải đi gặp thần võ Đại tướng quân đáng sợ kia, thậm chí nàng ấy còn muốn cứu Nhị hoàng tử từ tay của hắn trở về, trong lòng cũng cảm thấy run rẩy. Nhưng thấy công chúa cũng đang hoang mang mờ mịt, thế nên nàng đành phải trấn an: "Hay là, đến lúc đó chúng ta nhờ Thái tử ra tay?"

Chớp mắt một cái, Chử Thanh Huy như nhớ ra vị Thái tử ca ca thì liền vui mừng, nhưng nàng lại nhanh chóng lắc đầu, cắn môi, nghĩa khí mà nói: "Tiểu Tuân xin ta giúp đỡ, ta thân là trường tử, sao có thể bỏ cuộc được? Đừng nói là một thần võ Đại tướng quân, cho dù là mười vị thần võ Đại tướng quân,

ta cũng, ta cũng..... Ta cũng còn sợ....."

Nàng đáng thương quay đầu lại, dùng đôi mắt ngập nước nhìn về phía Tía Tô, hít hít cái mũi, nói: "Đến lúc đó chúng ta sẽ lên đi nhìn trộm, nếu Đại tướng quân không có xử phạt Tiểu Tuân thì tốt, nhưng nếu như Tiểu Tuân không cẩn thận phạm sai lầm, chúng ta sẽ lập tức đi tìm Thái Tử ca ca."

"Vâng, Thái Tử nhất định sẽ không đứng yên nhìn đâu."

Chữ Thanh Huy gạt đầu, mày vẫn nhíu lại không giãn ra như cũ, trong lòng bất chợt nghĩ đến bộ dáng của Đại tướng quân kia.

Nghe nói khuôn mặt hần lớn bằng cái chậu, ngũ quan dữ tợn, một cái nắm tay thôi cũng lớn như bao cát. Một quyền đâm xuống, có thể đánh bể đầu người khác, nghe nói trước kia hần từng đánh chết một cao thủ ở đệ tộc đang sống sờ sờ, biến thành một đồng thịt vụn!

Lại nghe nói hần rất không kiên nhẫn khi nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, một khi có đứa trẻ nào ở trước mặt hần khóc, hần liền bẻ gãy đầu của nó, sau đó vật xuống đá như trái cầu, rồi còn đem hộp sọ làm thành chén rượu.

Còn nghe nói, hần thích xem xương đùi của người ta coi như củi mà nhóm lửa, một khúc đùi có thể cháy một ngày, toàn bộ mùa đông đều không cần lo lắng phải chịu lạnh!

Kỳ thực với những chuyện này, Chữ Thanh Huy từng có chút hoài nghi, nhưng mà bọn cung nữ và thái giám lại vỗ ngực đảm bảo, thậm chí còn giơ tay thề, nói rằng đã có người từng tận mắt nhìn thấy.

Tuy rằng nàng không quá tin tưởng, nhưng lúc ấy vẫn còn nhỏ nên cũng không biết phản bác lại thế nào. Chỉ là lúc đang tắm lại trộm đánh giá đôi chân dài nhỏ trắng nõn của mình, trong lòng thầm nghĩ, nàng gầy như vậy, hai cái đùi chắc chắn cháy không được bao lâu, có lẽ sẽ không có người nào đánh chủ ý lên nàng, lúc này nàng mới có thể an tâm mà ngủ.

Trong lòng nàng chất chứa tâm sự, vì vậy buổi sáng đến Tê Phượng Cung bồi Hoàng hậu, đã sớm bị mẫu hậu nhìn ra.

Hoàng hậu cảm thấy kỳ lạ, mấy hài tử này của bà, Chữ Tuân thì còn nhỏ nên không cần phải nói, Thái tử và Công chúa này là một đôi song thai, tuy nói là cùng nhau sinh ra, cùng nhau lớn lên, nhưng từ nhỏ tính cách đã khác nhau rất nhiều. Một đứa thì suốt ngày âm ỉ, một đứa thì nhã nhặn ôn tồn, còn vì sự khác biệt ấy mà có được hai cái nữ danh là Huyền Huyền và Noãn Noãn.

Sau này dần lớn lên, không biết vì sao mà tính tình Thái tử khi còn nhỏ đã dần dần thay đổi, hiện giờ càng ngày càng trầm ổn, hi vọng không hiện ra mặt, quả thật giống y như phiên bản thu nhỏ của phụ hoàng nó, chính xác là một tiểu hoàng đế.

Ngược lại Công chúa ngày càng hiếu động, phía trên có nàng cùng phụ hoàng sủng ái, bên cạnh lại có Thái tử ca ca che chở, vì vậy tuy sống trong chốn thâm cung, nhưng tới bây giờ vẫn giữ được tâm tính hồn nhiên hoạt bát.

Hoàng hậu, Hoàng đế cùng với Thái tử, cả ba người đều nguyện ý che chở cho nàng có được một tâm hồn thuần khiết. Hiện tại Hoàng đế còn tại vị, nàng là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế, sau này khi Hoàng Đế không còn nữa, nàng là muội muội duy nhất của Tần Đế, thân phận cao quý như vậy là độc nhất vô nhị. Bọn họ chính là muốn cả đời nàng được đơn thuần vui vẻ mà sống, nào có ai dám nói một câu nghi ngờ nào??

Có thể nói, Chữ Thanh Huy sống đến lớn như vậy, mỗi một ngày đều vô tư lự, không việc gì có thể khiến nàng lo lắng, nhưng hôm nay mặt mày u sầu như vậy, là trước nay chưa từng có.

Hoàng hậu đặt đồ trong tay sang một bên, cầm lấy tay nữ nhi, cẩn thận sửa sang lại phần tóc mái của nàng cho gọn, ôn nhu hỏi: "Như này là làm sao đây, buổi sáng lúc đưa Tuân Nhi nhập học không phải vẫn còn tốt sao?"

Chữ Thanh Huy ngược mắt nhìn Hoàng hậu một cái, lo lắng nói: "Mẫu hậu, con nghe nói võ sư phó mới tới là thần võ Đại tướng quân."

Hoàng hậu cũng không ngạc nhiên, gạt đầu nói: "Đúng vậy, Lý sư phó cáo lão, lại đề cử hần với phụ hoàng con, nói hần tuổi tác tuy nhỏ, nhưng kiến thức cơ bản lại cực kỳ vững chắc, cũng đúng lúc có thể dạy bảo mấy tiểu hài tử."

"Nhưng mà mẫu hậu, đó là thần võ Đại tướng quân trong truyền thuyết nha, sao phụ hoàng lại đồng ý?"

Hoàng hậu nghi hoặc nói: "Không những phụ hoàng con đồng ý, ta cũng rất tán đồng, chẳng lẽ có chỗ nào không ổn?"

"Hần, hần....." Chữ Thanh Huy ghen đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Không phải hần sẽ bẻ gãy đầu người ta sao? Còn sẽ băm người ta thành thịt vụn, còn thích dùng xương đùi để nhóm lửa! Hần đáng sợ như vậy, lẽ đâu sẽ đánh Tiểu Tuân thì sao?"

Hoàng hậu sùng sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, dờ khóc dờ cười chỉ chỉ cái đầu nhỏ của nữ nhi: "Trong đầu con nghĩ cái gì thế? Nghe được mấy lời đồn này từ đâu vậy?"

Chữ Thanh Huy nhìn sắc mặt của mẫu hậu, trong lòng càng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi sao? Nàng xoa xoa đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Các cung nhân đều nói như vậy."

Hoàng hậu nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, ở bên ngoài cũng không ai có thể lộ ra mấy tin tức này với công chúa, xem ra cung nhân của Vĩnh Nhạc cung còn cần phải xử lý một phen, không thể để những miệng lưỡi ba hoa đó dạy hư công chúa được.

Nàng âm thầm suy nghĩ, nhưng trên mặt lại nói: "Cung nhân nói như vậy, con liền tin à? Cũng không có chính kiến của mình sao?"

Chử Thanh Huy thấp giọng nói: "Ngay từ đầu con vốn không tin, nhưng mà tất cả mọi người đều nói như vậy, tất cả lời nói đều giống nhau, con nghĩ nếu đã có lời đồn hoang đường như thế chắc cũng nên có một nguyên nhân nào đó?"

Hoàng hậu sờ sờ búi tóc nàng, tán thành nói: "Câu này nói rất hay. Thần võ Đại tướng quân kia, xác thật từng dùng một nắm tay đánh chết người, nhưng con biết là vì lý do gì không?"

Chử Thanh Huy nghe thấy hẳn thật sự từng đánh chết người, mấp máy môi, nhỏ giọng hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì người nọ từng sử dụng thủ đoạn để hèn đánh lên một vị sư huynh đệ của tướng quân, khiến người đó ngã xuống vực thẳm, nhiều năm như vậy, ngay cả thi thể cũng không tìm được."

Chử Thanh Huy che miệng kinh hô một tiếng.

Hoàng hậu lại nói: "Đúng thật là tướng quân cũng từng vạ lây cho người khác, nhưng người hẳn giết, đều là dị tộc đến xâm lấn Đại Diễn triều ta. Mỗi người bọn họ trên tay đều dính đầy máu tươi của con dân chúng ta, những người này, con nói xem có nên giết hay không?"

Chử Thanh Huy cảm thấy khó chịu, liên tục gật đầu.

"Những người tung ra lời đồn, cũng chỉ là vì trong lòng có quỷ. Những người đó thấy tướng quân có thực lực như vậy, muốn dùng lời nói để mưu đồ làm hại hẳn thôi. Đáng tiếc người trong thiên hạ, thế nhưng bởi vì vậy mà càng khiếp sợ hẳn."

Không đợi Chử Thanh Huy lên tiếng, bà lại nói: "Noãn Noãn, con phải nhớ kỹ, có hẳn cả người dính đầy máu tươi, mới có chúng ta an cư lạc nghiệp. Bá tánh không hiểu sự tình nghe xong hai câu đồn đãi liền tin là thật, nhưng con thân là công chúa của Đại Diễn triều, nhất định không được hiểu lầm hẳn như thế!"

Chử Thanh Huy ngồi không yên, liền đứng lên cúi đầu xuống, tràn đầy hổ thẹn: "Mẫu hậu, con, con sai rồi....."

Hoàng hậu nhẹ thở dài, nghe nàng nhận sai, mới từ tốn nói: "Không trách con được, những việc này trước kia ta chưa từng nói qua với con, con chỉ nghe người khác nói hai ba câu khó tránh khỏi sẽ ghi nhớ trong lòng. Hiện tại lại lo lắng cho đệ đệ con, mới có thể như thế. Tuần Nhi ngày đầu tiên nhập học, ta cũng lo lắng nó ăn không ngon. Như vậy đi, sau giờ Ngọ ta lệnh Ngự Thiện Phòng làm hai hộp thức ăn, con tự mình đưa đến Hàm Chương điện, chia cho mọi người cùng ăn một ít, tiện thể con nhìn thử xem thần võ Đại tướng quân oai hùng như thế nào."

Chử Thanh Huy vội gật đầu, trong lòng âm thầm quyết định, mặc kệ bộ mặt thật sự của vị Đại tướng quân có đáng sợ ra sao, dù gì nàng cũng từng hiểu lầm hẳn như thế, lúc này cũng nên đến xin lỗi với người ta mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mới gặp

Edit: Dao

Beta: Tiểu Pi

Buổi chiều, Chử Thanh Huy mang theo cung nữ, xách theo mấy hộp thức ăn đến Hàm Chương điện.

Hàm Chương điện chiếm diện tích rộng lớn, tiền điện là chỗ hoàng tử, thân thích hoàng tộc, cùng với đám con cháu vương tôn học văn, phần hậu viện còn lại là một tòa võ trường. Buổi chiều mỗi ngày, nhóm học sinh phải đến đây theo võ sư phổ tập võ, giúp thân thể khỏe mạnh.

Lúc Chử Thanh Huy còn nhỏ, ba ngày hai lần sẽ chạy tới Hàm Chương điện tìm Thái tử, tình cảm huynh muội hai người tốt đến mức Đế Hậu cũng chen vào không lọt. Sau đó Nhị hoàng tử được sinh ra, năng tự xưng mình là trưởng tử muốn chăm sóc ấu đệ, lúc này mới chia một nửa tình lực ra, không siêng năng tới tìm Thái tử chơi đùa như trước.

Vì đã đến nhiều lần, nên nàng đối với Hàm Chương điện quen cửa quen nẻo, trực tiếp vòng qua tiền điện đi đến hậu viện võ trường.

Còn chưa bước vào giữa sân đã nghe được vài tiếng hô hào. Chử Thanh Huy thả chậm bước chân, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Bên trong có tiếng của Thái tử ca ca, cũng có tiếng của vài vị thư đồng bên cạnh hẳn, còn có tiếng của mấy vị đường huynh đệ nhà hoàng thúc, nhưng nàng lắng nghe một hồi, cũng không nghe thấy động tĩnh của tiểu đệ đệ.

Nàng quay đầu lại làm động tác giữ im lặng đối với cung nữ phía sau, rồi sau đó nhấc váy, rón ra rón rén mà theo tường viện đi đến cạnh cửa, thật cẩn thận ló đầu ra, nhìn về hướng võ trường.

Giữa sân ước chừng có mười mấy học sinh, dựa theo độ tuổi lớn nhỏ mà chia thành mấy nhóm, tuổi lớn nhất chính là vài vị thiếu niên bên cạnh Thái tử, lúc này bọn họ đang đánh quyền. Có một nhóm khác mười mấy tuổi đang luyện bắn tên, còn lại chính là mấy đứa nhỏ tuổi sàng sàng như Nhị hoàng tử, chạy bộ thừa thốt vòng quanh võ trường.

Còn có vài tên nội giám đứng ở góc tường chờ mệnh, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng chỉ còn lại một người đứng ở giữa sân.

Người nọ đưa lưng về phía cửa cung, khiến người khác thấy không rõ tướng mạo, chỉ thấy hần cả người mặc y phục màu đen, thân hình cao lớn, khoanh tay đứng đó. Tuy không khoa trương giống lời đồn là chiều cao chín thước, nhưng ít nhất cũng phải bảy tám thước. Đứng giữa đám thiếu niên, thân hình hần liền trở nên đặc biệt nổi bật, có vẻ giống hạc trong mây gà, hết như một con mãnh hổ chạy lạc vào đám mèo con.

Chử Thanh Huy nghĩ đến hình ảnh trong đầu, nhin không được che miệng cười trộm.

Không biết rốt cuộc là hần có bộ dáng như thế nào, có phải mặt to như cái chậu, khuôn mặt dữ tợn, đầu bằng đồng tay bằng sắt giống như người ta nói hay không? Một nắm tay của hần, không biết có thật là to như bao cát không? Chân của hần có thật là thô to bằng cái eo của người bình thường không?

Trước đây nàng nghe lời đồn này thì cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Tuy nhiên lúc sáng sau khi nghe mẫu hậu giáo huấn một phen, hiện tại lại nhớ đến miêu tả của người khác về thân võ Đại tướng quân, cũng không còn thấy đáng sợ như cũ nữa, mà chỉ cảm thấy thật uy phong.

Đáng tiếc cách xa như vậy, người nọ lại chưa từng xoay người lại, thế nên mỗi nghi hoặc của nàng vẫn không thể được giải đáp.

Nàng đứng một mình ở cạnh cửa ngõ lom lom vào trong, cung nhân phía sau không hiểu nàng muốn gì, Tía Tô bèn nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, người có muốn cho truyền lời hay không?”

Chử Thanh Huy rút đầu lui ra sau, nói nhỏ: “Không cần quấy rầy bọn họ, mỗi lần sau một thời canh sẽ được nghỉ ngơi một khắc [1], đến lúc đó chúng ta lại đi vào.”

[1] Một khắc = 15 phút. Một thời canh = 8 khắc = 2 giờ.

Tía Tô lo lắng nói: “Bên ngoài gió lớn, người sẽ bị cảm lạnh, hay là đến tiền điện chờ đi?”

Chử Thanh Huy sờ sờ áo choàng của mình, đội mũ áo choàng lên, đường viền thật dài của áo choàng bằng lông tuyết hồ bọc lấy gương mặt nàng, làm mặt nàng trông càng nhỏ hơn, còn trông không bằng một bằng tay nữa.

Chử Thanh Huy lắc lắc đầu cười, đôi mắt to tròn híp lại thành vầng trăng khuyết: “Người xem, như vậy thì không lạnh nữa rồi, Thái tử ca ca đang đánh quyền, rất thú vị, ta có thể xem một chút không?”

Âm thanh xin xỏ mềm mại đến thế, chỉ sợ không ai có đủ sức để cự tuyệt, dĩ nhiên Tía Tô cũng không ngoại lệ. Nàng ấy đành phải bước lên đem áo choàng của nàng quấn chặt thêm chút, lúc này mới gật đầu đồng ý.

“Tô Tô thật tốt.” Chử Thanh Huy vui vẻ kêu nhỏ một tiếng, lại xoay người, tay chân nhẹ nhàng kéo kín mũ thò ra nửa cái đầu.

Nhưng nàng lại quên mất, lúc này nhìn lên nàng không đội mũ, cái đầu tròn tròn nhỏ nhỏ cũng không thấy rõ ràng, hiện giờ đội mũ viền lông cáo tuyết, vừa thò đầu ra liền bị người trong sân phát hiện.

Mấy thư đồng của Thái tử tuổi lớn hơn, lại vì lúc nhỏ Chử Thanh Huy luôn dính bên cạnh Thái tử, thế nên bọn họ cũng có vài phần giao tình với nàng, sẽ không quá câu nệ giống kẻ khác. Bây giờ phát hiện nàng, nhân lúc võ sư phó không chú ý, hướng về phía cửa làm mặt quỷ.

Chử Thanh Huy buồn cười che miệng, sợ bị võ sư phó phát hiện, liên tục xua xua tay ý bảo bọn hần tập trung một chút.

Rất nhanh, Thái tử cũng nhìn qua.

Chử Thanh Huy thả tay xuống, tặng cho hần một nụ cười toe toét, không tiếng động làm khẩu hình gọi "Thái tử ca ca".

Thái tử chỉ hơi gọi nhếch khóe miệng, thoáng gật đầu.

Chử Thanh Huy thấy biểu tình như ông cụ non của hần, ghét bỏ nhăn nhó cái mũi, hất đầu sang một bên không nhìn hần nữa.

Mấy năm gần đây mẫu hậu luôn than mãi với nàng rằng Thái tử ca ca càng lớn càng giống phụ hoàng lúc còn trẻ, khuôn mặt không cảm xúc, ít khi nói cười. Nàng thấy vài lần, trong lòng nghi hoặc, nếu phụ hoàng lúc tuổi còn trẻ cũng là bộ dáng này, vậy làm sao mẫu hậu xinh đẹp của nàng lại đồng ý gả cho phụ hoàng chứ?

Sau đó nghe Liễu cô cô nói, nàng mới biết được hoá ra hôn sự của phụ hoàng và mẫu hậu là do hoàng tổ mẫu của phụ hoàng định ra. Nàng không cảm thấy kì quái chút nào, bởi nếu không có vị lão tổ tông kia, chỉ sợ cả đời này phụ hoàng cũng không lấy được vợ.

Hiện tại Thái tử ca ca cũng như vậy, mỗi ngày đều mặt ừ mày chau, y hệt như ông già. Nàng dám khẳng định, nếu mai sau không có mẫu hậu ra tay, ca ca chắc chắn cũng sẽ ế!

Thái tử Chử Hằng thấy muội muội không để ý tới hắn, đành bất đắc dĩ cười cười.

Chử Thanh Huy lại đi tìm bóng dáng của tiểu đệ nhà mình, tìm nửa ngày, rốt cuộc thấy Chử Tuấn vất vả chậm rì rì chạy theo mấy đứa nhỏ ở một góc chân tường.

Trong đám trẻ này, đệ ấy là đứa nhỏ tuổi nhất, cũng là đứa lùn nhất, cho nên chạy cũng vất vả nhất. Không biết đã nó đã chạy được bao lâu mà lúc này khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, mỗi lần chạy một bước, thịt trên má cũng theo đó mà rung rung, làm người ta xem vừa buồn cười vừa đau lòng.

Chử Tuấn từ góc tường bên kia từ từ chạy tới, trong lúc vô tình giương mắt thì vừa vặn thấy được nửa cái đầu đang nhô ra khỏi cửa cung nhìn vào trong sân, không phải a tỷ của hắn thì là ai?!

Chử Tuấn lập tức phấn chấn tinh thần, quên hết mệt mỏi trên người, cũng quên vị sư phó nghiêm khắc đáng sợ kia vẫn còn ở đây, lớn tiếng gọi "a tỷ", nghiêng ngả lao đảo mà lao về phía cửa cung.

Lúc Chử Thanh Huy bị nhóc con nhìn thấy, trong lòng liền âm thầm gào thét, muốn đệ đệ mình dừng lại nhưng đã quá muộn, chỉ có thể nhìn tiểu đệ lao tới như yểm về tổ.

Nàng thật sự rất muốn tránh qua một bên, nhưng nhìn thấy nhóc con đầu đầy mồ hôi, lại thấy niềm vui sướng đơn thuần của nó khi nhìn thấy mình, bất kể thế nào cũng không đành lòng để nó thất vọng, đành phải căng da đầu từ sau cánh cửa bước ra, tiến lên một bước bắt được nhóc con. Trong lòng thầm xin lỗi võ sư phó một chút, nếu làm hắn không vui, nàng sẽ cùng tiểu đệ thành thật mà nghe giáo huấn vậy.

Chử Tuấn lại không nghĩ nhiều như vậy, nó nhào vào trong ngực trường tử, đã sớm quên lời hứa hẹn son sắt sẽ thành người lớn của mình ban sáng, trong lòng và cả ánh mắt đều tràn đầy vui vẻ: "A tỷ a tỷ, tỷ thực sự đến thăm đệ nha!"

Chử Thanh Huy móc khăn tay ra lau mặt cho đệ đệ, lại sửa sang lại đầu tóc bù xù của nó cho gọn gàng, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của nhóc, không khỏi đau lòng, hỏi: "Có mệt hay không?"

Chử Tuấn ưỡn ngực nhỏ, xòe ba ngón tay ra, tranh công nói: "Không mệt, đệ đã chạy ba vòng, còn có thể chạy thêm ba vòng nữa."

Chử Thanh Huy gật đầu khen: "Rất lợi hại, so với a tỷ còn lợi hại hơn."

Chử Tuấn nghe xong, cúi đầu, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói: "A tỷ là cô nương mà, không cần thoãn thoắt ngược xuôi, chờ Tiểu Tuấn luyện tốt công phu rồi, lúc đó sẽ có thể bảo vệ a tỷ."

Chử Thanh Huy cười cười: "Tốt, vậy tỷ sẽ chờ đệ đến bảo vệ tỷ."

Nàng sờ sờ đầu Chử Tuấn rồi đứng dậy, chuẩn bị dẫn hắn đi tìm võ sư phó xin lỗi, lại thấy người trong võ trường đã tốp năm tốp ba tản ra. Thái tử đang cùng vài người nữa đi về phía hai tỷ đệ, hoá ra là đến giờ nghỉ ngơi rồi.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn về phía giữa sân, chỉ thấy vị sư phó ngồi bên cạnh cái bàn đá duy nhất ở giữa sân, vẫn cứ đưa lưng về phía này.

Nàng nghĩ nghĩ, tạm thời cứ thế đã, rồi kêu cung nữ của nàng bày đồ ăn trong hộp ra.

Thái tử đi đến trước mặt hai tỷ đệ, ôn tồn gọi: "Noãn Noãn, Tiểu Tuấn."

Mấy người ở phía sau hắn hành lễ với Chử Thanh Huy.

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm mà gọi một tiếng Thái tử ca ca, lại chào hỏi với vài tên thư đồng của Thái tử một lượt: "Mẫu hậu nói luyện võ vất vả, gọi riêng ta mang hai hộp đồ ăn đến thưởng các ngươi."

Những người đó đồng loạt cảm tạ Hoàng hậu, có một người thì hoạt bát chút, cười hi hi nói: "Cũng vất vả công chúa."

Nếu là ngày thường, Chử Thanh Huy sẽ nói mấy câu cùng bọn họ, nhưng hôm nay trong lòng nàng còn nhớ đến việc khác, lấy đồ ăn trong hộp chia cho bọn họ một ít, lại lấy riêng thêm một phần nhỏ nữa rồi đi đến giữa sân.

Mặc kệ người khác vui đùa âm ỉ thế nào, người ngồi ở cạnh bàn đá kia vẫn yên tĩnh như pho tượng, hơi cúi đầu, chăm chú vào vật trên tay mình, phảng phất như không có gì có thể khuấy rầy hắn. Tuy hắn chỉ ngồi yên, và chỉ đưa ra một bóng lưng, lại khiến người khác sinh ra một loại cảm giác hơi bức bách.

Chử Thanh Huy từng bước một chậm rãi tới gần, trong lòng không khỏi tưởng tượng bộ dáng của hắn. Ngũ quan dữ tợn, nắm đấm thật to, đôi mắt như cặp chuông đồng, những miêu tả trong lời đồn này, làm nàng không nhịn được bồi hồi.

Nàng nhìn bóng dáng trước mặt, bước đi càng ngày càng chậm, cuối cùng, cơ hồ là nhích từng bước từng bước, chậm rì như ốc sên. Không phải nàng bị mấy cái tưởng tượng trong đầu dọa sợ, mà là thấy hắn cúi đầu chuyên chú như thế, trong lòng có hơi chần chừ, không biết tùy tiện tiến lên như vậy có khuấy rầy hắn hay không?

Khoảng cách giữa hai người chung quy cũng có hạn, mặc cho nàng đi chậm thế nào, một bước một bước, cuối cùng vẫn sẽ có lúc đi đến đích.

Đầu tiên nàng thử thăm dò, ngừng lại cách người võ sư phò mườì bước, nghĩ nghĩ, bèn tiến lên một bước, trong lòng quan sát phản ứng của hắn, thấy hắn không để ý tới mình, nghĩ nghĩ, lại tiến lên một bước nữa.

Ngày lúc nàng đang băn khoăn không biết nên mở miệng như thế nào, Diêm Mặc vẫn luôn chuyên tâm lau chùi chủy thủ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén như dao nhìn về phía người đi tới.

Chữ Thanh Huy tựa hồ bị dọa sợ, đứng im không nhúc nhích nhìn hắn, đôi mắt vì to tròn nay càng trũng lên tròn xoe.

Diêm Mặc chỉ quét mắt liếc nàng liếc một cái, lại cúi đầu.

Chữ Thanh Huy ngơ ngác mà nhìn dung mạo khác với lời đồn như trời với đất của hắn, ngây ngốc nói: "Người, người thật anh tuấn quá."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tướng quân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Lời này vừa nói ra, toàn bộ võ trường đều an tĩnh lại, vốn dĩ thấy Chữ Thanh Huy đi đến chỗ Diêm Mặc, đám thiếu niên tò mò nên cố ý "vô tình" nhìn sang bên này. Mọi người đều kinh ngạc há hốc miệng, ngay cả biểu cảm của Thái tử trước giờ luôn bình ổn như đeo mặt nạ, cũng có một vết nứt.

Động tác chà lau chủy thủ của Diêm Mặc chợt dừng lại một chút rất khó phát hiện, rồi phảng phất như không có việc gì mà tiếp tục. Đường như căn bản không nghe thấy Chữ Thanh Huy nói ra lời ngoài dự đoán của mọi người như vậy, mà mình cũng không phải là người đang đang nói tới.

Thật sự mà nói, nếu nói hắn anh tuấn thì cũng không hẳn. Ngũ quan của hắn hơi góc cạnh, biểu tình lại quá lạnh lùng, ánh mắt quá mức sắc bén, đường nét quá cứng rắn. Những điều này đều khiến diện mạo của hắn coi như oai hùng, sắc bén lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Người khác vừa thấy hắn, chỉ có thể cảm nhận được khí thế bức người, mà không dám nhìn kỹ dung mạo của hắn bao giờ.

Không nói đâu xa, chỉ nói ở võ trường này, tuấn tú trầm ổn như Thái tử Chữ Hằng, khôi ngô lịch thiệp thì có Cố Hành Vân, còn có Vương Húc Đông vừa rồi lớn mật nói giỡn cùng Chữ Thanh Huy, người này lại là kiểu phóng khoáng bất kham. Tuy đám thiếu niên này còn chưa trưởng thành, nhưng cũng đã có phong thái riêng của từng người, trong mấy người bọn họ thì có tướng mạo người nào mà không xuất sắc hơn Diêm Mặc đâu?

Nhưng Chữ Thanh Huy chưa bao giờ ca ngợi bọn họ, lại cố tình kinh ngạc cảm thán ngay khi lần đầu gặp Diêm Mặc, sao có thể không khiến người ta ngạc nhiên được?

Mà lời nói của Chữ Thanh Huy quả thật là chân ý xuất phát từ nội tâm của nàng.

Nàng đã biết Thái tử và Cố Hành Vân lớn lên anh tuấn, từ nhỏ đến lớn, có thể nói nàng và bọn họ lớn lên cùng nhau, thường xuyên gặp mặt nên cũng đã thành quen, người khác khen ngợi tướng mạo bọn họ, cảm mến không ít. Nhưng trong mắt nàng đã bình thường như chuyện ăn cơm uống nước hằng ngày.

Mà Diêm Mặc lại không giống vậy. Trước khi gặp hắn, trong lòng nàng vẫn nghĩ hắn là một người cao lớn thô kệch, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt sắc bén, ăn to nói lớn. Trong tình huống như vậy, nếu Diêm Mặc thô kệch giống một con gấu lớn thì ngược lại nàng sẽ không quá ngạc nhiên. Nhưng hắn không những không giống gấu lớn, hắn vẫn là một người bình thường, thậm chí là nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với người khác, là một nam tử oai hùng lạnh lùng. Có sự tương phản rất lớn như vậy, không phải sẽ làm nàng cảm thấy cực kỳ anh tuấn hay sao?

Vì kinh ngạc cảm thán mà buột miệng thốt ra, nàng lại gây người một hồi lâu mới sức tỉnh, lập tức mặt đỏ tai hồng, tội nghiệp mà vận vận đầu ngón tay quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi giống như bị ai điểm huyệt, những người đang nhìn về phía bên này đều lập tức đồng loạt ngửa mặt lên nhìn trời, người lo tập trung ăn bánh, người không ăn bánh thì lo nhìn mây xanh, Nhị hoàng tử không rõ nguyên do muốn đi lại đây cũng bị Thái tử ngăn cản.

Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, có lẽ là bọn họ không nghe thấy đâu.v

Nàng len lén nhìn Diêm Mặc, thấy hắn cũng không ngẩng đầu, còn đang lau chủy thủ, liền ở trong lòng tự quyết định, có lẽ hắn..... Cũng không nghe thấy đúng không?

Nàng bịt tai trộm chuông [1] tự mình an ủi một phen. Sau khi định thần lại trên mặt vẫn hơi ửng đỏ, khẽ uốn gối hành lễ, cung kính nói: "Vừa rồi quấy rầy

người giảng bài, ta xin nhận lỗi với tiên sinh."

[1] *Bịt tai trộm chuông (掩耳盜鈴)*: tự lừa dối mình, nhưng không lừa được người khác.

Xưa nay Đại Diễn triều trọng đạo hiếu, kính trọng tôn sư, người tôn quý như Thái tử khi đứng trước mặt sư phó cũng phải hành nửa lễ như học trò bình thường khác, chỉ không cần quỳ xuống mà thôi. Mấy năm qua Chử Thanh Huy đều hay đến đây, lễ tiết với sư phó đều là học theo Thái tử.

Rốt cuộc Diêm Mặc cũng buông chủy thủ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn nàng, thoáng gật đầu, nói: "Không sao."

Đây là lần đầu tiên Chử Thanh Huy nghe hần mở miệng nói chuyện, giọng nói quả thực như nàng suy nghĩ, cũng như con người của hần, vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, không mang theo một chút độ ấm nào, so với gió lạnh mùa đông phảng phất còn lạnh hơn vài phần.

Hần lạnh lùng giống như một người vô cảm, vậy mà sẽ ngừng tay mà trả lời với nàng, chỉ vậy cũng đã làm Chử Thanh Huy ngạc nhiên.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy, mình còn đứng đây đáp lời hần, có thể là quấy rầy hần lần nữa, làm hần không được chuyên tâm tiếp tục lau chủy thủ.

Nghĩ như vậy, nàng không dám chậm trễ nữa, chỉ đặt hai đĩa điểm tâm lên bàn, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh cũng dùng chút điểm tâm đi, đây là bánh hoa hồng [2] và bánh hạt sen [3] mà Ngự Thiện Phòng mới làm, còn nóng hổi."

Diêm Mặc nhìn hai đĩa điểm tâm còn đang bốc khói kia, lại thoáng gật đầu: "Đa tạ."

Chử Thanh Huy không hề nhiều lời, cầm theo hộp thức ăn bình tĩnh rời đi, vừa mới xoay người, liền vỗ vỗ ngực mình, thở ra một hơi. Nhớ tới tình huống lúng túng vừa rồi, hiện tại trên mặt nàng còn có chút nóng. Chờ khi phát hiện những người trong võ trường đang lén lút nhìn về phía nàng, nàng lại lập tức ưỡn ngực, dường như không có việc gì mà đi đến chỗ bọn họ.

Nhị hoàng tử tránh khỏi tay của Thái tử, chạy kên trước, hiếu kỳ nói: "A tỷ a tỷ, tỷ và tiên sinh đã nói cái gì vậy?"

Chử Thanh Huy dặt tay nó, vừa đi vừa nói chuyện: "Chưa nói cái gì, chỉ mời tiên sinh dùng chút điểm tâm mà thôi. Đúng rồi, mẫu hậu dặn đệ đừng ăn quá nhiều, chút nữa khi đến bữa tối lại ăn không vô."

Chử Tuân nghe xong, lén lút giấu một khối bánh xốp sữa dê [4] vào trong tay áo, giờ hai đầu ngón tay ra, nói: "Đệ mới ăn có hai khối."

Chử Thanh Huy cũng không chọc nhóc, dùng khăn lau đi mảnh vụn trên khóe miệng của nhóc: "Đến lúc tỷ phải trở về rồi, đệ phải nghe lời tiên sinh, chăm chỉ luyện công. Nhưng nếu đệ không chạy nổi nữa thì cũng đừng miễn cưỡng, đệ còn nhỏ mà, cứ từ từ luyện tập."

Chử Tuân liên tục gật đầu: "Thái tử ca ca cũng nói như vậy. A tỷ, ngày mai tỷ có đến xem đệ nữa không?"

"À....." Chử Thanh Huy cố ý chần chờ suy nghĩ.

Chử Tuân vừa chờ mong vừa khẩn trương nhìn nàng.

Chử Thanh Huy cười nói: "Có, ngày mai tỷ tỷ sẽ đến xem Tiểu Tuân có khóc nhè hay không."

Chử Tuân không phục, nói: "Sẽ không! Hôm nay đệ cũng không có khóc nhè!"

Chử Thanh Huy trầm nghĩ, không biết buổi sáng là ai nước mắt lưng tròng mà lôi kéo tay nàng vậy kia.

Nhưng nàng cũng đã quên chuyện buổi sáng mình vừa nghe nói đến tên thân võ Đại tướng quân đã sợ tới mức nhũn chân.

Không đợi Chử Thanh Huy rời đi, thời gian nghỉ giải lao của võ khóa đã hết, mọi người vào vị trí.

Chử Thanh Huy quay đầu lại nhìn thoáng qua, Diêm Mặc cũng đã không còn ngồi ở bàn đá nữa, nhưng hai đĩa điểm tâm vẫn còn ở đó, vì khoảng cách khá xa nên nàng không thấy rõ là còn thừa nhiều hay ít, cũng không biết rốt cuộc hần có ăn hay không.

Ngày mai nàng sẽ đem thêm bánh hoa hồng tới cho vị tướng quân này đi, có lẽ còn có thể đem kẹo hoa hồng mà nàng thích nhất.

Kẹo hoa hồng là món sở trường của Liễu cô cô bên cạnh mẫu hậu, trong cung này chỉ có bà làm kẹo này là ngon nhất, một viên cũng chỉ lớn bằng móng tay cái thôi, dùng khuôn đúc thành hình dạng hoa hồng, bên trong còn có rất nhiều cánh hoa tươi đẹp, vừa ngọt vừa thơm.

Nàng ăn vặt từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng không có ngán. Chỉ vì khi còn nhỏ, mẫu hậu sợ nàng ăn nhiều sâu răng nên chỉ cho phép nàng một ngày ăn năm miếng. Hiện tại nàng đã lớn như vậy mà mẫu hậu cũng chưa từng buông thả một chút.

Trong cung này, người có thể khiến nàng ăn mặc cần kiệm, tặng kẹo hoa hồng mà nàng yêu thích nhất cũng không được mấy người đâu. Sở dĩ hiện tại nàng có thể hào phóng như thế, là vì trước đó nàng hiểu lầm vị tướng quân này, lòng mang áy náy nhưng không biết xin lỗi hần như thế nào, chỉ có thể âm thầm đền bù thôi.

Ra khỏi Hàm Chương điện, Tía Tô vẫn luôn an tĩnh cũng không nén được tò mò, hỏi: "Công chúa, rốt cuộc vị thân võ Đại tướng quân kia trông như thế nào?"

[3] Bánh hạt sen

[4] Bánh xốp sữa dê

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Việc hôn nhân

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Chạng vạng, Chữ Thanh Huy lại đến Tê Phụng cung.

Hoàng hậu đã nghe nói chuyện xảy ra ở võ trường, lúc này bà cười nhìn về phía nàng, trêu đùa: "Ta nghe nói buổi chiều nay Noãn Noãn làm chuyện ghê gớm gì đó khiến rất nhiều người kinh sợ phải không?"

Chữ Thanh Huy vô cùng ngượng ngùng, tựa đầu vào ngực Hoàng hậu làm nũng, không thuận theo nói: "Mẫu hậu, người cũng muốn giết con."

Hoàng hậu ôm lấy nàng, cười nói: "Con nha, rốt cuộc trong đầu con suy nghĩ cái gì? Trước đó còn nói với ta rằng vị tướng quân kia rất đáng sợ, nhiều người sợ hãi hân, sao trong nháy mắt đã khen người ta anh tuấn rồi?"

Chữ Thanh Huy lúng túng néo đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Chỉ là con quá bất ngờ, ngay từ đầu con cho rằng hân lớn lên, hân lớn lên....."

"Lớn lên xấu?" Hoàng hậu hỏi.

Chữ Thanh Huy yên lặng gật đầu.

Hoàng hậu cười cười: "Trải qua chuyện lần này rồi, về sau con cần phải nhớ rõ, mọi việc không nên nghe người khác nói thế nào thì tin theo thế ấy, cho dù là tận mắt nhìn thấy cũng không nhất định là thật, huống chi chỉ là nghe đồn từ miệng người khác."

"Con biết rồi." Chữ Thanh Huy dịu dàng nói: "Những lời mẫu hậu dạy thì nhất định con sẽ nhớ rõ, sau này không bao giờ phạm vào."

"Không phạm cái gì?" Ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Chữ Thanh Huy vừa nghe thanh âm này, lập tức đứng lên đi ra ngoài nghênh đón: "Phụ hoàng tới rồi!"

Hoàng đế mới vừa bước vào trong điện, cánh tay bị công chúa ghim xuống rồi nàng thuận thế bám lên. Toàn bộ Đại Diễn triều này, người dám làm như vậy cũng chỉ có một người là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế mà thôi. Cho dù là Nhị hoàng tử hay làm nũng trước mặt Hoàng Hậu và Chữ Thanh Huy, nhưng khi đối mặt với Hoàng đế, nó cũng cố gắng thể hiện mình như một người lớn, chưa kể đến hiện tại Thái tử đã là một thiếu niên.

Hoàng đế tráng niên khỏe mạnh, khi còn trẻ khí thế lạnh lùng, mà những năm gần đây đã dần dần giảm bớt. Ở trước mặt thê nhi, khoe miệng hân thường xuyên ân ân ý cười.

Hân đi vào nội điện, trước tiên liếc nhìn Hoàng hậu một cái, mới sờ đầu nữ nhi: "Vừa rồi con đang nói chuyện gì với mẫu hậu vậy?"

Chữ Thanh Huy lại không muốn bị phụ hoàng biết chuyện xấu hổ của mình, vội nói sang chuyện khác: "Không có gì nha, sao hôm nay phụ hoàng về sớm vậy? Thái tử ca và Tiểu Tuấn chưa có tan học mà."

Sao Hoàng đế lại không nhìn ra là nàng đang vụng về che giấu, nhưng cũng không hề hỏi, chỉ nói: "Hôm nay không có chuyện gì lớn, nên ta trở về chơi với Noãn Noãn."

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "Là bởi mẫu hậu mới đúng!"

Hoàng hậu tiến lên chỉ chỉ cái trán của nàng: "Tiểu quý này." Nói xong, động tác rất tự nhiên mà cời áo choàng mỏng của Hoàng đế xuống, lại kéo hân ngồi xuống, gỡ mũ ngọc phiền phức trên đầu hân bỏ ra. Những việc này, nàng và Hoàng đế cũng không muốn để cung nhân làm.

Chữ Thanh Huy le lưỡi, ngại nhìn hai người ân ân ái ái, nàng chạy ra bên ngoài tìm Liễu cô cô muốn xin kẹo hoa hồng.

Liễu Phiêu Như (*) đang dò hỏi nữ quan tư thiện về việc chuẩn bị bữa tối, thấy Chữ Thanh Huy ra tới, liền hỏi: "Công chúa đói bụng sao? Để ta sai bọn họ mang chút điểm tâm tới đây."

(*) Liễu Phiêu Như là tên cúng cơm của Liễu Nhi, còn ai nhớ?)

Chữ Thanh Huy kéo nàng qua một bên, thần bí nói: "Cô cô, người có thể cho con ứng trước phần kẹo hoa hồng của năm ngày tới được không?"

Liễu Phiêu Như tò mò: "Công chúa muốn làm gì?"

Chữ Thanh Huy hơi bẽn lẽn: "Muốn tặng cho người ta."

Ngắm lại một lần phải cho người ta năm phần kẹo của mình, nàng có chút đau lòng. Nhưng trong túi tiền nhỏ của nàng chỉ có hơn mười viên, nếu muốn đem cho người ta để nhận lỗi thì quá ít, đành phải nhịn đau đi mượn trước của Liễu cô cô vậy.

Liễu Phiêu Như có chút kinh ngạc, không biết là ai đáng để công chúa coi trọng như vậy. Mấy năm nay, tiểu công chúa ngoại trừ đưa kẹo cho Thái tử và Nhị hoàng tử, thì duy nhất chỉ có một lần lúc con bé bốn tuổi, là đưa túi tiền chứa kẹo cho một thiếu niên xa lạ. Sau đó nương nương có hỏi, con bé lại nói không biết thiếu niên đó là ai, chỉ nói thấy người ta ăn mặc quá ít, nhìn đáng thương nên cho người ta kẹo.

"Được, sau bữa tối ta sẽ đem tới cho công chúa."

"Tốt quá!" Chử Thanh Huy vui vẻ nói: "Cô cô thật tốt!"

Liễu Phiêu Như cười cười, trong lòng lại càng thêm tò mò về người được công chúa tặng kẹo kia.

Trong nội điện, Hoàng hậu đặt mũ ngọc lên bàn trang điểm, Hoàng đế thuận thế cầm bàn tay trắng như ngọc của nàng, xoa xoa bóp bóp, nói: "Có hơi lạnh, chút nữa gọi người vào đốt địa long cho ấm."

Hoàng hậu cười nói: "Đủ ấm rồi, lúc này mới là đầu mùa đông thôi, nếu đốt thêm nữa sẽ thành cái lồng hấp mất. Bệ hạ biết thể chất của ta mà, bao nhiêu năm rồi vẫn vậy, cũng không có gì đáng ngại."

Hoàng đế lấy tay mình ủ tay của nàng, lại hỏi: "Vừa rồi Noãn Noãn đã nói gì vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Hoàng hậu liền muốn cười, đại khái nói qua một lần, cuối cùng thở dài: "Noãn Noãn cũng đã trưởng thành, còn biết nói người ta anh tuấn hay không anh tuấn nữa."

Nàng cảm thấy bọn nhỏ còn nhỏ, phảng phất như mới được sinh ra vào hôm qua thôi, nhưng thực tế lại chờ đến tháng giêng năm sau, Chử Hằng và Chử Thanh Huy đã được mười lăm tuổi. Qua mười lăm tuổi rồi cũng không thể nói là hài tử nữa, đã là người lớn, cần phải nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi.

Đối với nữ nhi duy nhất này, tất nhiên Đế Hậu hai người yêu thương hết mực, quý như châu báu, đối với nơi nương tựa sau này của nàng, bà càng phải sớm bắt đầu suy xét. Chỉ là nghĩ đến cảnh phải gả nữ nhi ra ngoài, trở thành người nhà người khác, mặc kệ là Hoàng đế hay là Hoàng hậu, trong lòng đều không nở.

Cũng bởi vậy mà hiện tại Chử Thanh Huy đã gần mười lăm tuổi tuổi, nhưng Đế Hậu còn chưa chính thức nhắc đến chuyện chung thân đại sự của nàng với bên ngoài, mà chỉ đang âm thầm suy tính.

Hiện giờ nàng sắp phải cập kê [1], vấn đề này hai người không thể lại tiếp tục lảng tránh.

[1] Cập: đặt tới. Kê: trâm cài. Theo Kinh lễ, con gái Trung Hoa thời xưa khi được 15 tuổi thì cài trâm, tỏ là đến tuổi lấy chồng.

Hoàng đế nói: "Mạn Mạn có ý tưởng gì không?"

Hoàng hậu chậm rãi ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, nói: "Nhất định phải phó thác Noãn Noãn cho một người mà chúng ta biết tận gốc rễ, gia thế trong sạch, trong phủ cũng không quá nhiều người, gia quyến có tâm tư đơn giản càng tốt, chỉ như vậy ta mới có thể an tâm."

"Đây là tất nhiên." Hoàng đế nói.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, cười khê: "Thật ra không cần hỏi ta thì trong lòng bệ hạ đã có chủ ý rồi phải không? Ta thấy vài tên thư đồng bên cạnh Hằng Nhi, mỗi người đều phù hợp với điều kiện này, nói vậy lúc trước khi bệ hạ chọn người cũng đã suy xét đến điểm này rồi."

"Không sai." Hoàng đế thẳng thắn thừa nhận, dù sao cũng là người có khả năng trong tương lai sẽ cưới nữ nhi của mình, đương nhiên hẳn muốn sớm phải quan sát kỹ, như vậy hẳn mới yên tâm: "Nhưng mà, ta thấy Noãn Noãn có vẻ....."

"Có vẻ không để tâm tới." Hoàng hậu tiếp lời.

Ánh mắt của Hoàng đế không tệ, suy tính cũng rất chu toàn, vài tên thư đồng bên cạnh Thái tử, mỗi người đều có tướng mạo tuấn tú, gia thế bất phàm, biết cả văn lẫn võ, tuổi cũng rất thích hợp.

Nhưng gần đây năm qua, nàng thấy nữ nhi thường xuyên đến Hàm Chương điện, mỗi lần đều là đi tìm Thái tử ca ca mà không phải người khác. Vài tên thiếu niên kia, tuy rằng Noãn Noãn chơi cùng cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ, không một ai có thể được nàng nhớ trong lòng.

Tiểu cô nương nhà người ta mười ba bốn tuổi đã tình đầu sơ khai [2], còn nàng cả ngày chỉ biết đuổi theo Liễu Nhi muốn kẹo hoa hồng.

[2] Tình đầu sơ khai (情竇初開): mới biết yêu; chớm yêu (thường chỉ thiếu nữ.)

Tuy rằng Hoàng hậu không nở gả nữ nhi đi, nhưng thấy đến bây giờ mà nữ nhi của mình còn không nghĩ đến việc gả chồng, nàng lại có chút lo lắng.

Hoàng đế vỗ vỗ tay nàng an ủi: "Không vội." Nữ nhi của hắn, cho dù thật sự không muốn gả chồng, chẳng lẽ còn có ai dám hỏi đến nửa câu?

Hoàng hậu gật đầu, trong lòng nghĩ, nữ nhi không thông suốt, không hiểu tình yêu nam nữ, ước chừng là bởi vì mấy năm nay chưa có ai nói chuyện này với con bé. Hiện giờ con gái đã lớn, có lẽ mình nên nói một chút với con, bên cạnh lại có nhiều thiếu niên xuất sắc, có khả năng con sẽ thích một người nào đó cũng nên.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng đã an tâm một chút, giãn đôi mày, nói: "Ta thấy mấy người trẻ tuổi kia đều không tệ, tiểu công tử của Cố gia đặc biệt xuất sắc, diện mạo tuấn mỹ, làm việc thận trọng, tính cách nhã nhặn, so với Nhị công tử hoạt bát của nhà Vương đại nhân, tính của hắn càng thích hợp với Noãn

Noãn hơn."

Hoàng đế nghe xong có chút không cao hứng. Tuy rằng hán bồi dường những thiếu niên đó như trồng cải thìa vậy, chính là để cho nữ nhi của mình đi chọn một "cây cải" vừa khỏe mạnh vừa tươi ngon. Nhưng khi hán thấy thật sự có một loại "cải trắng" nổi bật hơn, phải gả nữ nhi đến nhà bọn họ, sao tự dưng hán lại thấy "búp cải trắng" này rất không vừa mắt.

Huống hồ, trên đời này ngoại trừ hán ra thì còn có nam tử nào đáng để Hoàng hậu khen ngợi như vậy? →_→

Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu tử chưa mọc đủ lông thôi mà, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tặng kẹo

Edit: Mie

Beta: Dao

Không lâu sau, Thái tử và Nhị Hoàng tử tan học.

Đây là lần đầu tiên Chử Tuân đi học, cũng là lần đầu tiên cả ngày không gặp được Hoàng hậu, thế nên hôm nay ông cụ non không ra về như ngày thường nữa, vừa vào Tê Phụng Cung đã nhanh chóng chạy vào điện: "Mẫu hậu, tỷ tỷ, con đã về!"

Nhưng khi thấy bóng dáng yên tĩnh của Hoàng đế ngồi gần đó, bước chân của Nhị Hoàng tử lập tức khựng lại, có hơi luống cuống một chút, cúi đầu, cẩn thận bước đến: "Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu và tỷ tỷ."

Hoàng hậu quay đầu trừng mắt với Hoàng đế một cái.

Hoàng đế cảm thấy mình rất vô tội, hán chỉ nói với tiểu tử này rằng, nếu muốn đi học, đã là nam tử hán, thì phải có dáng vẻ của một nam tử hán, không nên suốt ngày dính lấy bên người Hoàng hậu, nhưng hán không ngờ tên tiểu tử thối này quay đầu đã bán đứng mình.

Hán vội tay với tiểu nhi tử: "Đến đây với phụ hoàng."

Chử Tuân từng bước từng bước nhỏ đi đến, ở trước mặt với mẫu hậu và tỷ tỷ thì nó còn có thể làm nũng, nhưng khi đối mặt cùng phụ hoàng và Thái tử ca ca thì vô cùng nghiêm túc.

Hoàng đế đưa tay lên, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Hoàng hậu, sờ lên đầu của tiểu nhi tử: "Hôm nay con thấy thế nào? Đã học những gì rồi?"

Ánh mắt Chử Tuân sáng ngời, quên luôn câu nệ, hưng phấn ngẩng đầu lên nói: "Nhi thần rất thích đi học, có rất nhiều người để chơi cùng con."

Hoàng đế không khỏi nhú mày, đường đường là Hoàng tử Đại Diễn được cho đi học võ lòng, chứ đâu phải cho nó đi chơi.

Hoàng hậu tiến đến một bước kéo Nhị Hoàng tử sang, vuốt ve gương mặt phiếm hồng của nó, cười nói: "Thích thì tốt, Tuân Nhi tuổi còn nhỏ, không cần cả ngày phải suy nghĩ học cái này cái kia, chỉ cần cùng các bạn học khác vui vẻ chơi đùa là được."

Hoàng đế nghe xong, ngậm miệng yên lặng.

Chử Thanh Huy đến bên Chử Tuân. Hai tỷ đệ thì thăm to nhỏ điều gì đó.

Lúc này Thái tử mới chậm rãi đi vào, kính cẩn hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng gọi hán đến bên cạnh mình, hỏi hán về những chuyện đồ ăn thức uống, sinh hoạt hằng ngày.

Nhìn dáng vẻ khuôn phép của đại nhi tử, trong lòng bà khỏi thở dài, khi còn nhỏ tiểu tử này vô cùng bướng bỉnh khiến người ta đau đầu nên bị gọi là tiểu ma vương, bất tri bất giác khi trưởng thành tính cách dần thay đổi, quả thật không khác gì được đúc ra từ khuôn mẫu khi còn trẻ của phụ hoàng nó.

Cả nhà cùng nhau dùng cơm tối, Hoàng đế gọi Thái tử vào thiên điện kiểm tra thử những gì Thái tử đã học qua. Hôm nay Chử Tuân hao tổn không ít tinh lực, ăn cơm xong liền mơ màng buồn ngủ, Hoàng hậu gọi người đưa nó đi nghỉ ngơi, lúc này trong điện chỉ còn bà và Chử Thanh Huy.

Liễu Phiêu Như cầm một cái túi nhỏ tiến vào: "Công chúa, đây là kẹo hoa hồng của người."

Hoàng hậu nhìn thoáng qua, hiếu kì hỏi: "Sao đột nhiên lại muốn nhiều như vậy?"

Chữ Thanh Huy cũng không muốn gât mẩu hậu, thành thật nói: "Con định đem đồ cho thần võ Đại tướng quân."

Hoàng hậu khẽ nhượng, giọng vẫn không đổi, nói: "Sao con lại muốn làm thế?"

Chữ Thanh Huy kéo kéo dây tua rua trên túi nhỏ, có chút ngượng ngùng nói: "Trước kia nữ nhi tin vào những lời đồn đại mà hiểu lầm Tướng quân, nên muốn mang kẹo hoa hồng này cho Tướng quân để nhận lỗi."

Hoàng hậu buồn cười nói: "Con nghĩ Tướng quân là tiểu nha đầu như con chắc? Người ta đã lớn như vậy rồi, sao còn thích ăn kẹo được. Huống hồ con cũng chỉ là vô tình hiểu lầm, chắc chắn Tướng quân sẽ không để ý."

Chữ Thanh Huy lại nói: "Nhưng mà mẩu hậu, con vẫn phải làm gì đó thì mới có thể an tâm được."

Hoàng hậu nghe xong vẫn không nói gì.

Ngọn nến cháy phát ra âm thanh rất nhỏ, ánh nến trong điện lập loè, Hoàng hậu nhờ vào ánh sáng mờ nhạt ấy, đánh giá nữ nhi trước mặt, rốt cuộc từ khi nào bé con nhỏ bằng hai bàn tay này, đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều không khác gì thiếu nữ như hiện tại? Tường tượng đến ngày nữ nhi xuất giá, trong lòng Hoàng hậu liền thấy chua xót.

Chữ Thanh Huy dường như cảm nhận được tâm trạng của bà, nghi hoặc hỏi: "Mẩu hậu, người đang nhìn gì thế?"

Hoàng hậu chậm rãi bật cười: "Nhìn Noãn Noãn của ta, bây giờ đã là một đại cô nương, đợi đến đầu xuân năm sau, chuyện hôn sự của con cũng nên được đề ra rồi."

"Việc hôn sự?" Chữ Thanh Huy có chút kinh ngạc, nàng biết nữ tử đến tuổi thì phải xuất giá, nhưng những năm qua chưa từng có người bên cạnh nào đề cập với nàng, cho nên dường như nàng cũng quên luôn đi chuyện này.

Hoàng hậu nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng thế, gần đây ta và phụ hoàng của con đã thương lượng qua chuyện này. Không biết trong lòng con có ý kiến gì không? Hay đã có người vừa ý chưa?"

Nếu giống những cô nương nhà khác, khi nghe trưởng bối hỏi như vậy, thì đã sớm đỏ bừng mặt, nhưng Chữ Thanh Huy rất có thể vẫn chưa thật sự thông suốt, nghe Hoàng hậu nói đến việc chung thân đại sự của mình, trong lòng nàng cũng chẳng có cảm giác gì, vừa không chờ mong, lại vừa không hoảng sợ.

Nàng chỉ nhú mảy, hỏi: "Mẩu hậu, nhất định phải gả chồng sao? Con vẫn muốn ở bên cạnh phụ hoàng mẩu hậu, Thái tử ca ca và cả Tiểu Tuấn nữa."

Hoàng hậu khẽ thở dài, sờ búi tóc của nàng, nói: "Nếu con không muốn gả, thì trên đời này cũng không có ai ép được con. Thế nhưng Noãn Noãn à, mẩu hậu vẫn hi vọng con tìm được người bạn đời cho mình. Con muốn ở bên cạnh phụ hoàng và mẩu hậu cả đời, nhưng liệu con có từng suy nghĩ đến rằng, phụ hoàng và mẩu hậu không thể ở bên cạnh con mãi mãi được, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ ra đi trước con. Còn Hằng Nhi và Tuấn Nhi, dòng máu cốt thịt thân tình trong các con quả thực là không ngừng chảy, nhưng đến lúc hai người bọn hắn thành gia lập nghiệp, ngày sau bọn họ có thể từ nhi nữ của chính mình, thì bên cạnh con còn có ai đâu? Mẩu hậu không muốn con sống đơn độc một mình như thế."

Chữ Thanh Huy cúi đầu không nói gì

Hoàng hậu không đành lòng: "Nếu con thật sự không muốn..."

Chữ Thanh Huy lắc đầu, nói: "Mẩu hậu, con không phải vô cùng muốn, cũng như không phải vô cùng không muốn. Con chỉ là không biết, nếu phải gả đi như người nói, thì con phải gả cho ai đây?"

Hoàng hậu nhìn biểu cảm vừa hoang mang vừa buồn rầu của nàng, bà hơi sùng sốt, trong lòng dù biết thương biết yêu, nhưng rốt cuộc thì cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi, bằng không sao lại hỏi chuyện như vậy?

Có điều, đây cũng xem như là cơ hội giúp nàng thông suốt.

Tâm tư Hoàng hậu xoay chuyển mấy vòng, thử nói: "Nếu đã gả, thì tất nhiên phải gả cho người quen, con xem xem mấy tên thư đồng bên cạnh Thái tử ca ca con thế nào?"

"Cổ Hành Vân, Vương Húc Đông, Tạ Khải sao?"

Hoàng hậu gật gật đầu, lại nói: "Cũng không nhất thiết phải chọn mấy người bọn họ, chỉ là mấy người này, tốt xấu gì cũng lớn lên dưới mắt của ta và phụ hoàng con, nên có thể hiểu được rõ được gốc rễ con người họ, nếu con gả cho một người trong số đó, ta và phụ hoàng cũng xem như an tâm hơn một chút."

Lông mày tinh tế của Chữ Thanh Huy khẽ nhíu, nghiêm túc suy nghĩ, thật sự không tưởng tượng được mình và một người trong số đó, diễn ra cảnh tượng ân ái ái ái như phụ hoàng và mẩu hậu, thế nhưng mẩu hậu lại hy vọng nàng phải tìm được người bầu bạn cả đời, nàng nói: "Mẩu hậu, con phải quan sát kỹ bọn họ một phen."

Nhìn quyết tâm của nàng, dường như giống với dáng vẻ muốn lập tức tuyên phò mã cho chính mình, Hoàng hậu cười nói: "Đương nhiên phải quan sát,

quan sát cho tốt, chuyện này không cần vội."

Hoàng đế kiểm tra Thái tử hơn một canh giờ mới thả người đi, lúc này cũng đã không còn sớm, Chử Thanh Huy cùng Thái tử cáo lui.

Vĩnh Nhạc cung của Chử Thanh Huy nằm bên cạnh Tê Phượng cung, chỉ cách nhau một con đường nhỏ, còn Đông cung của Thái tử lại cách khá xa.

Chử Hằng đưa muội muội đến cửa đại điện, định nhìn theo bóng nàng đi vào.

Chử Thanh Huy bỗng xoay người lại, tựa hồ giống như lần đầu tiên biết hắn, nương theo ánh sáng mờ nhạt của đèn lồng, tỉ mỉ quan sát đánh giá Chử Hằng từ trên xuống dưới một lượt, sau đó học giọng điệu vừa rồi của Hoàng hậu, quái đản bĩu môi thờ dài: "Ca ca cũng đã trưởng thành rồi."

Chử Hằng không nói gì nhanh chóng lui một bước.

Chử Thanh Huy vội vàng nói: "Ca ca à đừng đi mà, ca ca, huynh cũng sắp mười lăm tuổi rồi, đã nghĩ đến việc tìm tẩu tử cho muội chưa?"

Chử Hằng nói: "Trời cũng không còn sớm..."

"Còn sớm còn sớm" Chử Thanh Huy nắm lấy ống tay áo của Chử Hằng không buông.

Chử Hằng bắt đầu đi, thu hồi lại bước chân vừa rồi, hỏi: "Muội hỏi chuyện này để làm gì?"

"Quan tâm chuyện chung thân đại sự của ca ca chứ còn làm gì nữa."

Chử Hằng nói: "Vẫn còn sớm, chuyện này không vội."

Chử Thanh Huy bĩu môi: "Muội chỉ sinh sau ca ca một khắc thôi."

Có điều nàng cũng hiểu rõ, nam tử với nữ tử không thể so đo với nhau, thông thường nữ tử khoảng mười lăm tuổi là phải gả đi, còn nam tử tầm mười sáu mười bảy tuổi, thậm chí hai mươi mấy tuổi mới thành thân, cũng chẳng bị ai phàn nàn.

Loại chuyện thế này, Chử Hằng cũng không biết nên nói gì, hai người đứng giữa gió lạnh trong chốc lát, hần sờ đầu muội muội, nói: "Ca ca sẽ không làm khó dễ muội."

Hắn chỉ có một muội muội, nên sẽ không để người ta dễ dàng cướp đi, bạn bè bao năm cùng hắn lớn lên cũng không thể.

Chử Thanh Huy nghe hắn nói như vậy, cười tủm tỉm nói: "Muội biết ngay là ca ca thương muội mà."

Nàng cúi tay lấy túi nhỏ trên eo xuống, đưa cho Chử Hằng: "Đây là kẹo hoa hồng của muội, cho ca ca."

Ban đầu nàng tính đem kẹo hôm nay Liễu cô cô mang tới, tặng cho thần võ Đại tướng quân, nhưng hiện tại nàng đã thay đổi chủ ý, quyết định cho ca ca một ít, ngày mai lại cho Tiểu Tuân mấy viên.

Bọn họ là đôi huynh muội long phượng thai tuy có rất nhiều điểm không giống nhau, nhưng có một điểm vô cùng giống, chính là hai người đều thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là kẹo hoa hồng. Nhưng sau khi Chử Hằng tuổi càng ngày càng lớn, tự cảm thấy muốn giữ sự uy nghi của bậc đế quân kế vị, nên đoạn tuyệt với bánh kẹo ngọt ở Đông cung, mọi người đều cho rằng hắn đột nhiên đổi tính. Chỉ có Chử Thanh Huy biết ca ca nàng không hề thay đổi, ngày thường nhét cho hắn vài viên đường vào điểm tâm, Thái tử ca ca đã đủ bận tâm đến thể diện, nhưng cũng vẫn muốn thỏa mãn ao ước ăn uống của hắn.

Chử Hằng nhận lấy túi, cho vào ống tay áo, xem như không có việc gì, nói, "Trở về nghỉ ngơi đi, ca ca phải đi rồi."

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm tạm biệt hắn.

Buổi chiều ngày thứ hai, Chử Thanh Huy lại mang theo hộp thức ăn đến Hàm Chương điện, vẫn như cũ chờ đến khi võ khóa nghỉ ngơi, mới đi vào võ trường.

Diêm Mặc giống như hôm qua, vẫn một thân y phục đen, ngồi bên cạnh bàn đá lau đoản kiếm.

Chử Thanh Huy thấy, đoản kiếm kia đã sạch bong đến nỗi có thể soi được, nhưng không biết vì sao hắn còn muốn ra sức lau như vậy.

Nàng cũng không hỏi nhiều, tự mình mang điểm tâm sang, khác với hôm qua, hôm nay trên đĩa còn có một chiếc túi nhỏ tinh xảo.

Nàng thấy Diêm Mặc liếc nhìn túi nhỏ kia một cái, liền giải thích nói: "Bên trong là kẹo hoa hồng, hương vị thật sự không tệ, tiên sinh có thể nếm thử."

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, Diêm Mặc dường như nhìn chăm chăm vào chiếc túi kia trong chốc lát, mới gạt đầu, giọng điệu vẫn cứ mang theo vài phần lạnh nhạt nói: "Đa tạ."

Chử Thanh Huy không hề quấy rầy đến hắn, đi đến bên Thái tử và mọi người.

Vương Húc Đông thấy nàng đến, tiến lên chào hỏi, cười hi hi nói: "Công chúa, tiểu dân cả gan xin công chúa ngày mai hãy mang chút điểm tâm mặn tới, ăn ngọt nhiều đến nỗi rằng ta muốn rụng luôn rồi."

Tính cách hần từ trước đến nay là như thế, nên Chử Thanh Huy cũng không cảm thấy bị mạo phạm, gật đầu, nói: "Được."

Vương Húc Đông vui vẻ, "Đa tạ công chúa."

Chử Thanh Huy lại quay đầu hỏi Cố Hành Vân "Khẩu vị người thích là gì?"

Cố Hành Vân đang uống trà, nghe nàng hỏi chuyện, vội buông chén trà xuống, tao nhã cười: "Như hôm nay đã là tốt lắm rồi, công chúa đừng lo lắng."

Chử Thanh Huy gật gật đầu, lại hỏi Tạ Khải: "Người thì sao?"

Tạ Khải vốn ít nói, với câu hỏi của Chử Thanh Huy, rốt cuộc cũng nói nhiều hơn mấy chữ, "Hương vị nhạt lại một chút thì càng tốt." Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, "Đa tạ công chúa."

Chử Thanh Huy như suy tư gì đó mà gật gật đầu.

Chử Hằng thấy muội muội hỏi một vòng, nhưng lại không hỏi mình, không khỏi ho nhẹ hai tiếng.

Chử Thanh Huy lập tức nhìn sang, quan tâm nói: "Ca ca làm sao vậy? Có phải bị cảm lạnh rồi không?"

Tuy rằng vấn đề nàng hỏi cùng với những gì trong suy nghĩ hần không trùng khớp, nhưng Chử Hằng vẫn hơi đặc ý liếc mắt nhìn ba người bọn Vương Húc Đông, nói: "Không có việc gì, Noãn Noãn không cần lo lắng."

Hôm qua muội muội hỏi qua hần về vấn đề thành thân đại sự, hần quay về cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện, nhưng tên thư đồng bên cạnh hần, vô cùng có khả năng sẽ lấy Noãn Noãn.

Thái tử cảm thấy rất khó chịu, muội muội rồi sẽ bị người ta cướp đi. Vì thế hôm nay, hần không tự giác đưa tầm mắt, nhìn quét qua những thư đồng kiêm bạn bè của mình, với ý đồ muốn cạy góc tường của bọn họ.

Mấy người Vương Húc Đông tự thấy vô cùng vô tội.

Chử Thanh Huy hỏi khẩu vị của bọn họ, cũng không phải là vô duyên vô cớ mà hỏi, ngày hôm qua nàng nói Hoàng Hậu sẽ quan sát một lượt, nên hôm nay lập tức phải thực hiện.

Nàng cảm thấy, hai người muốn bên nhau, quan trọng nhất, chính là có thể cùng ăn một nơi, nói cách khác là, khẩu vị của họ phải gần giống nhau mới được.

Vừa rồi sở dĩ nàng không hỏi Thái tử ca ca. Là bởi vì nàng đã sớm biết ca ca cùng khẩu vị với mình, thích ăn đồ ngọt, chỉ là không muốn cho người khác biết mà thôi.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, bọn họ lại tới giữa sân luyện tập, Chử Thanh Huy không lập tức rời đi, mà đứng ở gần đó cẩn thận đánh giá những người bên cạnh Thái tử... Nàng đã nói muốn quan sát, thì nhất định phải quan sát thật tốt.

Chử Hằng thấy muội muội không rời đi, chính hần liền cảm thấy kỳ quái, theo hướng tầm mắt của nàng chính là nhìn những người bên cạnh mình, rồi lại nghĩ đến suy đoán tối hôm qua, trong lòng lập tức cảnh giác, vì thế hần càng chạy nhanh hơn, dùng ánh mắt quét qua ba người Vương Húc Đông, Cố Hành Vân, Tạ Khải, trong lòng rất tức giận... Ta xem các người là bằng hữu, vậy mà các người lại muốn lừa muội muội của ta đi!

Vài tên thư đồng khác hết sức trầm mặc, bọn họ đều cảm nhận được sự quý dị không khí. Vị võ sư phó lạnh như băng thì không cần phải nói, dù sao cũng đã quen. Thái tử thì không biết vì sao, vẫn luôn tức giận mà nhìn bọn họ chăm chăm. Càng làm cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ, thậm chí còn cảm thấy phía sau sống lưng lạnh vô cùng, vì cảm nhận được ánh mắt của Công chúa dường như đang chăm chú ước lượng gì đó mà nhìn họ.

Nói thật thì, bọn họ đều đã mười mấy tuổi, đang ở độ tuổi đẹp nhất, nên đối với một vị Công chúa có dung mạo mỹ lệ, tính cách lại hoà đồng, nếu nói trong lòng của những thiếu niên này một chút tình cảm cũng không có, thì nhất định là giả.

Nhưng muốn ở bên Công chúa cũng không phải là chuyện đơn giản và dễ dàng như vậy, vì mỗi một gia tộc đều có rất nhiều suy tính riêng, huống hồ Công chúa chưa chắc gì coi trọng bọn họ, bởi vậy từng người một, đều đem tâm tư của chính mình giấu kín.

Ngày thường thái độ của Công chúa đối với bọn họ rất bình thường, chưa bao giờ hiện ra một tia hứng thú, không biết vì sao hôm nay, năm lần bảy lượt lại đánh giá bọn họ, làm cho mấy người bọn họ có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút điểm hoảng hốt, nhưng mặc kệ là như thế nào, đều theo bản năng mà thể hiện hết sức mình.

Chử Thanh Huy nhìn trong chốc lát, nhú mày buồn rầu mà rời đi.

Sau khi võ trường tan học, đều có cung nhân vào dọn dẹp.

Võ sư phó đi trước rời khỏi bàn đá, giống như hôm qua, hai đĩa điểm tâm trên bàn dường như chưa từng động đến, chỉ có bóng dáng của chiếc túi nhỏ

kia là không thấy đâu.

Dao: một lần nữa, ảnh lại đi sưu tầm túi của chị ==

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Túi tiền

Edit: Pi sà

Beta: Quanh

Bên trong phủ tướng quân rất lạnh lẽo, cả tòa phủ đệ ngoài trừ Diêm Mặc ra cũng chỉ có hai ba người quét tước giặt quần áo nấu cơm, không phổ trương như những quý phủ khác, tách biệt một mình một cõi.

Lúc này chỉ có chính viện còn lộ ra một ánh nến.

Diêm Mặc mới vừa rửa mặt xong, ngồi ở trước bàn, trên tóc còn đọng nước. Vì đã vào đầu mùa đông nên ban đêm đã khá lạnh, nhưng trên người hắn chỉ mặc một bộ xiêm y màu đen mỏng manh. Xem ra hắn rất thích màu đen, mà ngay cả áo trong cũng là màu đen, không có hoa văn trang trí, cũng giống như gian nhà này, vô cùng mộc mạc. Nhưng trong tay hắn lại cầm một cái túi tiền tinh xảo rất không phù hợp với một nơi đơn sơ như nơi này.

Túi tiền kia có màu hồng đào – màu các thiếu nữ yêu thích nhất, phía trên thêu một gốc cây đào, hai con chim hỷ tước (*), kích thước của túi chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay nữ tử, bị hắn cầm trong tay, càng thêm nhỏ nhắn tinh xảo.

(*) Ảnh đầu chương là ảnh đôi chim hỷ tước.

Dưới ánh nến, khuôn mặt hắn càng hiện rõ đường nét, mặt mày lạnh lùng, nhìn túi tiền trước mặt không chút chớp mắt. Hắn trầm mặc như bức tượng thạch cao, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau hắn mới có động tĩnh, đứng dậy đi đến ngăn tủ trong phòng, lấy ra một cái tay nải màu đen.

Tay nải này là món hành lý duy nhất mấy năm trước hắn mang theo khi tiến đến kinh thành, lúc ấy chỉ đem theo một bộ quần áo để tắm rửa, vài món đồ tùy thân, trong đó có cả cái chủy thủ mà hắn ngày ngày chà lau.

Chủy thủ đó là lễ vật đầu tiên hắn nhận được sau khi tiến vào sư môn, nhưng vị sư huynh đưa hắn lễ vật này đã qua đời từ mấy năm trước, ngay cả hài cốt cũng không tìm được.

Hắn duỗi tay vào trong tay nải sờ soạng một lúc rồi lấy ra một cái túi tiền. Kích thước, chất liệu và đường may của túi tiền kia so với túi tiền mà hắn đang cầm trên tay giống nhau như đúc. Chỉ là túi tiền hắn đang cầm nhìn có vẻ cũ, vì nó đã có từ rất nhiều năm rồi.

Hắn đặt hai túi tiền ở cùng một nơi, rồi im lặng nhìn chằm chằm hồi lâu. Sau đó lấy chủy thủ trên người ra, ngồi dưới ánh đèn chậm rãi lau nó.

Gió càng rét lạnh, nửa đêm, từ không trung rơi xuống trận tuyết đầu mùa.

Hôm sau, khi Chử Thanh Huy tỉnh lại đã thấy khung cảnh bên ngoài là một màu trắng xóa, sáng sớm phải đi thỉnh an Hoàng Hậu. Sau khi thỉnh an về, nàng khoác tấm thảm dày tựa bên cửa sổ, ngắm nhìn trận tuyết đầu mùa bên ngoài.

Tía Tô bỏ than mới vào trong lò sưởi bát bảo, khi ngẩng đầu lên thấy nàng đưa tay ra đón lấy bông tuyết, không khỏi bất đắc dĩ nói: "Công chúa, cẩn thận bị cảm lạnh, nếu để nương nương biết lại bắt người uống trà gừng."

Chử Thanh Huy nhớ tới tách trà gừng vừa cay vừa nóng thì vội rút tay về, cười cười lấy lòng với Tía Tô: "Tô Tô, ngại đừng mách lại với mẫu hậu nha."

Tía Tô đem lò sưởi nhét vào trong tay nàng, lại kéo thảm quấn quanh nàng thật chặt: "Nếu công chúa không đưa tay đón bông tuyết nữa, thì tất nhiên nó sẽ không nói. Hôm nay trời lạnh như vậy, buổi chiều cứ để nó đi đưa hộp thức ăn đến võ trường, công chúa đừng ra cửa nhé?"

Hai tay Chử Thanh Huy ôm lò sưởi, cảm nhận được một luồng hơi ấm truyền từ lòng bàn tay vào người, thoải mái thở dài một tiếng, nàng nheo hai mắt lại, rút người vào thảm như một con mèo nhỏ lười biếng.

Nàng lắc đầu, nói: "Ta và người cùng đi."

Mẫu hậu muốn nàng tìm một Phò mã, nàng còn phải tiếp tục quan sát thêm.

Tía Tô thấy nàng ý nàng đã quyết nên cũng không khuyên nhủ thêm, chỉ khoác áo dày thêm cho nàng.

Nếu Đế Hậu đã chuẩn bị tuyển phò mã cho công chúa, thì khi triệu kiến các mệnh phụ, Hoàng Hậu cũng thân nhiên đề lộ ra vài câu.

Vì thế mà rất nhanh sau đó, đám vương công sĩ tộc (*) nhà quan lại trong kinh thành đều biết được tin tức này. Gia tộc nào có nam nhi vừa độ tuổi cũng đều nổi lên tâm tư.

(*) Sĩ tộc: Dòng dõi học hành làm quan.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Chử Thanh Huy đều đưa hộp thức ăn đến Hàm Chương điện.

Vì tuyết rơi nên nơi giảng bài của võ khóa dời từ bên ngoài vào trong nhà, lúc bọn họ đi học thì nàng chờ ở Noãn các, thường thường nhìn qua kẽ hở giữa các hoa văn khắc trên cửa sổ mà đánh giá đám người giữa sân.

Ban đầu, đám người Cổ Hành Vân còn kỳ quái hành vi này của nàng, sau lại từ chỗ trường bối mà biết được ý định của bệ hạ và nương nương, lúc này mới hiểu ra.

Trong lúc nhất thời, mấy người trong lòng vừa mừng vừa lo, nhưng đều cố ý hay vô tình, từng người trong bọn họ đều âm thầm muốn phân cao thấp, ở trước mặt Chử Thanh Huy, biểu hiện cũng chủ động hơi vài phần.

Sau mười ngày quan sát, Chử Thanh Huy chưa bao giờ nói điều gì với người ta. Tuy rằng Hoàng Hậu tò mò về suy nghĩ của nàng, nhưng nếu trước đó bà đã nói không vội, thì hiện tại cũng sẽ không thúc giục nàng. Ngược lại Thái tử có chút không kiềm chế.

Buổi tối cùng ngày, hai người cùng nhau đi ra từ Tê Phượng Cung, Thái tử nhện không được hỏi: "Noãn Noãn, về chuyện tuyển phò mã, muội có ý tưởng gì không?"

Chử Thanh Huy lắc đầu, hỏi lại hần: "Ca ca cảm thấy sao?"

Thái tử trầm mặc một chút, thật lòng mà nói, tuy rằng hần khó chịu vì có người sẽ tới giành muội muội với hần, nhưng nếu Noãn Noãn buộc phải gả cho người ta, thì quả thật vài tên thư đông của hần ưu tú hơn rất nhiều so với những công tử khác trong kinh thành. Mặc kệ là gia thế, nhân phẩm, hay là tài học, bọn họ đều xuất sắc hơn đám bạn cùng trang lứa.

Hần thẳng thắn thành khẩn nói: "Cổ Hành Vân, Vương Húc Đông và Tạ Khải, bọn họ nổi bật hơn những người khác."

Chử Thanh Huy có hơi mơ hồ, tuy mấy ngày nay nàng nói là muốn quan sát, nhưng chính nàng cũng không rõ lắm rốt cuộc phải quan sát về phương diện nào. Nếu nhìn từ sở thích ăn uống, nàng và Cổ Hành Vân cũng khá giống nhau. Nếu muốn xem tính cách, Vương Húc Đông hài hước, Cổ Hành Vân văn nhã, Tạ Khải kiêu ngạo. Nếu nói tướng mạo, trong ba người này thì Cổ Hành Vân là anh tuấn nhất, nhưng Vương Húc Đông và Tạ Khải cũng không kém.

Nàng nhìn tới nhìn lui, chỉ phải ra một cái kết luận, tất cả mọi người đều khá tốt. Nhưng nếu hỏi nàng phải gả cho ai, muốn gả cho ai, nàng một chút ý tưởng cũng không có.

Chử Hằng nghe được liền nhủ mảy. Nếu muội muội hần thích người nào, hoặc là đều thích cả ba người, như vậy thì còn dễ xử, chỉ cần chọn một trong ba người là được, dù sao theo như mấy hôm nay hần quan sát, thấy ba tên nhãi kia đều mơ tưởng đến muội muội hần. Nhưng hôm nay tựa hồ như muội muội đều không thích người nào, cái này thật làm khó người ta mà.

Mà hần đối tình yêu nam nữ cũng không có chút kinh nghiệm nào, nghĩ tới nghĩ lui không biết làm sao mới phải, chỉ phải tạm thời buông.

Mấy ngày sau, rốt cuộc Hoàng Hậu dò hỏi Chử Thanh Huy kết quả mà mấy ngày nay nàng quan sát được.

Chử Thanh Huy đem chính những ý nghĩ của mình nói ra.

Hoàng Hậu nhủ mảy nghĩ ngợi, rất nhanh đã tìm ra được vấn đề. Noãn Noãn và mấy tên thiếu niên kia đã quá quen thuộc, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trước kia đã không thích ai, tất nhiên hiện giờ cũng sẽ không vô duyên vô cớ động tâm với bọn họ. Nói tới nói lui, vẫn là thiếu một cơ hội, nếu tiếp tục để cho bọn họ không nóng không lạnh ở chung như vậy, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không có biến hóa gì.

Bà suy nghĩ, vuốt ve đầu nữ nhi, nói: "Con có muốn ra cung nhìn xem không?"

Hai mắt Chử Thanh Huy liền sáng ngời, vội ngừng đầu hỏi: "Mẫu hậu cho phép con ra cung?"

Đã lớn như vậy rồi, ngoài trừ dịp mỗi năm đi hành cung tránh nóng ra, thì cơ hội nàng ra cung có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trong đó có một hai

lần là nàng giả thành người hầu lên đi theo Thái Tử ra ngoài, đáng tiếc mới ra đến cửa cung, đã bị người của phụ hoàng bắt trở lại.

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu. Bà biết ngày hưu mộ mỗi tháng, Mặc Hương lâu trong kinh thành sẽ tụ tập rất nhiều người đọc sách, ngâm thơ luận họa, so đấu tài học (*), mấy người Cổ Hành Vân đã bộc lộ tài năng ở đó. Dù Thái Tử chưa ra tay, nhưng cũng thường xuyên cải trang đi vào, nghe những học tử khắp nơi luận đàm.

(*) Tài năng và học vấn.

Bà muốn để lần này Thái Tử dẫn muội muội cùng đi, để Noãn Noãn nhìn những thiếu niên đó tỏa sáng tài năng, không giống bộ dáng thận trọng giấu mình khi ở trong cung, có lẽ có thu hoạch gì đó không biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Xuất cung

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Hôm nay là ngày Hưu mộ[1] nên Chử Thanh Huy đặc biệt dậy sớm, rửa mặt xong, nàng hưng phấn để Tía Tô cải trang thành bộ dạng nam tử cho mình.

[1] Lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là “hưu mộ nhật”. (Theo Từ điển Hán Nôm)

Nàng có dung mạo mỹ lệ vô song, mặt mày có vài phần hồn nhiên, khi khoác nữ trang thì xinh đẹp vạn phần, nhưng mặc nam trang lại không giống nam nhi chút nào. Cũng may Tía Tô khéo léo, bôi bôi trát trát trên mặt nàng một hồi khiến nàng có thêm vài phần khí chất anh tuấn, trông không còn yếu đuối giống như lúc trước nữa.

Chử Thanh Huy búi tất cả tóc lên, còn mặc cẩm bào [2], trên tay nàng cầm thêm cây quạt xếp của Thái tử, nhìn qua cũng có chút khí khái nam nhi. Tía Tô cười nói: "Hôm nay Công chúa xuất cung, nói không chừng có tiểu thư nhà nào nhìn trúng người cũng nên. "

[2] Cẩm bào: áo dài bằng gấm, ống tay rộng của quan lại thời phong kiến.

"Tốt nhất là một tỷ tỷ xinh đẹp". Chử Thanh Huy xoay người trước gương tròn vài vòng, lúc này mới vui vẻ đến Tê Phụng Cung thỉnh an.

Hôm nay Hoàng Đế không cần thượng triều, khi Chử Thanh huy tới thì Thái tử cùng Nhị Hoàng tử đã đến, đang ở trong điện nói chuyện với Đế Hậu. Nghe tiếng nàng đi vào, mấy người đồng loạt quay ra, ngăn người. Chử Thanh Huy phẩy phẩy cây quạt rồi tiến đến thỉnh an.

Hoàng Hậu thất thân, nói: "Đứa nhỏ này, làm mẫu hậu sợ nhảy dựng, thiếu chút nữa cho rằng năm đó mẫu hậu sinh song thai nam chứ không phải long phụng thai. "

Chử Tuấn nhảy từ trên ghế xuống chạy vòng vòng quanh nàng, ngạc nhiên hỏi: "Thực sự là A tỷ sao?".

Chử Thanh Huy sờ sờ đầu nó, cười hi hi: "Hôm nay kêu là Nhị ca, không được kêu là A tỷ đâu."

"Nhưng... tỷ chính là A tỷ, không phải ca ca..." Chử Tuấn hoang mang nhăn đôi mày.

Hoàng hậu cười cười: "A tỷ thì A tỷ đi, đừng để đệ đệ con khó xử, kêu con Nhị ca sau này sẽ quen không sửa được"

"Vâng". Chử Thanh Huy gật đầu, lại hưng phấn đến chỗ Hoàng đế với Thái tử hỏi: "Phụ hoàng, Thái tử ca ca, hai người xem con cải trang có giống nam nhi không?"

Hoàng đế dung túng nói: "Quả thật rất giống nam nhi".

Trong lòng Chử Thanh Huy càng thêm đắc ý.

Ăn xong bữa sáng, Hoàng hậu kéo Chử Thanh Huy lại căn dặn rất nhiều chuyện, nói nàng ra ngoài phải cẩn thận, không được gây chuyện, còn bảo Thái tử phải trông chừng nàng, lúc này mới cho hai người xuất cung.

Ngoại trừ bọn họ, lần ra cung này còn có cả Tía Tô và nội giám bên cạnh Thái tử. Phúc Hải giả dạng người hầu, đoàn người liền cùng nhau ra ngoài

cung.

Đã là cái trang thì không thể dùng tên thật, năm đó Hoàng đế còn trẻ khi xuất cung đã dùng họ Lục, hiện giờ Thái Tử tiếp tục sử dụng, xưng Lục đại công tử, Chử Thanh Huy cũng gọi theo hần, xưng Lục nhị công tử.

Đứng ở con đường lớn nhất kinh thành, thứ hấp dẫn Chử Thanh Huy không phải là dòng người tấp nập tới lui, không phải những cỗ xe ngựa phồn hoa, mà là gánh kẹo hồ lô trên vai người bán hàng rong, tay của những người thợ nhào nặn ra những món đồ chơi làm bằng đường, ở bên cạnh còn có một nồi to hạt dẻ xào, thật sự rất thú vị.

Nàng đứng ở bên đường thấy người bán hồ lô đi qua, người mùi liền bước theo vài bước, lại thấy bên này có nồi bánh bò (*) mới ra lò, liền chạy ra trước quán, hít sâu hai cái, một bộ dạng thèm nhỏ dãi.

(*) Tên gốc là bánh xốp đường trắng nhưng để bánh bò nghe cho thân thuộc, vì chúng cùng là một loại bánh thôi.:)

Nàng ở chỗ này chạy tới chạy lui, Thái tử sợ mất mặt đành đứng từ xa nhìn, còn Tía Tô phải chạy theo phía sau nàng. Bà lão bán bánh có gương mặt hiền từ, thấy nàng đứng trước quán chạy tới chạy lui, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Bánh bò mới ra lò, mềm mại ngọt ngào, tiểu công tử có muốn mua thử hai cái không?"

Chử Thanh Huy nhìn lò bánh trước mặt có hơi nóng bốc lên, quần bách sở sở túi tiền... nhưng bên trong không có bạc.

Nàng biết ngoài cung muốn mua bất cứ thứ gì cũng phải dùng bạc để trao đổi, nhưng đây là lần đầu nàng ra ngoài, không hề có kinh nghiệm nên căn bản không đem bạc theo.

Nàng liếc qua toàn thân, chỉ vào ngọc bội đeo trên người rồi nhỏ giọng hỏi Tía Tô: "Tô Tô, người nói cái ngọc bội này có thể đổi lấy bạc không?"

Tía Tô thấy nàng chạy đi chạy lại, cái gì cũng muốn mua, dờ khóc dờ cười nói: "Ô... Tiểu nhân có bạc ạ".

Chử Thanh Huy trước mắt sáng ngời: "Tô Tô, người thực lợi hại, mau cho ta mượn một ít, sau khi về cung ta sẽ trả lại cho người."

Tía Tô không để bụng: "Công tử với tiểu nhân còn nói chuyện tiền nong làm gì? Ngài muốn ăn bao nhiêu cái?"

"Bốn... à không, tám cái". Nàng muốn đem về cho phụ hoàng, mẫu hậu cùng đệ đệ ném thử.

Tám cái bánh lớn, tổng cộng mười văn tiền, Tía Tô đưa một góc bạc vụn, bà lão nhanh nhẹn gói bánh lại rồi lại trả lại cho Tía Tô rất nhiều tiền thừa.

Chử Thanh Huy nhanh chóng nhận gói bánh nóng hổi hấp, tò mò nhìn đồng tiền thừa trong tay Tía Tô, một ít bạc vụn đã có thể đổi nhiều đồ vật như vậy, nàng nhớ trong tư khố còn có rất nhiều nguyên bảo!

Nàng không đợi được cầm cái bánh lên cắn một cái, trong miệng lập tức có vị ngọt ngào tỏa ra, tuy không bằng điểm tâm tinh xảo trong cung, nhưng lại có hương vị riêng, tức khắc nàng thấy thỏa mãn mà nheo đôi mắt lại.

Nàng lại chạy về bên phía Thái tử đưa cho hần một cái bánh.

Thái Tử bắt đắc dĩ phải cắn cái bánh, cố gắng giữ hình tượng, trừng mắt nhìn nàng một cái.

Chử Thanh Huy lại đưa cho Tía Tô và Phúc Hải mỗi người một cái bánh, dư lại bốn cái liền kêu Phúc Hải cầm chút nữa mang về cung.

Biết Tía Tô mang theo bạc, nàng cũng không cần nhìn nữa, dọc đường có cái gì ăn được đều phải mua, nàng ném trước một miếng, nếu được thì cho Thái Tử một miếng, lại cho Tía Tô và Phúc Hải mỗi người một cái, phần còn lại liền đem về cung.

Vốn dĩ là họ ăn sáng xong mới xuất cung, hiện tại ăn từ đầu phố đến cuối phố, tuy sức ăn của Thái tử rất lớn nhưng giờ lại có chút khó tiêu, xa xa đã thấy được biển hiệu Mặc Hương lâu thì trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Ngược lại, người bình thường ăn ít như Chử Thanh Huy đến bây giờ còn chưa hết thèm.

Tòa lâu này có tên là Mặc Hương lâu [3], vừa vào trong, quả nhiên đã thoảng thoảng truyền tới mùi hương của giấy mực, tốp năm tốp ba thư sinh lui tới tán gẫu, ai nấy đều có khí chất nho nhã và hơi thở của người có học.

[3] Mặc (墨) ở đây có một nghĩa là mực.

Lầu một là sảnh đường trống trải, trên bốn vách tường treo rất nhiều thơ từ thi họa, nghe Chử Hằng giới thiệu đó là tác phẩm của những thủ khoa.

Nàng ngửa đầu cẩn thận quan sát, bỗng nghe được có người gọi Lục huynh, mà giọng nói kia có chút quen thuộc. Nàng quay đầu lại, là Vương Húc Đông đang đứng ở lan can lầu hai đón tiếp bọn họ.

Vương Húc Đông thấy nàng, đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi sau đó ngạc nhiên há to miệng, lắp bắp nói: "Công, công..."

Chữ Thanh Huy cười giảo hoạt với hắn, nói: "Tại hạ là Lục nhị công tử. "

"Lục nhị công tử..." Trong giọng nói của Vương Húc Đông có hơi bối rối.

Chữ Hằng âm thầm lắc đầu, không chỉ bọn họ cảm thấy bối rối, mà chính hắn tâm tình cũng rất vi diệu. Tự mình mang theo muội muội tới chọn muội phu tương lai, lại chính tay đem muội muội mình gả đi, cảm giác này cũng không tốt gì mấy.

Lên lầu hai, Cố Hành Vân và Tạ Khải đã tới, ngoài ra còn có mấy người trẻ tuổi mà Chữ Thanh Huy không hề biết.

Khi Cố Hành Vân và Tạ Khải thấy Chữ Thanh Huy cũng rất bất ngờ.

Chữ Hằng sợ họ làm lộ chuyện nên đã lên tiếng trước: "Đây là tiểu đệ của tại hạ".

Lại giới thiệu cho Chữ Thanh Huy vài người.

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm chào hỏi bọn họ, mọi người hòa khí đáp lễ.

Lúc sau, mấy người tiếp tục hàn huyên về đề tài vừa nãy, Chữ Thanh Huy cũng không tham dự mà nhàm chán nhìn xung quanh.

Lầu hai Mặc Hương lầu dùng thủ pháp khắc họa để chạm rồng những tấm bình phong, cũng nhìn theo hướng đó là các gian phòng, một mặt của gian phòng hướng ra ngoài hành lang, một mặt khác hướng ra cửa sổ, ngoài cửa sổ chính là khung cảnh đường phố tấp nập.

Nàng ngồi sát bên cạnh cửa sổ, phía đối diện trống trải, vừa lúc thuận tiện đánh giá.

Đám người trong lầu đang đọc sách, bỗng nhiên nàng kêu lên một tiếng. Vương Húc Đông ngồi bên cạnh nàng, nghe được thanh âm liền nhỏ giọng hỏi: "Nhị công tử làm sao vậy".

Chữ Thanh Huy mới lạ hỏi: "Ta vừa thấy hai nữ tử đi qua".

Vương Húc Đông ngẫm nghĩ, nói: "Chắc là Thẩm gia đại tiểu thư, nàng nổi tiếng có tài, thường xuyên lui tới đây".

Chữ Thanh Huy trong lòng bội phục: "Nàng ta cũng thật lợi hại".

Chính nàng cảm kỳ thi họa đều biết chút ít, cũng làm được vài ba câu thơ, nhưng những cái đó so sánh với những người tài chân chính đúng là múa rìu qua mắt thợ. Vị Thẩm gia đại tiểu thư kia thường xuyên lui tới đây, còn được mọi người biết đến, thật đúng là tài năng.

Vương Húc Đông lên tiếng, trong lòng không nhịn được tò mò: "Sao hôm nay Lục nhị công tử lại đến đây".

Chữ Thanh Huy phẩy phẩy cây quạt nhưng lại bị gió làm cho ón lạnh khẽ run lên, may thay không ai chú ý, nàng ngượng ngùng buông cây quạt xuống, nói: "Rảnh rồi không có việc gì làm nên ra ngoài đi dạo một chút".

Trong lòng Vương Húc Đông thầm nghĩ, từ trước đến giờ chưa bao giờ hắn thấy công chúa ra cung, hiện giờ có tin công chúa kén phò mã lại thấy nàng ra ngoài, hai việc này hẳn là có quan hệ.

Hắn lại nghĩ trong thời gian này công chúa đang quan sát bọn họ, tìm bằng chứng đập mạnh, công chúa quả thật là chú ý đến bọn họ! Chỉ là không biết trong lòng nàng, mình ở vị trí nào.

Phụ thân hắn là võ tướng, hàng năm đều đóng quân bên ngoài, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì tương lai hắn sẽ nối tiếp phụ thân bước trên con đường này. Bên ngoài mang binh đánh giặc sợ nhất là bị mưu hại, hoặc là quân lương bị khấu trừ, nếu hắn có thể trở thành phò mã, Binh Bộ Hộ Bộ kia, có cho chúng mười lá gan cũng không dám làm trò thiếu đứng đắn sau lưng Vương gia.

Không tính một phần lợi ích kia, chỉ cần có được công chúa, hắn sẽ có một cuộc sống sung túc.

Hắn hy vọng có thể cưới được công chúa, nhưng mộng tưởng này lại có nhiều khó khăn, hiện tại công chúa có rất nhiều người để lựa chọn, hắn lại nghĩ tới người vô tính cạnh tranh nhất... Hắn liếc mắt sang Cố Hành Vân.

Cố Hành Vân là công tử duy nhất của Cố gia, ngoại hình anh tuấn, văn phong nổi bật, ôn tồn lễ độ, trong kinh thành này sợ là một nửa thiếu nữ đều có tâm tư với hắn.

Vương Húc Đông không thể không thừa nhận hắn so với mình ưu tú hơn hẳn. Đến Tạ Khải, cái miệng ngọt kia cũng làm hắn cảm nhận được sự uy hiếp.

Lúc này Cố Hành Vân lúc này cũng nhìn qua Chữ Thanh Huy, còn Chữ Thanh Huy lại đang xuất thần, không chú ý tới ánh mắt của hắn.

Cố Hành Vân đành phải thu hồi ánh mắt.

Hôm nay chủ đề thơ và họa vừa Mặc Hương là "Tuyệt", có thể ngâm thơ cũng có thể họa về tuyết, mọi người đều phô giấy bút, viết ra tác phẩm.

Chữ Thanh Huy cũng tò mò đứng lên xem qua một lượt, nhìn Thái Tử làm thơ, nhất thời nhũn mày lại. Tuy rằng bản lĩnh của nàng không cao, nhưng cũng biết thưởng thức quan sát, nhìn thấy lần này Thái tử làm thơ liền biết hẳn không dốt hết toàn lực.

Trong lòng nàng chợt hiểu ra, khó trách trong nhóm người này Thái tử ca ca lại không có tiếng tăm gì, hóa ra là do cố ý che giấu. Nếu Thái Tử thể hiện hết bản lĩnh, so với Cố Hành Vân thì thanh danh chỉ cao hơn chứ không thấp, nhưng đến lúc đó cũng khó che giấu được thân phận, như bây giờ là tốt nhất.

Viết xong phải đợi xem xét, trừ Chữ Thanh Huy, bọn họ đều ngồi trong gian phòng. Thơ của Cố Văn Hành tốt nhất, Thái Tử không phải tốt nhất nhưng cũng không phải tệ nhất.

Cuối cùng, quả thật là Cố Văn Hành cùng một người đọc sách ở gian phòng kế bên tranh thủ khoa. Hai tác phẩm được đọc cho mọi người nghe để bình phẩm. Kết quả Cố Hành Vân vẫn cao hơn một chút, mọi người đều tới chúc mừng.

Tuy từ trước đến nay Cố Hành Vân đều trầm ổn nhưng vẫn là thiếu niên, lúc này cũng có đôi chút hăng hái đắc ý.

Người đọc sách ở gian phòng kế bên lại đây muốn kết giao, đã nghe qua thanh danh của Cố Hành Vân, thử dài nói: "Không hổ là tiểu công tử của Cố gia, tại hạ tâm phục khẩu phục."

Cố Hành Vân nghe xong lời này, vẻ tươi cười trên mặt càng thêm đậm. Vương Húc Đồng liếc thấy, đang suy tư gì đó.

Thấy bọn họ khen tới khen lui, Chữ Thanh Huy không muốn nghe nữa, nhìn ra cửa sổ ngắm đường phố cùng dòng người lui tới. Tía Tô nhẹ giọng hỏi: "Công tử, người có lạnh không?".

Chữ Thanh Huy nhìn chính mình đã được choàng lông tơ, nói: "Quá ấm áp. Khoan, Tô Tô, người nhìn xem người kia có phải là Đại tướng quân không?".

Tía Tô lộ đầu ra nhìn xung quanh, hỏi: "Công tử, ở nơi nào?"

"Người xem, ở góc đường bên kia, người mặc quần áo màu đen".

Tía Tô híp mắt nhìn kỹ, vất vả lắm mới thấy một bóng người, khẽ thở dài: "Ánh mắt của công tử cũng quá tốt rồi".

Chữ Thanh Huy đắc ý lắc đầu, hướng ra cửa sổ nhìn Diêm Mặc, thấy hắn mất nhìn thẳng bước đi, có vẻ như muốn ra khỏi thành, không khỏi nghi hoặc:

"Hắn là muốn đi đâu? "

Tía Tô lắc đầu: "Tiểu nhân cũng không biết".

Đang nói chuyện thì Diêm Mặc càng lúc càng gần, hắn đi đến Mặc Hương lâu, Chữ Thanh Huy há hốc mồm, nhanh miệng gọi: "Tướng quân, tướng quân....."

Tía Tô nói: "Giọng của công tử quá nhỏ, tướng quân không nghe đâu, hay để tiểu nhân kêu giúp công tử".

Chữ Thanh Huy lắc đầu: "Đừng, ta là tùy tiện kêu vậy thôi, nếu hắn nhìn lên thật thì ta cũng không biết nói gì đâu".

Tía Tô buồn cười, kêu người ta mà cũng có loại tùy tiện kêu.

Giọng của Chữ Thanh Huy rất nhỏ, chỉ có nàng và Tía Tô nghe thấy, nhưng Diêm Mặc ở dưới cửa sổ lại nhạy cảm nghe thấy cái gì đó, ngẩng đầu lên.

Tuy rằng cách một khoảng nhưng lại nhìn trúng Chữ Thanh Huy. Chữ Thanh Huy im một lúc, như đang làm chuyện xấu mà bị người ta bắt gặp, theo bản năng vẫy tay với hắn, cười mỉm gọi: "Tiên sinh..."

Có lẽ do hôm nay nàng cải trang khó phân biệt nên Diêm Mặc nhìn nàng chậm chậm vài lần mới nhận ra, hắn gật đầu rồi tiếp tục sai bước đi. Chữ Thanh Huy nhìn theo hắn, quả thực là hắn đi ra khỏi thành.

"Tô Tô, người nhìn xem trong tay tiên sinh đang cầm cái gì vậy?"

Tía Tô chần chờ nói: "Hình như là nến và vàng mã dùng để tế bái người đã khuất".

Chữ Thanh Huy hơi nhũn mày, không khỏi nghĩ "hắn muốn tế bái ai?".

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Phò mã

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thái tử thấy Chử Thanh Huy trầm mặc không nói nên đi tới hỏi: "Muội sao vậy?"

Chử Thanh Huy lắc đầu: "Ca ca, tiếp theo chúng ta đi chỗ nào?"

Thái tử nói: "Hành Vân làm chủ, mời chúng ta đến Hải Vân lâu ăn trưa."

Cố Hành Vân mỉm cười ôn nhu nói: "Không biết Nhị công tử có chịu nể mặt ta hay không?"

Chử Thanh Huy nhướn mày: "Tất nhiên là đi."

Ngoại trừ những người không liên quan, một bàn này mọi người đều đi.

Ăn cơm trưa xong, Chử Thanh Huy cùng Chử Hằng hồi cung. Hiện tại bên cạnh không có người ngoài nên Chử Thanh Huy mới hỏi:

"Vừa rồi ở Mặc Hương lâu muội thấy Diêm tướng quân cảm nể và vàng mã ra khỏi thành, huynh có biết hắn đi bái tế ai không?"

Chử Hằng suy nghĩ chút, ngữ khí có phần trầm trọng: "Nếu huynh nhớ không lầm thì ngày này mấy năm trước ở Tây Nam có chiến loạn, một vị huynh đệ của tiên sinh không may tử trận khi còn trẻ."

Chử Thanh Huy gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Trở lại trong cung, chưa kịp thay y phục, Chử Tuấn nghe nói nàng trở lại lập tức chạy tới, vây quanh nàng riu rít hỏi chuyện ngoài kinh thành có cái gì ngon.

Chử Thanh Huy mang về rất nhiều đồ ăn ngon, tất cả đều nhét vào miệng hắn.

Nàng thay một thân nam trang ra, đi Tê Phụng cung tìm Hoàng Hậu, lại bị cung nhân báo lại lúc này Đế Hậu đều ở trong điện.

Nàng nhẹ nhàng đi vào, thấy phụ hoàng đang ngồi phê tấu chương, mẫu hậu ngồi cách đó không xa, tay cầm quạt sách lật đi lật lại, tuy không ai nói một lời nhưng lại vô cùng ăn ý.

Hoàng hậu thấy nàng trở về, vẫy tay: "Lại đây với mẫu hậu".

Chử Thanh Huy hành lễ với Đế Hậu. Hoàng hậu nhìn qua nhìn lại Chử Thanh Huy một lần, khi thấy không có gì bất ổn bà mới an tâm, cười nói: "Hôm nay ra ngoài có thu hoạch được gì không?"

Chử Thanh Huy tủm tỉm cười nói: "Được ăn rất nhiều đồ ăn ngon, thấy rất nhiều người, còn xem bọn họ làm thơ nữa."

Hoàng hậu lắc đầu cười cười: "Một câu cũng không rời khỏi việc ăn."

Bà liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, không muốn quấy rầy hắn nên đứng dậy nắm tay Chử Thanh Huy vào trong nội điện.

Cho người hầu lui ra, Hoàng hậu lại hỏi: "Hôm nay nhìn thấy những người đó, con có ấn tượng với ai không?"

Chử Thanh Huy biết mẫu hậu đang muốn nói đến cái gì, nên trả lời đúng sự thật: "Học thức của Cố Văn Hành rất cao, so với những người cùng lứa hắn quả thật rất xuất sắc hơn."

Hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, bà cũng khẳng định: "Nhưng con vẫn không thích hắn, đúng không?"

Chử Thanh Huy hoang mang nhứ mày: "Mẫu hậu, con không biết cái gì là thích hay không thích. Con cảm thấy Cố Hành Vân không tệ, nếu hắn nguyện ý làm Phò mã thì con nhất định sẽ cố gắng thích hắn".

Hoàng hậu vuốt búi tóc nàng, thở dài: "Không thích thì không thích, con chính là Công chúa duy nhất của Đại Diễn triều, không cần miễn cưỡng chính mình".

Chữ Thanh Huy buống bình lắc đầu: "Nhưng con vẫn phải gả cho một người nào đó thôi."

Không chỉ vì theo lời Hoàng hậu, sau này không thành một người cô đơn. Mà nàng cũng không muốn để cho phụ hoàng khó xử. Thân là công chúa, tới tuổi mà không xuất giá, mặc dù các đại thần không dám nói gì nhưng chỉ sợ sẽ mất mặt hoàng tộc.

Mấy ngày nay nàng đều để ý Cổ Hành Vân, so với người khác quả thật hẳn rất xuất sắc, biểu hiện của hôm nay lại càng tốt. Nếu nhất định tìm người gả cho, hẳn quả thật là lựa chọn tốt nhất, chỉ là không biết hẳn có nguyện ý hay không.

Chữ Thanh Huy buồn rầu nói: "Mẫu hậu, làm thế nào để biết được Cổ Hành Vân có nguyện ý làm Phò mã hay không?"

"Cổ Hành Vân nghĩ gì không quan trọng, chỉ cần Noãn Noãn muốn hẳn làm phò mã thì nhất định hẳn phải làm." Hoàng đế bỗng nhiên đi vào nói một câu.

"Phụ hoàng."

Chữ Thanh Huy ngẩng đầu, mắt nhìn hẳn, nói thật kiên định: "Phụ hoàng muốn hẳn đồng ý hẳn cũng không thể từ chối được, nhưng cũng không nên ép buộc hẳn. Nếu hẳn không muốn làm Phò mã thì con sẽ không ép hẳn. Còn nếu hẳn muốn làm thì con sẽ cố gắng làm cho mình thích hẳn."

Hoàng đế nhìn thẳng nàng, sau một lúc lại cười thỏa hiệp: "Nha đầu ngọc."

Chữ Thanh Huy vừa lòng mỉm cười.

Đội nàng đi rồi, Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi Hoàng đế: "Việc này cứ định như vậy sao, bên Cổ gia có cần thiệp thăm dò trước không?"

Hoàng đế nói: "Lời vừa rồi ta nói cũng chỉ là để dỗ ngọt Noãn Noãn thôi. Công chúa coi trọng Cổ Hành Vân, đây là vinh hạnh của Cổ gia, chẳng lẽ bọn họ còn muốn làm bộ làm tịch?"

"Chàng thật là."

Hoàng hậu tiến lên, nhẹ nhàng sửa cổ áo cho Hoàng đế, nói: "Hiện tại chúng ta là muốn kết thông gia với Cổ gia, cũng không phải là kết thù. Những lúc như thế này, con bé so với chàng còn hiểu chuyện hơn. Noãn Noãn nói không sai, nên để người ta nguyện ý mới được, nếu tiểu công tử Cổ gia không chịu, lỡ ngày sau thành thân với hẳn thì người chịu ủy khuất chỉ có hài nhi của chúng ta mà thôi."

Hoàng đế mặt lạnh, nói: "Cho Cổ gia mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám làm công chúa ủy khuất."

Hoàng hậu đánh hẳn một cái, tức giận nói: "Nói như thế nào cho chàng hiểu đây? Chuyện tình cảm thì không thể gượng ép. Thôi thôi, việc này chàng đừng quản, giao cho thiệp là được."

Hoàng đế sờ sờ tay Hoàng hậu, ôm chầm lấy eo nàng, còn cảm thấy mình có chút mát mát. Hẳn nuôi tiểu công chúa mười mấy năm, giờ bị một thằng nhóc bắt cóc đi, hẳn là phụ thân có lẽ nào lại cao hứng.

Hoàng hậu thấy thế liền an ủi: "Tuy rằng công chúa quyết định chọn Cổ Hành Vân, nhưng theo ý thiệp thì việc này cần phải bàn lại, không nên vội vàng quyết định."

Lúc này Hoàng đế mới vui vẻ hơn chút.

Nếu Chữ Thanh Huy đã quyết định chọn Cổ Hành Vân thì không cần quan sát những người khác nữa. Ngày ngày khi nàng đi Hàm Chương Điện đưa đồ ăn, cũng chỉ đem đến xong liền rời đi, không nán nã lại như lúc trước. Hoàng hậu thì triệu kiến các mệnh phụ, tựa hồ như lơ đãng mà khen tiểu công tử Cổ gia vài câu.

Tuy Hoàng hậu cũng nói lảng qua chuyện khác, nhưng ở đây ai cũng là người tinh ý. Không lẽ không nhận ra tâm tư của Hoàng hậu.

Cổ phu nhân vui sướng khỏi phải nói, người khác có hâm mộ ghen ghét cũng phải thầm nói một câu, sao hài tử nhà mình không bằng người khác.

Nhưng nếu nói hôn sự của công chúa với Cổ Hành Vân định ra thì quả thực còn sớm, hiện giờ Hoàng hậu đối với tiểu công tử Cổ gia có vài phần vừa lòng thôi, mẹ vợ nhìn con rể, không nhất định chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng trong kinh thành này vẫn phong phanh truyền ra vài lời.

Hôm nay Chữ Thanh Huy ôm lò sưởi, cầm quyển sách đọc mà buồn chán đến chết.

Tĩa Tô vào truyền lời: "Công chúa, Lâm cô nương cầu kiến."

Hai mắt Chữ Thanh Huy tỏa sáng: "Chỉ Lan muội muội tới sao? Mau mời vào đi."

Từ ngoài điện có một bóng dáng yếu đuối đi vào, đó là một thiếu nữ xinh đẹp, tuổi cũng bằng xem xem với tuổi của Chữ Thanh Huy, khuôn mặt thanh tú, đáng người nhỏ nhắn, đây là con gái trưởng của muội muội ruột Hoàng hậu cùng Lễ Bộ Thượng Thư, tên Lâm Chi Lan.

Chữ Thanh Huy vui vẻ tiến lên đón, lôi kéo tay nàng: “Chỉ Lan muội muội, đã lâu rồi không thấy muội tới tìm ta. Gần đây muội bận gì à?”

Chỉ là một câu nói bình thường nhưng lại làm Lâm Chi Lan đỏ mặt.

Chữ Thanh Huy thấy lạ liền hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Chi Lan chỉ nói: "Tổ mẫu muốn muội ở trong phòng học thêu thùa may vá."

"Cái gì? Yêu cầu muội may vá? Làm thợ lễ cho trường bồi sao?" Chữ Thanh Huy nhún mày.

Lâm Chi Lan đỏ mặt, vẻ mặt khó xử.

Tía Tô như hiểu được cái gì, che miệng nói nhĩ bên tai Chữ Thanh Huy một câu.

Chữ Thanh Huy kinh ngạc: "Hiện tại muội đã phải thêu của hồi môn rồi sao? So với ta muội còn nhỏ hơn một tuổi đó."

Lâm Chi Lan đỏ bừng mặt: "Cũng không nhỏ hơn nhiều, chỉ mấy tháng thôi mà. Đầu năm nay tổ mẫu và mẫu thân đã tính đến chuyện hôn nhân của muội rồi, muốn sang năm đến tuổi cập kê thì quyết định, chờ xong lễ trưởng thành là thành thân."

Chữ Thanh Huy bừng tỉnh, quả thật nữ nhi mười ba mười bốn tuổi là đã đính hôn được rồi, mười lăm tuổi thì thành thân. Nhưng còn nàng, một hai tháng nữa là tròn mười lăm tuổi mà hôn nhân đại sự còn chưa được định.

Nàng lại hỏi: "Đi định gả muội cho gia đình như thế nào?"

"Hiện giờ có hai nhà đến cầu hôn, tổ mẫu và mẫu thân đang bàn bạc."

"Là hai nhà nào, nói cho tỷ nghe một chút, tỷ nhờ Thái tử ca ca đi tra xét bọn họ."

Lâm Chi Lan ngượng ngùng nói ra tên hai vị thiếu gia, đều là gia đình danh gia vọng tộc trong kinh thành, trưởng bối trung nhà đều không phải những nhân vật tầm thường, nếu không cũng không xứng với Lâm gia. Chữ Thanh Huy gật đầu, Lâm Chi Lan nhìn nàng nhẹ giọng hỏi: "Biểu tỷ, muội nghe nói bệ hạ muốn tiểu công tử Cổ gia làm Phò mã, là thật vậy sao?"

Chữ Thanh Huy cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: "Sự việc còn chưa quyết định, tỷ cảm thấy Cổ Hành Vân không tệ, nhưng không biết ý của hấn như thế nào."

Lâm Chi Lan nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng có chút kì quái. Biểu hiện hiện giờ của biểu tỷ thật sự không giống như một người sắp sửa bàn chuyện hôn nhân. Bên cạnh nàng cũng có vài vị bằng hữu, nói tới vị hôn phu đều không phải xấu hổ sao? Trái lại biểu tỷ biểu hiện như vậy, lại không giống đang nói sự tình của mình mà như mình là người ngoài cuộc.

Hơn nữa lời này có chút kỳ quái, nếu bệ hạ và nương nương thật sự nhìn trúng tiểu công tử Cổ gia, hấn có thể có ý gì? Không phải nên mừng on sao. Nàng và Chữ Thanh Huy cùng tuổi, mẫu thân lại là thân tỷ muội có quan hệ thân thiết, từ nhỏ thường xuyên lui tới nên lời nói không chút cổ kỵ, liền hỏi: "Biểu tỷ, có phải tỷ đang nghĩ không muốn gả chồng?"

Chữ Thanh Huy nghi hoặc: "Sao muội cũng hỏi như vậy? Hôm trước mẫu hậu cũng hỏi tỷ như vậy, tỷ cũng không phải không bằng lòng mà."

"Nhưng sao muội thấy tỷ không có vui mừng chút nào vậy?"

Chữ Thanh Huy cũng không biết nói như thế nào, đối với nàng, việc hôn nhân cũng không phải là chờ mong hay sợ hãi, nàng coi đó là một sự việc hết sức bình thường. Người khác thành thân đều vui mừng như vậy sao?

Nàng trầm nghĩ, bởi vì nàng không thích Cổ Hành Vân, chờ khi xác định Cổ Hành Vân nguyện ý làm phò mã, nàng sẽ làm cho mình thích hấn, đến lúc đó hấn là sẽ cao hứng chứ?

Nàng lại hỏi Lâm Chi Lan: "Muội thì sao? Cảm thấy vui mừng à?"

Lâm Chi Lan trầm mặc nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: "Không thể nói là vui, mà có chút chờ mong, cũng có chút thấp thòm." Nhưng những cảm xúc phức tạp đó Chữ Thanh Huy lại không có.

Nàng an ủi Lâm Chi Lan, nói: "Đừng sợ, có ta và Thái tử ca ca ở đây, sẽ không ai dám bắt nạt muội."

Lâm Chi Lan cười cười, nàng cảm thấy mình rất may mắn, thân là trưởng nữ, lại là nữ nhi duy nhất, từ nhỏ đã nhận hết sủng ái, lại có đi làm Hoàng hậu, Hoàng thượng là dưỡng, Thái tử điện hạ là biểu ca, công chúa duy nhất là biểu tỷ. Có thân phận này, dù sau này nàng gả đi thì nhà chồng cũng không dám xem thường nàng.

Nhưng là tâm tư tiểu nữ nhi, không biết hướng về nơi nào, có lẽ nữ nhi tuổi này đều như vậy. Không lâu sau đó Lâm Chi Lan cáo lui, Chữ Thanh Huy chống cằm suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng không nghĩ ra cái gì.

Buổi chiều nàng lại mang com đi Hàm Chương điện, còn chưa vào võ trường đã nghe bên trong vọng ra một trận ồn ào, vội đi nhanh vài bước, thấy trong võ trường mọi người không giống ngày thường luyện công, mà là tụ tập một chỗ không biết làm cái gì. Chử Thanh Huy nghe được một tiếng nghẹn ngào, thanh âm kia rõ ràng là của Chử Tuấn, nàng vội tiến đến chỗ đám người kia, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người hành lễ với nàng, nàng phất phất tay bảo đứng dậy, thật vất vả đi vào bên trong mới thấy Thái tử đang ngồi xỏm xuống đất, còn Chử Tuấn dựa vào Thái tử mè nheo. Chử Tuấn thấy nàng, nước mắt lại rơi xuống, đáng thương gọi: "Tỷ tỷ...."

Chử Thanh Huy lập tức đau lòng: "Ca ca, tiểu Tuấn sao vậy?"

Tuy Thái tử đau lòng nhưng cũng rất tức giận, nói: "Còn không phải do đệ ấy bướng bỉnh sao, khi luyện công không nghiêm túc nên bị tregon chân rồi."

Nghe nói chỉ là tregon chân, Chử Thanh Huy mới nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Đã truyền Thái y chưa?"

Thái tử nói: "Tiên sinh đã bôi thuốc cho Tuấn nhi rồi, không cần truyền thái y."

Chử Thanh Huy nhìn về phía Diêm Mặc, nói: "Đã làm phiền tiên sinh."

Diêm Mặc dùng sức xoay xoay chân Chử Tuấn, cũng không ngăn đầu lên. Có lẽ bị hấn ấn đau nên Chử Tuấn lại rơi nước mắt. Chử Thanh Huy vừa đau vừa giận, ngồi xỏm xuống lau nước mắt cho đệ đệ: "Xem đệ lần sau có dám nữa không."

Chử Tuấn lắc đầu liên tục: "Không dám nghịch ngợm nữa."

Bôi thuốc xong, Thái tử bảo vài tên thị vệ đưa Chử Tuấn hồi cung, còn lại tiếp tục học.

Đội bọn họ đến giờ nghỉ, Chử Thanh Huy tự mình bụng điểm tâm đến cho Diêm Mặc, lần nữa nói lời cảm tạ: "Mới vừa rồi cảm ơn tiên sinh".

"Không cần." Diêm Mặc nói

Chử Thanh Huy đưa đĩa đến trước mặt hấn, lại hỏi: "Mấy hôm nay đều tặng hộp thức ăn, không biết có hợp khẩu vị của tiên sinh không?"

Diêm Mặc cúi đầu nhìn đĩa điểm tâm tinh xảo trước mắt, hấn cũng không thích loại nào, lại không thích đồ ngọt cho lắm, đồ ăn với hấn cũng chỉ là ăn để no bụng.

"Cũng được." Hấn nói.

Chử Thanh Huy gật đầu: "Vậy ta không làm phiền tiên sinh nghỉ ngơi."

Nàng đứng dậy cáo từ, rời khỏi võ trường, lại thấy Cố Hành Vân đứng ngoài võ trường, ngửa đầu không biết đang xem cái gì. Trong lòng Chử Thanh Huy tò mò, đi đến cạnh hấn, cũng ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy có tuyết đọng trên mái ngói.

"Người đang làm cái gì vậy?"

Cố Hành Vân cười nói: "Mới vừa có một con chim bay ngang qua."

"Hiện tại còn có chim bay qua à."

"Có, có một loại chim dù ở trời đông giá cũng không di trú về phía Nam"

Cố Hành Vân quay lại, thấy bộ dáng nàng nghiêm túc nhìn lên không trung, không khỏi mở miệng: "Công chúa...."

"Humm?"

Bỗng nhiên Cố Hành Vân cảm thấy khản trương, hấn âm thầm siết chặt tay, nói: "Công chúa, gần đây kinh thành có lời đồn, không biết công chúa có nghe nói không?"

Chử Thanh Huy: "Lời đồn của người và ta sao?"

Nàng cứ bình tĩnh như vậy, không chút lánh tránh, ngược lại hấn có cảm giác là mình không đủ phóng khoáng. Trong lòng Cố Hành Vân thầm cười khổ, gật đầu nói: "Đúng vậy, không biết công chúa có ý kiến gì không?"

Chử Thanh Huy quay đầu lại nhìn hấn.

Cả hai nhìn nhau, Cố Hành Vân lùi vài bước, không được tự nhiên.

Chử Thanh Huy nói: "Ta thấy huynh khá tốt."

Tim Cố Hành Vân đột nhiên nhảy dựng, đang muốn nói gì đó nhưng võ khóa lại sắp bắt đầu rồi.

Chữ Thanh Huy xua xua tay: “Người đi đi, ta hồi cung.”

Cố Hành Vân chỉ gạt đầu, không biết trong lòng có tư vị gì, bước chân hỗn độn quay về võ trường. Vương Húc Đông ở cạnh cửa nhìn hẩn, cười như không cười, nói: "Xem ra không bao lâu nữa, Cố tiểu công tử đổi lại thành Cố phò mã gia."

Cố Vân Hành nhủ mày.

Trời càng ngày càng lạnh, qua một tháng nữa lại tới đêm trừ tịch(*), trong hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn Tết.

(*) Đêm giao thừa.

Hoàng hậu xử lý mọi việc trong cung, bảo Chữ Thanh Huy ở bên cạnh mình, tuy rằng sau này nàng xuất giá, cũng không cần xử lý nhiều chuyện trong nhà, giao cho hạ nhân làm là được, nhưng cũng không thể không biết, đỡ cho người khác nói ra nói vào.

Chữ Thanh Huy đang nhàn nhã bỗng trở nên bận rộn, có đôi khi buổi chiều cũng không có thời gian đi đưa điểm tâm, chỉ có thể để Tía Tô đưa đi.

Ngày hôm nay xử lý xong chính vụ, nàng và Hoàng hậu cùng ngồi uống trà.

Hoàng hậu hỏi: "Thanh Huy, tâm ý của con có phải vẫn như lúc trước không, vẫn khẳng định là tiểu công tử Cố gia?"

Chữ Thanh Huy suy nghĩ một lúc rồi gạt đầu. Đã mấy ngày nay nàng không đi võ trường, hiện tại nàng cũng chỉ biết nghĩ tới Cố Hành Vân.

Hoàng hậu nói: "Mẫu hậu đã lộ ra ý tứ với phu nhân, Cố gia cũng đồng ý hôn sự này. Mẫu hậu cũng hỏi qua Tiểu Hằng, tiểu công tử Cố gia đối với con cũng có ý, nếu cả hai con đều có ý nguyện, chờ năm mới xong ta sẽ nói việc này với phụ hoàng con để người định đoạt"

"Vâng, con đã biết."

Hoàng hậu nhìn nàng, nói: "Con từng nói với ta, nếu tiểu công tử Cố gia đồng ý làm phò mã thì con sẽ cố gắng thích hẩn, con chuẩn bị làm thế nào?"

Chữ Thanh Huy cau mày nghĩ một hồi lâu, lắc đầu, muốn thỉnh giáo Hoàng hậu: "Năm đó mẫu hậu làm thế nào để thích phụ hoàng vậy?"

Hoàng hậu nghe xong lời này có phần hoảng hốt, như hồi tưởng lại, sau một lúc cười nói: "Thật ra năm đó trước khi ta và phụ hoàng con định ra chuyện hôn sự thì cũng có duyên gặp qua vài lần, cũng không có nói chuyện nhiều, càng không tính là quen thuộc. Lúc đầu thành thân có một khoảng thời gian câu nệ tiểu tiết. Nhưng phụ hoàng con là người ngoài lạnh trong nóng, thật sự khi ở chung rất tốt. Con chỉ cần nhớ rõ, nếu quyết định muốn thành thân, phải đối xử tốt với người mình đã quyết định, đối xử với trái tim chân thành, ngàn vạn lần không được đem thân phận công chúa ra áp bức hẩn, có biết không?"

Chữ Thanh Huy nói: "Con đã biết, mẫu hậu yên tâm."

“Nếu quyết định là hẩn, ngày thường đối đãi với hẩn cũng nên khác người thường một chút, ở võ trường có thể nói thêm vài câu, khi đưa hộp đồ ăn cũng có thể hỏi xem hẩn thích ăn cái gì. Thân phận của con đặc thù, ngay từ đầu khi sống chung với hẩn đã không thể giống vợ chồng bình thường, hẩn muốn thân cận với con cũng có rất nhiều băn khoăn, bởi vậy con nên chủ động một chút.”

Chữ Thanh Huy như suy tư gạt đầu.

Hoàng hậu lại nói: “Nhưng cần phải chắc chắn, việc này không thể quá nóng vội, cũng đừng lạnh nhạt hẩn. Những việc này không phải một sớm một chiều là hiểu, con yên tâm, mẫu hậu sẽ từ từ dạy con.”

Chữ Thanh Huy tiến lên kéo tay bà làm nũng: “May mắn có mẫu hậu, nếu không con cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Hoàng hậu cười sờ sờ đầu nàng: "Còn có thể thế nào. Nếu Cố Hành Vân không thích thì không thích, chẳng lẽ muốn đường đường là công chúa Đại Diễn phải đi lấy lòng hẩn."

Ban đêm, Chữ Hằng đưa Chữ Thanh Huy về Vinh Nhạc cung, Chữ Thanh Huy hỏi hẩn: “Ca ca, huynh có biết Cố Hành Vân thích gì không?”

Thái Tử đã biết tính toán của phụ hoàng mẫu hậu, hiện tại nghe nàng nói như vậy, tuy rằng không phải bất ngờ nhưng trong lòng vẫn là có chút không vui. Chữ Hằng hỏi ngược lại: “Muội có biết ca ca thích cái gì không?”

Chữ Thanh Huy kỳ quái nhìn hẩn một cái: “Không phải ca ca thích ăn đồ ngọt sao, còn lên lút ăn vì sợ người ta biết.”

Thái Tử theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy cung nhân xa xa ở phía sau, lúc này mới yên tâm lại, da mặt có chút cứng ngắt, nói: "Thật ra ca ca ..... Cũng không phải thích ăn đồ ngọt.”

Chữ Thanh Huy le lưỡi: “Gạt người, muội không tin đâu.”

Thái tử bất đắc dĩ, đành phải nói sang chuyện khác: “Không phải muội vừa hỏi Cố Hành Vân yêu thích gì sao, người này nhìn ôn hòa nhưng trên thực tế lại rất thâm trầm, khó có thể nhìn ra hi vọng của hắn.”

“Thật sự?” Chử Thanh Huy nghi ngờ.

“Ta có thể lừa muội sao?” Thái tử không vui nói.

Chính muội muội hỏi hắn sở thích của một nam nhân khác, cảm giác này thật không tốt chút nào. Lúc hắn nhìn Cố Hành Vân, cảm thấy càng nhìn càng không vừa mắt, rất nhiều lần đầu vô đều nhìn không được muốn đánh hắn một trận.

Chử Thanh Huy nói: “Nếu như muội có tâm, nhưng kết quả là hắn không thích món đó thì muội phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể thế nào. Nếu Cố Hành Vân không thích thì không thích thôi, chẳng lẽ muốn đường đường là công chúa Đại Diễn đi lấy lòng hắn”.

Trong chuyện này, thái độ của Thái tử và Hoàng đế rất giống nhau. Chử Thanh Huy biết hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình, đơn giản liền không hỏi nữa, vẫy tay chào hắn.

"Chờ một chút " Thái Tử nói.

Chử Thanh Huy quay đầu lại nhìn hắn: "Ca ca còn có chuyện gì?"

Thái tử nhìn lên trời, một mảng tối đen, không trăng cũng không sao, không biết hắn đang xem cái gì.

"Khụ, điểm tâm ngày mai, muội chuẩn bị đưa cái gì?"

Chử Thanh Huy: "Ngự Thiện phòng làm cái gì muội đưa cái đó."

Thái tử liền nhẹ giọng: "Ngày đó, hương vị của bánh hạnh đào cũng không tệ."

Chử Thanh Huy hiểu được ý hắn, trong mắt xoay chuyển, cố ý không theo ý hắn, cười hi hi nói: "Ca ca thích thì tốt."

"Thanh Huy....." Thái tử kéo dài giọng nói.

"Muội ở đây, ca ca muốn nói gì?" Thái tử trừng mắt nhìn nàng. Chử Thanh Huy vô tội nhìn lại.

Đối diện với nàng một lúc, Thái tử bỏ cuộc, đành phải nói: "Ngày mai đưa cho ca ca một ít bánh hạnh đào (*) đi."

(*) Hạnh đào hay còn gọi là quả óc chó.

Chử Thanh Huy cười trộm: "Sao không nói sớm, chờ xem, ngày mai nhất định làm ca ca vừa lòng."

Thái tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn theo nàng về cung, mới xoay người rời đi.

Ở Tê Phụng cung

Hải tử đã đi hết, chỉ còn lại hai người Hoàng hậu và Hoàng đế. Hoàng hậu thấy Hoàng đế nhăn mặt, đưa tay lên vuốt trán hắn: "Hằng nhi làm công khóa thế nào?"

"Tạm được." Hoàng đế nói.

Hoàng hậu biết trước nay ở những việc này hắn tương đối hà khắc, có thể nói một câu tạm được, đã nói lên Thái tử làm không tồi. Nàng cười nói: "Có đôi khi bệ hạ đối với bọn nhỏ quá hà khắc, Hằng nhi cũng coi như là thành người lớn rồi, có một số việc bệ hạ cứ giao cho Hằng nhi đi làm, để nó giúp chàng xử lý, như vậy chàng đỡ phải mệt mỏi."

Hoàng đế gật đầu, nói: "Trẫm cũng đang có ý này, sang năm xong chuyện hôn sự của Thanh Huy, Thái tử không cần đi lại Hàm Chương điện nữa, theo trẫm vào triều."

Hoàng hậu nói: "Hôm nay thiếp hỏi lại Thanh Huy, xem ra con đã xác định tiểu công tử Cố gia."

Hoàng đế hừ một tiếng, đối với người sắp bắt cóc con gái của mình, hắn liền không có sắc mặt tốt.

Hoàng hậu cười nói: "Thiếp thấy tiểu công tử Cố gia không tồi, hay là, bệ hạ nhìn qua trong triều có nam tử thanh niên nào tài năng hơn hắn? Nếu có, thiếp liền nói Thanh Huy đổi người."

Hoàng đế lại hừ một tiếng. Dù là nhi tử của Ngọc Hoàng đại đế cũng không xứng với nữ nhi của mình.

Hắn tự lẩm bầm nói: "Tôn tử của Cố lão đầu dám khi dễ Thanh Huy, ta sẽ dạy cho hắn một bài học!"

Hoàng hậu bật cười: "Bệ hạ có thể nghĩ sự tình tốt hơn không? Có chàng ở đây ai dám khi dễ Noãn Noãn. Thiếp sợ là trừ khi kẻ đó không muốn sống nữa thôi."

Lời này Hoàng đế nghe được có phần thư thái, nhưng tưởng tượng nữ nhi của mình sau này phải ở nơi khác, trong lòng hắn vẫn không tránh được dâng lên một cỗ cảm giác thê lương của người làm phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Giữa trời tuyết

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Sau khi Công chúa Đại Diễn triều thành thân sẽ ở trong phủ Phò mã, nhưng cũng có trường hợp Hoàng đế xây phủ riêng cho Công chúa.

Với trường hợp của Xương Hoa công chúa, Hoàng đế vô cùng sủng ái nàng nên đương nhiên sẽ luyện tiệc nữ nhi về nhà chồng. Huống hồ, nếu nàng thực sự gả thấp cho Cố gia thì theo tình hình tứ đại đồng đường [1] hiện tại của họ, nếu ngày sau có thêm con cháu, chỉ sợ không đủ chỗ ở. Bởi vậy, Hoàng đế đương nhiên sẽ hạ chỉ xây dựng phủ Công chúa.

[1] Tứ đại đồng đường: bốn thế hệ cùng chung sống.

Chuyện này vốn là bình thường, khi tiên đế còn tại vị có vài công chúa cũng nhận được vinh sủng như vậy. Nhưng không lâu sau đó, trong kinh thành lại có vài lời đồn đãi lạng lẽ truyền ra.

Cẩn thận nghĩ lại, đây có lẽ là đang ám chỉ Phò mã phải phụ thuộc vào Công chúa, mai này sau ngày đại hôn sẽ dọn vào ở trong phủ Công chúa, như vậy cũng không khác gì ở rể.

Tuy hiện tại Hoàng Đế chưa chỉ định Phò mã, nhưng trong lòng mọi người đã xác định tám, chín phần là tiểu công tử Cố gia – Cố Hành Vân.

Cố Hành Vân có xuất thân cao quý, gia thế tốt, đã thế lại tài hoa hơn người nên được không ít kẻ hâm mộ.

Từ xưa đến nay văn nhân thường ghen ghét lẫn nhau, được người ta hâm mộ thì cũng sẽ bị kẻ khác ghen tị, lần này có kẻ âm thầm thổi gió vào lửa, những lời đồn đãi trong kinh thành chưa nhiều người biết, nhưng giữa những người đọc sách lại biết rất rõ ràng.

Hôm nay là ngày Hưu mộc, Cố Hành Vân cùng Vương Húc Đông và Tạ Khải đi vào Mặc Hương lâu, ngày thường lâu một ở Mặc Hương lâu rất náo nhiệt, nhưng lúc này lại không một bóng người. Hắn nghi hoặc bước lên cầu thang, nghe thấy trên lầu ăm ỉ mới biết mọi người tụ tập ở lầu hai, nhưng không biết đang tranh luận cái gì.

Trên mặt hắn mang theo ý cười, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe tiếng người nói: "Cố Hành Vân có cái gì đáng khen ngợi? Cũng chỉ may mắn có được số mệnh tốt, đầu thai làm tôn nhi của Cố Tương nên mọi người mới cho hắn mặt mũi mà gọi hắn một tiếng tiểu công tử. Nếu không thì với bản lĩnh thật sự của hắn, ta thấy ngay cả tư cách xách giày cho Lâm huynh hắn cũng không có."

Một nam tử khác nói: "Trương huynh, những lời này không nên nói nữa đâu."

"Tính cách của Lâm huynh quá tốt, ta lại không nhìn nổi cảnh đề tiểu nhân đắc ý như vậy! Tỳ như ngày ấy, hôm mà chúng ta ngâm thơ đó, thơ của Lâm huynh sáng tác không biết hay hơn Cố Hành Vân bao nhiêu lần, lại phải xếp phía sau hắn, ta thấy không công bằng với Lâm huynh chút nào." Vị Trương công tử càng nói càng giận, tựa hồ còn oán giận hơn cả người trong cuộc như Lâm công tử.

Lâm công tử than nhẹ một tiếng, nói: "Những thứ đó chỉ là hư danh, ta cũng không để trong lòng."

Những người còn lại sôi nổi tán thành, khen hắn cốt cách thanh cao.

Họ Trương kia lại hừ một tiếng: "Hiện tại Cố Hành Vân được công chúa đề ý, sau này gặp lại chúng ta phải gọi một tiếng Phò mã gia. Tiếc rằng cuối cùng chỉ là Phò mã nên chỉ có thể mặc cho công chúa đùa bỡn, sau đại hôn sẽ sống trong phủ công chúa, vậy có khác nào ở rể đâu. Đáng giận là ta và huynh đường đường là nam nhi đội trời đạp đất lại bị loại người này chèn ép, có phải ông trời rất bất công hay không?"

Lời sau cùng, Cố Hành Vân vẫn chưa nghe thấy, vì sắc mặt hắn đã xanh trắng, cần môi, xoay người rồi đi rồi.

"Hành Vân...." Tạ Khai vội vàng đuổi theo hắn, nhưng Cố Hành Vân đi rất nhanh, lẫn vào giữa dòng người, chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Tạ Khai đành lắc đầu, bọn người này mồm miệng thực quá độc ác, lời này ngay cả hắn còn nghe không lọt tai, huống chi là Cố Hành Vân nhìn ôn nhu lễ độ nhưng thật ra lại là người cao ngạo, sao chịu được nỗi nhục này?

Vương Húc Đông đứng ở cầu thang tầng hai không nhúc nhích, hắn quay đầu nhìn lên tầng trên, khoe miệng khẽ nhếch lên một đường cong khó phát hiện.

Hôm sau, Cố Tương nhập cung xin cho Cố Hành Vân nghỉ học, vì thời tiết giá lạnh, tiểu công tử trùng phong hàn nên không thể đến Hàm Chương điện. Chử Thanh Huy có chút lo lắng, không biết bệnh của hắn có nặng hay không, nhưng cũng không thể đi thăm.

Thái tử đến Cố phủ, thấy Cố Hành Vân ốm nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, lệnh hắn cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi hắn đi học.

Mấy ngày sau, Cố Hành Vân khỏi bệnh, lại tiếp tục vào cung. Chử Thanh Huy biết được bèn dẫn theo người đến Hàm Chương điện.

Văn khóa buổi sáng kết thúc, mọi người đã dùng xong ngọc thiện, hiện tại đang nghỉ ngơi. Lúc Chử Thanh Huy đến thấy Cố Hành Vân đứng ở hành lang gấp khúc, nhìn lên bầu trời. Nàng đi lên trước, tươi cười nói: "Chẳng lẽ trên trời lại có chim bay qua à."

Lúc này Cố Hành Vân mới phát hiện nàng đứng kế bên, liền cung kính hành lễ: "Gặp qua công chúa."

Chử Thanh Huy đánh giá hắn một chút, mấy ngày nay không gặp, hình như Cố Hành Vân hơi ốm một chút, khí sắc trên mặt cũng không tốt lắm. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, mà nàng cảm thấy tuy hắn ôn hòa nhưng hình như có gì đó buồn bực, chăm chú nhìn thêm một lần, lại thấy không có gì khác thường cả.

Nàng xua tay, nói: "Hôm nay như thế nào? Nếu cảm thấy không khỏe thì nghỉ ngơi thêm hai ngày đi."

Cố Hành Vân hơi rũ mắt, không nhìn thẳng vào nàng: "Tạ ơn công chúa quan tâm, Hành Vân không có gì đáng ngại."

Trong lòng Chử Thanh Huy cảm thấy có điều khác thường. Tuy ngày thường Cố Hành Vân vẫn giữ lễ, nhưng không câu nệ giống hôm nay, câu nệ đến mức.... xa cách. Mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều, không chừng Cố Hành Vân hắn còn bệnh nhẹ, nên xử sự với lúc trước có chút khác nhau.

Nàng cũng không muốn quấy rầy nữa, nói: "Huynh nghỉ ngơi cho tốt đi, nếu thân thể không chịu nổi thì nói tiên sinh một câu, chớ có ý lại."

"Được." Cố Hành Vân gật đầu đồng ý.

Chử Thanh Huy trở lại trong điện nhìn Thái tử cùng Nhị Hoàng tử một lúc, thấy không còn sớm, vỗ khóa lκι sắp bắt đầu nên nàng rời đi.

Ra khỏi Hàm Chương điện, chậm rãi trở về theo con đường trong cung, bắt gặp trời đổ tuyết, Tía Tô vội mở dù ra che cho nàng.

Chử Thanh Huy hí hóp mắt nhìn phía trước, hoa tuyết bay lả tả giữa không trung, từ đằng xa có bóng người chậm rãi đến gần. Người nọ mặc một thân y phục màu đen, thân hình cao lớn, vai lưng thẳng, sừng sững như một gốc cây cao giữa trời, thấy hắn đi đến trước mặt, Chử Thanh Huy liền chào hỏi: "Tiên sinh."

Diêm Mặc dừng bước chân, gật đầu với nàng.

Chử Thanh Huy ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn không có dù, thân thể bị tuyết phủ trắng, trên tóc còn đọng tuyết trắng. Hắn ăn mặc như một ông lão, vốn dĩ mặt mày đã sắc bén như lưỡi đao lạnh lẽo, mà lúc này lại tiêu tán đi rất nhiều.

Khác hoàn toàn với ngày thường, lúc này nhìn hắn thật sự đã gần gũi hơn rồi. Chử Thanh Huy âm thầm cười trộm. Thấy hắn nhìn về phía mình liền thu liễm lại, theo bản năng đứng thẳng lên: ".....Không biết buổi chiều tiên sinh muốn dùng điểm tâm gì? Ta sẽ lệnh cho Ngự Thiện phòng làm."

Diêm Mặc nói: "Gì cũng được, không cần phiền phức."

Chử Thanh Huy nghĩ hắn chỉ nói hai chữ, không ngờ lại đến bảy chữ, điều này làm cho nàng ngạc nhiên, không khỏi nhìn hắn thêm vài lần. Vừa thấy bộ dạng của hắn, nàng lại nhíu mày.

Hiện tại đang là mùa đông giá rét, gió lạnh thổi ù ù vào mặt như muốn chém từng đao lên người, nàng đã phải mặc một lớp y phục dày giữ ấm, từ đầu đến chân bọc kín mít, bên ngoài lại khoác áo choàng, hay tay ôm chặt lò sưởi.

Nhưng người trước mặt ngay cả áo bông cũng không có, chỉ có một cái áo mỏng manh ở ngoài, nhìn hắn một cái, nàng không nhịn được đã phát run.

Chử Thanh Huy rung mình một cái, thấy Diêm Mặc sắp đi, liền nói: "Tiên sinh, hiện giờ trời đông giá rét, tiên sinh nên mặc thêm y phục mới được."

Diêm Mặc dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng.

Chỉ thanh Huy mặc nhiều, cả người cuộn tròn, khuôn mặt được bao bọc trong cái mũ áo choàng lông cáo trắng xù êm ái, so với thường ngày mượt mà hơn rất nhiều. Trời lạnh làm chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, đôi mắt tròn xoe so với ngày thường ướt át hơn vài phần.

Diêm Mặc nhìn nàng, tựa hồ xuyên thấu qua trời tuyết trước mặt để thấy được mùa đông mấy năm trước, thấy được thân hình nhỏ nhắn tròn tròn của nàng. Khi đó nàng cũng như vậy, khuôn mặt ướt át nhìn về phía hắn, tiếng nói ê ê a a non nớt.

Lúc ấy nàng đã nói cái gì, hiện tại hắn cũng không nhớ rõ. Kí ức quá xa xăm, cũng quá mức ngăn ngại, vốn nên chớp mắt một cái rồi biến mất. Mà hắn cũng sắp quên mất thân ảnh non nớt kia rồi, nhưng vào lúc này, cách mười năm, kí ức trong nháy mắt trở lại, thậm chí nó trở nên rõ rệt tựa như đang hiện lên ở trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thân cận

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh.

Một cái liếc mắt này chỉ thoáng qua trong tích tắc, còn không đợi Chỉ Thanh Huy nhìn ra điểm khác biệt, Diêm Mặc đã thu hồi tầm mắt. Một lần nữa hắn thoáng gạt đầu, cũng chưa có nói là được hay không.

Nhưng đến ngày hôm sau, khi Chỉ Thanh Huy đến Hàm Chương điện đã nhảy bén phát hiện hắn đã thay bộ quần áo khác, mà áo khoác bên ngoài vẫn là màu đen. Theo nàng thấy, vẫn không cản được gió lạnh thấu xương như cũ, nhưng so với bộ hôm qua thì dày hơn không ít.

Chỉ Thanh Huy không hiểu tại sao tự nhiên lại vui vẻ lên, tuy rằng chính nàng cũng không biết một chút vui vẻ này từ đâu mà đến.

Qua hai ngày, Chỉ Thanh Huy phát hiện sự xa cách lảng tránh của Cố Hành Vân đối với nàng không giảm mà lại tăng. Nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì, không biết vì sao sau khi hắn bị bệnh một trận lại thay đổi như vậy. Chẳng lẽ là lúc đầu hắn nguyện ý làm Phò mã, mà hiện tại đã đổi ý? Nhưng thật tình mà nói, căn bản là trước kia cũng không phải hắn tự nguyện.

Chuyện này người khác không nhìn ra, chỉ có đương sự mới có thể phát giác. Chỉ Thanh Huy chưa nói với người khác, không nói với phụ hoàng mẫu hậu, cũng không nói với Thái Từ ca ca, ngay cả Tía Tô cũng không nói. Nàng âm thầm nghĩ, chờ sau khi Cố Hành Vân hết bệnh, nàng sẽ tự mình hỏi hắn một câu cuối cùng là hắn có nguyện ý hay không. Nếu hắn không muốn, tuyệt đối nàng sẽ không làm khó hắn.

Nghĩ thế mà thái độ nàng đối với Cố Hành Vân cũng có chút thay đổi, không còn đối xử đặc biệt hơn so với mọi người mà hắn vẫn giống như trước kia.

Chuyển biến rất nhỏ này đã bị Thái tử Chỉ Hằng nhận ra. Hắn biết mọi người quan tâm nam nhân khác, mà hiện giờ thấy nàng đối xử bình đẳng nên trong lòng lại nghi hoặc. Vào buổi tối lúc đưa Chỉ Thanh Huy về Vĩnh Nhạc cung bèn hỏi nàng nguyên do.

Chỉ Thanh Huy mới nhận được một cái đèn lưu li độc đáo từ chỗ Hoàng hậu, yêu thích đến mức không nỡ buông tay mà thường thức, thuận miệng nói: “Không phải Cố Hành Vân đang bị bệnh sao? Mọi người sao có thể không biết xấu hổ đi quấy rầy hắn, tiêu hao tinh lực của hắn chứ.”

Lời này nửa thật nửa giả, sức khỏe của Cố Hành Vân vẫn luôn không tốt, nếu nói bệnh nặng thì không có, nói là hết bệnh, thì trên mặt lại mang theo vài phần bệnh tật, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thái tử không biết rõ nguyên do trong đó. Vì Hoàng đế chuẩn bị sang năm dẫn hắn vào triều, công khoá của hắn càng gấp rút, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng đều không có.

Nhiều năm qua Hoàng đế là một vị minh quân sáng suốt, tuy rằng Thái tử đã ngồi ở vị trí này mười mấy năm, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ tranh đoạt ngôi lên ngôi vị kia, cũng không muốn để Hoàng đế cảm thấy hắn có ý nghĩ như vậy.

Bởi vậy, cho dù là dần lớn lên, hắn cũng vẫn luôn thành thật kiên định mà làm Thái tử. Không vội vàng hay chờ không được mà bố trí người của mình ở khắp nơi, xây dựng thế lực của mình. Vì hắn biết có vài thứ khi đúng thời điểm sẽ cho hắn, phụ hoàng sẽ không bùn xìn. Nếu là chưa đến lúc, hắn đã chờ không được mà nổi lên chút gì đó... Lấy sự yêu quý của phụ hoàng đối với mẫu hậu và sự yêu thương đối với bọn họ, tất nhiên sẽ không tức giận, nhưng sẽ thất vọng, hắn không muốn làm phụ hoàng thất vọng.

Hắn chưa từng xuất cung, ngoài cung cũng không có người truyền tin vào cho hắn, Vương Húc Đông và Tạ Khải lại không biết nguyên nhân câu chuyện nên chưa từng nhắc tới trước mặt Thái Từ, vì vậy hắn không biết những lời đồn đãi đó.

Đương nhiên, nếu cho hần biết, ngoại trừ khịt mũi coi thường những lời đồn đãi ở ngoài, đối với tình huống hiện tại của Cố Hành Vân, chỉ sợ cũng sẽ không cho là đúng.

Cố Hành Vân đương nhiên là thiên chi kiêu tử, nhưng dưới bầu trời này, nếu luận xuất thân tôn quý thì có ai hơn Thái tử đâu?

Cả hai người đều có xuất thân cao quý, trong đó Cố Hành Vân thân là tôn nhi nhỏ nhất của Cố Tương, từ nhỏ lớn lên trong sự bảo bọc của mẫu thân và bà vú. Sau đó vào cung đọc sách, vì có tư chất thông minh, lại nhìn mặt mũi của Cố Tương nên được các vị Thái Phó yêu thích, những đứa trẻ đồng lứa tuổi bên cạnh hần càng thêm tân bốc nịnh hót hần. Có thể nói, Cố Hành Vân đã lớn như vậy nhưng chưa bao giờ nghe người khác nói hần có gì đó không tốt. Hần đối với mọi người đều ôn hòa lễ độ, nhưng trong đó vẫn còn một chút cẩn trọng và cao ngạo. Một người như vậy, sao có thể có người chửi bới khinh thường hần?

Nhưng Thái tử lại không giống vậy, bốn tuổi hần đã phải rời xa Hoàng hậu, một mình vào Đông Cung ở. Nhóm Thái Phó được Hoàng đế ra ý chỉ, dạy dỗ hần thật nghiêm khắc. Không chỉ như vậy, mỗi ngày Hoàng đế còn giành ra một canh giờ để đến xem công khóa của hần.

Mỗi khi hần không kiểm chế được mà trở nên kiêu căng cao ngạo, thì Hoàng đế sẽ dội một chậu nước lạnh lên đầu hần, làm hần thức tỉnh. Có thể nói, từ lúc Thái tử trưởng thành đến nay, toàn bộ đã kích phải chịu đều đến từ Hoàng đế, là Hoàng đế để hần biết được thực lực của hần, sau đó làm cái "đuôi" nhỏ đang muốn nhếch lên kia thu hồi lại, càng thêm nỗ lực, nghênh đón đã kích tiếp theo của Hoàng đế.

Mà trong đó, Hoàng hậu cũng đóng một nhân vật không thể bỏ qua. Tuy rằng rất yêu thương con mình, nhưng bà không nghi ngờ phương pháp của Hoàng đế. Bà chỉ cần thận dẫn đường cho Thái tử sau khi bị Hoàng Đế làm suy sụp, làm cho hần nhanh chóng lấy lại tinh thần mau chóng đứng dậy.

Thủ đoạn của Hoàng đế và Hoàng hậu rất có tác dụng, ít nhất hiện giờ, nếu để Thái tử nghe được những lời đồn đãi đó, hần sẽ không bị suy sụp như Cố Hành Vân, mà sẽ càng thêm nỗ lực, làm những kẻ khua môi múa mép[1] sau này đến tên của hần cũng không dám nhắc.

[1] Khua môi múa mép: ăn nói khoác lác, ba hoa, cốt để phô trương.

Nghe Chử Thanh Huy nói như vậy, Thái tử không hỏi nhiều, đang muốn rời đi thì một trận gió lạnh thổi tới, hần cảm thấy lỗ mũi có chút ngứa, bỗng nhiên hắt xì một cái, rồi sau đó lại liên tiếp hắt xì, đến khi hần cong lưng, bụng nhỏ cũng đau mới dừng lại.

Chử Thanh Huy trợn mắt há hốc mồm nhìn hần nói liên tục: “Muội nói này ca ca, huynh mặt quần áo quá ít, huynh xem, bị cảm rồi kìa.”

Nàng đặt lò sưởi bát bảo của mình vào trong tay Thái tử, lại muốn cởi áo choàng ngân hồ xuống khoát cho hần.

Thái tử xấu hổ mà xoa xoa mũi, nói bằng giọng mũi: “Ca ca không lạnh.”

Chử Thanh Huy không chút khách khí nói: “Ca ca cũng đừng cậy mạnh, cho dù huynh có mặc dày đến tròn vo, muội cũng không cười nhạo huynh đâu.”

Thái tử thật sự không cảm thấy lạnh, mới vừa rồi là gió thổi vào tới trong xoang mũi nên bị kích thích. Nhưng nếu nói ra cái này, mà lúc này hần liên tiếp hắt xì thì có vẻ như hơi vô nghĩa.

Hần ngăn động tác cởi áo choàng của Chử Thanh Huy lại: “Lò sưởi cho ca ca mượn, áo choàng thì không cần, áo choàng của muội cho ta mượn cũng không mặc vừa.”

Chử Thanh Huy không hề kiên trì, miệng cần nằn: “Tại sao cả một đám ai cũng không thích mặc quần áo, chẳng lẽ mặc thiếu một cái, là có thể hiện ra khí khái nam nhi sao?”

“Còn có ai sao?” Thái tử tò mò.

“Còn không phải là võ giáo tiên sinh Diêm Tướng quân sao? Ca ca thấy tiên sinh mặc quần áo không? So với lúc mùa thu mặc còn ít hơn muội, hần không cảm thấy lạnh sao?”

Thái tử nghĩ nghĩ, nhớ lại tiên sinh kia một thân lạnh lẽo. Không biết hần ta có cảm thấy lạnh hay không, nhưng hần thật sự làm người khác cảm thấy lạnh.

Chử Thanh Huy lại nói: “Ta thấy tiên sinh mỗi lần đều mặc đồ đen, hay là hần không có quần áo mùa đông?”

Nói xong, nàng buồn rầu nhíu mày: “Trước kia đã nhắc hần mặc nhiều quần áo một chút, nhưng vẫn không đủ. Làm thế nào mới có thể kêu tiên sinh mặc nhiều thêm một chút đây? Hay là muội nhờ phụ hoàng tìm cái có, ban thưởng cho tiên sinh một ít quần áo mặc qua mùa đông đi?”

Thái tử nghe xong, trong lòng khẽ nghĩ ngợi. Từ khi nào thì muội muội của hần lại thân cận với vị võ giáo tiên sinh lạnh như băng kia vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Tặng mai

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Trong Ngự hoa viên, thời khắc mai đỏ nở rộ, Hoàng Hậu mời chúng mệnh phụ cùng các tiểu thư vào cung thưởng mai.

Hôm nay, tuyết nhỏ bay đầy trời, Chử Thanh Huy một thân màu đỏ, áo choàng đường viền bạc, trên đầu mang theo đồ trang sức san hô được phía nam tiến cống, duyên dáng yêu kiều đứng ở trên mặt tuyết, da trắng như tuyết, tóc đen như mực, môi đỏ như son, lại so với mai đỏ ngạo tuyết lãng sương[1] càng thêm kiều diễm[2] mấy phần.

[1]Ngạo tuyết lãng sương: người không sợ sương tuyết giá lạnh, đối mặt với những thử thách khó khăn gian khổ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

[2]: Lộng lẫy, xinh đẹp.

Đám người thấy nàng, ngực đều cứng lại, phảng phất như bị gió hàn thổi tới đến không thở nổi.

Nhớ năm đó, Hoàng Hậu là mỹ nhân nổi danh trong Đô thành. Không ngờ đến bây giờ, Xương Hoa Công chúa còn trò giỏi hơn thầy. Dung mạo tuyệt thế, thêm vào xuất thân của nàng, đã khiến cho người khác nhìn vào nhưng lại phảng phất có một sức mạnh vô hình khiến cho người khác không dám cũng không muốn tới gần nàng. Giống như đứng bên cạnh nàng thì bị hào quang của nàng hoàn toàn che giấu, lại thêm tự ti mặc cảm.

Chử Thanh Huy nhận được ý chỉ của Hoàng Hậu, phụ trách chiêu đãi chư vị tiểu thư, dẫn các nàng đi thưởng mai.

Nàng đi ở phía trước, đám người đi cùng nàng cách xa mấy bước, chỉ có biểu muội Lâm Chi Lan là dám đi bên cạnh người nàng.

Chử Thanh Huy không cảm thấy gì, những năm nay nàng sớm đã thành thói quen, người đồng lứa bên cạnh thân cận chỉ có Lâm Chi Lan và Tía Tô hầu hạ nàng.

Mang theo các tiểu thư ở trong vườn mai đỏ đi dạo một vòng, Chử Thanh Huy đi về phía Hoàng Hậu phục mệnh, sau đó một mình mang theo Lâm Chi Lan trở lại Vĩnh Nhạc cung.

Vừa vào trong điện, bị địa long đã được đốt sưởi đến ấm áp, không khí hòa thuận vui vẻ đánh tới khiến Chử Thanh Huy thoải mái dễ chịu thờ dài.

Tía Tô hầu hạ nàng cời giày đã bị thấm ướt bởi tuyết, thay một đôi giày khô ráo, rồi lại đem áo choàng cời ra, mặc thường phục mềm mại, đồ trang sức san hô đỏ trên đầu cũng lấy xuống.

Nhưng mà qua một lúc, Chử Thanh Huy đã bọc chăn lông xù quanh người, núp ở trên giường êm, uống một ngụm trà mật quả nóng hổi, thỏa mãn nheo mắt lại.

Lâm Chi Lan cũng được hầu hạ đôi đôi giày, an tọa ở trên ghế ngồi có trải thảm bên trên, trong tay cầm chén trà nóng mà Tử Tô đưa.

Nàng thấy Tử Tô thuận thực lưu loát chỉ huy cung nhân, không khỏi cười nói: “Tía Tô tỷ tỷ càng ngày càng tài giỏi.”

Chử Thanh Huy vô cùng tự đắc gật gù đầu, nói: "Dĩ nhiên rồi, Tô Tô rất lợi hại."

Lâm Chi Lan bung lên uống một ngụm trà mật quả, cảm giác nước trà ngọt ngào ấm áp, khiến cả người từ trong ra ngoài đều cảm thấy cực kỳ ấm áp. Nàng không khỏi uống thêm một ngụm nữa, chậm rãi thở ra một hơi ấm, cảm thán lần nữa: “Nơi này của biểu tỷ thật tốt, đến nỗi muội không muốn rời đi.”

Chử Thanh Huy nắm thật chặt tấm chăn bọc trên người, chỉ chừa lại cái miệng nhỏ nhắn để nói: “Vậy thì đừng đi, vừa hay lưu lại giúp tỷ. Muội không biết gần đây Tiểu Tuần đi Hàm Chương điện, mẫu hậu muốn tỷ đi theo bà để nhìn bà xử lý cung vụ, ta sắp buồn bức mất thôi.”

Lâm Chi Lan đồng cảm: “Gần đây, mẫu thân của muội cũng gọi muội học quản gia.”

Chử Thanh Huy nháy mắt mấy cái: “Chuyện chung thân của muội còn chưa định ra sao? Đến cùng thì muội phụ là người nhà nào?”

Lâm Chi Lan cúi đầu thấp xuống, ngượng ngập nói: “Nhanh thôi, nương nói trước năm sẽ định ra.”

Chử Thanh Huy làm bộ thờ dài: “Muội muội tốt của tỷ rất nhanh sẽ trở thành của người khác rồi.”

Trên mặt Lâm Chi Lan càng đỏ, nhỏ giọng phản: “Không phải biểu tỷ cũng rất nhanh đấy sao?”

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "So với muội thì chậm một chút."

Lâm Chi Lan cúi đầu nhấp hớp một miếng trà nóng, che giấu nội tâm xấu hổ. Một lát sau, nàng nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên, chần chờ nói: “Ngày đó a đệ nói với muội một chuyện, có vẻ như có quan hệ với Cố tiểu công tử.”

"Chuyện gì?" Chử Thanh Huy ăn khối bánh ngọt táo nhân ô mai, cảm thấy mùi vị không tệ, cũng đưa cho Lâm Chi Lan một khối.

Lâm Chi Lan nhận lấy, cầm đặt ở trong khăn tay: “Trong lúc a đệ vô tình ở thư viện nghe được từ đồng môn khác.”

Nàng đem lời đồn trong kinh thành nói hết mọi chuyện ra.

Chử Thanh Huy nghe nghe, trong miệng dừng ăn, nhú mồm mắt hứng nói: "Những thư sinh đó thật đáng ghét, cả ngày mặc kệ chỉ đọc sách, cho dù là chuyện triều chính không quan tâm sinh kế cho bách tính, lại có những người nhiều chuyện như vậy ở sau lưng nói này nói kia, uống công bọn hần tự cho bản thân là người đọc sách, ta thấy hồ thẹn thay bọn hần!"

Trong nội tâm nàng nghĩ, những ngày này Cố Hành Vân rất khác thường, chắc cũng vì những lời đồn này? Phải chăng hần vô cùng để ý cái nhìn của người khác? Cho dù là thế nào, nàng cũng cần phải hỏi hần một chút mới được.

Vào ban đêm, Chử Thanh Huy liền đến trước mặt Hoàng Đế cáo trạng một phen: “Phụ hoàng, những thư sinh kia nói lung tung mà không có ai quản bọn hần sao?”

Hoàng đế sờ sờ đầu của nàng: “Bịt miệng dân còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ. Quân trời quân đất, làm sao quản được người khác nói chuyện? Có một số việc, làm không bằng không làm. Phụ hoàng tin tưởng, tâm tính tốt như Cố Hành Vân, tổn thương từ trong lời người khác, với hần mà nói không có đau khổ gì cả, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Chử Thanh Huy nghiêm túc nghĩ nghĩ, Phụ hoàng nói dường như có chút đạo lý.

Hoàng đế lại nói một chút, dăm ba câu đã đuổi được Chử Thanh Huy đi.

Sau khi nàng đi, Hoàng hậu bụng cho Hoàng đế chén trà: “Bệ hạ đã sớm biết những lời đồn đãi này, đúng không?”

Hoàng đế bỏ chén trà xuống, kéo tay Hoàng hậu qua, gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy.”

"Nhưng mà cái gì bệ hạ cũng không làm."

Hoàng đế lại gật gật đầu, thời điểm những lời đồn đãi kia xuất hiện, là hần đã biết. Đồng thời ai là chủ mưu phía sau, lại vì mục đích gì, hần đều biết rõ ràng hết, nhưng hần không có bất kỳ hành động nào.

Nói cho cùng, Hoàng đế cũng không bài xích người sử dụng mưu kế. Chỉ cần không tổn thương đến người hần quan tâm, không tổn hại đến lợi ích của hần, thì hần vui vẻ ngồi nhìn hồ đầu với nhau.

Từ xưa đến nay, người thường lưu lại cuối cùng sau khi tranh đấu, đều là xuất sắc nhất, hần vì con gái tuyển chọn vào phút cuối, tất nhiên là muốn tuyển người ưu tú nhất.

Mặc dù Hoàng hậu và Công chúa của hần đều cảm thấy Cố tiểu tử kia không tệ, nhưng nếu ngay cả chút sóng gió nhỏ mà Cố Hành Vân còn không chịu nổi, cộc hôn nhân này, cho dù thế nào đi nữa Hoàng đế cũng không gật đầu đồng ý.

Hoàng hậu đoán ra tâm tư của Hoàng đế, khe khẽ thở dài: “Đến cùng vẫn là hải tử cá, Bệ hạ nên giúp thì giúp nhanh đi.”

Hoàng đế mất hứng nói: “Hải tử trong miệng Mạn Mạn lại muốn cướp tiểu Công chúa của ta đi. Ta cho phép hần đến đoạt đã là đại ân điển rồi, đoạt được không thì do bản lãnh của hần, chẳng lẽ còn muốn ta đem Noãn Noãn dâng đến tay hần ư? Tiểu tử kia nên nằm xuống mơ mộng đi, nhìn thử xem trong mộng có chuyện tốt như vậy hay không?”

Hoàng hậu bị giọng điệu hờn dỗi của hần chọc cười, lắc lắc đầu nói: “Bệ hạ đã qua tuổi trẻ rồi, chẳng lẽ còn muốn so đo với hải tử mười mấy tuổi hay sao?”

Hoàng đế để Hoàng hậu ngồi ở trên chân của mình, hai tay không thành thật xoa bóp eo của nàng, trong miệng nói ra có mấy phần ủy khuất: “Có phải Mạn Mạn chê ta già hay không?”

Hoàng hậu đề tay hần lại, quay đầu trừng liếc mắt: “Cho tới bây giờ lời này là bệ hạ nói, ta chưa từng nói qua dù chỉ là một lần.”

Hoàng đế câu môi cười một tiếng, hai tay càng làm càn thêm

Hoàng hậu tùy ý hần, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ tuổi càng lớn, da mặt càng dày, càng trở nên đao thương bất nhập[3].

[3]: Đao kiếm không cắt hay chém được...bởi mới nói da mặt dày là cả một nghệ thuật (☆ω☆*)

Lời cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, nếu nói ra đến lúc đó Hoàng đế lại giả vờ ủy khuất lấy cớ quấy rối.

Lúc này bên trong một tiểu viện của Cố phủ, Cố Hành Vân đang nhìn ánh nến đến xuất thần.

Những ngày này hấn gầy đi rất nhiều. Ngày đó ở trong Mặc Hương lâu nghe được những lời kia, uất khí trong lòng khó tan, đi tù lâu uống say, lại vô ý lây nhiễm phong hàn. Ngày ngày này vẫn luôn lặp đi lặp lại, mời không ít đại phu, thậm chí tổ phụ còn mời cả Thái y trong cung, dù phong hàn đã tốt, nhưng vẫn còn ho khan một chút, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Mỗi lần ho khan, hấn liền nhớ tới nguyên nhân sinh bệnh lần này, nhớ tới những người kia mở miệng nói nhảm, trong lòng trở nên buồn bực, ho khan càng nghiêm trọng hơn.

Ánh nến lay động trước mặt hấn, hấn ho hai tiếng, hai bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành nắm đấm.

Ai cũng nói mạng hấn tốt, đầu thai tốt, là tiểu tôn tử của Cố tướng, là tiểu thiếu gia của Cố phủ, đời này chỉ cần nằm không cần làm gì cũng hưởng vinh hoa không hết.

Lúc đầu nghe những lời này, Cố Hành Vân còn cảm thấy chút vinh dự. Nhưng khi hấn càng lớn lên. Tất cả mọi người nói như vậy, bọn họ không phải không nhìn thấy tài hoa của hấn, thiên tư của hấn, nhưng bọn họ lại cho rằng thân là tôn tử của Cố tướng, có được những chuyện này là đương nhiên. Bọn hấn chưa từng nói với hấn đã cố gắng những gì, chỉ khi thời điểm hấn có chút thành tựu, sẽ nói một câu không hổ là Cố gia tiểu công tử, giống như hấn làm hết mọi thứ đều bởi vì thân phận này mới làm được.

Không biết từ lúc nào, Cố Hành Vân mệt mỏi với loại tán dương này.

Hấn hi vọng thời điểm người khác đang hâm mộ ngược nhìn hấn, chỉ vì Cố Hành Vân mà không phải là thân phận Cố gia tiểu công tử.

Bây giờ, dường như cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi cục diện này nhưng buồn cười là bởi vì trên người hấn từ danh tiếng Cố gia tiểu công tử, đôi thành Phò mã của Xương Hoa Công chúa.

Nhớ tới những người kia nói tới việc này như vũ khí vũ nhục, Cố Hành Vân cảm giác được lồng ngực mình như có lửa thiêu đốt, thiêu đến nỗi cả người hấn sắp phát cuồng.

Rốt cuộc hấn không duy trì biểu lộ ôn hòa nhã nhặn nữa, bỗng nhiên đem toàn bộ bút mực, giấy nghiên ở trên bàn quất xuống mặt đất, hai tay chống lên mặt bàn cố hết sức thở dốc, rất nhanh lại ho khan kịch liệt.

Đại nha hoàn của Cố Hành Vân là Hàm Châu nghe được động tĩnh, bận bịu từ bên ngoài tiến vào, thuận thực đổ nước, thay hấn vuốt lưng, đôi mắt nhịn không được đỏ lên.

Những ngày này, thống khổ của công tử nàng để ở trong mắt, lại không biết vì sao hấn thống khổ như vậy, là bởi vì Công chúa ư? Chẳng lẽ Công chúa không thích hấn?

Hàm Châu cảm thấy không thể tưởng tượng được, dưới cái nhìn của nàng thì Công tử như thần trên trời, có ai bỏ được để thần thương tâm khổ sở, bỏ mặc hấn thống khổ như vậy chứ?

Đáng tiếc đối phương là Công chúa cao cao tại thượng, mà nàng chỉ là một nha hoàn hèn mọn, không thể thay công tử hỏi thăm một chút.

Ngày thứ hai, tuyết rơi lại lớn hơn.

Chữ Thanh Huy đi vào Hàm Chương điện, một mình kêu Cố Hành Vân đi ra, muốn cùng hấn hỏi thăm rõ ràng.

Tối hôm qua phụ hoàng nói xong, sau khi nàng trở về suy nghĩ, cảm thấy trong đó có một câu có đạo lý: Quân trời quân đất, không quân được người khác muốn nói chuyện.

Nhìn thử nhân vật Thần Võ đại Tướng quân anh dũng như thế, cũng bị truyền thành dạng như vậy, huống gì là người khác chứ. Nếu như Cố Hành Vân bởi vì những lời đồn đại kia mà không muốn làm Phò mã của nàng, vậy nàng cũng không có cách nào, cũng không thể miễn cưỡng, việc này chỉ có thể coi như bỏ đi.

Nàng nói thẳng ý chính ra: “Ta đã nghe chuyện đồn ở ngoài cung, những ngày này có phải người vì chuyện này mà phiền não hay không?”

Cố Hành Vân trầm mặc không nói.

Chữ Thanh Huy liền biết đúng là như thế, nếu như Cố Hành Vân để ý cái nhìn của người khác, việc hôn sự của hai người cần được bàn bạc.

Nàng còn nói: “Nếu vì chuyện này mà tổn hại thân thể thì thật sự không đáng. Việc hôn sự của hai chúng ta còn chưa định ra, nếu người không muốn chỗ phụ hoàng và mẫu hậu ta sẽ đi nói rõ.”

Trong nội tâm của Cố Hành Vân rung động, nếu không có cọc hôn nhân này thì hấn không làm Phò mã, tất nhiên sẽ không còn ai mở miệng khinh miệt hấn nữa. Hấn không tin bằng vào bản lĩnh của mình, ngày sau không khiến cho người khác thật tâm tán dương hấn một câu.

Nhưng mà hấn nhịn không được nhìn Chữ Thanh Huy một chút. Đây là Công chúa, là Công chúa, hấn thật sự muốn bỏ lỡ cơ hội?

Nếu như hấn không làm Phò mã được, tổ phụ sẽ nhìn hấn như thế nào, người nhà sẽ nhìn hấn như thế nào, ngoại nhân lại càng nhìn hấn như thế nào? Còn có bề hạ, cự tuyệt Công chúa, bề hạ có tức giận hay không? Tương lai sĩ đồ của hấn còn có thể thuận buồm xuôi gió chứ?

Trong lòng dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, cuối cùng hấn vẫn nhắm mắt lại, cúi người hành lễ: “Tại hạ... không muốn.”

Chỉ Thanh Huy gật gù đầu, ngược lại trong lòng không có cảm giác đặc biệt gì: “Vậy người tỉnh dưỡng cho tốt, sớm ngày khôi phục.”

Nàng rời khỏi Hàm Chương điện, thấy ngoài điện cách đó không xa có vài cành mai đỏ vừa vãn nở, liền đi qua nhìn kỹ hơn, muốn bẻ một gốc nở đẹp nhất, cắm ở trong điện của Hoàng hậu.

Đây là vài cành mai đỏ cách xa Ngự hoa viên, hình như không có người chăm sóc, lớn lên so với hoa mai thì cao hơn, trên đỉnh có một nhánh mọc ra có hoa đặc biệt diễm lệ tươi tốt, chỉ là cách mặt đất có chút xa, Chỉ Thanh Huy cũng nhảy lên mấy lần ngay cả đầu ngón tay cũng không chạm tới. Phía sau nàng đều là cung nữ, không có ai sẽ leo lên cây, đành phải đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn cành hoa mai, coi như nhìn cho đỡ ghiền.

Tía Tô thấy nàng nhụt chí, nghĩ nghĩ, nói: “Công chúa, nô tỳ đi tìm thị vệ tới hỗ trợ.”

Chỉ Thanh Huy nghe nàng ấy nói như vậy, nhìn bốn phía một chút, xa xa trên đường có một đội thị vệ đang tuần tra đi tới. Nàng đang muốn đồng ý đề nghị của Tía Tô, nhưng trong tâm mặt lại có một thân ảnh khác đi tới, toàn thân áo đen, thân mình giống như Thanh Tùng[4], lại lạnh lợi như một cây đao, cho dù là gió tuyết cũng không thổi ngã được thân hình cao lớn của hấn.

[4]: ý chỉ cao to như cây Thanh Tùng (Loại cây có gốc rễ lớn và phát triển cao to lâu năm)

Chỉ Thanh Huy không kịp nghĩ nhiều, mở miệng nhân tiện nói: "Tiên sinh!"

Diêm Mặc nhìn thẳng không nhìn qua, sải bước tiến lên, nghe được âm thanh, dậm chân xuống, đưa mắt nhìn về phía này.

Chỉ Thanh Huy hướng hấn khoát khoát tay: "Mời tiên sinh xuất thủ tương trợ."

Tía Tô bận bịu nhỏ giọng nói ra: "Nô tỳ đi tìm thị vệ thì hơn, rất không cần phải làm phiền tiên sinh."

Nhưng thật ra là nàng nhìn vị Tướng quân này vẫn có chút sợ hãi.

Chỉ Thanh Huy cười híp mắt, nhanh chân bước về phía Diêm Mặc: “Người nhìn cây cao như vậy, bọn thị vệ hái không tới, tiên sinh so với bọn hấn đều cao hơn, cho nên không thành vấn đề.”

Từ Tô cũng ngẩng đầu nhìn Diêm Mặc một chút, lại lập tức cúi đầu xuống. Dưới cái nhìn của nàng, Tướng quân đầu chỉ cao thôi, mà là thân hình hấn cao lớn, khí thế uy mãnh nhưng lại vừa lạnh vừa cứng, khiến cho nhiều người không dám liếc mắt nhìn hấn. Trước đó rõ ràng Công chúa còn sợ hơn cả nàng, bây giờ không chỉ không sợ, lại còn dám nhờ hấn hỗ trợ, Công chúa quả nhiên là Công chúa, so với đám người bình thường như các nàng thật khác biệt.

Khi đang nói chuyện, Diêm Mặc đã đến trước mặt: “Chuyện gì?”

Ngữ khí của hấn nghe lạnh như băng, Từ Tô và mấy tiểu cung nữ đều đem đầu cúi xuống thấp hơn.

Chỉ Thanh Huy để cho hấn đi được tới gần, mới đứng lên chỉ vào trên đầu cành hoa mai kia nói ra: “Ta muốn gốc hoa mai cao nhất ở bên trên, không biết tiên sinh có thể giúp ta chuyện này?”

Diêm Mặc cũng không nói chuyện, chỉ giơ tay lên, cành hoa mai so với hấn cao hơn, đưa tay duỗi thẳng, vừa đủ để chạm tới.

Chỉ Thanh Huy ngửa đầu nhìn, mai đỏ đầu cành hơi lay động, mấy bông tuyết bay xuống, nàng vô ý thức nhắm mắt lại, phòng ngừa bông tuyết lọt vào trong mắt. Chờ đến lúc mở mắt ra, một gốc mai đỏ lãnh diễm nhất, kiêu ngạo nhất đã được đưa đến trước mắt nàng.

Chỉ Thanh Huy sững sờ một chút, vội vàng hai tay tiếp nhận, vui vẻ nói: "Tạ ơn tiên sinh!"

Lúc tiếp nhận vô ý đụng phải một bàn tay khác, thô ráp lại cảm giác ấm áp, không nam tính như Phụ hoàng và Thái tử ca ca vậy.

Điều này khiến nàng có chút ngây ngời, vô ý thức nhìn về cách ăn mặc của Diêm Mặc, vẫn nhìn thấy chỉ là một áo choàng ngoài màu đen, không khỏi tự lẩm bẩm: "Hóa ra tiên sinh thật sự không sợ lạnh."

Diêm Mặc không những cảm thấy không lạnh, hấn còn có chút nóng. Mới từ phủ Tướng quân đến Hoàng cung cách một khoảng xa, hấn sử dụng khinh công bay tới, sau đó lại đi nhanh một đoạn, dưới mắt đã có chút mồ hôi. Thân thể tỏa ra hơi nóng, thấy gió lạnh thổi tới liền trở nên cả thân có chút sương trắng.

Thế là Chỉ Thanh Huy liền trở mắt nhìn thấy trong cổ áo màu đen của tiên sinh lọt ra vài tia sương trắng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, mặc dù cực ít nhưng thật sự tồn tại.

Nàng nhìn đến tròn mắt hốc mồm, bất tri bất giác nói ra miệng: “Nóng, tiên sinh nóng hổi vậy ... không biết có phải giống như bánh ngọt ăn ngon hay không...”

Chương 13: Mềm mại ngọt ngào

Edit: Mie

Beta: Quanh

Câu này Chữ Thanh Huy nhỏ giọng nói, nên đám người Tía Tô ở phía sau nàng vẫn cúi đầu, chưa nghe thấy.

Diêm Mặc lại nghe vô cùng rõ ràng, hẩn liếc mắt nhìn Chữ Thanh Huy một cái, sau đó gật đầu rồi rời đi. Bước chân kiên định, vóc người cao thẳng, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không đổi, nhưng bốn chữ "hơi nóng hơi hổi" kia, lại ở trong đầu hẩn bay tới bay lui không thôi.

Lần đầu tiên hẩn nghiêm túc suy xét về sự tồn tại kì lạ của nữ tử này, trên đời này nữ tử nào cũng đều như vậy, hay là chỉ có cái cục bông tròn tròn mềm mềm này có suy nghĩ quái dị như thế trong đầu? Nếu không, người ngoài từ trước đến nay đều đánh giá hẩn đẳng đẳng sát khí, thế như đến miệng nàng, lại trở thành hơi nóng hơi hổi?

Nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, Tía Tô mới dám ngẩng đầu lên, thấy Chữ Thanh Huy vẫn nhìn về hướng Hàm Chương điện, liền nói: "Công chúa, tiên sinh đã đi rồi, chúng ta về Vĩnh Nhạc cung thôi."

"Tô Tô, ta muốn ăn bánh Vân đoàn." Chữ Thanh Huy đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

Tuy rằng Tía Tô không biết vì sao công chúa đột nhiên muốn ăn bánh Vân đoàn, nhưng vẫn gọi người đi Ngự Thiện Phòng chuẩn bị.

Nháy mắt đã đến Tết, cúng tế thiên địa tổ tông xong, trong cung lại bày ra yến tiệc, sau đó chính là thời gian cả triều đình nghỉ ngơi.

Tuy là như thế, nhưng mỗi ngày Hoàng đế đều phải phê duyệt tấu chương, Hoàng hậu cũng không ngồi không, mười lăm tháng giêng có yến tiệc nguyên tiêu, mười tám tháng giêng là ngày sinh nhật của Thái tử và Xương Hoa công chúa, đồng thời cũng là ngày Xương Hoa công chúa cử hành lễ cập kê, tất cả mọi việc đều do bà chỉ huy chuẩn bị.

Chữ Thanh Huy thì được nữ quan dạy dỗ tư lễ, học tất cả lễ nghi trong lễ cập kê, ngoài ra còn phải hết lần này đến lần khác làm lại theo.

Thái tử cũng không thoải mái, chờ đến khi việc hôn nhân của muội muội định ra, hẩn sẽ phải vào triều. Hiện tại tất cả thời gian đều phải đi theo phụ hoàng để học tập, để tránh phạm sai lầm trong triều đình, không khiến hoàng gia mất mặt.

Thời gian này chỉ có duy nhất Nhị hoàng tử Chữ Tuấn là nhàn nhã, đáng tiếc tuy rằng thằng bé có thời gian rảnh nhưng phụ hoàng mẫu hậu, Thái tử ca ca cùng tỷ tỷ, cũng không thể chơi cùng nhóc, nhóc đành phải buồn rầu luyện viết chữ.

Chớp mắt đã đến tết Nguyên Tiêu, từ thời Thái Hoàng Thái Hậu, yến tiệc nguyên tiêu đã trở thành một cung yến để tác hợp cho những nam nữ cùng độ tuổi. Tuy hiện giờ lão nhân gia đã không còn, nhưng cũ này vẫn được Hoàng hậu tiếp tục làm theo.

Ngay từ đầu năm mới, Hoàng hậu đã định danh sách tham gia cung yến, tất cả đều là tiểu thư và thiếu gia của vợ cả những chư vị vương công, đại thần, tuổi toàn mười bốn mười lăm.

Cung yến năm vừa rồi đều do Hoàng hậu chủ trì, Hoàng đế chỉ tới lộ mặt một lát, chờ mở màn xong thì Hoàng đế và Hoàng hậu đã nắm tay rời đi, dành thời gian còn lại cho nhóm thiếu niên đang trong độ tuổi thanh xuân tươi đẹp này, và năm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi ngự giá của Hoàng đế và Hoàng hậu rời khỏi, trong đại điện không khí trở nên sôi động, không ít nhóm thiếu nam thiếu nữ ban đầu còn cung kính cúi đầu, lúc này cũng dám đánh bạo ngẩng đầu lên, xấu hổ nhìn tiểu thư hoặc là vị công tử ái mộ đối diện.

Hiện giờ trong điện địa vị tối cao chính là Thái tử và Xương Hoa công chúa, hai người ngồi song song với nhau, một người mặc hoàng bào, một người váy áo màu hồng đào tươi sáng, kế thừa tướng mạo xuất sắc của Hoàng đế và Hoàng hậu, lại còn ngồi ở giữa, nên người nhận được nhiều sự chú ý nhất tất nhiên là hai người bọn họ.

Nhưng hiện giờ tâm trí của Thái tử không đặt tại đây, nên đối với những sự chú ý của người khác đặt lên hẩn, hẩn cũng không đáp lại. Còn Xương Hoa công chúa căn bản là không biết ý nghĩa của những ánh mắt nhiệt tình này là gì.

Nàng giương mắt nhìn về phía các tiểu thư công tử thể hiện tài nghệ, thỉnh thoảng nghiêng đầu cùng với Thái tử nói một hai câu, ngẫu nhiên cũng liếc mắt về phía Cố Hành Vân một cái.

Nhưng Cố Hành Vân dường như không cảm thấy, chỉ lo cúi đầu uống rượu, vẫn không nhìn lại nàng.

Chỉ Thanh Huy lại nhìn hẩn một lần nữa, nhìn không được nhửu mày, nói với Thái tử: “Ca ca, bệnh của Cố Hành Vân có phải vẫn chưa khỏi hẳn không? Hẩn lại uống nhiều rượu như vậy, bệnh tình khó mà tốt lên được.”

Thái tử nhìn về phía Cố Hành Vân, trong mắt mang theo vài phần lạnh nhạt khó phát hiện. Cố Hành Vân là đồng học của hẩn, làm bạn mười năm, là một trong số ít người có chung lý tưởng với hẩn, nhưng so về tình nghĩa, bất luận thế nào cũng không bằng muội muội song sinh của hẩn.

Lúc đầu nghe nói muội muội lựa chọn Cố Hành Vân, hẩn tuy rằng có chút không vui, nhưng cũng tán đồng lựa chọn của nàng. Rốt cuộc, bạn bè của mình cưới muội muội, còn hơn so với việc bị một tên tiểu tử không biết từ đâu chui từ đâu ra cướp muội muội hẩn đi mất.

Chỉ là mấy ngày này, việc làm của Hành Vân thật sự làm hẩn thất vọng. Hẩn đã nghe được những lời đồn đãi ngoài cung, cũng nhận ra được sự xa cách của Cố Hành Vân đối với muội muội của hẩn.

Làm hẩn cười lạnh, Cố Hành Vân một mặt chấp nhất với tự tôn của mình, không mong bị người khác xem nhẹ, một mặt khác lại luyến tiếc vị trí con rể Hoàng đế ngày sau sẽ mang lại vinh hoa phú quý cho hẩn. Hẩn cũng không nghĩ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Thái tử bỗng nhớ tới một câu từ nhỏ đã nghe được của đám cung nhân, đã là kỹ nữ - chết mà còn muốn lập đền thờ. Khi đó hẩn không hiểu, bây giờ nghĩ lại, câu này tuy thô bỉ, nhưng dùng để hình dung Cố Thanh Vân, lại vô cùng thích hợp.

Nếu chuyện chỉ như thế thôi thì cũng không sao, thứ khiến Thái tử tức giận chính là, là ai cho Cố Hành Vân hẩn thể diện, là ai cho hẩn tư cách làm bộ làm tịch như thế, dám xa cách muội muội của hẩn?

Nếu Cố Hành Vân không muốn làm Phò mã, vậy Chỉ Hằng liền thanh toán cho hẩn, trên đời này có rất nhiều chuyện, người trước ngã xuống, người sau liền tiến lên, nam nhi tốt nằm mơ cũng muốn quý gối dưới váy muội muội hẩn, Cố Hành Vân thì tính là gì!

“Ca ca?” Chỉ Thanh Huy thấy Thái tử không nói lời nào, nghi hoặc kêu một tiếng.

Thái tử phục hồi lại tinh thần, giấu đi cảm xúc trong mắt, giọng nói mang chút ghen tuông: “Biết muội lo lắng hẩn, lát nữa huynh sẽ đi khuyên nhủ.”

Chỉ Thanh Huy gật gù đầu, lại cười nói: “Ca ca cũng nên uống ít thôi.”

Thái tử vốn đã đưa chén rượu đến bên miệng, nghe thấy lời này, cũng đành buông. Hẩn nhìn muội muội cười cười, nghĩ thầm, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hẩn xen vào chuyện ngoài cung, hẩn tin rằng phụ hoàng dù biết cũng sẽ không trách tội hẩn.

Không lâu, cung yến tan tiệc, Vương Húc Đông và Tạ Khải đỡ lấy Cố Hành Vân say khướt ra khỏi cung.

Thấy xe ngựa của Cố gia rời đi, Tạ Khải mở miệng, lo lắng nói: “Bộ dạng này của Hành Vân thật sự khiến ta lo lắng. Đã lâu như vậy, chẳng lẽ hẩn vẫn còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao?”

Vương Húc Đông không nói gì, ngửa đầu nhìn lên bầu trời ban đêm, bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống

Mỗi lần Cố Hành Vân ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng hẩn đang suy nghĩ gì?

Vương Húc Đông đột nhiên nhếch miệng cười, Cố Hành Vân nghĩ cái gì đã không quan trọng. Kẻ kiêu ngạo như vậy, mới gặp phải trắc trở đã bị đá kích không dậy nổi, nếu hẩn không muốn đứng lên, Vương Húc Đông không ngại lại đẩy một phen, cho hẩn mãi mãi không đứng lên được nữa.

Qua hết nguyên tiêu, một năm mới lại bắt đầu. Các quan lại lục đục vào triều, học giả cũng trở lại thư viện, Hàm Chương điện khôi phục lại náo nhiệt ngày xưa, nhưng Cố Hành Vân lại không xuất hiện.

Chỉ Thanh Huy vào cung thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu vẫy tay cho mọi người lui ra, bà nhìn gương mặt hờn giận của nữ nhi, trong lòng thờ dài.

Chỉ Thanh Huy phát giác chuyện này, ngửa đầu nhìn bà: “Mẫu hậu, người làm sao vậy?”

Án đường Hoàng hậu hơi nhíu lại, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, vẫn quyết định nói đúng sự thật: “Noãn Noãn, hôn sự giữa con và Cố Hành Vân, sợ là không được.”

“Vi sao?” Chỉ Thanh Huy ngồi thẳng dậy.

“Cố Hành Vân ..... có nha hoàn thông phòng bên cạnh.”

Chính là vào đêm nguyên tiêu phát sinh việc này, khi màn đêm buông xuống, Cố Hành Vân vì uống nhiều rượu, thần trí mơ hồ, hẩn cùng nha hoàn bên người gần gũi xác thịt, ngày hôm sau bị người vào hầu hạ hẩn rửa mặt nhìn thấy.

Cố phủ muốn đem chuyện này đầu kê, xử lý nha hoàn kia. Nhưng lúc Cố Hành Vân tỉnh lại, ngoài dự đoán của mọi người lại muốn giữ nha hoàn kia lại. Người ở Cố gia vô cùng đau đầu, không biết như thế nào lại để lộ tin tức, chuyện này cũng hoàn toàn không thể che lấp nữa.

Tuy rằng việc hôn sự giữa Cố Hằng Vân và Chử Thanh Huy còn chưa định ra, nhưng ai nấy trong lòng đều biết rõ Cố Hành Vân đã được công chúa nhìn trúng. Phò mã không giống với những nam nhân khác, những người khác có thể tam thê tứ thiếp, Phò mã thì không được. Huống hồ, hiện giờ còn chưa thành thân mà trong phòng Cố Hành Vân đã có nha hoàn thông phòng, trừ phi Hoàng đế bị u mê tâm trí, nếu không sao có thể đồng ý gả nữ nhi mình yêu thương cho một người như vậy?

Cũng trong hôm nay, Cố Tương thất nghi [1], bị hoàng đế xử lý, hạ lệnh cấm túc trong phủ. Còn Cố Hành Vân phong hàn lâu mà không khỏi, Hoàng đế cũng ban ân điển, bảo hấn không cần lại đến Hàm Chương điện đọc sách, tỉnh dưỡng cho tốt.

[1]: thất lễ với vua

Cả việc Cố Tương bị cấm túc đến khi nào, Cố Hành Vân tỉnh dưỡng mất bao lâu, khi nào mới được vào Hàm Chương điện học lại, những chuyện này Hoàng đế cũng không nói rõ thời hạn.

Hoàng hậu vừa nói vừa quan sát biểu tình của nữ nhi.

Chử Thanh Huy nghe xong toàn bộ, lại nhíu mày hỏi: “Sau khi sự tình phát sinh, vì sao Cố phủ phải xử trí nha hoàn kia? Chuyện này rõ ràng không phải sai lầm của nàng ấy.”

Nàng nghe nói nha hoàn kia ban đầu là người hầu bên cạnh Cố Hành Vân, thì không khỏi nghĩ đến Tía Tô và Liễu cô cô trong cung mẫu hậu.

Hoàng hậu sững sốt một chút, càng thêm trù mến sờ đầu Chử Thanh Huy, thở dài: “Bởi vì bọn họ muốn đem toàn bộ sai lầm gắn lên người nha hoàn kia, muốn đem chuyện này che giấu đi, muốn giữ được vị trí Phò mã tương lai của Cố Hành Vân, muốn duy trì vinh hoa hưng thịnh của Cố phủ, so với những thứ này, một nha hoàn thì có tính là gì đâu.”

Chử Thanh Huy nhíu mày nhăn, lúc lâu sau mới nói: “Cũng may Cố Hành Vân giữ nha hoàn kia lại, tuy rằng hấn đã làm chuyện sai, nhưng vẫn là còn có vài phần trách nhiệm.”

Hoàng hậu gật đầu, bà thấy, mặc kệ là Thái tử hay là Chử Thanh Huy, hoặc là Cố Hành Vân, đều vẫn là hài tử, tuy rằng sẽ có lúc làm sai, nhưng bản tính vẫn rất tốt.

Bà suy nghĩ, lại thử nói: “Noãn Noãn, hiện giờ con có suy nghĩ gì đối với Cố Hành Vân?”

Bà nhớ rõ không lâu trước đây, nữ nhi còn nói, đối với thành thân cũng không chờ mong, nhưng cũng không chán ghét, nếu Cố Hành Vân trở thành Phò mã của nàng, nàng sẽ nỗ lực thích hấn, nhưng hiện giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu nữ nhi đã thích Cố Hành Vân thì bà phải khuyên nàng bớt thương tâm khổ sở.

Chử Thanh Huy nói: “Cố Hành Vân khá tốt, chỉ là bọn con không có duyên với nhau.”

Hoàng hậu cúi đầu dùng mặt cọ cọ vào gương mặt nàng: “Đừng đau lòng, con còn có chúng ta ở đây.”

Chử Thanh Huy lắc đầu: “Con không đau lòng.”

Tuy nói như thế, nhưng Hoàng hậu lại vẫn không thể yên tâm, an ủi nàng thật lâu.

Lúc ăn cơm trưa, Hoàng đế bớt thời gian đến Tê Phụng cung dùng bữa, khi hấn nói chuyện với Chử Thanh Huy ngữ khí cũng mang theo vài phần cẩn thận, sợ chọc đến nỗi khổ của nàng.

Chử Thanh Huy đành phải giải thích một lần nữa, rằng mình không thêm đề ý.

Có điều nhìn lại tình huống, Đế hậu cũng không tin tưởng như thế được.

Chờ buổi chiều Chử Thanh Huy đưa hộp đồ ăn đến Hàm Chương điện, thấy Thái tử đối mặt với nàng cũng là bộ dạng cẩn thận, trong lòng nàng liền xuất hiện vạn phần bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mềm mại ngọt ngào 2

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Đối với chuyện của Cố Hành Vân, tuy Chử Thanh Huy cảm thấy bất ngờ nhưng nàng thật sự không hề đau khổ.

Với nàng mà nói, chuyện gã chồng là chuyện nên làm khi đến tuổi. Thân là công chúa, nàng dĩ nhiên có đặc quyền, nhưng nhất cử nhất động của nàng đều bị mọi người để ý. Trên đời này, nữ tử tới tuổi đều phải xuất giá, nhưng nàng lại là một trường hợp đặc biệt không theo lẽ thường, mà nàng lại không muốn để ngôn quan có chuyện nói, gây khó xử cho phụ hoàng.

Ngay cả chuyện phải gả cho ai, nếu trong lòng nàng không thích người nào, vậy thì cứ chọn một người ưu tú nhất thôi, đây cũng là lẽ thường tình.

Nàng thừa nhận, sau khi xem Cố Hành Vân là Phò mã tương lai của mình thì nàng đối với hắn có vài phần đặc biệt hơn so với người khác, nhưng còn chưa đến mức không phải hắn thì không chịu gả. Chỉ cần chọn lại người khác là được rồi.

Đây là suy nghĩ thật lòng của nàng, nhưng đáng tiếc những người bên cạnh không mấy ai tin. Tựa hồ đều thương hại nàng, ánh mắt của bọn họ nhìn nàng đều tràn ngập sự thương tiếc và an ủi, từ hành động đến lời nói đều e dè cẩn thận.

Chử Thanh Huy bị đối đãi như một bình hoa dễ vỡ, thật sự nàng rất bất đắc dĩ.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu năm của Hàm Chương điện, nàng đến muộn hơn chút so với bình thường. Khi đến võ trường, bọn họ đang trong giờ giải lao.

Chử Tuân vừa thấy nàng, lập tức chạy như bay đến, khi còn cách nàng vài bước, đột nhiên bước chân nó chậm lại, nhìn sắc mặt nàng rồi thật cẩn thận dựa vào nàng: "A tỷ, tỷ đã đến rồi."

Chử Thanh Huy sờ sờ đến khi khuôn mặt của tiểu đệ đỏ lên: "Hôm nay đệ học được cái gì, có mệt không?"

Khi nói chuyện, nàng thoáng nhìn vào trong võ trường, các học sinh tốp năm tốp ba tụ ở một chỗ hoặc đứng hoặc ngồi. Thấy nàng tới, một đám len lén nhìn qua, trong ánh mắt có nhiều hơn vài phần cẩn thận. Mà Thái tử cũng không ngoại lệ, chỉ có Diêm Mặc vẫn cứ ngồi một mình, chà lau chùi thủ bảo bối của hắn.

Không biết vì sao, nhìn hắn như thế ngược lại làm Chử Thanh Huy thở phào nhẹ nhõm -- bên trong có nhiều người khác thường như vậy, cuối cùng cũng có một người vẫn hành xử như bình thường.

"Hôm nay sư phó dạy bọn đệ đánh quyền, a tỷ, đệ sẽ học thật tốt, sau này giúp a tỷ đánh người xấu!"

Giọng nói non nớt kéo suy nghĩ của Chử Thanh Huy quay trở lại, nàng hạ gối nửa ngồi xổm, vươn ngón út ngoéo tay với Chử Tuân, cười nói: "Được, a tỷ chờ đệ giúp tỷ đánh người xấu."

Chử Tuân dùng sức gạt đầu, lại nhìn nàng, nhỏ giọng thương lượng: "Cho nên a tỷ đừng thương tâm, được không?"

Chử Thanh Huy hơi sững sốt, thấy vẻ mặt tiểu đệ đầy quan tâm, vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm thấy ấm áp trong lòng, cũng không giải thích gì: "Được, không thương tâm."

"Thật tốt quá!" Chử Tuân hoan hô một tiếng, lập tức hỏi đến vấn đề mà nhóc rất quan tâm "A tỷ, hôm nay tỷ mang theo đồ ăn ngon gì tới vậy?"

Thái tử đi tới, dùng ngón cái và ngón trỏ búng trán nó một cái: "Cả ngày đệ chỉ biết ăn, cẩn thận sau này béo đến mức không đi nổi."

Chử Tuân xoa xoa cái trán, ủy khuất mà liếc mắt nhìn Thái tử một cái, đối với những lời đại ca nói, xưa nay nó đều không dám phản bác, vì thế lại tội nghiệp mà nhìn về phía tỷ tỷ.

Chử Thanh Huy lập tức thay tiểu đệ ra mặt: "Ca ca nói như vậy ý là bánh hạch đào [1] hôm nay không muốn ăn?"

[1] Hạch đào còn được gọi là hạt óc chó.

Thái tử ghen một chút: "Khụ... Noãn Noãn đã đưa tới, ta không thể phụ tâm ý của muội."

Hắn vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Chử Thanh Huy, thấy trên mặt nàng không có vẻ gì khác thường mới cảm thấy an tâm. Hiện tại cho dù có bị muội muội làm cho ghen lời, thì hắn cũng thấy rất vui.

Đối với việc ca ca thích ăn đồ ngọt, Chử Thanh Huy đặt biệt biết rõ, nhưng nàng cũng không vạch trần, kêu cung nhân phía sau bày thức ăn trong hộp ra, còn mình thì nhận lấy một cái hộp nhỏ, đem đến chỗ võ sư phó.

Qua năm mới, xem ra Diêm Mặc vẫn vô tình như năm trước, vẫn một thân đồ đen, lạnh lùng kiệm lời.

“Tiên sinh, dùng chút điểm tâm đi.”

Diêm Mặc ngẩng đầu nhìn nàng, thoáng gật đầu, lại cúi đầu nhìn hai đĩa điểm tâm tinh xảo trên bàn, màu hồng nhạt giống cánh hoa, hình dạng trắng trắng tròn tròn mềm mại như mây, hắn vươn hai đầu ngón tay cầm một khối bánh Vân đoàn lên (*), bỏ toàn bộ vào trong miệng, mặt không cảm xúc mà nhai nhai, nuốt toàn bộ vào.

(*) Bánh này là bánh gì mình cũng chẳng biết, mang raw đi tra cũng không ra nên vẫn giữ nguyên tên hán việt nha..)

Đây là lần đầu tiên nhìn hắn ăn xong điểm tâm, Chử Thanh Huy tò mò đánh giá, cũng không rời đi, cuối cùng hai mắt chờ mong, nói: “Đây là bánh vân đoàn, tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Quá mềm, khi cầm lên thiếu chút nữa đầu ngón tay đã làm rơi, quá ngọt, hắn chưa bao giờ ăn món nào ngọt như vậy.

Tuy rằng hắn không kén ăn, nhưng rất ít khi ăn đồ ngọt, những lần trước kia nàng đưa tới hầu như cuối cùng đều còn nguyên đem xuống. Mới vừa rồi thấy đĩa bánh trắng tròn mềm mại này lại không biết vì sao đột nhiên nảy lòng tham ăn một cái, quả thực mùi vị đúng như hắn suy nghĩ, vừa ngọt vừa mềm, tựa như....

Diêm Mặc vô thức vuốt ve đầu ngón tay vừa rồi cầm điểm tâm, sau khi hồi thần, lại từ từ nắm chặt.

“Tiên sinh?” Chử Thanh Huy nghiêng nghiêng đầu.

“... Không tệ.”

Bỗng nhiên Chử Thanh Huy trở nên vui vẻ, đặt mông ngồi xuống, đẩy đĩa bánh vân đoàn đến trước mặt hắn: “Vậy tiên sinh ăn thêm một cái đi!”

Thân thể Diêm Mặc rất khó phát hiện mà hơi cứng lại, mới từ từ vươn tay, cầm lên một khối bánh mềm như bông rồi đưa vào trong miệng, nhanh chóng nhai hai cái sau đó nuốt xuống.

Thật sự quá ngọt...

Chử Thanh Huy nhìn biểu hiện của hắn, lại nghĩ lầm là hắn cũng cùng sở thích với mình, vui mừng nói: “Tiên sinh cũng cảm thấy ăn rất ngon đúng không? Ta thích bánh vân đoàn nhất, ngày đó bộ dạng của tiên sinh nóng bừng tựa như vân ——”

Bỗng nhiên ý thức được mình lỡ lời, nàng vội che miệng lại, nuốt hết những lời bất kính tiếp theo vào, đôi mắt tròn xoe cười cười lấy lòng.

Nhưng lời nói ngày đó của nàng, Diêm Mặc đã nghe rõ, nàng nói hắn giống bánh vân đoàn, quả là một sự so sánh không thể tưởng tượng được. Vị vừa ngọt vừa mềm này, chẳng lẽ không phải giống nàng hơn sao?

Diêm Mặc coi như không nghe thấy, thấy nàng chớp đôi mắt, dừng một chút, nói: “Kẹo hoa hồng?”

“Sao?” Nhất thời Chử Thanh Huy không hiểu, suy nghĩ một chút mới biết là hắn đang hỏi, nếu bánh vân đoàn là món nàng rất thích, vậy còn kẹo hoa hồng thì xếp chỗ nào.

Nàng cười tủm tỉm nói: “Kẹo hoa hồng là món ta thích nhất, thích nhất chỉ có một, còn yêu thích thì có thể có rất nhiều.”

Kiểu lý luận này Diêm Mặc chưa từng nghe thấy.

Hắn không nói lời nào, Chử Thanh Huy cũng không cảm thấy tệ nhạt, vốn dĩ trước kia khi tiên sinh nói chuyện với nàng đều chỉ có hai chữ. Hôm nay trò chuyện vài câu, lại biết tiên sinh và nàng đều thích ăn bánh vân đoàn, nàng đã vô cùng kinh hỉ rồi.

“Đúng rồi, sao tiên sinh biết ta thích ăn kẹo hoa hồng?” Nàng còn nhớ lần trước khi mình tặng túi kẹo cho tiên sinh, nàng cũng không có nói mình thích ăn.

Theo bản năng Diêm Mặc nhìn về phía bên hông nàng, quả nhiên nơi đó có treo một cái túi tiền nhỏ màu hồng nhạt, tản ra mùi thơm nhàn nhạt của kẹo hoa hồng. Túi tiền như vậy, hắn cũng có hai cái.

Hơn mười năm trước, khi nàng đưa hắn cái túi tiền thứ nhất, nàng từng nói mình thích nhất là kẹo hoa hồng, không biết từ khi nào lại trở nên rõ ràng như vậy, phảng phất còn ở bên tai.

“Đoán.” Hắn nói.

△ Chú thích:

[1] Bánh hạc đào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chim ưng cô độc

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Mười tám tháng giêng là sinh nhật mười lăm tuổi của Thái tử và Xương Hoa công chúa, Hoàng Đế chiếu cáo với bên ngoài mừng khánh sinh [1] Thái tử, đồng thời hạ chỉ, qua sinh nhật thì Thái tử có thể vào triều tham gia chính sự.

[1]: lễ mừng thọ, mừng sinh nhật.

Vốn dĩ hôn sự của Xương Hoa công chúa sẽ được công bố sau khi Thái tử vào triều, nhưng việc chỉ hôn không thành, trong thời gian ngắn sắp tới Hoàng Đế sẽ không nhắc tới việc này vì sợ nữ nhi đau lòng, nên kêu Thái tử vào triều nghị sự trước, không nên chờ nữa.

Tại hậu cung, Hoàng Hậu làm chủ việc Xương Hoa công chúa cập kê, những vị phu nhân có phẩm cấp cao trong kinh thành cũng có thể vào cung xem lễ.

Chỉ Thanh Huy mặc y phục long trọng, trong tiếng xướng lễ của nữ quan tư lễ, động tác của nàng vô cùng đoan trang cẩn thận. Y phục hoa mỹ, dù nó dày nặng nhưng lại không hề ẩm áp, gió lạnh thổi qua làm mặt nàng trắng bệch, cũng may biết trước như vậy nên nàng đã đánh một lớp phấn mỏng, để không nhìn thất lễ.

Nhóm phu nhân đánh giá công chúa, ngày xưa xinh đẹp nay lại thêm phần ung dung hoa quý, nhất cử nhất động đều ưu nhã đoan trang, không hổ là xuất thân hoàng gia, là nữ tử cao quý nhất.

Rất nhiều người âm thầm chỉ trích Cố gia trong lòng, chẳng phải bị quý ám hay sao mà lại đánh mất một cây đại thụ như vậy.

Trên đời này có người nào qua được công chúa hay sao?

Không nói đến hiện giờ vị công chúa này là hòn ngọc quý trên tay Đế Hậu, là muội muội long phượng thai với Thái tử, thân thể hiển hách như vậy, ít nhất cũng giữ được ân sủng hơn năm mươi năm không giảm. Hiện tại trong thành một số thế gia nhà cao cửa rộng cũng không dám đảm bảo ân sủng không suy. Công chúa này chính là một bùa hộ mệnh trấn gia!

Còn nữa, công chúa mỹ mạo vô song, khí thế thanh nhã, phẩm hạnh cao quý, chưa bao giờ nghe nàng trách mắng cung nhân nặng nề, Tía Tô – cung nữ thân cận bên cạnh công chúa được nâng sủng đến không thua một đại tiểu thư nhà nào đâu!

Một công chúa tính tình tốt như thế trăm năm cũng khó gặp. Cố gia lại từ chối vị công chúa này, chẳng phải là có mắt như mù sao?

Nói đi cũng phải nói lại, nhờ vị tiểu công tử Cố gia có mắt như mù nên gia tộc các nàng mới có cơ hội.

Lúc trước Hoàng Hậu khen vị tiểu công tử Cố gia, các nàng không dám tranh chấp, nhưng bây giờ Cố gia đã bị loại trừ, vậy vị trí Phò mã kia là mọi người còn cơ hội, nhà ai cướp được thì là tổ tông hiển linh.

Nghĩ đến vậy, trong lòng các phu nhân cực kỳ hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía công chúa như có lửa.

Lễ xong, Chỉ Thanh Huy nhanh chóng về Vinh Nhạc cung thay quần áo sườn ả, những người còn lại trò chuyện một chút rồi lần lượt rời đi.

Trong Tê Phượng cung, muội muội ruột Hoàng Hậu – Lễ bộ thượng thư Lâm phu nhân còn chưa rời đi.

Hoàng Hậu cho cung nữ hầu hạ thay y phục, Lâm phu nhân ngồi nhìn, đợi cung nữ lui xuống mới nói: "Tam tỷ tỷ, hôn sự của công chúa tỷ định tính thế nào?"

Hoàng Hậu đẩy điểm tâm tới trước mặt nàng: "Tiếp tục quan sát thôi, tìm một người thật hoàn hảo mới được."

Lâm phu nhân khẽ nhún mày, lo lắng: "Hai chữ "hoàn hảo" thật khó, mới vừa rồi tỷ không thấy những phu nhân đó viết tâm tư lên đầy mặt rồi ư?"

Hoàng Hậu lại không sầu lo, điềm đạm cười nói: "Không sợ các nàng tính kế, tính kế càng nhiều, càng so đo được mất, mới có thể xem trọng công chúa,

càng thêm không dám coi thường."

Sau chuyện của Cố gia, suy nghĩ của Hoàng Hậu thay đổi không ít. Sau này nếu Noãn Noãn của mình thích một người tham quyền thế, ngược nàng lại không lo sợ, bởi vì người có dục vọng mới dễ bị nắm nhược điểm, mà thứ hoàng gia không thiếu nhất chính là quyền thế.

Nếu ngược lại, ngày sau Thanh Huy thích một người vô dục vô cầu, công chúa thân phận tôn quý trong mắt hắn cũng chẳng là gì, khi đó Hoàng hậu thực sự mới lo lắng, nữ nhi của mình có khi nào lại một lần nữa bị thương.

Lâm phu nhân nghĩ nghĩ, cũng xác thực một chuyện, những người đó chỉ là nhìn trúng hoàng ân trên người công chúa, mà công chúa không thiếu nhất là hoàng ân. Bọn họ nhìn trúng mới có thể lấy lòng nàng, sủng nàng, để đổi lấy thân phận phú quý. Đây chính là uy lực quyền thế, quyền lực thật lớn ở trước mắt những mưu tính đó, chỉ đơn thuần là trò đùa con nít vặt vãnh mà thôi.

Ở Vĩnh Nhạc cung, Chử Thanh Huy uống xong một chén trà gừng, tay ôm lò sưởi bọc thảm lông, trên người dần ấm lại, mơ màng sắp ngủ. Tía Tô một bên chỉ huy cung nữ đem hạ lễ hôm nay đưa tới cho công chúa xem, quay đầu nhìn lại thấy nàng đã ngã vào nệm ngủ rồi.

Hôm nay làm lễ cập kê nên Chử Thanh Huy phải dậy sớm, lại đứng ở bên ngoài bị gió thổi lạnh, hiện tại thân thể ảm áp, nàng ngủ một giấc thật ngon.

Tía Tô chỉnh lại tư thế của nàng, đắp thêm cho nàng một cái chăn. Trong lúc Chử Thanh Huy buồn ngủ mông lung mà lẩm bầm gì đó, Tía Tô nghiêm túc nghe xong, thấp thoáng nghe thấy nàng nói bánh Vân đoàn ăn ngon thì không khỏi bật cười.

Khi Chử Thanh Huy tỉnh lại đã là chạng vạng chiều, Tía Tô nghe động tĩnh liền vào hầu hạ nàng thay quần áo.

Chử Thanh Huy ngáp một cái, mèm mại nói: "Khi nào rồi, đem điểm tâm đi Hàm Chương điện chưa?"

Tía Tô a một tiếng: "Hôm nay vội vội vàng vàng đã quên đưa đi rồi."

Chử Thanh Huy lập tức mở to mắt: "Mau kêu Ngự Thiện phòng mang điểm tâm tới, giờ đưa đi vẫn còn kịp."

Tía Tô nhìn sắc trời, chần chừ nói: "Công chúa, xem ra lúc này điện hạ còn đang học, hay để hôm sau rồi đưa luôn."

Chử Thanh Huy đứng lên kêu người lấy áo choàng: "Bản công chúa đã hứa với Tuân nhi mỗi ngày đều đem điểm tâm đến, huống hồ còn một phần của tiên sinh, trước nay mỗi ngày đều có, hôm nay lại không, cũng không cho người thông báo thì thật sự quá thất lễ."

Tía Tô thấy khuyên không được, đành phải cho người đi Ngự Thiện phòng thông báo, mình cũng chuẩn bị y phục đi ra ngoài.

Hôm nay so với ngày thường nàng đến muộn hơn rất nhiều, lúc Chử Thanh Huy đến Hàm Chương điện thì mặt trời đã bắt đầu lặn.

Bình thường Hàm Chương điện rất náo nhiệt, nay lại không thấy bóng người. Đứng ra bây giờ đang là tiết học, còn có thể nghe được tiếng hô quát khi tập võ mới đúng, nhưng nay chỉ nghe tiếng gió, ngoài ra cũng không có tiếng nào khác.

Không... Thật ra là có, Chử Thanh Huy bỗng thủ thế, kêu người phía sau dừng lại, nghiêng tai cẩn thận nghe.

Xen lẫn trong tiếng gió vu vu là âm thanh xé gió sắc nhọn, như thể có một thanh kiếm chém từng nhát vào không trung, phá vỡ lớp màn sương chưa kịp kết thành băng, xơ xác mà rét lạnh.

Chử Thanh Huy theo bản năng ngừng thở, thả chậm bước chân, nhẹ nhàng bước đến sau võ trường, từ từ nhìn vào.

Người nọ toàn thân là bộ y phục đen tuyền, trong tay cầm trường kiếm, giữa trời tuyết trắng bay là tã, thân hình hắn cô độc tựa chim ưng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một chỗ

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh.

Nhất thời Chử Thanh Huy nhìn đến ngây người.

Xưa nay nàng biết Diêm Mặc không giống những người khác, lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm giác như vậy. Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh nàng chưa bao

giờ xuất hiện người như hần.

Hần trầm mặc ít nói, xa cách với mọi người, phảng phất như không hòa hợp với bọn họ, nhưng lại làm cho người ta không thể không chú ý, không tự giác mà đặt ánh mắt lên người hần.

Mà hôm nay, cảm giác ấy lại mãnh liệt hơn trước.

Chử Thanh Huy bỗng nhiên biết được nguyên nhân. Vì hần là một con chim ưng dũng mãnh, chim ưng thì sao có thể làm bạn với đà điểu?

Hần không thuộc về nơi này, không thuộc về hoàng cung uy nghiêm, không thuộc về kinh thành ồn ào hoa lệ, càng không buồn vui sân si của thế tục. Người này, hần có một vùng trời của riêng mình, không cho người khác tự tiện xông vào, mang đến sự ồn ào náo nhiệt.

Chử Thanh Huy do dự, trong lúc nhất thời không biết có nên xuất hiện hay không.

Chân nàng khẽ động, định rời đi, nhưng vào lúc này Diêm Mặc chậm rãi thu thế, khẽ liếc về phía này.

Chử Thanh Huy cứng đờ, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một suy đoán, không biết những người khác có suy nghĩ giống nàng hay không. Điều cho rằng hần sống độc lập, hần thích cô đơn quanh quẩn như vậy, cho nên đến hiện tại cũng chưa có ai xâm phạm vào "lãnh thổ" của hần, không có ai đến quấy rầy hần. Vì thế, hần càng thêm quanh quẩn cô tịch.

Hiện tại giống như nhớ lại cảnh tượng lúc này hần đứng trong tuyết, tà áo tung bay, Chử Thanh Huy lại cất bước, lúc này đây, nàng kiên định đi về phía vô trường.

Nàng nghĩ, không biết tiên sinh cuối cùng là nghĩ gì, rốt cuộc có cần người náo nhiệt hay không, nếu nàng đã quấy rầy hần, đã vậy thì quấy rầy cho đến cùng đi.

Diêm Mặc đánh xong một bộ thương pháp, tay tùy ý giương về phía sau, vài giây sau, vốn dĩ cây thương đang ở trong tay hần, hiện tại đã vững vàng đâm vào góc tường.

Chử Thanh Huy vừa đi về phía hần, vừa nghe Tía Tô nói.

Thì ra hôm nay Thái Tử không cần đến Hàm Chương điện, nên huynh ấy không tới. Thư đồng của Thái Tử đương nhiên cũng không cần tới, trong Hàm Chương điện chỉ còn lại một đám nhóc không đến mười tuổi. Công khóa của bọn họ nhẹ hơn so với Thái Tử rất nhiều, tiết học võ đầu tiên cũng đã kết thúc, lúc này Nhị Hoàng tử đang ở Đông Cung của Thái tử ôn tập công khóa, chờ một lát cùng với Thái tử trở về Tê Phụng cung dùng bữa tối.

Tía Tô nói xong bèn lui đến một bên, Chử Thanh Huy tiếp nhận hộp đồ ăn đặt ở trên bàn đá, chớp chớp mắt, nói: "Hôm nay đến hơi trễ, chắc tiên sinh đói bụng rồi? Ta có mang theo bánh Vân Đoàn này!"

Vừa nghe nói mấy chữ bánh Vân Đoàn, Diêm Mặc đã cảm thấy đầu lưỡi có cảm giác ngọt ngọt. Hần chưa từng sợ khổ, lúc còn nhỏ tập võ bị thương, một chén thuốc lớn vừa đắng vừa đen như mực hần cũng uống hết, ngay cả nhú máu hần cũng chưa từng. Nhưng lúc này lại khẽ nhú máu xúc động, trong lòng lại đặt biệt nổi lên ý nghĩ lùi bước. Cho dù là đối mặt với kẻ thù mạnh hần cũng chưa bao giờ có nghĩ sẽ lùi bước, hiện tại lại bị đĩa bánh Vân đoàn trước mắt đánh bại.

Chử Thanh Huy lại không hề phát hiện, vui vẻ mà mang bánh Vân đoàn đến mời hần: "Hôm nay đi nhanh hơn bình thường, tiên sinh mau xem, vẫn còn nóng đó."

Nàng nói xong, tựa hồ nhớ tới gì đó, vì Diêm Mặc vừa luyện võ xong nên trên mặt mồ hôi ướt đầm, che miệng cười nói: "Hôm nay tiên sinh còn muốn nóng hơn cả bánh Vân đoàn nữa."

Diêm Mặc im lặng như khúc gỗ, kể từ ngày hôm trước hần chủ động ăn khối bánh Vân đoàn, giống như đã mở ra một cánh cửa, nàng ở trước mặt mình càng ngày càng hoạt bát, hiện tại đã dám công khai giễu cợt hần.

Không chỉ hần, ngay cả Tía Tô cũng cảm thấy kỳ quái. Theo nàng thấy Công chúa và sư phó dạy võ đã có chuyển biến tốt, nhưng cũng không nghĩ kỹ, ngay từ đầu rõ ràng Công chúa và nàng đều sợ hãi giống nhau, tại sao hiện giờ người lại không sợ chút nào vậy?

Chử Thanh Huy đẩy đẩy cái đĩa: "Nhân lúc còn nóng, tiên sinh mau ăn đi."

Diêm Mặc không thích ăn, nếu hần không muốn ăn đương nhiên ai cũng không thể ép buộc được hần. Nhưng hiện tại, mặt hần không cảm xúc mà cảm một khối bánh bỏ vào trong miệng, sau đó không đợi Chử Thanh Huy mở miệng đã đẩy cái đĩa về phía nàng: "Người ăn đi."

Trong lòng Chử Thanh Huy đấu tranh một lúc, sau đó lập tức vô cùng cao hứng mà cầm một khối bánh Vân đoàn lên cắn một miếng, hạnh phúc mà nheo hai mắt lại.

Mấy ngày gần đây vì lễ cấp kê, nữ quan Tư lễ vì để đề phòng thân thể nàng quá mức đầy đà, bộ mặt quá "tròn", nên đã hạn chế đưa điểm tâm đến Vĩnh Nhạc cung, chỉ cho phép nàng ăn một ít điểm tâm thanh đạm. Ví dụ như là loại bánh Vân đoàn này, đã lâu không xuất hiện ở Vĩnh Nhạc cung rồi.

Dáng người của nàng đương nhiên là không mập chút nào, nhưng dù sao thì lễ cấp kê cũng là một chuyện trọng đại, lại có rất nhiều người đến tham dự nên nàng không muốn thất thủ. Vì vậy mà mọi chuyện đều nghe theo lời của nữ quan tư lễ, đồ ngọt mà nàng thích nhất cũng không chạm vào dù chỉ một

chút, nhìn được đến hôm nay đã hay lắm rồi.

Cái miệng nhỏ của nàng ăn hết nửa cái bánh Vân đoàn, đang muốn kêu Diêm Mặc ăn tiếp, lại thấy hắn rút một thanh chủy thủ và một miếng vải đen, cúi đầu toàn tâm toàn ý chà lau.

Thanh chủy thủ kia Chữ Thanh Huy đã gặp qua nhiều lần, hầu như mỗi lần gặp Diêm Mặc òa hắn đều chà lau thanh chủy thủ này, giống như là đối đãi với vật quý giá gì đó. Nhưng thực tế chủy thủ kia toàn thân đen như mực, cực kỳ bình thường, ngay cả một họa tiết trang trí cũng không có, thật sự không nhìn ra có chỗ nào đáng giá.

Nhưng Chữ Thanh Huy cũng không cho rằng đồ vật không đáng giá là không có giá trị. Giống như nàng thích nhất là món kẹo hoa hồng, nếu xuất cung mua, một lượng bạc có thể mua một mớ, nhưng lúc nàng đem ra bạc ra mua cũng không cảm thấy nó rẻ mạt chút nào, bởi vì đó là thứ nàng yêu thích nhất.

Nàng nuốt điểm tâm trong miệng xuống, chậm rãi mở miệng: “Thanh chủy thủ này là vật mà người quan trọng tặng cho tiên sinh à?”

Diêm Mặc trầm mặc trong chốc lát, lúc Chữ Thanh Huy cho rằng hắn sẽ không trả lời, thì hắn lại gật đầu.

Chữ Thanh Huy thấy thế cũng không truy vấn là ai, sợ mạo muội đường đột, mà khiến cho hắn không vui, ngược lại nói: “Lúc này nhìn tiên sinh luyện võ, thoát nhìn rất lợi hại, không giống với Thái Tử ca ca luyện. Tiên sinh, người sẽ bay hả?”

“Không.” Diêm Mặc lắc đầu.

“Hả?” Chữ Thanh Huy nghiêng đầu, nghi hoặc nói: “Nhưng ta thấy thị vệ bên cạnh phụ hoàng thường hay bay tới bay lui bay qua tường, thoát nhìn tiên sinh bay lợi hại hơn bọn họ nhiều, tại sao lại không chịu bay?”

Diêm Mặc nghiêm mặt nói: “Đó là khinh công, cần phải dùng lực, không phải bay.”

“Cũng giống nhau thôi. Nói như vậy, tiên sinh biết khinh công hả?”

“Biết một chút.”

Tuy rằng hắn nói biết một chút, nhưng không hiểu vì sao Chữ Thanh Huy lại cảm thấy khinh công của hắn nhất định lợi hại hơn đám thị vệ kia, lập tức hưng phấn nói: “Tiên sinh, người nhìn ta xem. Ta có thể học khinh công được không?”

Diêm Mặc buông chủy thủ xuống, trên dưới mà đánh giá nàng.

Chữ Thanh Huy lập tức ngồi thẳng người, thẳng sống lưng, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khóe môi bị dính đường ngọt mà không tự phát giác nhếch lên.

“Người không được.”

Chữ Thanh Huy lập tức buồn tui, suy sụp hỏi: “Tại sao?”

“Không đủ uyển chuyển nhẹ nhàng.”

Chữ Thanh Huy cúi đầu, rầu rĩ không vui mà chọc chọc cái đĩa bánh Vân đoàn, sau một lúc lâu đột nhiên tiêu hóa xong ý tứ trong lời nói của hắn, gương mặt phồng lên tròn tròn hai mắt, hỏi lại: “Tiên sinh chê ta béo?!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tim đập loạn

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy không cảm thấy mình béo chút nào cả, vì lẽ cập kê mà nàng đã hơn nửa tháng nay không có đụng vào đồ ngọt, ngay cả kẹo hoa hồng được ăn mỗi ngày nàng cũng chưa đụng tới. Cứ như vậy, còn có người chê nàng không đủ nhẹ nhàng uyển chuyển, cái này có còn đạo lý hay không? Không phải trên mặt chỉ nhiều thịt một chút thôi ư? Nhiều hơn mấy phần sao có thể gọi là mập được?

Nghe ngữ khí của nàng kích động, động tác đang lau chủy thủ của Diêm Mặc dừng lại, ngẩng đầu lên, đối diện phía trước là con mắt to tròn của Chữ Huy Thanh, hơi thở liền ngưng lại một chút.

Hắn cũng không cảm thấy lời mình nói có chỗ nào sai. Người tập võ, đặc biệt tu luyện kinh công bậc cao, hơi thở mạnh mẽ cỡ nào, nền móng cũng vững chắc, nhưng đáng điều uyển chuyển, động tác mạnh mẽ là cần thiết, bằng không chỉ sợ bay đến giữa không trung là đã rơi xuống rồi.

Nhưng nhẹ nhàng cùng với mập gầy lại không phải là một chuyện. Người mập không nhất định là nặng nề, mà người gầy cũng không nhất định là linh hoạt. Người trước mặt ở lâu trong thâm cung, sống an nhàn sung sướng, bỏ bê vận động, thân hình cũng coi như là tinh tế, nhưng cũng không có quan hệ với việc nhẹ nhàng.

Chỉ là nguyên nhân này ở trong lòng của hắn rất rõ ràng, lại không biết nên nói ra như thế nào.

Từ trước tới nay hắn vốn ít nói, trong đó chưa hẳn không phải vì miệng lưỡi vụng về. Lúc trước ở trong sư môn, chỗ thiếu hụt này không rõ ràng, bởi vì không có người quần lấy hắn, muốn hắn nói chuyện. Những nhóm sư đệ kia đều không phải là đối thủ của hắn, bị hắn thu thập như nhổ khoai lang vậy, thì có ai dám làm cản ở trước mặt hắn? Nhưng thật ra có một người năng lực tương đương thì lại sớm không còn ở đây nữa.

Hắn đến kinh thành ba bốn năm, vẫn cứ một mực độc lai độc vãng [1], những người khác ngại hung danh Thần Võ đại Tướng quân, cũng không dám cùng hắn giao hảo, mọi người chỉ nói đại Tướng quân oai hùng lạnh lùng, không thích nói chuyện, lại không biết rằng hắn là miệng vụng về.

[1]: đi một mình mà về cũng một mình.

Bây giờ mắt thấy còn có một năm nữa thôi là có thể rời kinh, chẳng lẽ tật xấu này không giấu được nữa?

Diêm Mặc lâm vào trong trầm tư.

Một lát sau ngẩng đầu lên, thấy Chử Thanh Huy vẫn không bỏ qua nhìn chăm chăm hắn, đại Tướng quân chưa từng lùi bước trước vạn người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Nếu như bên người hắn từ nhỏ có một tiểu sư muội nũng nịu, sẽ biết tâm tình lúc này gọi là phiền não ngọt ngào. Đáng tiếc, trong sư môn của hắn đừng nói là sư muội, ngay cả sư nương cũng không có một ai, từ trên xuống dưới sư môn ngay cả muỗi cái cũng phải bay đường vòng qua sư môn.

Đối với sư đệ không nghe lời, đánh một trận là được, nếu còn không đủ vậy thì thêm lần nữa. Nhưng đối với cục tròn mềm nhũn này, hắn triệt triệt để để không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chử Thanh Huy thấy hắn không nói lời nào, không khỏi ừm ừm sờ lên mặt mình: "Thật sự rất béo sao?"

Diêm Mặc không biết vì sao nàng cứ cố chấp vấn đề mập gầy như thế, nghĩ nửa ngày, mới nói: "Ta béo hơn."

Chử Thanh Huy nghe lời này, liền đi dò xét hắn, một mặt nhìn, một mặt bấu mói.

Dưới cái nhìn của nàng, võ giáo tiên sinh làm gì béo chứ? Từ mặt cổ cùng bàn tay không hề dư một miếng thịt thừa nào, trông rất rắn chắc, tất cả đều là tinh thịt [2].

[2]: 精肉 tinh nhục - Thịt ngon, thường chỉ thịt nạc không có mỡ. ((☆ω☆)) hai từ mà nhiều nghĩa đen và bóng hời)

Dựa theo đó mà so sánh, thịt trên người nàng mềm nhũn, quả thật không thể cùng so sánh với tiên sinh. Nàng không khỏi ưu thương thở dài, hóa ra mình mập thật.

Động tác trong tay Diêm Mặc đã dừng lại hoàn toàn, chủ thụ bị hắn nắm trong tay vô ý thức xoay chuyển. Không khí này khiến hắn có chút ngồi không yên.

Chử Thanh Huy cũng không ăn bánh ngọt, khuỷu tay chống trên bàn đá, bàn tay bưng lấy khuôn mặt, một hồi thở dài một hồi rồi lại một hồi thở dài.

Nàng không có phát giác, mỗi lần thở dài một hơi, thân thể người ngồi ở phía đối diện kéo căng một phần, càng về sau, toàn thân cơ bắp đều đã vận sức chờ phát động, giống như sau một khắc đều muốn vội chạy đào tẩu.

Chử Thanh Huy ai thán về thân thể mình một hồi, sau đó vẫn là thấy sắc trời không còn sớm, mới không có khí lực đứng dậy cáo từ.

Diêm Mặc thấy bước chân nàng hơi có mấy phần nặng nề, bóng lưng cũng không vui sướng giống ngày thường, lần đầu tiên trong lòng bắt đầu chất vấn, chẳng lẽ lúc trước hắn nói sai rồi?

(A Cảnh: Sai! Quá sai! Chê người con gái béo là tội ác! (*ノ3**))

Nhưng mà, sai ở chỗ nào?

"Tô Tô, bản công chúa béo sao?" Trên đường trở về, lần thứ ba Chử Thanh Huy hỏi Tía Tô.

Tía Tô che dù cho nàng, đáp án so với hai lần trước cũng giống vậy: "Công chúa không có béo chút nào, thân thể ngài cân xứng, không béo, không gầy, vừa vặn."

Chử Thanh Huy thở dài, phiền muộn nói: "Nhưng mà ta không bay lên được."

Tía Tô không biết nên an ủi ra sao với nàng, không thể làm gì khác hơn nói: “Nô tỳ cũng không biết bay mà.”

Chữ Thanh Huy chu chu mỏ, trong lúc vô tình cúi đầu trông thấy túi thơm bên hông mình, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

Nàng không biết bay, nhưng nàng có thể để người khác mang nàng bay lên nha! Giống như cái túi thơm này, bản thân nàng không biết làm, tự có người làm thay nàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, cảm xúc sa sút vừa rồi lập tức bị nàng vứt sau đầu, kích động đi về hướng Tê Phượng cung.

Hoàng đế đã ở chỗ của Hoàng hậu, đang hỏi thăm tâm tình của nữ nhi hôm nay thế nào với Hoàng hậu.

Bên ngoài cung nhân truyền lời, tiếng nói giảm dần, Chữ Thanh Huy đã bước vào nội điện, vô cùng cao hứng thi lễ một cái cho phụ hoàng và mẫu hậu.

Hoàng hậu và Hoàng đế liếc nhìn nhau, cười cười gọi nàng đến trước mặt, đưa tay phẩy nhẹ tuyết trên tóc: “Xảy ra chuyện tốt ư, nhìn con cao hứng như vậy.”

Chữ Thanh Huy kéo tay bà lại, dịu dàng nói: “Mẫu hậu, con muốn bay.”

Bỗng nhiên nói như vậy, khiến đế hậu hai người đều sửng sốt. Hoàng đế ho khan một cái, thử dò xét nói: “Làm sao bay?”

Hoàng đế vốn thương nữ nhi, mấy ngày nay bởi vì lo cho chuyện hôn sự đối với nàng càng đau lòng hơn, cơ bản là đã dung túng, ngay cả điểm mấu chốt cuối cùng thêm mấy phần. Nghe nữ nhi nói muốn bay, trong đầu đã lướt qua vài ý nghĩ, thậm chí còn nghĩ kỹ chút, hồi cung hạ lệnh bảo người đi bắt chim, đem lông vũ rút ra, làm một đôi cánh lớn.

Mặt mũi Chữ Thanh Huy tràn đầy mong đợi nói: “Giống như thị vệ của phụ hoàng có thể bay tới bay lui vậy. Phụ hoàng, mẫu hậu, tìm người mang con bay có được hay không?”

Hoàng đế vừa nghe liền hiểu, nữ nhi nói bay với hắn không phải muốn bay như chim kia, chẳng qua là khinh công thôi. Việc này cũng dễ dàng, thị vệ cung nội ai mà không bay được mấy vòng? Nhưng vấn đề là những thị vệ kia đều là nam tử, để cho bọn hắn mang tiểu Công chúa của mình bay thì không biết có thể sau đó Hoàng đế có đem chặt tay bọn hắn hay không.

Hoàng hậu cũng nghĩ đến điểm này, kiên nhẫn giải thích cho Chữ Thanh Huy.

“Vậy thì thôi.” Chữ Thanh Huy lập tức ừ ừ.

Kỳ thật nếu nàng kiên trì muốn thì cuối cùng nhất định có thể đạt thành tâm nguyện, nhưng mà từ trước tới nay nàng không phải là loại có tính tình kiêu căng, cả phụ hoàng và mẫu hậu đều nói làm như vậy không ổn, nàng liền thôi.

Nhưng việc này cũng là một điều nhắc nhở Hoàng đế, người ngoài đã không thể mang Noãn Noãn bay, vậy thì tìm cho Noãn Noãn một người có thể mang nàng bay.

Lúc trước hắn tuyển phò mã, chỉ có thư đồng mới trúng tuyển, bởi vì những người kia dù là gia thế hay tướng mạo cũng tính là không tệ. Chỉ là thư đồng của Thái tử thì khác với thư sinh bình thường, coi như có hậu nhân nhà tướng, nhưng ở trong kinh thành được nuông chiều nhiều năm, từ lâu đã không được oai phong như bậc trưởng bối.

Bây giờ nghĩ lại, vì sao không đem phạm vi mở rộng ra một chút? Quả thật gia thế quan trọng, nhưng bây giờ Hoàng đế càng coi trọng phẩm tính của một người hơn. Nói cho cùng, luận về gia thế thì trên đời này chẳng lẽ còn có người hơn được Hoàng gia? Coi như Phò mã của công chúa hắn xuất thân không tốt, vậy cũng không sao, chỉ cần không phải loại bần nhão không trát được tường, thì về sau Hoàng đế luôn có biện pháp nâng gia thế của hắn lên.

Đầu óc Hoàng đế dạo qua một vòng, nhắm vào thị vệ bên cạnh mình. Thị vệ của hắn, luận xuất thân không nhất định cao bao nhiêu, nhưng luận bản sự đều là một thân nam nhi đỉnh thiên lập địa, nếu không cũng không thể đảm nhiệm chức vụ ở Ngự tiền. Còn nữa, không có bối cảnh cường đại cũng có chỗ tốt, loại người này, mới có thể nom nớp lo sợ toàn tâm toàn ý sùng ái Công chúa của hắn, không dám có tâm tư khác.

Hoàng đế càng nghĩ càng cảm thấy không tồi, lập tức nói với Hoàng hậu.

Hoàng hậu chần chờ nói: "Như vậy được không?"

Hoàng đế nói: “Được hay không, thử một lần mới biết được. Ngày mai ta liền hạ lệnh, gọi ngự tiền thị vệ đến, tuổi trên mười lăm, dưới hai mươi, tướng mạo anh tuấn chưa thành thân liệ ra, điều đi Hàm Chương điện của Noãn Noãn tuần tra trên đường.”

Hoàng hậu lo lắng: “Việc Cố gia còn chưa qua đi, không biết Noãn Noãn có tâm tư kia hay không.”

Hoàng đế vỗ vỗ tay của nàng: “Không sao, trước đó chúng ta không cần nói rõ với con bé, chỉ gọi những thị vệ kia đi tuần tra như bình thường thôi. Mỗi ngày Noãn Noãn đi Hàm Chương điện, luôn có thể đụng tới mấy lần, nói không chừng có thể thấy vừa mắt ai đó.”

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, chậm rãi gật đầu. Dù sao việc khó nói trước, Noãn Noãn của mình đối với tình cảm nam nữ lại trì độ, hắn không phát hiện ra được đâu. Vậy là mưa thuận gió hòa, mọi người đều im lặng, nếu quả thật con bé vừa mất thiếu niên thị vệ nào thì cũng coi như là duyên phận.

Động tác của Ngự tiền thị vệ vô cùng nhanh chóng, chỉ trong vòng một đêm, mọi việc đã làm xong.

Ngày thứ hai Chử Thanh Huy đi Hàm Chương điện, trên đường đến có một đội tuần vệ uy phong nghiêm túc, từng thiếu niên khí phách, phấn chấn oai hùng, vô cùng dễ thấy.

Chử Thanh Huy đối với việc này ngược lại không chút lưu ý, một đội thiếu niên thị vệ kia hành lễ với nàng, giống như ngày thường vậy nàng cũng gật đầu một cái.

Ngược lại sau lưng có một hai tiểu cung nữ, thấy trước mắt đều là thiếu niên anh tuấn, ánh mắt xấu hổ mang chút e sợ nhìn đội thị vệ lướt qua, nhưng cũng không có người nào dám nói gì thêm với Công chúa.

Thời tiết từng ngày trở nên ấm áp, trong Ngự Hoa Viên rất cực ngoài mai đỏ cũng có thêm những thứ khác, trong khe gạch, cũng điểm xuyết lấy một hai chỗ màu xanh biếc.

Hôm nay Chử Thanh Huy nhận lời mời của Lâm Chi Lan, đi tới Thượng Thư phủ.

Mặc dù Lâm Chi Lan thường xuyên vào cung với nàng, nhưng đây là lần đầu tiên Chử Thanh Huy đích thân tới Lâm phủ. Bởi vì gần đến hôn kỳ của Lâm Chi Lan, cho nên gần đây trong phủ gấp rút may đồ cưới, đã lâu chưa có vào cung, trong lòng Chử Thanh Huy niệm tình nàng ấy, Hoàng hậu cũng muốn để nàng giải sầu liền đồng ý cho nàng xuất cung thăm viếng.

Nàng không có giống trông khua chiêng, chỉ dẫn theo hai cung nữ, mấy tên thị vệ cái trang mà đi.

Lâm Thượng thư đang làm việc tại nha môn, thiếu gia của Lâm gia đang học tại thư đường, trong phủ chỉ có hai vị chủ nhà là Lâm phu nhân và Lâm Chi Lan, các nàng thấy Chử Thanh Huy tất nhiên là không kìm được mà vui mừng. Sau một hồi chiêu đãi, Lâm phu nhân gọi Lâm Chi Lan dẫn Công chúa đi dạo trong phủ một chút.

Dù vườn hoa của Lâm phủ không thể so với Ngự Hoa viên, nhưng cũng có một chút đặc biệt tinh xảo lại thanh tú, bên trong vườn có một ngọn núi giả, trên đỉnh có một gian đình dùng để nghỉ mát rất dễ thấy.

Lâm Chi Lan thấy Chử Thanh Huy có hứng thú, liền dẫn nàng leo lên đình nghỉ mát. Ở nơi địa thế cao như này, tầm mắt rộng hơn, có thể nhìn thấy gần hậu viện của Lâm phủ là đường xá ngoài phố, xung quanh đình nghỉ mát lại có màn tơ bao quanh, không lo ngại ngoại nhân trông thấy cảnh tượng trong đình.

Trong cung tuy có một tòa Trích Tinh lâu cao hơn so với ở đây một chút, nhưng nhìn ra ngoài cũng chỉ là nhà cửa liền kề, còn không bằng nơi này nhìn rất náo nhiệt.

Sau khi Chử Thanh Huy ngồi xuống phía sau màn che, cẩn thận mở ra một chút, nhìn xem bên ngoài đường phố, thấy xe người tấp nập, cửa hàng san sát, dù cách khá xa nhưng nhìn vẫn có cảm giác nghe âm thanh rao hàng vang ở bên tai, không khỏi quay đầu lại hàm mộ nói: "Ngày thường dù muội không thể đi ra ngoài nhưng nhìn thấy thế này so với tỷ tỷ cũng nhiều hơn chút rồi."

Lâm Chi Lan vốn cũng mỉm cười nhìn xem, nghe thấy lời này, không biết nhớ tới cái gì, giữa lông mày có mấy phần ưu sầu: "Muội cũng có rất ít thời gian xem được."

Chử Thanh Huy biết ý tứ của nàng ấy, việc hôn sự của Lâm Chi Lan đã được định ra từ năm trước, đối phương có giao tình nhiều đời với Lâm phủ, Trần Nam tướng quân Trương gia Nhị công tử.

Phải biết rằng, dù Lâm lão gia là quan văn nhưng các thế hệ của Lâm gia đều là võ tướng. Lúc trước Hoàng hậu đồng ý việc hôn sự của thân muội muội cùng với Lâm lão gia, chút nguyên nhân trong đó là vì coi trọng võ tướng Lâm gia oai phong, trong nhà không có mấy việc ngầm hại như mấy nhà quyền quý bình thường.

Sự thật chứng minh, Hoàng hậu không hề nhìn nhầm. Bây giờ Lâm lão gia và Lâm phu nhân vì nữ nhi tuyển chọn con rể cũng cân nhắc đến điểm ấy.

Dung mạo Lâm Chi Lan tú mỹ (xinh đẹp), tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn ở trong hoàn cảnh đơn giản lớn lên, trong tính tình cũng có mấy phần đơn thuần. Lâm phu nhân không dạy nàng những thủ đoạn minh tranh ám đấu kia ở hậu viện, cũng không muốn nữ nhi ruột thịt bị kéo vào trong đó, liền chọn một nhà khác dòng dõi cao hơn, tuyển chọn gia phong thuần chính (đơn giản, chính nghĩa) là Trương phủ. Bây giờ, Trương gia Nhị thiếu gia đang ở trong cung làm việc.

Chử Thanh Huy nghe nói, vắt hết óc nghĩ nghĩ, làm sao cũng không nhớ nổi vị Trương gia Nhị thiếu gia là ai, cười tủm tỉm nói: Muội và hắn đã gặp mặt rồi sao? Có muốn tỷ tỷ thay muội đưa một chút tin vật hay sách gì không, tỷ cũng không ngại làm Hồng nhạn (chim đưa thư) nha."

Lâm Chi Lan đỏ mặt: "Có gặp một lần."

Sau khi việc hôn sự định ra, Trương gia Nhị thiếu gia mượn cơ bái phỏng tên tuổi của Thế bá, tới Lâm phủ một chuyến, Lâm Chi Lan liền lặng lẽ trốn ở sau tấm bình phong nhìn thoáng qua.

Chử Thanh Huy liền truy vấn: "Đáng đáp của hắn thế nào? Muội có thích hay không?"

Lâm Chi Lan xấu hổ bưng kín mặt: "Biểu tỳ hỏi cái này làm cái gì?"

Chữ Thanh Huy lại không thông suốt, nhìn thấy vẻ này của nàng ấy, cũng rõ ràng mấy phần, không khỏi cười nói: "Xem ra là muội rất thích nha. Ngày khác tỳ sẽ xem xem, Trương gia Nhị thiếu gia là nhân vật phương nào, mới chỉ một chút thôi đã đem bắt cóc mất biểu muội tốt của tỳ."

Lâm Chi Lan cúi đầu, không có ý muốn nói chuyện. Nàng đối với vị hôn tương lai này vẫn hài lòng, trong lòng cũng có mấy phần mong chờ, nhưng mà nghĩ lại còn ít ngày nữa phải rời nhà xuất giá, rời khỏi phụ mẫu chung sống hơn mười năm, lại bắt đầu mê man phiền muộn.

Chữ Thanh Huy nhìn nàng một hồi mừng rỡ, rồi một hồi ngưng ngững, rồi lại một hồi ưu sầu, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng có chút hiếu kì, chẳng lẽ lấy chồng thật sự thần kỳ như vậy? Đề cho người ta vừa vui vừa lo.

Sau này đến lượt nàng, đến cùng sẽ gả cho ai?

Nghĩ đến vấn đề này, bản thân nàng không có chút phiền não nào nhưng giữa lông mày cũng hơi nhíu lên.

Nghĩ mãi mà không rõ cho nên dứt khoát không nghĩ, nàng lại cầm lấy màn che, xóc lên một khe hở nhìn ra phía ngoài.

Ngoài trừ đường xá bên ngoài, còn có rất nhiều phủ đệ liền nhau, nhưng mà đại bộ phận trạch viện đều che giấu đằng sau tường cao, cũng không thấy rõ cảnh sắc trong đó. Chỉ có một gian tòa nhà, không chỉ tường viện so với nhà khác thấp hơn, vườn hoa giả sơn nước chảy cầu nhỏ ở bên trong cũng không hề có, cả một viện ở trụi lủi ngay cả cây cũng không có một cái, chỉ thấy mấy gian phòng màu xám, nhìn thấy cũng không quá tồi tàn. Nhưng mà cách xây dựng đại trạch kia, lại nhìn rõ không phải là gia đình bình thường, sao lại nghèo túng như thế?

Nàng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi Lâm Chi Lan: "Đó là phủ đệ nhà ai?"

Lâm Chi Lan lại nhìn thoáng qua, nói: "Là phủ Đại tướng quân."

Bỗng nhiên trong lòng Chữ Thanh Huy đập nhẹ một cái, nàng nghi ngờ sờ lên ngực của mình, không biết là vì sao, lại hỏi: "Vị đại Tướng quân kia?"

Lâm Chi Lan cười nói: "Nếu biểu tỳ hỏi ta nhà khác thì ta thật sự không biết, nhưng tòa nhà kia lại biết, là phủ đệ của Thần Võ đại Tướng quân, từ nhỏ ta đã trông thấy tòa phủ trạch kia, vài chục năm bên trên đại trạch phá hủy rồi lại xây, xây lại cao thêm, chỉ có phủ Đại tướng quân ngay cả một viên gạch cũng chưa từng động qua."

Nhiệm kỳ mỗi một vị Thần Võ đại Tướng quân là năm năm, vài chục năm qua đổi ít nhất đã ba người, tòa nhà kia lại vẫn luôn có vẻ như này, Chữ Thanh Huy nghi hoặc: "Không lẽ bổng lộc đại Tướng quân không đủ cho hắn tu sửa tòa nhà?"

Lâm Chi Lan lắc đầu: "Ta cũng hỏi qua phụ thân rồi, ông ấy chỉ nói đại Tướng quân chân chính là người thoải mái."

Chữ Thanh Huy cái hiểu cái không. Chẳng biết tại sao, mới nhìn viện kia còn cảm thấy keo kiệt, bây giờ biết nó là phủ đệ của Thần Võ đại tướng quân, bất kể nhìn thế nào, đều cảm thấy nó nên có dáng vẻ như vậy.

Nàng nghĩ, vốn dĩ đại Tướng quân cũng không giống với người thường, nơi ở cũng không giống với viện người thường ở, có vẻ như là điều đương nhiên.

Nàng không khỏi lại nhìn thoáng qua bên trong tòa viện kia, không biết trông thấy cái gì, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, sững sờ đến ngồi im một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, vội vàng chuyển người, trên mặt đỏ lên.

Lâm Chi Lan vừa trầm ngâm ở trong suy nghĩ của mình, cũng không có phát hiện dị thường của nàng.

Chữ Thanh Huy cảm thấy trên mặt có chút nóng, trong lòng đập bịch bịch.

Nàng không biết đây là thế nào, dùng sức đè lên ngực, muốn ngừng lại cái cảm giác đang kịch liệt đập liên tục, lại không biết nên làm như nào.

Nàng lại sờ sờ gò má, mu bàn lạnh dán lên trên gương mặt nóng hầm hập thiêu nóng đến nổi đầu nàng có chút choáng, nhưng trước mắt lại một lần nữa hiện lên cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Kỳ thật hai phủ cách nhau có chút xa, lại cách thêm màn che, nhìn thấy người cũng là mờ ảo, căn bản không phân biệt rõ được diện mạo, nhưng nàng lại biết bóng lưng kia chính là hắn.

Hắn ... hắn dám để người trần như vậy, giống như vừa mới luyện võ xong, bộ dạng có vẻ rất nóng, từ trong viện múc một thùng nước từ chum, dội từ đầu dội xuống.

Bây giờ xuân hàn se lạnh, tuyết trên nóc nhà còn chưa tan sạch sẽ, hắn cứ như vậy mà dội một thùng nước lạnh xuống, mà không cảm thấy lạnh sao?

Chẳng biết tại sao, cứ nhớ tới cảnh tượng đó, tim nàng đập càng nhanh, trên mặt càng nóng, Chữ Thanh Huy cảm thấy mình có chút không bình thường, dùng sức lắc lắc đầu, nhưng ngoài trừ khiến mình choáng váng hơn, một chút tác dụng cũng không có.

Nàng từ trong cổ họng phát ra một tiếng nức nở, cả người ghé vào trên mặt bàn.

Lúc này Lâm Chi Lan lúc này mới lấy lại tinh thần, hỏi vội: "Biểu tỳ sao vậy?"

Chữ Thanh Huy không có chút khí lực nào khoát khoát tay, hít mũi một cái: "Choáng đầu."

Lâm Chi Lan tranh thủ thời gian sờ sờ trán của nàng: "Khá nóng, có phải cảm lạnh rồi hay không?"

Chữ Thanh Huy lại a một tiếng: "Không có, chỉ có chút nóng, hẳn là một hồi sẽ tốt thôi."

Lâm Chi Lan cảm thấy hơi kỳ lạ, biểu thị sợ lạnh vốn dĩ là chuyện ai cũng biết, ngay cả lúc trời nắng to cũng không thấy nàng ấy nói một chữ nóng, bây giờ mới có tháng hai mà sao lại nóng lên được?

Nàng vẫn lo lắng có phải Chữ Thanh Huy bị bệnh hay không, nhưng mà cũng may nằm một lúc lâu trên mặt nàng ấy cũng hạ nhiệt rồi.

Chữ Thanh Huy không còn dám đưa đầu ra bên ngoài nhìn nữa.

Kỳ thật, bộ dạng lúc phụ hoàng và Thái tử ca ca ở trần thì nàng đã từng thấy qua, lúc ấy tuổi còn nhỏ nên cảm thấy với mình không có gì khác biệt, càng sẽ không giống như bây giờ, không nghĩ tới lại hoảng hốt như vậy.

Rõ ràng, rõ ràng không phải nàng lộ thân thể, cũng không có làm việc trái với lương tâm, tại sao lại có đáng vẻ hoảng hốt như này chứ?

Trên đường rời khỏi Lâm phủ hồi cung, tinh thần nàng có chút mông lung, ngay cả cổ kiệu dừng lại lúc nào cũng không biết.

Tía Tô ở ngoài kiệu khẽ nói: "Công chúa, thiếu gia của Vương gia ở phía trước cầu kiến, không biết Công chúa có muốn gặp hắn không?"

"Ai?" Chữ Thanh Huy chưa kịp phản ứng.

"Vương công tử, thư đồng của Thái tử."

Chữ Thanh Huy trừng mắt nhìn, lúc này mới hồi hồn: "Vương Húc Đông?"

"Vâng."

Chữ Thanh Huy nghĩ nghĩ, mặc dù nàng cùng với mấy vị thư đồng của Thái tử đã sớm quen biết, nhưng dù sao trước mắt chỉ có một mình Vương Húc Đông, không nên đơn độc gặp mặt hắn, liền nói: "Có lời gì, người gọi hắn đến đây nói đi."

Rất nhanh, có một âm thanh cách cổ kiệu nói: "Vương Húc Đông gặp qua Công chúa."

Chữ Thanh Huy trong kiệu nhẹ gật đầu: "Nghe nói người muốn gặp ta, không biết là vì chuyện gì?"

Vương Húc Đông nghe âm thanh này, hồi lâu không nói chuyện.

Chữ Thanh Huy nghi hoặc nhắc lên một góc màn kiệu nhìn thoáng qua, thấy hắn vẫn còn, liền buông xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt trong chớp mắt kia, Vương Húc Đông xiết chặt nắm đấm đặt bên cạnh hông, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ lên.

Thị vệ xung quanh cổ kiệu không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, chỉ cần hắn có hành vi bất kính, lập tức liền bắt giữ lại.

Nhưng Vương Húc Đông không có tính toán làm cái gì, hắn chỉ chậm rãi buông tay ra. Một động tác này dường như phí hết sức lực toàn thân. Hắn hít sâu một hơi, lấy bộ dạng cả lo phát phờ, ngữ khí cười cười: "Ngày mai thân phải đi tìm lão nhân gia của thân, hôm nay thân gặp được Công chúa, có thể thấy là được lão thiên gia thương tiếc."

Chữ Thanh Huy hơi nhíu nhíu mày, phụ thân của Vương Húc Đông ở biên quan xa xôi, hắn nói muốn tìm phụ thân, chính là ý tứ muốn tòng quân: "Tại sao lại đột ngột như vậy?"

Vương Húc Đông cười nói: "Không tính là đột ngột, đã sớm có dự định."

Chữ Thanh Huy trầm mặc một hồi, lại vén rèm lên, nhìn xem hắn, nói: "Một đường bảo trọng, chúng ta đều ở kinh thành, chờ người khai hoàn đón tiếp."

Vương Húc Đông thu ý cười, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, đang lúc Chữ Thanh Huy nghi hoặc, hắn lại đột nhiên nhếch miệng cười lên: "Được."

(A Cảnh: Có những khoảnh khắc bỏ lỡ một người lại là bỏ lỡ mãi mãi...)

Như thế, cũng không có nói gì khác, hai bên rất nhanh tách ra.

Vương Húc Đông đứng ở đầu đường, nhìn đỉnh cổ kiệu kia càng ngày càng xa, thẳng đến khi biến mất ở chỗ rẽ.

Hắn ngửa đầu nhìn trời một chút, không biết bầu trời của biên quan cùng với bầu trời kinh thành, có phải cùng một cảnh hay không?

Trước đây hẳn cho rằng mọi chuyện đều nằm trong không chế của hắn, lại không nghĩ đã sớm bị người khác biết hết, bây giờ kinh thành đã không còn nơi cho hắn dừng chân, nếu không đi biên quan, chỉ sợ vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Buồn cười là trước đây không lâu, hẳn còn cho rằng người trong kiệu kia sớm muộn cũng sẽ là của mình.

Mà nay mọi thứ đã thất bại, không biết đời này, phải chăng chẳng còn có thể đạt được hi vọng xa vời gì.

Chữ Thanh Huy trở lại cung, lại đến thời gian đưa hộp cơm trưa nên đi Chương Hàm điện. Vốn dĩ nàng đã bình phục nhịp tim, lúc này lại đập loạn lên, không biết thế nào, ngày thường đều lưu tới, việc đi Hàm Chương điện giống như đến cung của mình vậy, hiện tại đột nhiên xa lạ, giống như có một lão hồ lớn đang đợi chờ nàng.

Nàng nhìn Từ Tô một chút, nói: “Bản công chúa muốn ngủ một chút, người đi đưa đi.”

Tía Tô không nghĩ ngờ gì, mang theo hai tiểu cung nữ đi ra ngoài, nhưng mà nửa canh giờ sau đã trở lại. Bên trong nội điện không có động tĩnh, nàng nghĩ là Công chúa đã ngủ say, rón rén đi vào, đã thấy Công chúa bọc lấy chăn nằm ở trên giường, một đôi mắt mở căng tròn, nhìn nàng.

Tía Tô bị nàng nhìn khuy chân xuống: "Công chúa tỉnh?"

Chữ Thanh Huy căn bản không ngủ, hàm hồ gật gật đầu: “Đã đưa hộp cơm rồi sao?”

“Đã đưa ạ, lúc nô tỳ đi vẫn chưa tới thời gian nghỉ ngơi, đợi một hồi mới đưa lên.”

"Vậy, vậy ăn sao?"

"Ăn ạ, Nhị Hoàng tử rất cao hứng, có nói hẳn thích ăn đậu gòn xộp nữa.”

"Những người khác đâu?"

"Những người khác cũng rất cao hứng."

Chữ Thanh Huy nhìn nàng một hồi, khô cần nói: "À."

Tía Tô có chút không nghĩ ra, mới vừa rồi Công chúa còn cao hứng mà, sao giờ khí hiện tại có chút sa sút rồi?

Không nói là nàng ấy, ngay cả Chữ Thanh Huy quán lấy chăn nằm bên trong cũng không biết rốt cuộc bản thân mình muốn hỏi điều gì.

Nàng nằm trên giường êm lẩn qua lẩn lại, bỗng nhiên nâng đầu dậy, buồn bực quán chăn, thấp giọng có phần nhẹ nhàng nói: “Điều là do tiên sinh ... ai bảo hẳn không mặc quần áo, dọa chết người ...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trong mộng

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Buổi chiều ngày hôm sau, Chữ Thanh Huy sửa soạn xong, mang theo mấy cung nhân đem theo hộp đồ ăn chuẩn bị đi tới Hàm Chương điện.

Vừa bước ra khỏi cửa lớn của Vinh Nhạc cung, nhìn con đường dài trước mắt nàng liền dừng lại, đứng tại chỗ bồi hồi không bước tiếp.

Nàng không đi, người ở phía sau cũng không dám thúc dục, chỉ cúi đầu chờ mệnh lệnh. Một nhóm người đứng ở cửa cung, thỉnh thoảng có mấy nội thị tò mò tới xem, nhìn thấy công chúa ở nơi đó vội cúi đầu hành lễ thỉnh an.

Người qua hành lễ một đợt rồi lại một đợt, áo choàng tùy ý phất lên, lo lắng công chúa bị cảm lạnh, cuối cùng Tía Tô tiến lên xin chỉ thị: "Công chúa?"

Lúc này Chữ Thanh Huy mới phục hồi lại tinh thần, nhìn về hướng Hàm Chương điện, nhắc chân bước hai bước, lại giống như tự mình cân nhắc một lúc, bỗng nhiên tức giận dậm chân một cái, ngao ngễ nhăn mũi lại, phòng miệng lên nói: "Ta không muốn đi, Tô Tô, người đưa qua đó đi."

Tía Tô nghi hoặc trong lòng, hôm qua khi từ ngoài cung trở về, công chúa liền vẫn luôn có chút khác thường, khi lại nhú mày, khi lại thở dài, trong chốc lát lại không màng lễ nghi, ở trên giường nệm lẩn qua lẩn lại. Lại nói về chuyện đưa hộp đồ ăn, bình thường nếu nói đi Hàm Chương điện, công chúa đều rất tích cực chủ động, một ngày cũng không bỏ. Nhưng bây giờ, hôm qua không đi, nói là mệt nhọc, hôm nay đã ra cửa xuất phát, lại không biết vì sao

tự nhiên thay đổi chủ ý, giống như trong Hàm Chương điện có dã thú hung mãnh, nàng muốn đi nhìn một cái lại sợ bị cắn một ngụm.

Tĩa Tô mang theo hai cung nữ, Chử Thanh Huy nhìn thấy các nàng đã đi xa mới quay người trở lại Vinh Nhạc cung, cho cung nhân lui ra, một mình tiến vào nội điện, nhào vào giường nệm êm, vùi vào tấm chăn thật dày.

Nàng ôm chăn, từ bên này lăn sang bên kia, lại đá một cước lên tường, rồi từ bên kia lăn trở về bên này, cho đến khi trang dung chính tề trở thành búi tóc rối tung, châu trâm vòng rơi.

Chờ đến khi không còn khí lực, cả người và tấm chăn đã xoắn xuýt lại một chỗ, nàng ở trong đó giống như sâu róm cuộn nửa ngày vẫn chưa chui ra được, đành phải nhứt chí từ bỏ, dùng chút sức lực cuối cùng xoay người nằm ngửa ở trên giường, cả người chỉ lộ ra cái đầu, bộ ngực phập phồng, tóc đen rối tung, so với ngày thường hồn nhiên, khuôn mặt ửng đỏ, lại nhiều hơn vài tia phong tình, nhưng không ai nhìn thấy.

Nàng ngơ ngác nhìn nóc nhà, sau một lúc lâu buồn rầu mà thờ dài, không biết nhớ tới cái gì mà hai má càng thêm đỏ, bực đến nỗi nàng chu miệng cắn một cái vào chăn nhung, môi đỏ, răng trắng, chăn cũng trắng càng làm đôi môi trở nên càng mọng.

"Hừ... Đều là tiên sinh không tốt, không mặc quần áo thì thôi đi, còn chạy đến trong mộng của người khác, không biết xấu hổ..." Tức giận buồn bực rầm rì, người không biết còn tưởng nàng đang nói chuyện với ai.

Hôm qua vô tình thấy cảnh tượng Diêm Mặc tắm sau khi luyện võ, thực sự khiến nàng tâm hoảng ý loạn một hồi, thật vất vả mới có thể bình ổn lại, đêm qua trong mộng lại mơ thấy, mà so với ban ngày nàng gặp còn gần hơn, rõ hơn.

Nàng như phảng phất thấy thân hình màu đồng, cơ bắp rắn chắc như điêu khắc, bọt nước nhỏ tựa hạt châu lăn xuống, từng cái nhấc tay đều tỏa ra hơi thở nam nhân xa lạ, ập vào trước mặt, cùng ngày trước lạnh lùng khép kín hoàn toàn khác biệt, trực tiếp khiến tâm trạng nàng luống cuống, suy nghĩ rối loạn. Một đêm lăn qua lăn lại không ngủ được, sau khi tỉnh lại đành phải tự trấn định, đem toàn bộ sai lầm đều trút lên đầu người không hay biết kia, nhưng lại sợ đến nỗi không dám đi gặp mặt hắn, dường như sợ bị ăn thịt.

Chạng vạng tối, Chử Thanh Huy đi Tê Phượng cung, hôm nay Chử Tuấn tan học sớm, vừa thấy nàng liền nhào lên, mặt đầy lo lắng: "A tỷ có phải bị bệnh hay không?"

Chử Thanh Huy xoa đầu nhóc, ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu: "Không có, sao lại hỏi như vậy?"

"Nếu A tỷ không sinh bệnh, vì sao hôm qua Tô Tô đưa hộp đồ ăn, hôm nay cũng là nàng ta đưa hộp đồ ăn?"

"À... Tỷ chỉ là có chút mệt mỏi."

Chử Tuấn mở to đôi mắt đen láy: "Vậy ngày mai A tỷ có mệt hay không?"

Chử Thanh Huy nhìn thẳng bé nước mắt tha thiết, khó khăn nuốt cự tuyệt vào trong bụng: "... Không mệt."

"Quá tốt rồi! Ngày mai A tỷ đi xem đệ luyện võ đi, sư phó dạy đệ một bộ binh pháp, đệ muốn cho a tỷ xem!"

Chử Thanh Huy đành phải gật đầu.

Hoàng hậu mỉm cười ngồi ở một bên, nhìn ra được nữ nhi đang giấu giếm, bỗng nhiên trêu đùa: "Noãn Noãn không đi Hàm Chương điện là vì lảng tránh người nào sao?"

Chử Thanh Huy trong lòng giật mình, vội nói: "Không có, không có." Khuôn mặt lại bắt gặp nóng lên, ánh mắt dao động.

Hoàng hậu ban đầu chỉ định thuận miệng hỏi một câu, bởi vì đội thị vệ đi tuần tra ở xung quang Hàm Chương không ít lần, nữ nhi hẳn là đã gặp qua, không biết nàng có để ý ai hay không, bởi vậy mới nói đùa một câu, không nghĩ vô tâm hỏi mà bà lại nhìn ra được manh mối.

Biểu hiện của nữ nhi bây giờ, cùng với lúc trước khi nhắc đến Cố Hành Vân thông dong lạnh nhạt có thể nói như hai người khác nhau, trước đây không lâu nàng còn lo lắng nữ nhi đầu óc chậm chạp, mà bộ dáng này, rõ ràng là tiểu nữ nhi tương tư mà không biết!

Trong lúc nhất thời, Hoàng hậu vừa vui mừng vừa chua xót, mọi tư vị dâng lên trong lòng, trong chốc lát ngơ ngẩn xuất thần.

Chử Thanh Huy đứng ngồi không yên, len lén nhìn mẫu hậu, thấy bà đang nhìn mình, lại vội dúi tầm mắt, không biết vì sao có chút chột dạ, trên mặt càng hồng.

Hoàng hậu định thần lại, nhìn nữ nhi xinh đẹp xấu hổ, như nụ hoa mang theo giọt sương sớm, mắt thấy đã sắp đến thời kì nở hoa, lại khe khẽ thờ dài, không biết người ngắm hoa kia có đáng phó thác hay không. Lần này không khiến Noãn Noãn của nàng thất vọng thì tốt.

Hôm sau đi đưa đồ ăn, nàng nhìn thấy một hàng dài ngự tiền thị vệ ở trước mặt, Chử Thanh Huy nhớ tới lời Lâm Chi Lan nói, định bụng ở trong cung tìm xem Trương gia nhị công tử là ai, liền liếc mắt nhìn kỹ một chút, không ngờ sau khi nhìn qua những gương mặt dưới mũ sắt, tất cả đều là thiếu niên tư thế

hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, quả thực làm cho nàng hoa mắt, vội nhẹ giọng hỏi Tía Tô: "Trong cung đổi một đội thị vệ rõ à? Sao đều trẻ tuổi như vậy?"

Một đội thiếu niên tuổi trẻ như vậy, sớm đã tạo nên một cơn lốc nhỏ với toàn bộ cung nữ trong cung, dù sao một đám diện mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, tuy không dám hi vọng xa vời, nhưng mắt lại âm thầm nhìn nhiều thêm một chút, đều là cảnh đẹp ý vui, chỉ có Chử Thanh Huy đến hôm nay mới phát hiện.

Tía Tô bất đắc dĩ nói: "Chỉ một đội này thay đổi, đã hơn nửa tháng rồi".

Chử Thanh Huy nhẹ gật đầu, thị vệ trong cung mỗi người đều võ trang đầy đủ, đầu đội mũ sắt, cao thấp gầy béo đều không chênh lệch nhiều, đột nhiên nhìn lại cảm thấy giống như từ một khuôn mẫu đúc ra, nàng bình thường chưa từng lưu ý, nếu không phải nhất thời hứng khởi muốn nhìn biểu muội phụ trương lại thì có khi nàng còn không phát hiện ra.

Nàng nhìn thoáng qua, nghi hoặc nói: "Tại sao lại chỉ có bọn họ tập hợp lại một chỗ?"

Người trong cung ngay từ đầu cũng không biết, sau lại có mấy người nhanh trí, thấy những thị vệ đó chỉ tuần tra ở những nơi công chúa xuất hiện mới đoán được ít nhiều dụng ý của bệ hạ cùng nương nương, nhưng hai vị đều không có nói rõ với công chúa, những người khác cũng không có nhiều can đảm khua môi múa mép, Tía Tô chỉ lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

Chử Thanh Huy cảm thấy có chút kì quái, chỉ là nghĩ đến hành động của phụ hoàng nhất định có thâm ý khác, cũng không hỏi nữa, mắt thấy thời điểm không còn sớm nàng vội bước nhanh hơn.

Đến bên ngoài vô đường, bước chân nàng bất tri bất giác chậm lại, lẻ mề nửa ngày vẫn không có ý định đi vào, đành phải nấp ở sau tường, trước nhìn lên một chút.

Không nghĩ nàng mới ngoi đầu lên thì Diêm Mặc đã nhìn qua, chờ nàng lộ ra hai mắt, vừa lúc cùng người nọ đối diện, mắt to trừng mắt nhỏ. Chử Thanh Huy không chút phòng vệ, một hơi sặc ở cổ họng, ho đến khi mặt đỏ bừng.

Tía Tô vội vàng đập lưng cho nàng thông khí, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy người đang đi tới, cả kinh nói lắp bắp: "Công, công chúa, hân tới....."

Chử Thanh Huy thật vất vả mới ngừng lại, hít hít cái mũi, trong mắt hàm chứa hơi nước: "Ai?"

Tía Tô đã cùng cung nữ nhún người hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an tướng quân."

Chử Thanh Huy đột nhiên ngẩng đầu, người trước mắt chỉ cách nàng có ba bước, thân hình cao lớn phảng phất cùng bóng người trong mộng trùng hợp, khiến cho nàng lại lui về phía sau một bước, theo bản năng quay đầu tìm đường lui, lại bị cung nhân đứng sau vô tình chắn lối, căn bản không lui được, tâm hoảng ý loạn quay đầu, tội nghiệp mà nhìn hắn.

Gương mặt nàng nhỏ cỡ bàn tay, da thịt trắng mềm, mũi ứng đỏ, hai mắt rung rung.

Diêm Mặc cả người đình trệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vui mừng

Edit: Pi sà

Beta: Quanh

“Tiên... Tiên sinh. ....” Chử Thanh Huy trốn tránh, nhưng sau đó nàng lại cố gắng giữ bình tĩnh, mang theo giọng mũi gọi một tiếng.

Một lát sau mới nghe Diêm Mặc đáp lại: “Bị bệnh?”

Quen biết người này đã được một thời gian nhưng đây là lần đầu tiên hắn quan tâm đến nàng, những suy nghĩ lộn xộn trong đầu Chử Thanh Huy bỗng nhiên bị xua tan, tâm trạng hoảng loạn đã bình tĩnh trở lại, càng dâng lên một nỗi vui mừng mà chính nàng cũng không nhận ra, trên mặt đã lộ ra vẻ tươi cười xán lạn: “Không có, phiền tiên sinh lo lắng rồi.”

Diêm Mặc không nói chuyện, lại trầm mặc một lúc mới từ trong lòng ngực móc ra một cái bình ngọc cổ nhỏ: “Đây là Cổ nguyên hoàn.” [1]

[1] Cổ nguyên hoàn (固元丸) có nguồn gốc từ quyển thứ tám của "Tuyển tập các bài thuốc cho sẵn của Chu thị". Dùng để điều trị chứng khí hư, thận ứ

nước gan không thể thái độc, vì vậy mà dễ bị giãn gân mạch.(Chứng Khí hư là tên gọi chung, chỉ công năng Tạng Phủ trong cơ thể bị giảm sút, nguyên khí bất túc dẫn đến xuất hiện những chứng trạng hư yếu toàn thân).

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, chần chờ nói: “Cho ta sao?”

Diêm Mặc gật đầu, hần sớm nhìn ra Bánh bao nhỏ bẩm sinh thể chất đã không tốt, tuy trải qua một thời gian dài điều dưỡng nhưng rốt cuộc vẫn yếu ớt hơn người bình thường, chỉ nhìn chiều cao đã biết.

Hần nhìn đỉnh đầu trước mắt rồi nhìn lại ngực mình, thầm nghĩ nàng còn không cao qua khỏi ngực hần.

Việc này cũng không liên quan gì đến hần, nhưng Đại tướng quân cũng không thể thiếu nợ ân nghĩa của người ta, đã ăn nhiều điểm tâm của Bánh bao nhỏ như vậy, còn nhận của người ta hai túi tiền, tuy không phải hần chủ động nhưng rốt cuộc cũng đã nhận. Bởi vậy, khi thấy hai ngày nay nàng không tới võ trường, lại nghe tiểu đệ từ làm bữa lâu bầu nói "không biết tỷ tỷ có phải là bị bệnh rồi không". Sau khi Đại tướng quân trở về liền lục lọi tìm Cổ nguyên hoàn dùng để bồi bổ thân thể mà hần mang từ sư môn đến, đặt ở trong lòng ngực bọc cả buổi sáng, lúc này mới đưa ra.

Chử Thanh Huy có chút sững sờ, ngỡ ngàng mà đưa tay ra nhận lấy, bình bạch ngọc đã cất ở trong ngực cả buổi nên thân bình rất ấm áp, cảm vào tay như đang ôm cái lò sưởi nhỏ, nàng bắt giắc nắm chặt.

“Một ngày một viên.” Diêm Mặc dặn dò xong liền xoay người rời đi.

Mất thấy hần đã đi được mấy bước, Chử Thanh Huy mới hoàn hồn. Hiện tại nàng đã sớm đem những chuyện mờ mịt hoảng hốt của hai ngày trước ném ra sau đầu, toàn thân chỉ còn lại vẻ vui mừng, chạy chậm vài bước đuổi theo hần, hưng phấn nói: “Cảm ơn tiên sinh!”

Diêm Mặc cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, gương mặt nhỏ nhắn của nàng cũng đang ngược lên nhìn hần, đôi mắt đen láy long lanh ánh nước sáng như trăng rằm, đôi môi đỏ căng mọng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng sáng.

—— Đáng để cao hứng vậy sao?

Tuy hần không hiểu nhiều về nhân tình thế thái nhưng cũng biết hiện tại Bánh bao nhỏ rất thích được nuông chiều, nàng chân chính là hòn ngọc quý trên tay của Hoàng gia, thường ngày nhận được không biết bao nhiêu lễ vật từ người khác dâng tặng, chỉ một lọ thuốc viên không đáng kể như thế, cũng có thể để nàng xem ở trong mắt sao?

Chử Thanh Huy không biết suy nghĩ trong lòng hần mà chỉ lo cầm chặt cái bình bạch ngọc, chạy chậm đi theo bên cạnh Diêm Mặc lại sợ vô ý làm rơi bình thuốc. Nàng dừng lại, thật cẩn thận cất vào ống tay áo rồi thử đựng đưa qua lại vài cái, khi xác định là sẽ không va chạm mới cảm thấy an tâm.

Diêm Mặc thấy nàng cẩn thận quý trọng như vậy, vẫn chưa nói gì, nhưng khi nàng lại đuổi theo hần, bước chân hần đã chậm lại không dễ phát hiện.

Chử Thanh Huy đi theo bên cạnh hần, bước chân nhẹ nhàng, thấy đám người Chử Tuân đứng tản ở một bên, nàng còn vẫy tay với bọn họ. Trước kia nàng sợ mình quá rầy nên đều yên lặng chờ đến khi bọn họ được nghỉ ngơi.

Chử Tuân mỉm cười với nàng, có lẽ là vì nín thở một hơi nên thân hình có chút lảo đảo, sợ tới mức nó không dám nhìn tới sắc mặt tiên sinh, vội vàng đứng yên.

Diêm Mặc đi qua đó, hần cũng không nói lời nào, trong tay cầm cây côn chỉ về một hướng, lập tức đã khiến người nọ biết mình có tư thế nào bị sai, rồi sửa lại cho hần.

Chử Thanh Huy ngồi ở bàn đá mà hần thường ngồi, hai chân đứng đưa, chống khuỷu tay đỡ lấy khuôn mặt đang cười tủm tỉm nhìn qua.

Khi Diêm Mặc chỉ đạo xong thì xoay người lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt mang đầy ý cười của nàng, hai người đều ngẩn ra một chút rồi cùng lúc dời mắt nhìn sang nơi khác.

—— Cuối cùng là nó đáng giá để nàng cao hứng như vậy sao?

Vấn đề này nếu hần hỏi ra miệng chỉ sợ ngay cả Chử Thanh Huy cũng không biết đáp án.

Nàng đỏ mặt, vì một cái liếc mắt kia mà tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, trong lòng nhảy nhót, lại có một chút chờ mong, nhưng rốt cuộc nàng đang chờ mong điều gì? Nghĩ lại nhưng cũng không biết vì sao, nàng không khỏi nhún nhún mày buồn rầu.

Cũng trong lúc đó, Diêm Mặc đã đi đến rồi ngồi xuống đối diện nàng, thấy nàng nhẹ nhún mày, hần còn chưa kịp nghi hoặc đã thấy nàng đột nhiên giãn mày ra.

Vì vậy mà Diêm Mặc trầm mặc không nói.

Bảo cung nhân trình hộp thức ăn lên, ngoại trừ điểm tâm, hôm nay Chử Thanh Huy còn mang theo một ấm trà ngon. Dọn xong ly trà, nàng rót ra một ly trà màu xanh biếc rồi cười lém lỉnh: “Đây là trà mà mẫu hậu tự mình pha cho phụ hoàng, bị ta giấu đem đến đây. Trà này mà dùng khi ăn bánh Vân đoàn thì càng làm tăng thêm hương vị, mời tiên sinh thử xem.”

Diêm Mặc cầm một khối bánh Vân đoàn lên liền cho vào miệng, dạo gần đây hần đã luyện ra một bản lĩnh mới – mặc kệ là điểm tâm lớn hay không lớn,

sau khi bỏ vào miệng thì nhai hai cái, không cần chờ vị ngọt từ từ lan ra là có thể nuốt xuống được rồi.

Chữ Thanh Huy nhìn động tác của hần, vội nói: “Tiên sinh chậm một chút, không phải ăn như vậy đâu. Trước tiên ngài uống một ngụm trà, khi vị trà trong miệng còn chưa kịp tan thì lại cắn một miếng bánh Vân đoàn, sau khi nuốt vào lại uống một ngụm trà nữa. Ta đã thử qua rất nhiều phương thức, ăn theo cách này là ngon nhất đó!”

Động tác bị ngăn lại, Diêm Mặc hơi nghiêng đầu nhìn những ngón tay trắng nõn đang ấn trên cổ tay mình.

Chữ Thanh Huy không hề phát giác, một cái tay khác đưa ly trà đến, ánh mắt đầy chờ mong: “Tiên sinh thử xem.”

Những ngón tay nhỏ nhắn vô lực của nàng ấn trên cổ tay hần, với hần mà nói thì lực đạo ngăn cản của nàng rất nhẹ, nhưng dù như thế nào hần cũng không thể xem nhẹ được.

Thấy hần nhận lấy ly trà, Chữ Thanh Huy thu hai tay về, chống cằm nhìn hần.

Tầm mắt của Diêm Mặc bắt giác nhìn theo tay nàng, rồi nhìn lên đến đôi mắt nàng, dừng một chút mới thu hồi tầm mắt.

Hần làm theo cách nàng nói, uống trà trước, ăn điểm tâm, lại uống trà.

Trong chuyện ăn uống hần dốt đặc cán mai, yêu cầu đối với thức ăn cũng không cao, chỉ cần no bụng là được, hơn hai mươi năm nay vẫn vậy. Nhưng không thể phủ nhận rằng cùng một món ăn nhưng dùng theo cách khác thì hương vị cũng khác một trời một vực.

“Thế nào?” Thấy hần buông ly trà, Chữ Thanh Huy lập tức truy vấn.

Diêm Mặc gật đầu: “Không tệ.” Lúc này là hần thật lòng cảm thấy hương vị không tệ.

Chữ Thanh Huy tự đắc mà lắc lư đầu: “Đây là phương pháp do chính ta nghĩ ra mà.”

Nàng cũng bung ly trà uống một ngụm nhỏ, trong miệng nhấp nháp hương vị một chút mới từ từ nuốt xuống, lại cắn một miếng bánh Vân đoàn, hai mắt nheo lại đầy thỏa mãn.

Diêm Mặc không ăn tiếp mà chỉ nhìn nàng.

Cùng một động tác, nhưng người làm khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau như trời với đất. Món ăn tinh xảo đẹp mắt, phương pháp ăn rườm rà, cử chỉ phóng khoáng mà tao nhã, tất cả như đang nhắc nhở hần, hần và Bánh bao nhỏ là hai loại người, ở giữa như cách nhau cả một khoảng trời.

Trước khi Chữ Thanh Huy nhìn qua hần đã kịp dời mắt, rừ mắt thấy trên tay còn hơn một nửa khối điểm tâm, sau một lúc lâu mới chậm rãi đưa vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm. Có lẽ là ngọt đến phát ngấy nên đôi mắt ung hơi nheo lại.

“Ồ, có phải tiên sinh đã quen uống trà trước hay không?” Chữ Thanh Huy phát hiện trong ly hần không còn nước trà, vội rót thêm cho hần.

Nước trà vào miệng làm tan hết vị ngọt vừa rồi, lúc đầu là đắng chát, nhưng dư vị còn sót lại ngọt thanh.

Diêm Mặc uống cạn ly nước trà, Chữ Thanh Huy cũng không cảm thấy hần uống như trâu uống, cười tùm tùm lại rót tiếp một ly.

“Đa tạ.” Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy vui vẻ đưa hai chân: “Hiếm khi thấy tiên sinh thích. Trong cung của ta cũng có rất nhiều trà, đều là phụ hoàng mẫu hậu thưởng cho, trước kia một mình uống không thú vị, nên lâu rồi không động đến, nếu tiên sinh thích thì sau này mỗi ngày ta sẽ pha một bình trà mang tới. Mỗi cái loại trà sẽ có một hương vị khác biệt, một loại trà cũng hợp với những loại bánh khác nhau, đợi ta trở về thử lại một lần rồi chọn ra những loại trà nào thích hợp với bánh nào. Tiên sinh có thích trà không? Loại nào chỗ ta cũng có, Long Tĩnh, Mao Phong, Hoàng Nha, Hóa Thanh.....” [2]

[2] Mời xuống cuối chương sẽ có chuyên mục bổ sung kiến thức. =))

Nàng bẻ đầu ngón tay kể lả lả thuộc như lòng bàn tay, tiếng nói mềm mại giòn giã vui sướng, thật dễ nghe.

Diêm Mặc không thích nói chuyện, cũng không thích người khác nói nhiều, người lười dài quá ồn ào. Ở cạnh hần mà ồn ào nhẹ thì bị đánh, nặng thì hung hăng bị đánh, tốt nhất đánh đến lần sau thấy hần thì cái đuôi và miệng cùng nhau im bất, như thế mới không lại đến làm phiền. Nhưng hiện tại hần phát hiện mình hoàn toàn không có ý định muốn động thủ, chẳng những không muốn động thủ, mà thỉnh thoảng hần còn gật đầu, ừ hừ một tiếng xem như đáp lời nàng, ý bảo nàng có thể tiếp tục nói.

Quả thật Chữ Thanh Huy cũng càng nói càng hăng, đến khi hết một nén nhang, đám người Chữ Tuấn đứng tản xong đã đến giờ nghỉ giải lao, cả đám hoan hô ra tiếng thì nàng mới phát hiện từ này đến giờ mình quá mức hăng hái, quả thực đã quên cả giờ giấc.

Không còn mặt mũi nhìn đến vẻ mặt của Diêm Mặc nữa, nàng đứng lên, trên mặt hơi nóng: “Ta đi xem Tiểu Tuấn.” Nói rồi vội tránh đi.

Chữ Tuấn chạy tới chỗ nàng, vừa chạy vừa chờ mong, nói: “A tỷ a tỷ, hôm nay có bánh xốp sữa dê không?”

“Hôm nay có, nhưng mẫu hậu nói cả hôm qua và hôm nay đều ăn bánh xốp, nên ngày mai sẽ không thể cho đệ ăn nữa.” Chử Thanh Huy định thần, ý bảo cung nhân chia điểm tâm cho mọi người.

“Quá tốt rồi!” Chử Tuân làm gì nghĩ đến ngày mai, hôm nay có ăn là được rồi.

Chử Thanh Huy lắc đầu, lấy khăn ra lau mặt cho đệ đệ.

Trong miệng Chử Tuân nhét đầy thức ăn, hàm hồ nói: “A tỷ, chờ đệ ăn xong sẽ đánh quyền cho tỷ xem, hôm nay đệ còn thuần thực hơn hôm qua nữa, ngoài tiên sinh thì đệ là người đánh giỏi nhất đó!”

“Là thật hay là đệ khoác lác vậy.” Chử Thanh Huy cười cười, trong lòng lại suy nghĩ, không biết bộ dáng tiên sinh đánh quyền sẽ như thế nào, có giống hôm luyện kiếm đó không? Đáng tiếc nàng tới không đúng lúc, đến tận hôm nay cũng không được thấy hấn đánh quyền.

“Không có khoác lác!” Chử Tuân không phục: “A tỷ cứ chờ mà xem!”

Thấy nó muốn hơn thua, Chử Thanh Huy thân là trưởng tỷ nên tất nhiên không chấp nhặt với đệ đệ, khoan dung nói: “Được rồi được rồi, Tiểu Tuân là lợi hại nhất, tỷ sẽ chờ xem.”

Chử Tuân ngửa đầu đắc ý, khoe miệng không nín được mà cười rộ lên.

Bên này rộn rã tiếng cười nói, còn ở một đầu khác của bàn đá chỉ có một mình Diêm Mặc. Hấn cầm ly trà, hai đầu ngón tay thon thả miết ở miệng ly, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Δ Chú thích bổ sung:

[2] Một vài thông tin về các loại trà:

- Trà Long Tĩnh Tây Hồ được mệnh danh là “quốc trà”, đứng đầu trong thập đại danh trà Trung Hoa. Ngay từ thời nhà Minh, trà đã nổi danh. Đến thời Khang Hy, trà chuyên dùng để tiến vua. Tương truyền, đến thời Càn Long, vua có ngự qua vùng Tây Hồ, mê mải vì cảnh sắc và vị trà liền thử làm “nông dân” hái trà. Chợt nghe tin thái hậu trong cung lâm bệnh liền bỏ vội cánh trà trong tay áo. Sau khi hồi cung, vua lấy trà pha cho Thái hậu uống liền khỏi bệnh. Từ đó, trà được phong Hoàng trà và trở thành danh trà số 1 trong 10 loại trà nổi tiếng của Trung Hoa.

- Hoàng Sơn Mao Phong là danh trà xuất xứ từ tỉnh Anh Huy. Trà có cánh dài, sắc trắng như ngà voi. Nước trà trong suốt, pha bằng ấm thủy tinh thấy có lông trắng bơi. Vị trà ngọt, chất nhẹ, thoang thoang mà hậu vị dài lâu.

- Hoàng Nha (trà búp vàng): lá trà nhỏ có hình dạng như chiếc lược, nước trà có màu vàng, hương thơm tinh khiết ngào ngạt, là đặc sản của vùng núi Hoắc Sơn thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc.

- Dững Khê Hòa Thanh là loại trà đặc sản của huyện Kinh tỉnh An Huy. Khởi nguyên của nó bắt đầu từ thời Minh. Lai lịch Dững Khê Hòa Thanh là truyền thuyết: bấy giờ ở vùng Dững Khê có một tú tài tên gọi Lưu Kim, hiệu là La Hán tiên sinh. Nhân tiết trời xuân đi tới dãy núi Dững Khê phát hiện ra một loại cây “Kim Ngân trà”. Loại cây này lớn lên hình dáng rất kỳ lạ, nửa phiến lá màu trắng, nửa còn lại màu vàng. Người dân quen gọi là “Bạch trà”. La Hán tiên sinh nghe kể cảm thấy rất hứng thú, bèn lấy mầm cây “Kim Ngân trà” đem về nhà, vò rồi sao trên lửa, chế thành một loại lá trà, bề ngoài ưu tú thanh nhã, sắc xanh như châu ngọc, phủ lớp lông tơ trắng mịn, lại có mùi thơm như hoa, vị ngọt tựa cam đường, và đặt tên là Hòa Thanh. Dững Khê Hòa Thanh sau này trở thành trà tiến vua, nổi tiếng toàn quốc, phát triển thịnh trị nhất vào thời nhà Thanh (1851-1861).

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Biểu lộ

Edit: Halee Az

Beta: Quanh.

Hôm sau, Chử Thanh Huy vẫn đem điểm tâm đến Hàm Chương điện như mọi khi.

Hoàng hậu thấy nàng khác thường so với lúc trước, lại nói với Hoàng đế, Đế Hậu hai người sợ nàng da mặt mỏng nên không tiện hỏi, chỉ bảo người âm thầm lưu ý nàng xem có qua lại với thị vệ nào hay không.

Như thế qua năm sáu ngày, lại không phát hiện manh mối gì. Chỉ có một lần cung nhân đáp lời, nói rằng công chúa ngăn đội thị vệ dò hỏi trong đó có ai là nhị công tử của phủ Trần Nam tướng quân hay không, người này là vị hôn phu tương lai của Lâm Chi Lan. Ngoài ra, những thiếu niên ngự tiền thị vệ

kia cũng không có ai được công chúa để ya tới dù chỉ bằng con mắt.

Mà chuyện này khiến mọi người cảm thấy kỳ quái. Hoàng hậu đã xác định nữ nhi có người trong lòng, vì suốt ngày nàng đều mỉm cười sáng lạn, tâm tình tốt hơn so với những ngày trước rất nhiều. Nhưng nàng cùng những thiếu niên kia không có qua lại nhiều, vậy người đó có thể là ai?

Hoàng hậu khẽ nhăn mày, nữ quan chường cung Liễu Phiêu Như nhẹ chân tiến vào: "Nương nương, thái y viện Trương đại nhân tới".

Hoàng hậu thoáng ngẩng đầu, nhớ tới mấy ngày trước Noãn Noãn có mang về một bình bạch ngọc, bên trong có thuốc viên. Nàng kêu thái y viện đem về xem sao, có thích hợp cho công chúa dùng hay không, hôm nay đã có kết quả.

Trong đầu bỗng dưng có cái gì đó lóe qua, nghĩ đi nghĩ lại nhưng không nghĩ ra nổi, Hoàng hậu xoa xoa thái dương, sai người tuyên thái y vào.

Không lâu sau, thái y lui ra, Hoàng hậu cầm bình bạch ngọc thất thần.

Theo Trương thái y nói, các thành phần trong thuốc có tác dụng bổ trợ lẫn nhau để làm tăng công hiệu của thuốc lên, đồng thời cũng hạn chế những tác dụng phụ của từng thành phần, đối với người dùng thì có trăm lợi mà không có một tác hại nào, đặc biệt còn giúp giữ ấm và đã thông kinh lạc, Cổ Nguyên hoàn này đúng là thần dược, vô cùng có lợi với thân thể của công chúa.

Trương thái y còn nói, từ sau khi thần y Phan Tế rời kinh du ngoại tứ hải, đã lâu rồi chưa từng gặp qua phương thuốc kỳ diệu như vậy.

Hoàng hậu trầm nghĩ, là thuốc tốt thì được rồi, thuốc này có lẽ có liên quan đến Phan thần y bào chế ra. Thuốc này được Diêm tướng quân lấy từ Thượng Thanh Tông, Phan thần y cũng xuất thân từ Thượng Thanh Tông, vậy nó có lẽ là huynh đệ của Phan thần y điều chế ra.

Liễu Phiêu Như bưng một chén trà nóng lên, cười thờ dãi: "Trước kia chỉ nghe nói Thần Võ Đại tướng quân lạnh lùng cường hãn, sát phạt quyết đoán, hiện giờ xem ra chỉ là lời nói từ của một phía. Đã đưa ra thuốc trân quý như vậy, có thể nói tướng quân nhất định là người chân thật, thiết tình."

Hoàng hậu nhận chén trà, nghe xong lời này thì bỗng nhiên dừng lại, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

Nếu theo lời Trương Thái y thì nguyên liệu phối chế thuốc cực kỳ quý hiếm, trong đó có mấy vị thuốc mà ngay cả trong cung cũng chỉ dự trữ một ít, càng đừng nói đến ngoài cung.

Phương thuốc thần kỳ, dược liệu quý hiếm, thuốc được bào chế ra cũng có thể tương đương được là nó trân quý đến mức nào.

Lọ thuốc trân quý như thế, thật sự chỉ là do lòng nhiệt tình mà đưa tới thôi sao? Huống chi, Thần Võ Đại tướng quân đến rồi cuộc có phải là người có lòng nhiệt tình hay không thì còn phải chờ xem xét.

Khẽ nhíu mày, Hoàng hậu thờ dãi: "Chỉ sợ ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ sai rồi."

Ánh mắt của bà và Hoàng đế chỉ đặt trên người những đồng học của Thái tử và đám thị vệ thiếu niên kia, nhưng không ngờ rằng, với người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong cung như Noãn Noãn, thì những tên thiếu niên đó có lẽ thực sự không có sức hấp dẫn với nàng. Nếu hiện tại xuất hiện một nhân vật hoàn toàn khác biệt sẽ làm nàng tò mò, khiến nàng chú ý.

Không khéo chính là lúc này lại có một người như vậy, mà hai người mỗi ngày đều gặp nhau.

Liễu Phiêu Như không rõ nguyên do, đang muốn nói chuyện thì thấy Hoàng hậu thay đổi chủ ý, quyết đoán nói: "Người tự mình đi một chuyến đến Vĩnh Nhạc cung, hiện tại Noãn Noãn hẳn là đang ngủ trưa nên không cần kinh động nàng, chỉ kêu Tía Tô tới gặp ta."

"Vâng" Liễu Phiêu Như thấy thần sắc của bà nghiêm nghị nên không dám chậm trễ, vội vàng phục mệnh rồi đi.

Lúc này trời đã chuyển dần về chiều, trong Vĩnh Nhạc cung ấm áp thoải mái, hương thơm vẫn vít. Khi Chử Thanh Huy tỉnh lại thoải mái mà đuổi cái eo, theo thói quen nhắm tịt thời gian, đúng là vào lúc nên đi đưa điểm tâm rồi. Nàng lập tức xoay người lên, bò đến một nửa thì bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là ngày hưu mộc, không cần đi học, nàng lập tức cảm thấy có vài phần mất mát, lười biếng nằm trở về, không có động lực đứng dậy.

Tía Tô nghe được động tĩnh bèn đi vào, Chử Thanh Huy ôm chần nhìn nàng ấy, liếc mắt một cái thấy trên tay nàng ấy cầm bình bạch ngọc, lập tức xoay người ngồi dậy, vui vẻ nói: "Thuốc viên đã đưa về rồi?"

Tía Tô hơi cúi thấp đầu, nhìn không rõ vẻ mặt: "Vừa rồi Hoàng hậu nương nương lệnh nô tỳ đi Tề Phụng Cung lấy thuốc viên, thái y nói thuốc này hữu ích lại không có hại, vì vậy công chúa có thể dùng nó."

Chử Thanh Huy nhận lấy bình ngọc, đặt ở trong tay khẽ vuốt, nghe nói hữu ích mà không có hại thì vội nói: "Mau đi lấy nước cho bản công chúa, bản công chúa muốn uống thuốc."

Tía Tô kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, lại cúi đầu xuống, đi tới bàn rót nước ấm.

Chử Thanh Huy thật cẩn thận lấy ra một viên thuốc, viên thuốc chỉ như viên trân châu nhỏ, hình thái màu sắc cũng như trân châu, trắng nõn mượt mà, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Chỉ Thanh Huy nhìn lại, chỉ cảm thấy đây là một viên thuốc nhỏ nhỏ, nhìn thế nào cũng thật thuận mắt, không khỏi vui mừng rạo rức: "Thuốc mà tiên sinh đưa cũng không giống với người khác."

Đặt ở trong tay, nàng cẩn thận xem xét một phen, rồi cười tủm tỉm nuốt viên thuốc cùng nước ấm, dư vị tản ra trong miệng: "Ừm, hình như còn có vị ngọt."

Tía Tô nhìn nàng mà kinh ngạc, cảm thán không thôi. Từ nhỏ đến lớn thứ công chúa không thích nhất chính là thuốc, mặc kệ là nước thuốc hay là thuốc viên, cũng mặc kệ là đắng hay ngọt, mỗi lần uống thuốc nàng luôn bày ra một khuôn mặt nhỏ đáng thương, khiến mọi người nhìn mà đau lòng. Nàng ấy có từng gặp qua cảnh tượng công chúa chủ động uống thuốc như vậy bao giờ? Đã vậy còn là vừa cười vừa uống.

Nhớ tới lúc trước Hoàng hậu nương nương kêu mình tới hỏi những lời này nọ, trong lòng Tía Tô càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ công chúa thật sự...

Vị kia có tiếng là tàn nhẫn độc ác, có thể dọa trẻ con ngừng khóc - Thần Võ Đại tướng quân, nhưng công chúa đã không sợ thì thôi, lại còn...

Công chúa không hổ là công chúa. Tía Tô cảm thấy kính nể không thôi.

Khi Chỉ Thanh Huy ăn thuốc viên cũng không ngồi dậy mà dựa vào giường nệm, cầm bình bạch ngọc ngắm nghía, khi cười khi nhíu mày, cho đến khi phải đi Tê Phụng Cung dùng bữa tối mới đứng dậy trang điểm.

Trong Tê Phụng cung.

Trên bàn ăn, Hoàng hậu âm thầm quan sát biểu hiện của nữ nhi, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, nhất thời không biết nên vui hay nên lo lắng mới phải. Vui vì cuối cùng nữ nhi đã thông suốt, tốt xấu gì cũng biết một chút tình yêu nam nữ, còn lo lắng là vì đối tượng mà nàng để ý đến lại khiến cho người người kinh sợ.

Ban đêm, Đế hậu hai người ngủ cùng nhau.

Hoàng đế ôm eo Hoàng hậu, nói: "Mạn Mạn suy nghĩ cái gì? Tối nay tinh thần vẫn luôn không yên."

Hoàng hậu nhìn hoàng đế, càng thêm ý muốn thờ dài. Thật sự điều nàng lo lắng nhất không phải việc nữ nhi thích Thần Võ Đại tướng quân, mà là việc này để Hoàng đế biết thì nên làm cái gì bây giờ. Dựa theo tính tình của Hoàng đế, khoảng thời gian tiếp theo chỉ sợ toàn bộ trong cung đều gà chó không yên.

"Bệ hạ, thần thiếp nói với chàng một chuyện, nhưng không cho chàng nổi giận."

"Mạn Mạn cứ nói thẳng, trẫm sẽ không sinh khí với nàng." Hoàng đế sáng khoái đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phò mã

Edit: Chuối

Beta: Quanh

“Người mà Noãn Noãn ái mộ, có lẽ là Thần Võ Đại tướng quân Diêm Mặc.”

Tâm cung an tĩnh trong chốc lát, Hoàng đế cảm thấy như mình đang gặp ảo giác, vì vậy hắn nói: “Mạn Mạn vừa mới nói cái gì?”

Hoàng hậu thờ dài: “Thiếp thân nói nghiêm túc, không có nói giỡn với bệ hạ.”

Hoàng đế không nói lời nào, trầm mặc đứng dậy, khoác thêm ngoại bào định ra ngoài.

Hoàng hậu vội vàng gọi hắn lại: “Bệ hạ muốn đi đâu vậy?”

“Đi bắt tên dã nam nhân kia tới.” Hoàng đế mặt trầm như nước, nghiêng răng nghiêng lợi nói, giống như sư tử bị xâm phạm lãnh địa, lửa giận ngập trời.

Nếu để các quan lại và cung nhân nhìn thấy bộ dáng này của hần, chỉ sợ đã kinh hãi đến hai đùi run rẩy, quỳ cũng không xong, nhưng Hoàng hậu lại là không sợ, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Trở về!”

Hoàng đế nào lại nghe vào, hành động như gió, định nhanh chóng ra khỏi tẩm cung.

“Nếu hôm nay bệ hạ dám bước ra khỏi chỗ này, thì về sau không cần đến nữa!” Hoàng hậu ở phía sau lạnh giọng nói.

Lời này như một chậu nước lạnh dội thẳng từ trên đầu Hoàng đế, vừa vắn dập tắt lửa giận ngập trời của hần. Còn sót lại một ít tro tàn, cũng theo gió nhẹ nhàng thổi bay.)

Hoàng đế đứng bất động ở cửa cung.

Hoàng hậu không hề nhìn hần, từ từ nằm xuống, còn trở mình xoay lưng lại.

Tổng quản thái giám Đức công công ở ngoài cung nghe thấy động tĩnh, khước mắt liếc nội điện một cái, lại liếc liếc Hoàng đế đang khó xử đứng ở cửa, cúi đầu thật thấp, vẫn là nên đưa một cái bậc thang cho bệ hạ đi xuống thì hơn, đành phải chạy chậm tiến lên, khom người nói: “Bệ hạ có cái gì phân phó?”

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng: “..... Nước ấm”

“Vâng.” Đức công công cũng không thắc mắc vì sao bệ hạ cùng nương nương vừa tắm gội qua, lúc này lại muốn nước ấm, chỉ tận chức tận trách sai mấy tiểu nội giám đi nâng nước.

Hoàng đế sai sử xong thì quay người trở về, tựa như nguyên do mà hần vừa tỏa khí thế mãnh liệt chỉ là thật sự gọi nước ấm mà thôi.

Nhìn thấy Hoàng hậu quay lưng về phía hần, Hoàng đế coi ngoại bào, ngoan ngoãn bò lên giường long phượng, xốc chăn đệm lên nằm xuống rồi ôm nàng vào lồng ngực của mình.

Hoàng hậu cũng không có ý định tính toán với hần, thuận thế dựa thân thể vào hần, quay đầu lại nhìn: “Không kích động nữa?”

Hoàng đế lắc đầu.

“Còn tức giận sao?”

Sắc mặt Hoàng đế vẫn khó chịu như cũ: “Tức giận.”

Hoàng hậu sờ mặt của hần, khẽ thở dài: “Không thể trách bệ hạ tức giận, lúc đầu ta cũng khó mà tin được, nhưng hiện cũng không phải là lúc nên tính sổ với người ta, ít nhất cũng phải biết rõ ràng đầu đuôi sự việc rồi mới suy nghĩ xem phải xử lý như thế nào.”

Tinh tinh Hoàng đế cũng không phải dạng nóng vội, nhưng bất kỳ người cha nào khi nghe nói nữ nhi ngay dưới mí mắt của mình bị một gã nam nhân lớn tuổi lừa gạt, chỉ sợ đều không thể nào bình tĩnh được. Tuy rằng bị Hoàng hậu kéo trở về, nhưng trong lòng hần vẫn buồn bực không thôi: “Noãn Noãn thật sự coi trọng y?”

“Ta thấy có vẻ vậy, chưa bao giờ thấy bộ dáng này của Noãn Noãn.”

Hoàng đế hừ một tiếng: “Diêm Mặc kia có cái gì tốt, không chỉ lớn tuổi mà lớn lên lại xấu, thô tục vũ phu, những thị vệ đó ta nhắm mắt lại chọn một người cũng trẻ tuổi anh tuấn hơn y.”

Hoàng hậu biết hần đang tức giận nên mới cố tình gièm pha. Trên thực tế, lấy chiến công bây giờ của Diêm Mặc ở độ tuổi hai mươi bốn cũng đủ để khen tuổi trẻ tài cao.

Hoàng hậu cũng đã gặp qua y, tuy không phải kiểu anh tuấn dễ nhìn mà tiểu cô nương yêu thích, nhưng lại có dáng vẻ đoan chính anh dũng bất phạm. Huống hồ võ công của y lại cao, chỉ luận về thân thủ của các võ tướng trong triều thì có rất ít người bì được với hần. Một thanh niên tài tuấn như thế, đến miệng Hoàng đế lại thành vừa già vừa xấu vừa vũ phu? Chỉ sợ là hần đau lòng nên mới nói vậy.

Hoàng đế thật sự đau, bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay mười mấy năm, tự nhiên lại bị một nam nhân khác cướp đi, thử hỏi làm sao hần có thể cam tâm. Nếu nam nhân kia là hần tuyển cho nữ nhi, thì cho dù trong lòng khó chịu cũng chỉ có thể nghiêng răng chấp nhận, kết quả lại bị một tên dã nam nhân chiếm được tiện nghi, cục tức này làm sao có thể nuốt xuống được.

Hoàng hậu nhẹ nhàng xoa lồng ngực của hần, thật ra ngay khi nàng biết tâm tư của nữ nhi thì cũng không vừa lòng với Diêm Mặc, bởi vì tuổi y đã lớn, lại thêm tính tình không đủ ôn hòa, không nói đến so sánh cùng với công tử thế gia, chỉ đặt cùng với ngự tiền thị vệ thì bề ngoài của hần cũng không sánh bằng.

Nhưng dù có thế nào cũng không thắng nổi sự yêu thích của hải tử.

Lúc đầu tiểu công tử Cố gia không phải tất cả đều tốt sao, nhưng về sau thế nào? Vô duyên vô cớ lại chộc nữ nhi thương tâm.

Sau chuyện này, Hoàng hậu nghĩ chỉ cần người đó Noãn Noãn thích và y đối tốt với Noãn Noãn, chỉ vậy là đủ rồi. Còn lại gia thế, quyền lực, bản lĩnh, tài phú đều không phải quan trọng nhất, bởi mấy thứ này chỉ cần Hoàng đế muốn thì đều có thể cho y.

Nghĩ như vậy, lại nhìn đến Thần Võ Đại tướng quân Diêm Mặc, Hoàng hậu lại cảm thấy khá tốt.

Hoàng đế nghe Hoàng hậu khuyên giải xong, vẫn không cam lòng mà hừ hừ hai tiếng, rồi mới không đòi tìm người ta tính sổ nữa.

Hoàng hậu lại nói: “Đây chỉ là phỏng đoán của chúng ta, Noãn Noãn còn chưa có nói ra đâu, ta thấy nàng như vậy, giống như không biết bản thân đã thông suốt, hài tử còn mơ hồ, chúng ta cần phải thúc đẩy một chút.”

“Không thúc đẩy.” Hoàng đế không vui.

Hoàng hậu bật cười: “Vậy hiện tại không thúc đẩy, ta sẽ xem xét lại xem Diêm Mặc có đáng để phó thác Noãn Noãn cho y hay không, hay là đưa nhỏ ngọc kia âm đầu.”

Hoàng đế lập tức không vui nói: “Hắn lại dám không thích Noãn Noãn?”

“Gấp cái gì, loại sự tình này không thể ép buộc được. Huống hồ khi ta hỏi Tía Tô, qua lời nàng ấy nói thì từ những hành động khi hai người bọn họ ở chung, chưa chắc hắn không có ý gì với Noãn Noãn, chỉ là liên quan đến đại sự cả đời của Noãn Noãn, chung quy lại ta vẫn muốn cẩn thận một chút.”

Lúc này Hoàng đế mới chậm rãi gạt đầu, trong lòng có ý định sẽ phái người đi Thượng Thanh cung, muốn tra xét mười tám đời tổ tông của Diêm Mặc cho thật rõ ràng.

Một đêm đế hậu thì thầm nói chuyện qua đi.

Hôm sau, Chử Thanh Huy đến thỉnh an Hoàng hậu, sau khi dùng đồ ăn sáng xong Hoàng hậu lấy ra một bản vẽ.

“Đây là cách cục đồ (*) của phủ công chúa, con xem xem có cần sửa chỗ nào không?”

(*) Bản vẽ đồ án kiến trúc.

“Phụ hoàng mẫu hậu nhìn thấy được thì được rồi.” Chử Thanh Huy lại gần, trên bản vẽ bố cục của trạch viện rất lớn, sân phòng ốc và hoa viên đan xen vào nhau, bố cục hùng vĩ lại tinh tế.

Hoàng hậu cười cười: “Cũng không phải cho ta cùng phụ hoàng của con ở, sau này đây sẽ là nơi ở của con và phò mã, sao có thể không để bụng?”

Bà nói xong liền liếc nhìn nữ nhi một cái, lại thở dài: “Mà không biết Noãn Noãn muốn cùng ai ở cùng một chỗ đây nữa.”

Trong lòng Chử Thanh Huy vô cớ nảy lên một nhịp.

Việc xây dựng phủ công chúa này nàng đã sớm biết, cũng biết Phò mã của nàng về sau sẽ cùng nàng ở chung một chỗ, nhưng mà đến tận bây giờ khi mẫu hậu nhắc tới, trong lòng mới có cảm giác khác thường.

Người sắp sửa cùng nàng chung một chỗ, cả đời bên nhau, hắn sẽ là ai?

Vấn đề này làm Chử Thanh Huy phiền muộn, mãi đến buổi chiều đi Hàm Chương điện, nàng vẫn suy tư.

Mấy ngày nay nàng đã quen cửa quen nẻo, khi Diêm Mặc chỉ đạo học sinh đánh quyền, nàng sẽ an vị ở cạnh bàn đá, chống cằm xuất thần.

Trong tiết trời mùa xuân, trăm hoa hé nụ, trong gió mang theo hương thơm thoang thoảng của hoa cỏ, không biết từ nơi nào thổi tới hai mảnh cánh hoa, cọ qua lông mi thật dài của Chử Thanh Huy, rồi đến đỉnh mũi cao, theo khuôn mặt của nàng dừng trên bàn đá.

Nàng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng nhặt cánh hoa lên đặt trong lòng bàn tay, nhìn kĩ thì nhận ra là hoa hạnh đào [1], lại thổi một hơi vào lòng bàn tay, cánh hoa lung lay bay lên, mắt thấy sắp rơi xuống đất thì một trận gió lại tới, bông hoa lại một lần nữa rơi vào trong gió, bị cuốn đi phương xa.

[1] Hạnh đào cũng gọi là "biển đào" (danh pháp khoa học: *Prunus dulcis*) là loài thực vật bản địa ở Trung Đông và Nam Á, thuộc Chi Mận mơ (*Prunus*). Nhân của quả hạnh đào thường được gọi là hạnh nhân, đây là một nguyên liệu dùng trong nhiều món ăn. (Có ảnh ở đầu chương.)

Tầm mắt Chử Thanh Huy nhìn theo hướng cánh hoa bay đi, nhìn chăm chăm sắc trời xanh biếc ở bốn góc tường ngoài viện, không biết qua bao lâu mới lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Diêm Mặc đã ngồi đối diện nàng.

Diêm Mặc vẫn chưa mở miệng, chỉ nhìn nàng, tựa hồ đang hỏi nàng làm sao vậy.

Chử Thanh Huy cười cười: “Qua không lâu nữa là đến tết Thượng Tị.”

Hàng năm mùa xuân cỏ cây lớn lên, đập thanh vào tháng 2 tháng 3. Mùng 3 tháng 3 là tiết thượng tị[2], vốn dĩ mọi người đi cúng cầu phúc cạnh bên nước, xua đuổi bệnh tật, trừ bỏ ô uế lâu ngày, rồi sau đó dần dần trở thành tìm thời tiết tốt để đập thanh du xuân.

[2]: là ngày lễ truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, tục gọi mừng 3 tháng 3, tiết tháng 3, tiết mừng 3. VN gọi là tiết thanh minh.

Chữ Thanh Huy từng nghe Lâm Chi Lan đề cập đến ngoại ô mấy lần, thái tử Chữ Hằng từng cùng bạn cải trang xuất cung, chính nàng lại không có duyên được nhìn thấy.

Diêm Mặc không biết vì sao nàng đề cập đến chuyện này, chỉ thoáng gật đầu.

Chữ Thanh Huy bỗng nhiên nhe răng cười một tiếng: “Ta muốn mấy con điều, tiên sinh mang từ ngoài cung vào cho ta đi.”

“Kiểu dáng nào?” Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy nhăn mũi suy nghĩ, con điều thì nàng gặp qua không ít, phần lớn là hình dạng hồ điệp, đáng vẽ hoa điều xinh tươi đẹp đẽ, mà lúc này lại không hợp tâm ý nàng, nhưng để nàng nói ra chính mình muốn cái gì thì nhất thời không nói ra được, đành phải lắc đầu nói: “Ta còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó lại nói với tiên sinh.”

Diêm Mặc khẽ gật đầu.

Lúc này trong đầu Chữ Thanh Huy đều là những lời buổi sáng Hoàng hậu nói với nàng, sự tình phủ công chúa cùng phò mã, sau lại bị hai mảnh hoa hạnh xóa đi, bây giờ lại nghĩ đến, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm trước mặt, bỗng nhiên muốn hỏi chút ý kiến của hắn. Nhưng nghĩ lại, kiểu dáng phủ tướng quân nàng đã gặp qua, trong kinh thành không có trạch viện nào đơn sơ đến thế, hỏi hắn thật sự có thể hỏi ra cái gì sao?

Cũng đừng xây thành phủ tướng quân thứ hai.

Mọi ngày nàng hay huyền thuyên, nghe êm tai như một con chim tước vui sướng hót, hôm nay không biết vì sao lại liên tiếp xuất thần, cũng làm cho Diêm Mặc đã quen với thanh âm của nàng cảm nhận ra vài phần khác biệt.

Hắn lấy chủy thủ, dùng một mảnh gấm vóc chậm rãi chà lau.

Trong chốc lát, hai người vẫn là trầm mặc, hắn ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy nàng nâng mặt, hai mắt mê mang, lại xuất thần rồi.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Diêm Mặc thu chủy thủ lại.

Chữ Thanh Huy ngờ nhắc nói: “Ta đang suy nghĩ, có nên xây một tòa võ trường ở trong phủ hay không.”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng lập tức tỉnh táo lại.

Vì sao vô duyên vô cớ muốn xây võ trường trong phủ công chúa? -- Bởi vì trong phủ tướng quân có võ trường.

Vì sao muốn giống với phủ tướng quân? -- Bởi vì muốn hắn có thể luyện võ ở phủ công chúa.

Vì sao muốn hắn ở phủ công chúa? -- Bởi vì..... Muốn ở cùng một chỗ với hắn, muốn hắn làm phò mã của nàng.

Cái ý tưởng này bỗng nhiên được khắc rành mạch trong đầu nàng.

Chữ Thanh Huy chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đáy lòng có một cỗ nhiệt khí nổ tung, làm cả người nàng đều đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thân mật

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Có thể nói là Chữ Thanh Huy chạy trời chết, sau khi ý thức được mình vừa nói gì, ngay cả sắc mặt của Diêm Mặc nàng cũng không dám nhìn, hoang mang đứng dậy vội vã rời đi.

Về đến Vĩnh Nhạc cung, nàng bỏ nhào vào giường nệm, kéo chăn lông ra cuộn mình lại, ở trong đó buồn bực nức nở vài tiếng, trong lòng lại luống cuống hoảng loạn.

Thế nhưng khi cảm giác xấu hổ qua đi, sâu trong đáy lòng nàng lại từ từ xuất hiện một nỗi vui mừng không thể áp chế. Tuy rằng nỗi vui mừng này chậm rãi lấn tới nhưng nàng không thể kháng cự, nó chiếm cứ toàn bộ trái tim nàng.

Rất nhanh, cả thể xác và tinh thần nàng đều tràn ngập loại vui sướng này. Có một thanh âm vang lên bên tai nàng rằng, nàng muốn hẳn làm phò mã của nàng, vậy thì nàng phải khiến hẳn trở thành phò mã của mình.

Nghĩ vậy, Chử Thanh Huy xoay người bò dậy, định chạy tới Tê Phượng cung thì bị Tía Tô ngăn cản, lại tắm rửa trang điểm một lần nữa.

Tía Tô nhìn người trong gương đồng, từ khoe mắt đến đuôi mày đều không giấu được vẻ vui sướng, làm cho dung mạo vốn xuất chúng càng thêm rung động lòng người.

Vốn dĩ nàng cũng không biết công chúa có tình cảm với Đại tướng quân, lúc trước bị Hoàng hậu gọi tới hỏi một lần mới biết, bây giờ lại thấy công chúa vui vẻ như vậy, khẳng định là có liên quan đến Đại tướng quân.

Chỉ một khắc công chúa cũng ngồi không yên, vừa sửa soạn xong thì như một con chim nhỏ sung sướng tiến vào Tê Phượng cung: "Mẫu hậu, mẫu hậu."

Hoàng hậu đang nói chuyện cùng nữ quan, trông thấy nàng mỉm cười nhảy nhót mà đến, còn chưa mở miệng đã bị sự vui vẻ của nàng làm cho nhiễm vài phần ý cười: "Chẳng lẽ nhất được báu vật à, ta thấy con thật cao hứng đó."

Chử Thanh Huy ngồi xuống bên cạnh bà, ôm cánh tay bà quơ quơ, dịu dàng giống như con mèo nhỏ, nói: "Mẫu hậu, con tìm được phò mã rồi."

Hoàng hậu còn chưa nói lời nào, bên cạnh đã có người che miệng cười ra tiếng. Lời nói của Liễu Phiêu Như không giấu được ý cười: "Vậy thì chúc mừng công chúa."

Từ nhỏ nàng ấy và Hoàng hậu đã cùng nhau lớn lên, sau đó Hoàng hậu tiến cung, nàng ấy cũng theo hầu bên cạnh, hai người có mười mấy năm giao tình nên sớm đã thân như ti muội, dù là Thái tử gặp nàng ấy cũng tôn trọng gọi một tiếng Liễu cô cô. Lời vừa rồi nếu là người khác nói, nhất định là sai quỵ củ, mà do nàng ấy nói lại lộ ra vẻ thân mật.

Chử Thanh Huy chỉ quan tâm trong lòng đang tràn đầy vui mừng, quên mất trong điện còn có người khác, nghe thấy Liễu Phiêu Như nói mới xấu hổ chớp mắt một cái, nhưng từ nhỏ nàng đã quen làm nũng trước mặt trưởng bối, lập tức không thuận theo: "Cô cô..."

"Được được được, là nô tỳ nói sai rồi." Liễu Phiêu Như tươi cười đầy mặt: "Công chúa hẳn là có rất nhiều lời muốn nói với nương nương, nô tỳ cũng không ở nơi này làm phiền nữa." Nói xong nàng ấy bèn hành lễ lui ra, lại đưa theo người hầu đang canh giữ bên ngoài ra khỏi điện.

Trong điện chỉ còn lại hai người các nàng, Hoàng hậu sờ sờ gương mặt hồng nhuận của Chử Thanh Huy: "Người nọ có phải là Thần võ Đại Tướng quân hay không?"

"A?" Chử Thanh Huy ngạc nhiên hỏi: "Sao mẫu hậu biết?"

Hoàng hậu trong lòng thầm nói một câu đùa nhỏ ngốc, ngoài mặt lại nói: "Đoán. Xem ra là mẫu hậu đoán đúng rồi?"

Chử Thanh Huy xấu hổ cười cười, chôn khuôn mặt phấn nộn xinh đẹp vào ngực mẫu hậu nàng, lại nhin không được mở một mắt ra lên nhìn bà, mang theo mấy phần cẩn thận, nói: "Mẫu hậu, con vừa gặp chàng thì trong lòng đã vui vẻ lên, thật sự muốn chàng làm Phò mã của mình, mẫu hậu có chịu không?"

"Được, sao lại không được? Chỉ cần Noãn Noãn thích là được." Hoàng hậu xoa đầu nàng, trong lòng có vài phần tò mò, rõ ràng hôm qua nữ nhi còn không biết tâm ý của mình, tại sao nháy mắt đã thông suốt rồi?

Chử Thanh Huy vui mừng ôm lấy bà, sau khi vui sướng qua đi lại thấp thỏm: "Phụ hoàng sẽ đồng ý chứ?"

Hoàng hậu nói: "Sẽ đồng ý, phụ hoàng thương con nhất, tất nhiên sẽ đồng ý thôi."

Trong lòng Chử Thanh Huy dâng lên một dòng nước ấm, hốc mắt bất giác có chút ướt át, nàng chớp chớp mắt, rúc vào lòng ngực của Hoàng hậu, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng và mẫu hậu thật tốt."

Hoàng hậu cười cười: "E là tương lai khi con có Phò mã, ở trong lòng con thì Phò mã sẽ là người tốt nhất."

Chử Thanh Huy lắc đầu, khẳng định nói: "Nhất định là phụ hoàng và mẫu hậu."

Hoàng hậu sờ gương mặt và vành tai nàng, tuy rằng chuyện tương lai khó nói, nhưng hiện tại nghe nữ nhi khẳng định, trong lòng bà vẫn rất vui mừng.

Chử Thanh Huy vuốt vuốt miếng ngọc bội trên eo Hoàng hậu, khoe miệng mỉm cười an tĩnh trong chốc lát, không biết nhớ tới cái gì, ý cười từ từ nhạt đi, bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng, lời nói mang theo chút luống cuống không thể phát hiện: "Mẫu hậu, người nói xem liệu chàng có thích con không? Có khi nào chàng lại không muốn làm Phò mã?"

Hoàng hậu nghe vậy thì cảm thấy thật đau lòng, nữ nhi của bà đã bao giờ lo được lo mất, thấp thỏm lo âu như hiện tại? Bà bỗng nhiên lý giải được sự phần nộ tối hôm qua của Hoàng đế, nếu tương lai có người làm Noãn Noãn thương tâm, chỉ sợ bà cũng sẽ giống như Hoàng đế, không tha cho người đó.

Bà thở than một hơi, ngoài miệng lại cười nói: "Noãn Noãn tốt như vậy, trên đời này có ai không thích? Có ai lại không muốn làm Phò mã? Con chỉ cần

nhớ rõ, con là nữ nhi duy nhất của hoàng đế Đại Diễn, thân phận của con là công chúa vô cùng tôn quý, đủ để xứng đôi với bất cứ người nào trong thiên hạ. Cho nên Noãn Noãn, con chỉ cần là chính mình là được."

"Là chính mình...." Chữ Thanh Huy ghi nhớ mấy chữ này.

"Không sai, tùy tính mà làm, là chính con. Ai cũng không đủ để khiến con chịu ủy khuất, mà con cũng không cần phải vì người khác mà chịu ủy khuất. Nếu không mẫu hậu sẽ rất thương tâm."

Chữ Thanh Huy vội nói: "Mẫu hậu, con nhất định sẽ không để mình bị ủy khuất, khiến cho mẫu hậu thương tâm."

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu, lại nói: "Vậy nên, con không cần phải suy nghĩ xem Thần Võ Đại tướng quân có thích con hay không, bởi vì mẫu hậu biết chắc chắn hẳn thích con."

Chữ Thanh Huy vui mừng nói: "Thật vậy sao?"

"Thật sự." Hoàng hậu khẳng định

Chữ Thanh Huy nở nụ cười xán lạn, nói mấy câu với Hoàng hậu, nàng lại bắt đầu ngồi không yên.

"Sao vậy, lại có chuyện gì sao?"

"Con nhờ tiên sinh mang cho con mấy con điều ở ngoài cung, còn chưa nói với chàng là mình muốn kiểu dáng nào, tự nhiên hiện tại nhớ tới thôi."

Hoàng hậu ần ần vào cái trán của nàng, tức giận nói: "Vừa mới nói muốn người ta làm Phò mã của con, hiện tại trong lòng trong mắt đều là hấn."

Chữ Thanh Huy xoa xoa trán, ngượng ngùng cọ cọ trong lòng ngực Hoàng hậu.

Hoàng hậu bắt đầu cười cười: "Đi đi, đi đi."

"Cảm ơn mẫu hậu." Chữ Thanh Huy đứng dậy hành lễ, cười khanh khách chạy ra.

Hiện tại cũng không còn sớm, thời gian vô khóa đã kết thúc. Diêm Mặc muốn rời cung, xa xa lại thấy người vừa rồi chạy đi lại đang chạy về phía hấn.

"Tiên sinh!" Chữ Thanh Huy bước nhanh đến trước mặt hấn, cười tủm tỉm nói: "May mà đuổi kịp."

"Sao vậy?" Diêm Mặc dừng bước hỏi nàng.

"Lúc trước không phải nhờ tiên sinh mang cho ta con điều sao, hiện tại đã nghĩ ra muốn hình dáng gì rồi, ta muốn một con điều hầu, muốn lớn như này." Nàng vừa nói vừa cực lực giang tay ra, ý đồ muốn dùng tư thế để biểu thị độ lớn.

Vừa rồi một đường chạy tới, có lẽ là vì trời lại nóng, lúc này trên mặt nàng hơi đỏ, hai mắt sáng lấp lánh ẩn chứa sự tha thiết chờ mong không thể bỏ qua, cộng thêm động tác trẻ con của nàng, càng lộ vẻ đơn thuần xinh đẹp.

Bộ dáng hiện tại của nàng không giống với bộ dáng liên tục thất thần của hôm nay, cũng không câu nệ giống như trước kia, tựa hồ càng thêm tự nhiên hơn, cũng càng thêm... Thân mật?

Diêm Mặc không nói chính xác được đó là cảm giác gì, thời gian hấn giao tiếp với người khác so với thời gian hấn tiếp xúc với binh khí thì kém xa, trước kia khi chưa nói chuyện với Bánh bao nhỏ, mấy năm hấn ở trong kinh thành nói chuyện cũng không nhiều bằng khoảng thời gian này. Hấn không đoán được tình huống này là tốt hay xấu, nhưng không làm hấn chán ghét, thậm chí còn có chút cảm xúc khác, mà hấn lại cố ý xem nhẹ.

Hấn liếc mắt nhìn Chữ Thanh Huy, tựa như là để nhớ kỷ độ lớn nhỏ của tay nàng, mới gật đầu: "Được."

Chữ Thanh Huy vừa lòng thu tay lại, nghĩ nghĩ, lại nói: "Nếu không tìm thấy con điều lớn như vậy thì chọn con nhỏ hơn một chút cũng được, chỉ cần là điều hầu là được, cảm ơn tiên sinh."

"Không có gì." Diêm Mặc nói.

Hấn thấy hai người như vậy, hấn là nên tách ra đường ai nấy đi, nhưng đi một đoạn lại nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé nhắm mắt đi theo bên cạnh. Bước chân của hấn rất lớn, người bên cạnh không thể không nhảy tung tăng mới có thể đuổi kịp hấn. Phát hiện điều này, khi Diêm Mặc tiến về phía trước thì thả chậm bước chân.

Đến dưới tường của hoàng cung, bên ngoài là đường tới cửa cung, Chữ Thanh Huy dừng lại, Diêm Mặc cũng theo bản năng dừng lại.

Chữ Thanh Huy ngửa đầu nhìn hấn, lông mi dày nhấp nháy: "Tiên sinh là đi về hay là bay về vậy?"

Tuy rằng bay về tiết kiệm thời gian hơn, nhưng Diêm Mặc không thích nổi bật, mọi người trên đường đều thấy, từ trước đến nay hấn đều từng bước một

trở về phủ tướng quân. Chỉ là giờ phút này, nhìn đôi mắt to ần chứa chờ mong trên khuôn mặt trước mắt, bỗng nhiên hắn có chút chần chờ.

Đôi mắt của Chử Thanh Huy sáng lên, ngữ khí mềm nhẹ: "Hôm nay tiên sinh bay về đi, ta ở đây nhìn xem, có được không?"

Diêm Mặc ngừng một chút mới gật đầu, hít vào một hơi, chân nhảy lên một cái, nàng đứng dưới chăm chú xem, đã thấy thân thể hắn ở trên tường của cung điện, dường như chỉ nhìn thoáng qua, thấy hắn lên xuống mấy lần, rồi cuối cùng không thấy tăm hơi bóng dáng hắn nữa.

Chử Thanh Huy hân hoan nói: "Tiên sinh thật lợi hại."

Nàng lưu luyến kiễng chân nhìn theo, xác thật sự không nhìn thấy gì nữa mới xoay người trở về.

Đã tới thời gian dùng bữa tối, nhóm người Hoàng đế Thái tử tụ họp ở Tê Phượng cung. Lúc nàng đi vào, trong lòng vui vẻ đến nỗi mặt mũi cũng không che giấu được, mọi người vừa nhìn đã biết.

Hoàng đế và Thái tử đã nghe được tin tức từ Hoàng hậu, lại nhìn nàng, trong lòng không khỏi có vài phần hụt hẫng, người này chua chua, người kia cũng chua chua, rồi âm thầm ghi nợ với Diêm Mặc.

Nhị hoàng tử Chử Tuân không hề biết mình đang ở trong cơn sóng lớn, thấy bộ dáng Chử Thanh Huy cười tủm tỉm liền hỏi: "A tỷ có chuyện vui gì sao?"

Chử Thanh Huy xoa đầu hắn: "Tiên sinh dạy võ đã đáp ứng mang cho tỷ tỷ một con điều rất lớn, đến lúc đó Tiểu Tuân và tỷ tỷ cùng nhau chơi nhé."

"Vâng." Chử Tuân hoan hô.

Hoàng đế bĩu môi, chỉ có một con điều vậy mà muốn bắt cóc nữ nhi của hắn?

"Noãn Noãn muốn nhiều hay ít, phụ hoàng gọi người làm cho con."

Chử Thanh Huy cười ha ha nói: "Không cần đâu phụ hoàng, một cái là đủ rồi."

Hoàng đế bị cự tuyệt, càng thêm không vui.

Thái tử nói: "Mấy ngày nữa ca ca rời cung, khi về cũng mang cho muội một con."

"Không cần, những cái trước ca ca mang về đều quá xấu." Chử Thanh Huy không cho hắn chút mặt mũi nào.

Thái tử cũng buồn bực.

Hoàng hậu liếc hai phụ tử ấu trĩ này một cái, lắc đầu, gọi người truyền thiện.

Ban đêm, Thái tử đưa Chử Thanh Huy trở về Vĩnh Nhạc cung, đi đến bên ngoài cửa cung, thấy muội muội vẫy tay định đi vào, hắn nhìn không được gọi nàng lại: "Noãn Noãn, muội thật sự thích võ sư phó?"

Chử Thanh Huy chu chu miệng: "Ca ca cũng biết? Sao tất cả mọi người ai cũng biết vậy."

Hiện tại cũng không phải thời điểm nên quan tâm biết hay là không biết: "Trên đời này ngoài Cố Hành Vân ra thì còn có rất nhiều, rất nhiều nam nhi tốt, muội đừng....."

Hắn lo lắng muội muội bị Cố Hành Vân đã kích nên nhất thời nghĩ không thông, nếu không sao có thể thích võ sư phó?

Ngược lại, không phải hắn cho rằng võ sư phó không bằng Cố Hành Vân, chỉ là khi nhớ tới trước kia khi có võ khóa, tính cách sư phó lạnh lùng, thủ đoạn sấm rền gió cuốn, đến nay hắn vẫn còn có chút sợ hãi. Mà người bấy lâu nay hắn gọi là tiên sinh, là sư trưởng của hắn, có lẽ sắp thành muội phu của hắn, cả người Thái tử đều cảm thấy không được tự nhiên.

"Việc này liên quan gì đến Cố Hành Vân?" Chử Thanh Huy nghi hoặc hỏi.

Thái tử yên lặng lắc đầu, cũng không ăn ngay nói thật.

"Đúng rồi, lâu rồi không thấy Cố Hành Vân, ca ca có tin tức của hắn không? Hắn khỏi bệnh rồi sao."

Thái tử quan sát thần sắc của Chử Thanh Huy, thấy nàng thật sự hồn nhiên không để ý đến người này, mới nói: "Nghe nói hắn được đưa đến thôn trang ngoài thành để tĩnh dưỡng, gần đây tình hình như thế nào thì ta cũng không biết."

"Nói như vậy hắn là vẫn còn rất nghiêm trọng, không ngờ thân thể hắn yếu như vậy, phải đến đó tĩnh dưỡng."

Thái tử vẫn không nói gì. Thân thể Cố Hành Văn yếu? Chưa chắc. Nhưng nếu phụ hoàng đã hạ chi để hấn tỉnh dưỡng cho tốt, kể cả hấn không bệnh cũng phải an phận ở yên trong phủ. Về phần tại sao bị đưa đến thôn trang, nghĩ đến người ngoài nhìn thấy Cố phủ hòa thuận như thế, bên trong cũng là một vùng nước đục.

Trong kinh thành nhân tài đông đúc, anh tài nhiều ngút trời, một kẻ hèn như Cố tiểu công tử thì tính là cái gì? Chờ đến khi hấn khỏi bệnh, chỉ sợ đã không có mấy người nhớ đến hấn nữa. Nếu hấn đã muốn thanh cao, không cần hư danh, cái này không phải là điều hấn muốn sao. Cầu người được người, dù sao cũng nên cảm thấy thỏa mãn đi.

"Ca ca đừng lúc nào cũng nói muội, khi nào huynh mới tìm cho muội tâu tử đây?"

Thái tử liếc mắt nhìn nàng: "Quần tói trên đầu ca ca luôn rồi?"

"Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép bá tánh đốt đèn, muội không để ý tới huynh nữa." Chử Thanh Huy le lưỡi, chạy thẳng vào Vinh Nhạc cung.

Hôm sau, Lâm Chi Lan ở trong phủ buồn chán đã lâu bèn vào cung gặp Chử Thanh Huy.

Trương phủ và Lâm phủ đã đính hôn, chỉ đợi Lâm Chi Lan qua lễ cập kê là sẽ cử hành hôn lễ, bây giờ nàng ấy chỉ an tâm đợi gả, muốn gặp mặt nàng ấy quả thật không dễ dàng.

Chử Thanh Huy vui vẻ lôi kéo nàng ấy: "Tỷ đang cảm thấy không có gì thú vị, muội lại đến thăm tỷ tỷ, gần đây ở trong phủ muội làm gì?"

"Mẫu thân dạy muội xem sổ sách."

"Học xong sổ sách, sau này chính là nương tử quân gia." Chử Thanh Huy trêu chọc.

Mặt Lâm Chi Lan hơi nóng, lấy từ trong tay áo ra một cái túi gấm hình vuông, bên trên theo một gốc hoa ngọc lan: "Mấy ngày trước hoa ngọc lan ở trong viện đã nở nên muội thêu cái này cho biểu tỷ."

Chử Thanh Huy nhận lấy túi, sờ lên đóa hoa tinh xảo, cười nói: "Vây cảm ơn biểu muội, chỗ tỷ mới làm xong bánh ngọt, đúng lúc muội đến, chúng ta cùng nhau nếm thử đi."

Bánh ngọt và nước trà được mang lên, hai người nói chuyện một hồi, Chử Thanh Huy thấy nàng có tâm sự, nói bóng nói gió một phen, cuối cùng Lâm Chi Lan cũng e thẹn nói ra ý đồ mình đến đây.

Thật ra lần này nàng vào cung, ngoài trừ là để đưa khăn cho biểu tỷ thì còn có một chuyện khác, nàng làm một hầu bao cho Trương gia nhị công tử, muốn nhờ Chử Thanh Huy đưa giúp.

Chử Thanh Huy cười hì hì, nói: "Ta tưởng là chuyện gì, chúng ta ra ngoài đình, ta để Trương gia nhị công tử ra khỏi hàng, rồi muội muội có thể gặp mặt hấn."

"Đừng..." Lâm Chi Lan đỏ bừng cả mặt. Với tính tình của nàng, việc đưa hầu bao cho hôn phu trước khi kết hôn đã là không thể nào làm được. Chỉ là không lâu trước đây, khi nàng đi dâng hương ở ngoài thành, đang đi thì bị chặn lại, mà người chặn nàng là Trương gia nhị công tử, một người nhìn rất anh khí đứng đắn, lại cọt nhả bảo nàng rằng muốn vật đính ước, còn nói nếu không cho thì hấn sẽ tới cửa bãi phóng nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, nhờ bọn họ làm chủ cho hấn.

Trong cuộc đời ngắn ngủi hơn mười năm của Lâm Chi Lan, nàng chưa từng gặp người nào vô si như vậy. Dù cho nàng có xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, cũng không muốn nói chuyện đó cho cha mẹ, nếu không thực sự không còn mặt mũi gặp người khác nữa. Thế nên đành đồng ý với hấn, thêu cho hấn một cái hầu bao, nhưng lại không dám gặp mặt hấn, nhớ tới biểu tỷ từng vui đùa đề cập rằng muốn mình thêu cho nàng, lúc này mới tiến cung.

Chử Thanh Huy có ý "ò" một tiếng, âm cuối kéo thật dài: "Tỷ đang nghĩ sao hôm nay muội lại đến thăm tỷ, thì ra thăm tỷ chỉ là thuận tiện, đưa hầu bao cho người ta mới là mục đích thật sự đúng không?"

Lâm Chi Lan nghe nàng cười đến tay chân luống cuống, lấy khăn tay che mặt, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: "Biểu tỷ, tha cho muội đi."

"Được rồi được rồi, tỷ không nói nữa, không phải chỉ là đưa cái hầu bao sao, các người đính hôn rồi, còn sợ cái gì nữa." Chử Thanh Huy biết da mặt nàng ấy mỏng, trêu chọc vài câu xong thì đồng ý chuyện này.

Đội Lâm Chi Lan xuất cung, nàng lập tức dẫn theo cung nữ ra ngoài đình, tùy tay chọn một thị vệ, kêu hấn gọi Trương Chí Châu tới.

Chử Thanh Huy biết ngoài đình có đội thị vệ thiếu niên, nàng vốn cho rằng dựa tuổi của hấn, hấn là có trong đó, nào nghĩ rằng lại không có. Nhưng nàng lại không biết, trước kia hoàng đế có chủ ý để nàng chọn phò mã trong những người này, do vậy mà những người lớn tuổi hoặc đã đính hôn, đương nhiên là không có ở đây.

Nhị công tử Trương gia mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo anh tuấn, thanh nhã lịch sự, khi gặp công chúa hấn cung kính hành lễ, nhìn không ra điểm khác người nào.

Sau khi dò xét xong, Chử Thanh Huy đưa hầu bao cho hắn, bàn giao hai câu liền vẫy tay cho hắn đi.

Nhìn thấy hắn đi xa, nàng mới cười nói với Tía Tô: "Nhìn ngôn từ cử chỉ của Nhị công tử này, nếu Chi Lan không nói trước thì ta thật không biết bản tính của hắn là như vậy."

Cảm thán quay người xong, đã thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc đang vững vàng bước tới, thân hình rắn rỏi cường tráng, khí thế lạnh lùng như sương, không phải Diêm Mặc thì là ai?

Nhìn bộ dáng của hắn, giống như là vừa mới tiến vào từ ngoài cung.

Spoil nhẹ chương sau:

Trước ngày hôm nay, hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy mình lớn tuổi. Nhưng khi nghĩ đến tên thiếu niên vừa gặp lúc này, rồi nhìn lại Bánh bao nhỏ trước mắt, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên không thoải mái.

"Anh ơi anh ơi có dám, em ngửi thấy mùi dấm đâu đây." ♪(๑ ◡ ◡ ◡)♫

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thẳng thắn

Edit: Tử Lam

Beta: Quanh

Trong lòng Chử Thanh Huy vui mừng, kéo vấy tới chào hỏi: "Hôm nay tiên sinh đến thật sớm, người dùng ngọc thiện chưa?"

Diêm Mặc thu hồi tầm mắt trên người tên thị vệ trẻ kia, gật đầu, tiếp tục đi.

Hai người cùng đồng hành, Chử Thanh Huy đi theo bên cạnh hắn, nhảy nhót nói: "Hôm qua tiên sinh thật là lợi hại, nhảy một cái đã bay lên tường, nhảy thêm vài cái nữa đã không thấy tăm hơi. Công phu của tiên sinh đã luyện bao lâu rồi? Lần đầu tiên bay là khi nào?"

Đối với chuyện này nàng cực kỳ hứng thú, tuy rằng biết mình không thể bay, nhưng thấy người khác bay vẫn rất hưng phấn.

"Đã mười bốn năm, từ lúc mười ba tuổi." Diêm Mặc nghĩ một lát mới nói.

Chử Thanh Huy liu lười không thôi, nàng vừa mới qua mười lăm tuổi. Kết quả, chỉ tính ngày luyện võ của người ta cũng đã sắp đuổi kịp tuổi của nàng.

Nàng nhớ tới một chuyện: "Năm nay tiên sinh đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Diêm Mặc nhìn đỉnh đầu nàng, nói: "Hai mươi bốn." [*]

[*] Có lẽ các bạn đang cảm thấy thắc mắc "vì sao từ năm 13 tuổi luyện võ, hiện tại đã luyện được 14 năm mà năm nay DiêmMặcchỉ mới 24 tuổi", sai sai đúng đúng không? Mình xin trả lời là... mình cũng không biết!:) Mình chắc chắn mình không dịch sai, thật sự raw để như vậy, có lẽ do khi tác giả viết tới đây thì trời đã rất khuya rồi, chị ấy buồn ngủ quá viết nhầm chăng? Tất nhiên, đây chỉ là mình đoán bừa, còn thực hư thế nào thì chỉ có chính chủ mới biết. Xem như đây là sạn vậy, mình thấy trong HS với KS đều có sạn về mốc thời gian cả. Hơi khó hiểu nhỉ?!.:))

Chử Thanh Huy vỗ vỗ ngực: "Cũng may, cũng may"

Nhìn vẻ mặt may mắn của nàng, Diêm Mặc không khỏi tò mò: "Cái gì mà cũng may?"

"Cũng may là tuổi của tiên sinh không lớn hơn nhiều so với ta! Năm nay tiên sinh hai mươi bốn, ta mười lăm, chỉ lớn hơn có chín tuổi thôi."

Lớn hơn chín tuổi còn chưa đủ sao? Trong trí nhớ của Diêm Mặc lần đầu tiên thấy tiểu cô nương phấn nộn này, ước chừng là ở mười mấy năm về trước, lúc ấy hắn mười ba mười bốn tuổi. Nếu như tính kỹ một chút, nàng mới bốn năm tuổi! Nghĩ như vậy, có vẻ tuổi của hai người càng chênh lệch lớn hơn...

Trước ngày hôm nay, hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy mình lớn tuổi. Nhưng khi nghĩ đến tên thiếu niên vừa gặp lúc này, rồi nhìn lại Bánh bao nhỏ trước mắt, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên không thoải mái.

Chữ Thanh Huy bước nhanh đến bên cạnh hắn, khoe mắt liếc nhìn cái bao bố màu đen hắn đang vác sau lưng, hiếu kỳ hỏi: “Tiên sinh đang vác gì vậy?”

“Con điều.”

“Là cho ta hả?” Chữ Thanh Huy mở to hai mắt nhìn hắn.

Diêm Mặc gật đầu.

“Nó to quá!” Chữ Thanh Huy chạy quanh hắn một vòng, vừa chạy vừa kinh ngạc cảm thán.

Cái con điều kia còn chưa mở ra, mà hắn cuốn tròn lại để trong bao bố màu đen, biến thành hình một cái gậy gỗ thật dài, Diêm Mặc vát nó, đầu trên còn cao hơn một khúc so với đỉnh đầu hắn, đầu dưới dài đến cổ chân hắn. Nếu buông xuống, khẳng định còn cao hơn người Chữ Thanh Huy, cái này còn lớn hơn diễn tả ngày hôm qua của nàng.

Nàng vừa hưng phấn vừa chờ mong, vỗ tay liên tục, không đợi được nói: “Tiên sinh biết gắn nó lại chứ?”

“Có biết một chút.” Con điều này là hôm qua sau khi hắn xuất cung liền đi tìm người có tay nghề chế tạo, muốn một kiểu dáng có một không hai, chỉ định số đo lớn nhất. Nhưng vì quá lớn nên không tiện mang theo, chỉ có thể tháo ra. Buổi sáng, sau khi đến tay, hắn động thủ dỡ bỏ lắp ráp lại hai lần, xác định không còn trục trặc mới mang vào cung.

“Chúng mau đi đến võ trường lắp ráp nó lại đi!”

Lúc này trong Hàm Chương điện, văn khóa đã kết thúc, một đám hài tử không đến mười tuổi dùng xong cơm trưa, đang đùa giỡn với nhau.

Diêm Mặc bước vào Hàm Chương điện, toàn bộ học sinh đang lăn lộn chơi đùa trước điện đều chạy hết.

Chữ Tuân nhỏ tuổi nhất, bước nhanh bước chậm. Chữ Thanh Huy liếc mắt thoáng nhìn đệ đệ một cái, nói: “Tiểu Tuân, mau tới đây.”

Chữ Tuân nơm nớp lo sợ quay đầu lại, thấy là tỷ tỷ mình mới vô cùng vui vẻ chạy tới, đến trước mặt Diêm Mặc, bước chân rõ ràng là chậm lại, khom người một chút, quy củ ra dáng thư sinh: “Gặp qua tiên sinh.”

Không đợi Diêm Mặc đáp lời, nhóc đã đứng dậy, chạy đến bên cạnh Chữ Thanh Huy.

Chữ Thanh Huy móc khăn tay ra, lau đi mồ hôi trên trán nhóc.

Chữ Tuân nhìn nhìn, thấy tiên sinh đã đi về phía hậu viện mới thả lỏng người: “Sao tỷ tỷ đến đây?”

“Tiên sinh mang theo điều, đi, chúng ta cùng đi xem.”

Hai mắt Chữ Tuân sáng ngời, bất chấp đó là sư phó dạy võ làm nhóc sợ hãi, chạy nhanh đi theo Chữ Thanh Huy đến hậu viện.

Diêm Mặc lấy từng thứ trong bao bố ra, đặt chúng lên trên bàn đá, thuần thục dùng những thanh tre mỏng ráp thành bộ khung, mỗi một thanh nối đều được dùng dây buộc chặt.

Chữ Thanh Huy đi vòng quanh bàn đá hai vòng, phát hiện mình không làm được gì, sợ gây thêm phiền toái nên ngoan ngoãn ngồi ở một bên trợ giúp Diêm Mặc, thỉnh thoảng đưa cây kéo hoặc là dây thừng.

Chữ Tuân nhìn khung của con điều cực lớn, cả kinh nói: “Tỷ tỷ, thật sự rất lớn nha.”

Chữ Thanh Huy đắc ý hất đầu: “Còn cao hơn người của tỷ tỷ nữa đó.”

Sau khi Diêm Mặc lắp xong khung điều thì đặt đồ án (hình vẽ) con ưng lên, không chỉ có Chữ Tuân há hốc không nói nên lời, ngay cả Chữ Thanh Huy cũng không rảnh tự đắc, trở mắt kinh ngạc cảm thán.

Thợ thủ công chế tác con điều này có tay nghề cực tốt, mới chỉ hai mở cánh không lộ của con điều ra thôi đã giống như ngay sau đó nó sẽ bay lên không trung vậy. Hai mắt ưng lại vô cùng sắc bén, chỉ cần liếc mắt nhìn hay nhìn thẳng vào nó, là có thể làm cho người ta kinh hãi đến mức tim đập loạn xạ.

Vừa rồi Chữ Tuân còn nóng lòng muốn thử, hiện tại lại bị chim ưng làm bằng giấy dọa sợ, không dám tiến lên.

Chữ Thanh Huy dè dặt sờ sờ cánh điều hầu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Diêm Mặc: “Cảm ơn tiên sinh, con điều hầu này quá uy vũ, ta rất thích.”

Diêm Mặc im lặng, một lát sau mới hỏi: “Tại sao phải là điều hầu?”

Chữ Thanh Huy nói: “Bởi vì điều hầu này rất giống với tiên sinh, nếu là quá nhỏ thì sẽ không có uy phong của tiên sinh.”

Chữ Tuấn nghe nàng nói vậy, lại rất tán đồng mà gật đầu, lấy lại đủ dũng khí, thật cẩn thận mà sờ... mong điều hâu.

Diêm Mặc lặng lẽ gấp giấy tron lại, hoàn toàn im lặng.

Chữ Thanh Huy càng nhìn càng thích, vui rạo rức, sờ đi sờ lại, nói: “Tiên sinh muốn cái gì? Ta cũng sẽ đưa cho tiên sinh một cái lễ vật.”

Nàng nghĩ đến lúc Nhị công tử Trương gia tặng tín vật cho biểu muội nàng, tặng biểu muội một cây trầm ngọc. Bây giờ tiên sinh đưa cho nàng một con điều, nàng cũng phải đáp lễ lại. Con điều này có được tính là tín vật của nàng và tiên sinh không?

Mặc dù... Có vẻ hơi lớn [*].

[*]: Ở đây chỉ lễ vật (con điều) của Diêm Mặc "hơi" bị lớn.

Diêm Mặc lại nhớ tới một màn chứng kiến lúc nãy, tuy rằng ở khá xa nhưng nhãn lực của hắn rất tốt, thấy rõ Bánh bao nhỏ đưa một cái túi tiền cho thiếu niên kia. Chân mày hơi nhíu lại rất khó phát hiện, mới nói: “Không cần.”

Chữ Thanh Huy khó hiểu mà nhăn mũi lại: “Tại sao? Tiên sinh không muốn tín vật của ta sao?”

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không đáng kể.” Diêm Mặc nói. Hắn làm xong phần cuối cùng rồi dựng con điều lên. Nhìn lại, con điều hâu này không những khổng lồ mà càng thêm sinh động giống như thật, hung mãnh oai vệ.

Chữ Thanh Huy lại không nhìn con điều, chỉ nhìn chăm chăm hắn.

Diêm Mặc rũ mắt chải vuốt nếp uốn ở lông điều hâu, hình như không phát hiện.

Chữ Thanh Huy bỗng nhiên dậm dậm chân, xoay người đi.

Chữ Tuấn không rõ nguyên do, liếc mắt nhìn con ung khổng lồ một cái, cuối cùng cũng không có can đảm để đơn thân độc mã ở cùng tiên sinh nên chạy theo tỷ tỷ mình.

Tía Tô vội hỏi: “Công chúa, còn muốn con điều nữa không?”

Chữ Thanh Huy dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Diêm Mặc không có phản ứng, thờ hồng học, hừ một tiếng: “Muốn, khiêng về Vĩnh Nhạc cung cho ta.” Lại trừng mắt liếc nhìn Diêm Mặc một cái, lại hừ một tiếng: “Tiên sinh thật đáng ghét!” Lúc này mới chạy đi.

Đám người lập tức đi hết, võ trường chỉ còn một mình Diêm Mặc, hắn chậm rãi thu thập những vật phẩm trên bàn, không biết nhớ tới cái gì, hai mắt hơi nheo lại.

Trở lại Vĩnh Nhạc cung, Chữ Thanh Huy còn chưa nguôi giận, nàng tức giận ngồi ở góc bàn, nắm khăn tay kéo tới kéo lui. Rất tức giận, còn có chút ủy khuất. Theo nàng thấy, Diêm Mặc tặng con điều cho nàng, nhưng không muốn nàng đáp lễ, ý là không cần tín vật. Không cần tín vật, có phải ý là hắn không muốn ở cùng một chỗ với nàng? Không muốn làm Phò mã?

Miên man suy nghĩ một hồi, hai gã cung nữ nâng con điều đi vào, Tía Tô nhỏ giọng xin chỉ thị: “Công chúa, vật ấy nên đặt ở đâu?”

Chữ Thanh Huy giương mắt nhìn lại, không lâu trước kia nàng còn vui mừng nhảy nhót gấp chờ mong, hiện tại chỉ còn chua xót. Nàng méo miệng: “Đưa đến Thiên điện đi.”

Lại phát tay bảo người lui ra, vùi mình vào chăn. Trong đầu không khỏi nghĩ, nếu hắn thật sự không muốn làm Phò mã thì nàng phải làm gì bây giờ?

Tuy rằng mẫu hậu đã nói, thiên hạ không ai không muốn làm Phò mã, nhưng theo nàng thấy sư phó dạy võ không giống những người đó. Nếu hắn là trường hợp đặc biệt, nàng phải làm gì mới tốt đây?

Buồn rầu hết một buổi chiều, nàng không muốn mang hộp đồ ăn đến Hàm Chương điện nên chỉ kêu Tía Tô đưa đi.

Đến khi muốn đi Tê Phượng Cung dùng bữa tối, nàng ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn người trong gương mày ủ mặt ề, đành phải nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt. Muốn làm cho mình tươi tỉnh lên một chút, đỡ phải làm phụ hoàng mẫu hậu lo lắng.

Vỗ vỗ, động tác chậm rãi dừng lại, đứng rồi... Hôm qua mẫu hậu còn nói với nàng, muốn nàng ngàn vạn không được bị ức hiếp, không nên vì người khác chịu đau lòng, nếu không phụ hoàng mẫu hậu sẽ thương tâm. Sao hôm nay nàng đã quên rồi?

Nàng không được đau khổ, ai cũng không thể làm nàng chịu ủy khuất.

Trong lòng âm thầm lẩm bẩm những lời này, giống như đột nhiên nghĩ thông, tỉnh táo lại, nàng là công chúa, vốn là nên tùy tính, nàng muốn thích ai thì thích người đó. Nếu người kia không thích nàng, thì nàng thích người khác, chọn một Phò mã khác. Dù thế nào cũng không thể khổ sở, không thể làm mẫu hậu thương tâm.

Nàng âm thầm siết chặt bàn tay thành nắm đấm, hạ quyết tâm. Ngày mai sẽ đi hỏi sư phó dạy võ, hỏi hấn có muốn làm Phò mã hay không. Nếu không.. Hừ, vậy thì nàng sẽ không thích hấn nữa.

Thức ăn trên bàn, Đế Hậu nhìn nữ nhi, lại liếc nhau.

Chuyện Diêm Mặc tặng cho nàng một con điều thật lớn, bọn họ cũng đều biết. Theo lý thuyết, đêm nay nữ nhi hấn là rất vui vẻ mới đúng chứ, nhưng không hiểu tại sao nhìn có vẻ như không vui bằng hôm qua. Cũng may, tuy rằng không vui tới mức nhảy nhót, nhưng cảm xúc cũng không bị tuột dốc. Nếu không, Hoàng đế sẽ phải đi tìm người tính sổ.

Biết nữ nhi thích Diêm Mặc, sáng nay Hoàng đế đã phái người đến Thượng Thanh tông của Thần Võ đại tướng quân để tra. Quá trình này mất thời gian khoảng một tháng, mấy ngày nay cứ mặc hai người tiếp xúc thì tiếp xúc vậy. Hoàng đế nghĩ thầm, nếu là can thiệp làm nữ nhi của hấn thấy rõ bản tính mắng phu của Diêm Mặc, thay đổi chủ ý, như vậy tất cả bọn họ đều vui mừng.

Ngày hôm sau, điều đầu tiên Chử Thanh Huy làm là đem con điều tới Hàm Chương điện. Vừa lúc thấy Diêm Mặc đang biểu diễn một bộ côn pháp, chỉ thấy thân hình hấn lưu loát mạnh mẽ, chiêu thức nhanh gọn ổn định làm cây trường côn kia trở nên xuất thần nhập hóa, một giọt nước cũng khó lọt vào, nhất cử nhất động đều lạnh lùng như tuyết, sắc bén như đao.

Nàng không tự giác nhìn đến xuất thần, đến khi Diêm Mặc thu thế hồi lâu, nàng mới thanh tỉnh lại, vội vàng nhắc nhở mình: Hôm nay là có chính sự cần phải làm, không thể bị mê hoặc được!

Nghĩ đến chuyện này, nàng vội vàng đi đến gần, nhìn Diêm Mặc giống như muốn mở miệng, vội nói: "Trước tiên đừng nói gì hết, ta muốn hỏi tiên sinh vài câu."

Diêm Mặc khẽ cúi đầu nhìn nàng. Hiện tại không có tuyết rơi, hấn chỉ mặc một thân áo đơn, lúc này luyện võ nên cổ áo xộc xệch, lộ ra vòng ngực rắn chắc, mồ hôi lã xuống rõ ràng, cả người tỏa ra hơi nóng hùng hực.

"Ngài, ngài..." Chử Thanh Huy nhìn hấn đến mức thiếu chút nữa là lại quên chính sự, bực mình dậm chân, vội vàng nói: "Ta hỏi ngài, ngài có muốn làm Phò mã của ta không? Nếu như ngài không muốn thì ta sẽ đi tìm người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mềm mại

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thời điểm hiện tại vẫn còn sớm nên các học sinh đều đang ở tiền viện, vừa rồi Chử Thanh Huy đã kêu người hầu hạ lui ra bên ngoài, bây giờ trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nàng vừa mới nói ra câu kia thì tựa hồ như Diêm Mặc cũng có lời muốn nói.

Nhưng cũng chỉ là "tựa hồ" mà thôi, ngoại trừ âm thanh bên ngoài thì không còn âm thanh gì nữa, Diêm Mặc cũng không nói một lời.

Chử Thanh Huy gắt gao nhìn chăm chăm hấn, sau một lúc lâu, hốc mắt dần ửng hồng, xoang mũi chua xót, khóe miệng run rẩy: "Ngài....."

Người trước mặt dường như đang thờ dài, nàng không có nghe rõ, ngay sau đó trên đỉnh đầu liền có một bàn tay to rộng phủ lên.

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, nước mắt lập tức rơi xuống: "Có phải ngài không muốn hay không?"

Nếu không phải nàng không cam lòng nên một hai phải hỏi ra kết quả, thì vừa rồi khi hấn trầm mặc nàng đã chịu không nổi mà chạy ra ngoài.

Diêm Mặc lại nói: "Ta nếu không muốn thì nàng muốn đi tìm ai?"

Chử Thanh Huy chép miệng: "Ai cũng được, thiên hạ còn có người không muốn làm phò mã sao?"

Lời này nghe thật bá đạo, nhưng nàng lại vừa khóc nức nở vừa nói nên bất giác còn mang theo ba phần mềm mại, ba phần quật cường.

"Hồ nháo." Diêm Mặc khẽ quát, nhưng cũng không nói thêm gì khác, thu hồi tay đặt ở đỉnh đầu nàng về, đến nửa đường thì dừng một chút, lại duỗi ngón tay trở ra lau nước mắt trên mặt nàng.

Chữ Thanh Huy nghẹn ngào khóc lên, ôm chặt cánh tay hắn, hàm hồ nói: "Chàng phải đáp ứng, không cho phép từ chối."

"Được." Một lát sau, Diêm Mặc chậm rãi nói.

Chữ Thanh Huy nuốt lại vài tiếng nước nỏ, khi nghe rõ ràng lời hắn nói, tiếng khóc cũng đột nhiên im bật, ngây ngốc dùng một đôi mắt ngập nước nhìn hắn, cũng không dám tin tưởng, "Chàng... chàng nói cái gì?"

Lúc này Diêm Mặc không làm mặt lạnh nữa, lại nói thêm một lần: "Được."

Chữ Thanh Huy ngờ ngác nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên cúi đầu áp mặt mình vào ống tay áo của hắn lau lau cọ cọ, ngẩng đầu lên hít hít cái mũi, ánh mắt dao động không dám nhìn hắn, vành tai hơi hơi đỏ lên: "Đây, đây là tự chàng đồng ý nha, ta không có ép buộc chàng."

Ống tay áo dính một mảng nước mắt nước mũi của nàng, Diêm Mặc mặt không đổi sắc: "Là ta tự nguyện."

Chữ Thanh Huy vội vàng ôm chặt cánh tay hắn, vui mừng lắc lắc, cất giọng mềm mại: "Tiên sinh thật tốt."

Diêm Mặc không nói chuyện, nhưng nếu người quen thuộc với hắn là có thể phát hiện lúc này cả người hắn đag cứng đờ, cơ bắp trên người cũng căng cứng đến phát đau.

Chữ Thanh Huy ôm một lúc thì phát hiện điều này, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiên sinh cứng quá, so với mẫu hậu thì cứng hơn nhiều."

Lời này lọt vào tai Diêm Mặc, hắn càng cảm thấy nàng thật trẻ con. Xem ra vừa rồi Bánh bao nhỏ khóc lóc muốn hắn làm Phò mã, thật ra cũng giống như chơi đùa với tiểu hài tử, có lẽ bản thân nàng cũng chưa hiểu rõ ý nghĩa sâu xa trong việc này, nhưng nếu hắn đáp ứng nàng thì cho dù nó là trò đùa đi nữa, hắn cũng sẽ biến nó thành sự thật.

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt trắng nõn của Chữ Thanh Huy, vươn một cái tay khác ra lau nước mắt còn sót lại. Làn da nàng mềm đến kinh người, Diêm Mặc sống hai mươi mấy năm nay cũng chưa bao giờ gặp được người nào mềm mại non mịn đến thế, cảm xúc khác thường làm hắn hoài nghi liệu bàn tay thô ráp của mình có thể làm nàng bị thương hay không.

Nghĩ đến đây, ngón tay hơi cong lại chuẩn bị rút về, Chữ Thanh Huy vội giữ tay hắn lại, ngẩng khuôn mặt lên nhìn hắn, dịu dàng nói: "Còn có một bên mặt chưa lau mà."

Diêm Mặc không nói một lời, lại lau khô luôn bên mặt còn lại của nàng.

Chữ Thanh Huy vừa lòng, hí mắt lại giống như một con mèo lười.

Diêm Mặc nhìn bộ dáng khờ khạo của nàng thì nhớ tới việc nàng đem túi tiền tặng cho người khác, trong lòng cũng sinh ra một chút tức giận.

Xưa nay hắn đều không sợ đối thủ mạnh, khi giao chiến với kẻ khác cũng như thế, mà lúc xử lý sự vụ cũng là giống vậy. Nếu đã là của hắn thì ai cũng không thể vọng tưởng cướp đi, mà nàng cũng vậy.

Chữ Thanh Huy lưu luyến ôm cánh tay Diêm Mặc, khoe mắt thoáng nhìn qua giá treo vũ khí, rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn, một đôi mắt tràn đầy kính nể: "Vừa rồi tiên sinh múa một bộ côn pháp thật đẹp, trước kia luyện kiếm cũng cũng thật tuyệt. Ta nghe Tiểu Tuân nói quyền pháp của chàng cũng rất uy phong, chàng còn có thể bay....."

Nàng thuộc như lòng bàn tay nói từng chuyện, cuối cùng thật lòng cảm thán: "Tiên sinh thật sự rất là lợi hại!" Không đợi Diêm Mặc tiếp lời, nàng dùng ánh mắt trông mong nhìn hắn: "Ta thật sự không thể bay sao?"

Lời này trước kia nàng đã hỏi một lần, hiện tại đáp án trong lòng Diêm Mặc vẫn giống khi đó, nhưng mà.... nhìn hai mắt lấp lánh của người trước mặt, hắn yên lặng đem lời phủ định nuốt vào trong bụng, chỉ nói: "Ta mang nàng bay."

Chữ Thanh Huy hai mắt sáng ngời, lại nói: "Tiên sinh, chàng thật tốt!"

Thấy nàng nóng lòng muốn thử, tựa hồ lúc này lập tức muốn Diêm Mặc mang nàng bay, nhưng cuối cùng vẫn nhớ tới hiện tại không phải lúc, đã sắp sửa tới giờ học rồi.

Bên tai nghe được một chút thanh âm, có lẽ là mọi người ở tiền viện tới đây, Chữ Thanh Huy lại luyến tiếc buông tay ra, nàng vừa mới tìm được Phò mã nên không muốn tách ra chút nào.

Nàng áp gương mặt vào cánh tay Diêm Mặc, nheo mắt nhìn hắn, ngừ điệu mềm mại, còn kéo thật dài âm cuối: "Tiên sinh....."

Diêm Mặc rũ mắt đối diện với nàng, nhìn trong chốc lát mới duỗi tay xoa xoa mặt nàng.

Chữ Thanh Huy bỗng nhiên cảm thấy mỹ mãn, ở trên tay hắn lại cọ một chút mới chịu rời buông ra, cười khanh khách nói: "Tiên sinh đi dạy đi, buổi chiều ta lại đến."

Thân ảnh nàng rời đi không giấu nổi vẻ hân hoan vui mừng.

Nhưng thật ra trên tay Diêm Mặc đột nhiên thiếu đi cảm giác mềm mại, cũng không khỏi cảm thấy mất mát, chậm rãi giấu cánh tay ra phía sau

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Dung mạo xinh đẹp

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Chỉ Thanh Huy tươi cười dạo quanh ngự hoa viên, thấy hoa đào đang độ nở rộ rực rỡ nên tiến lên cắt vài cành tươi tốt rồi đem đến Tê Phụng cung.

Hoàng hậu ngủ đến trưa mới tỉnh, hiện tại bà đang ngồi trước gương trang điểm, Chỉ Thanh Huy đến đem theo mùi hương thơm ngát của hoa đào, bóng người còn chưa thấy đã nghe thấy tiếng: "Mẫu hậu mau xem đi, hoa đào ở rừng đào đã trở hoa thật rực rỡ."

Nàng đi vào, thấy mấy bình hoa trong Tê Phụng cung đã có sẵn vài cành hoa đào tươi mới đẹp đẽ, không khỏi nói: "Thì ra mẫu hậu đã thấy rồi."

Liễu Phiêu Như tiến lên tiếp nhận, cười nói: "Là do công chúa và bệ hạ tâm linh tương thông, sáng sớm khi lên triều bệ hạ có đi qua rừng đào, thấy hoa đào nở liền lệnh cho Đức tổng quản gọi người cắt vài cành đưa tới."

Hoàng hậu vẽ xong một bông hoa màu vàng lên trán, tầm mắt hướng về phía nàng: "Sao con lại chạy đến rừng đào?"

"Con đến Hàm Chương điện rồi đi ngang qua đó." Chỉ Thanh Huy cười hi hi, đến cạnh bàn trang điểm, chống cằm nhìn trang phục của Hoàng hậu.

Hoàng hậu lấy từ hộp trầm ra một cây trầm màu xanh, cài lên búi tóc xong mới nói: "Hôm nay sao lại cao hứng rồi, hôm qua còn nhăn mặt ra như ai thiếu nợ gì con vậy."

Chỉ Thanh Huy thật sự không giấu được, trên đường đi đến đây khoe miệng cũng không hạ xuống chút nào, khi vào đến tầm điện của Hoàng hậu, khoe miệng càng không thể khống chế cười lớn hơn, để lộ ra hàm răng trắng sáng.

"Mẫu hậu....." Nàng mềm giọng kéo dài một tiếng, lại lo mình cười rộ lên.

Hoàng hậu liếc nàng một cái, lắc đầu khẽ cau: "Thật muốn bảo con soi gương, nhìn bộ dáng mặt mũi ngây ngô này của con, đâu còn dáng vẻ của một công chúa."

Chỉ Thanh Huy nghe xong, vẫn ha ha cười một tiếng mới thần bí nói: "Mẫu hậu đoán xem con đang cười cái gì?"

Cuối cùng Hoàng hậu nhìn gương một lượt rồi mới dặt tay nàng đi ra ngoài: "Tâm tư của con còn cần đoán sao, nhìn bộ dáng này, khẳng định là có liên quan tới Thần võ Đại tướng quân đúng không?"

"Mẫu hậu thật lợi hại." Chỉ Thanh Huy cọt cọt vào người Hoàng hậu.

"Còn có chuyện gì?"

Đi tới ngoại điện ngồi xuống, cung nữ dâng trà nóng lên, Hoàng hậu nhận lấy rồi xúc miệng, cung nữ lại bưng chén trà thứ hai lên, bà nhàn nhạt nhấp một ngụm. Hoàng hậu rũ mắt than nhẹ: "Không lẽ Đại Tướng quân bội bạc tâm ý với con?"

Chỉ Thanh Huy nhếch miệng cười nói: "Không có đâu, nhưng mà cũng không khác gì lắm, chàng đồng ý làm phò mã của con đó!"

Hoàng hậu lập tức giương mắt nhìn nàng: "Là chính miệng hán đồng ý? Con nói thế nào?"

"Con trực tiếp hỏi chàng, có muốn làm Phò mã của con không, chàng nói được."

"Con nha....." Rốt cuộc thì ngữ điệu bình thản thông dong của Hoàng hậu cũng dao động: "Con trực tiếp chạy đến hỏi hán như vậy, nếu hán nói không được thì con định làm gì?"

Chỉ Thanh Huy bĩu môi nói: "Nếu chàng không đồng ý thì con sẽ không thích chàng nữa, đi tìm người khác làm phò mã của con."

"Ồ nháo!" Hoàng hậu nhẹ đẩy trán của nàng: "Lời này sao có thể thuận miệng nói như vậy? Quá xằng bậy."

Thật ra bà cũng biết, nếu hành động hôm nay của nữ nhi bị truyền ra bên ngoài, khẳng định sẽ bị mọi người cho rằng nàng quá kiêu căng, đi quá giới hạn, nhưng Hoàng hậu không có ý định giáo huấn nàng. Nàng là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế, cũng là công chúa duy nhất của Đại Diễn triều, chỉ có thể phục tùng nàng, sùng ái nàng, tùy ý nàng, không thì thế nào? Không cần quản nàng quá chặt, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Tuy rằng bà đã đoán được Diêm Tướng quân hẳn là cũng có ý với Noãn Noãn, nhưng hôm nay nghe hẳn nói ra Hoàng hậu cũng buông được một phần tâm sự, chỉ cần sứ giả mà Hoàng đế phái đến Thượng Thanh Tông trở về là có thể thương nghị hôn sự.

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm ôm lấy tay Hoàng hậu: "Dù sao hiện tại tiên sinh cũng đã đồng ý nên không thể đổi ý nữa đâu."

Hoàng hậu cười thờ dài: "Nếu không biết chắc còn tưởng ta sinh ba nam hài! Hiện tại có một nữ hài duy nhất mà một chút thẹn thùng của tiểu nữ hài cũng chẳng có."

"Mẫu hậu__" Chử Thanh Huy vẫn tiếp tục cọ cọ bà.

Hoàng hậu bị đẩy vào gối dựa, duỗi tay ôm lấy nàng, vỗ đầu nàng: "Được rồi, ta sẽ không cười con nữa. Thật ra con trực tiếp nói với mẫu hậu thì quá mức dễ dàng, mà giờ mẫu hậu lại phải đối phó với phụ hoàng của con đây này. Tính nết của phụ hoàng con không phải con không biết, chỉ là quá bệnh vực người thân của mình, nếu biết con chỉ dăm ba câu đã hứa gả mình ra ngoài, còn không biết chàng sẽ cúi kính đến mức nào."

Nghĩ đến bộ dáng xụ mặt của phụ hoàng, Chử Thanh Huy rút đầu, chạy đến bên Hoàng hậu cầu cứu: "Mẫu hậu giúp con đi mà, với tính tình của phụ hoàng, chắc chắn mẫu hậu có biện pháp."

Hoàng hậu ngồi thẳng dậy, nâng chung trà lên, thổi cho lá xanh chìm xuống mới chậm rãi thưởng thức, đợi đến khi Chử Thanh Huy nũng nịu nói xong, bà mới nói: "Phụ hoàng thương con như thế, chàng cúi kính như vậy là vì muốn tốt cho con. Đừng nói phụ hoàng, ngay cả ta cũng không đồng ý giao con cho người khác. Cho nên, chắc chắn chàng phải khảo nghiệm Diêm tướng quân một chút, đến lúc đó con không thể một lòng hướng ra bên ngoài, phải thuận theo phụ hoàng, nếu không trong lòng chàng càng không thoải mái."

Chử Thanh Huy nhú mày nghĩ ngợi, chần chờ nói: "Sẽ khảo nghiệm cái gì vậy?"

Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng: "Sao vậy? Bây giờ lại lo Diêm Tướng quân bị làm khó?"

Chử Thanh Huy vội cười, "Không có không có, con tò mò thôi."

Hoàng hậu lắc đầu, buông chén trà: "Yên tâm đi, chuyện này trong lòng phụ hoàng con tự có suy xét, nếu có vấn đề gì thì còn có ta. Nhưng nếu lần khảo nghiệm này không nặng không nhẹ thì lại không có ý nghĩa. Hẳn muốn làm Phò mã của con, cũng phải có một chút thành ý thuyết phục ta và phụ hoàng con, đúng không?"

"Mẫu hậu nói phải." Chử Thanh Huy liên tục gật đầu.

Thấy nàng cũng không hoàn toàn một lòng hướng ra bên ngoài, Hoàng hậu cũng thoải mái một chút.

Sau giờ Ngọ, Chử Thanh Huy mang hộp điểm tâm đi tìm Diêm Mặc, võ khóa vẫn còn chưa kết thúc, nàng rất có hứng thú ngồi một bên xem.

Vài lần Diêm Mặc vô tình quay đầu lại, đều nhìn thấy nàng cười đến mắt sáng như trăng rằm. Hắn phát hiện ra, trước đây thái độ của Bánh bao nhỏ còn xa cách cung kính, mà mấy ngày nay càng thêm thân cận, hôm nay lại càng bừa bãi tùy tính.

Dù cảm giác này có hơi xa lạ, nhưng hắn cũng không thấy khó chịu.

Đến thời gian nghỉ ngơi, sau khi phát tay cho mấy đệ tử tản ra hắn mới đi đến cạnh bàn đá ngồi xuống, không đợi người bên cạnh mở miệng đã tự nhiên lấy trà bánh cho vào miệng.

Chử Thanh Huy đưa ly trà tới tay hắn, không chớp mắt nhìn hắn ăn điểm tâm.

Mỗi loại bánh ngọt Diêm Mặc đều ăn một miếng, lại nhấp một ngụm trà, thấy nàng nhìn hắn chằm chằm mới hỏi: "Nhìn cái gì?"

Chử Thanh Huy chưa nghĩ ngợi gì đã nói: "Nhìn dáng dấp của tiên sinh, thật tuấn tú."

Diêm Mặc dừng động tác trong tay lại, liếc nàng một cái, nhớ tới lần đầu gặp mặt nàng thốt ra câu "ngài thật tuấn tú" kia, bây giờ lại nói lần nữa làm hắn không biết nói gì, nửa ngày sau mới nói: "Lời này quá ngả ngôn."

Chử Thanh Huy chu miệng: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi."

Lời nói thật này, không biết nàng dựa vào đâu mà nói thế. Diêm Mặc hắn tự hiểu được, khuôn mặt của hắn có thể nói là ngũ quan đoan chính, nhưng nếu nói tuấn tú... kiểu gì cũng không đến lượt hắn.

Chử Thanh Huy lại nói: "Ta cảm thấy tiên sinh đẹp thì là đẹp. Tiên sinh lại không khen ta, là ta lớn lên không đẹp sao?"

Diêm Mặc giương mắt cẩn thận quan sát nàng, mắt hạnh cong lên, sống mũi thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như hoa đào, nhìn thấy vậy trong lòng hẳn lại nghĩ, có chỗ nào lớn lên không đẹp, thật sự là quá đẹp. Đã gặp nàng thì cả đời sau cũng sẽ không đặt ai ở trong mắt nữa.

Spoil chương sau:

Diêm Mặc khoanh tay đợi trong chốc lát, lại có một người nữa lên đài.

Người tới cũng chấp tay hành lễ: "Tại hạ là Trương Chí Châu, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Diêm Mặc nhướng mày nhìn lại, bỗng nhiên nhận ra tên thiếu niên này trông thật quen mắt, không phải là người mà mấy ngày trước Noãn Noãn đã tặng túi tiền cho hắn đó sao?

Tuy rằng hôm ấy chỉ liếc mắt một cái nhưng hắn đã nhớ rất kỹ.

Tiểu Pi: Trương huynh, bảo trọng! (￣ー￣)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nhạc phụ

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Hoàng đế yêu thương nữ nhi, nên khi biết nàng chọn Diêm Mặc, tuy rằng hắn ngại người ta hơn tuổi, lớn lên lại không tuấn tú, nhưng sợ tiểu công chúa thương tâm nên cũng không có ý định ngăn cản, chỉ là tìm người đến khảo nghiệm Diêm Mặc. Nói dễ nghe thì là tôi luyện, những chuyện như vậy Hoàng đế vẫn làm rất quen tay.

Từ chỗ Hoàng hậu biết được chuyện tiểu công chúa chỉ dăm ba câu đã bán mình đi, Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi suốt cả buổi tối, sang ngày hôm sau liền hạ chỉ, đem đội thiếu niên ngự tiền thị vệ trong cung tập trung lại, còn triệu riêng Diêm Mặc đến mở lời đài ở sân trước Sùng Đức điện, lấy lý do bọn thị vệ muốn được Thần võ Đại Tướng quân chỉ giáo, muốn bọn họ giao đấu với Diêm Mặc.

Trên tòa lâu bên cạnh lời đài, Hoàng đế ngồi ở giữa, bên tay trái hắn là Hoàng hậu, cạnh Hoàng hậu là Xương Hoa công chúa, phía bên kia của Hoàng đế là Thái tử và Nhị hoàng tử, xung quanh võ trường còn có văn võ bá quan.

Hoàng hậu không ngờ chỉ trong một ngày mà Hoàng đế đã sắp xếp phô trương được như vậy, nghĩ đến hắn là muốn Diêm tướng quân ở tình thế bất buộc phải hành động.

Một hàng thiếu niên thị vệ, từng đám nóng lòng muốn thử.

Diêm Mặc từ thuở thiếu niên đã thành danh, thời điểm hiện tại hắn đã là một Đại Tướng quân, thiên hạ cũng có không ít người nghe tới thanh danh của hắn. Sau này hắn lại vào kinh, qua mấy cuộc chiến thì danh tiếng lại càng lớn, ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng biết. Tuy nói là nổi danh hung bạo nhưng đối với đám võ phu đó hung danh chưa chắc không phải một loại khẳng định thực lực.

Trên đời này, đối với người tập võ, mười người thì có chín là đã nghe đến truyền thuyết của Thượng Thanh Tông.

Môn đệ của Thượng Thanh Tông thần không ra thần, quỷ không ra quỷ, không lưu luyện quyền thế phú quý, nếu không có ước định khi khai quốc của Thái tổ Hoàng đế với chương môn Thượng Thanh Tông, thì chỉ sợ môn nhân người ta căn bản sẽ không đặt chân tới kinh thành phồn hoa.

Chức danh Thần Võ Đại tướng quân có tên tuổi như vậy, nếu là người khác có khả năng sẽ vui vẻ đón nhận, nhưng đối với người của Thượng Thanh Tông lại là phiền toái, bởi vậy mới có quy luật năm năm đổi một lần, bởi vì ai cũng không nghĩ muốn ngồi ở vị trí này lâu.

Các thiếu niên xưa nay đều ngưỡng mộ Thượng Thanh Tông, có chút tự nhận bản lĩnh của mình cũng không phải dạng tầm thường, đã sớm tưởng tượng

có thể cùng Thần Võ Đại tướng quân giao thủ, đều nói tài văn đệ nhất, tài võ đệ nhị, tất cả mọi người đều là anh tài ngút trời, từ đáy lòng đối với tiền bối chưa chắc đã chịu phục.

Nhưng tính tình Thần Võ Đại tướng quân kỳ quái, cùng với phù tướng quân rách nát của hắn đều nổi danh. Hắn cũng không phải là lão vương bán cái trắng bên đường, người nói muốn cùng hắn đánh nhau thì hắn sẽ đánh với người. Vị Diêm tướng quân này càng không ai dám quá phận, ngoại trừ trên chiến trường ra còn chưa có người thấy được thân thủ của hắn.

Mọi người đã sớm tay ngựa chân ngựa tâm ngựa, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội nhìn thấy sao có thể không hưng phấn?

Đáng tiếc, Hoàng đế chỉ chuẩn bị cho những thị vệ thiếu niên đó luận bàn võ nghệ với Diêm tướng quân, những người lớn tuổi hơn lại bị Hoàng đế ghét bỏ tuổi tác bọn họ quá lớn, một đám đám ngực đậm chân, ào ạt sao mình không sinh muộn mấy năm.

Hoàng đế làm như vậy không phải không có lý do gì, vốn dĩ là hắn chuẩn bị cho nữ nhi chọn một vị phò mã anh tuấn tài hoa trong bọn thị vệ thiếu niên, kết quả nữ nhi chọn người đứng đầu của bọn họ. Một khi đã như vậy, hắn sẽ khiến cho Diêm Mặc bị đánh bại bởi một đám thị vệ, nếu không trong lòng Hoàng đế sẽ không thoải mái.

Chỉ Thanh Huy không dám nghi ngờ quyết định của phụ hoàng, chỉ lo lắng nhìn Diêm Mặc.

Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, thấp giọng nói: "Con phải tin tưởng bản lĩnh của Diêm tướng quân."

Trên đời này người hiểu Hoàng đế nhất chỉ có Hoàng hậu, tất nhiên Hoàng đế cũng không quen nhìn Diêm Mặc, nhưng hắn lại nổi danh là bênh vực người của mình.

Trong mắt Hoàng đế, nếu so sánh với thể diện của mình thì Diêm Mặc là sắp bắt cóc tiểu công chúa Đại Diễn của hắn. Nhưng ở trước mặt đám văn võ bá quan kia, sau này Diêm Mặc có thể là Phò mã của Công chúa hắn yêu thương nhất, hắn có thể ghét bỏ Diêm Mặc nhưng tuyệt đối không thể để người khác nhìn Diêm Mặc mà chế cười.

Trận tỷ thí hôm nay, có thể nói là Hoàng đế đang khảo nghiệm Diêm Mặc. Nhưng nếu Diêm Mặc có bản lĩnh cao thì hiện tại là lúc tiểu tử này sẽ trở nên nổi bật.

Mà so với thân thủ của các đời Thần Võ Đại tướng quân từ trước đến nay, tuy Hoàng đế không tình nguyện nhưng hắn cũng phải công nhận tài năng của Diêm Mặc.

Lúc này Diêm Mặc đứng ở giữa lôi đài, sắc mặt lạnh lùng điềm tĩnh, phảng phất như người chịu sự chú ý của mọi người không phải là hắn.

Nếu là trước đây, trường hợp như vậy chưa chắc gì hắn sẽ xuất hiện. Năm đó tới kinh thành, sư phụ đã dạy hắn rằng ở trên chiến trường nhất định phải xông pha phía trước, chém tất cả quân địch. Nhưng lúc không đánh giặc, đối với mệnh lệnh của Hoàng đế, thích nghe thì nghe, không thích thì không nghe cũng không sao.v

Trước kia hắn một mực làm theo những lời này, nhưng là hiện tại tình huống lại khác.

Hắn giương mắt nhìn về vị trí cao nhất trên tòa lâu, đối diện với đôi mắt quen thuộc của nàng, thần sắc hắn hơi ngưng lại, gật đầu với chủ nhân đôi mắt kia.

Trước kia, Hoàng đế chỉ là Hoàng đế, hiện tại, Hoàng đế còn là nhạc phụ đại nhân của hắn. (Editor: So với danh xưng nhạc phụ đại nhân thì Hoàng Đế chẳng là cái đỉnh gì cả, quá đáng.v)

Nhạc phụ là Thái Sơn, lời nhạc mẫu nói càng là thánh ý, đây là khi hắn ở sư môn nghe sư tổ nói vậy.

Sư tổ là môn chủ Thượng Thanh Tông, chỉ cười duy nhất một phụ nhân, lời sư tổ nói rất có quyền uy.

Chỉ Thanh Huy thấy phản ứng của hắn, bỗng nhiên an tâm lạ thường. Tuy nàng chưa từng chân chính thấy Diêm Mặc giao đấu với người khác, nhưng lại vô cùng tin tưởng bản lĩnh của hắn. Nếu hiện tại hắn còn thần nhiên như vậy, rõ ràng đối với chuyện này hắn đã nắm chắc, nghĩ đến đây, nàng mỉm cười cười.

Diêm Mặc nhìn nàng, ánh mắt càng thêm ôn hòa.

Các quan lại dưới lôi đài đều là người tinh ý, thực sự trong lòng đã nghi hoặc, vì sao bệ hạ lại hành động như vậy. Họ thấy mặt Thần Võ Đại tướng quân chẳng khác nào Diêm Vương, thể nhưng lại có thể có có ánh mắt nhu hòa như vậy, gật đầu với người trên tòa lâu, tuy trên mặt bọn quan viên vẫn bình tĩnh nhưng tận đáy lòng đã sớm nổi cơn sóng to.

Diêm tướng quân nhìn cái gì ở phương hướng kia..... Là Xương Hoa công chúa sao? Từ khi nào hắn đã quen thuộc với công chúa như vậy?

Liên tưởng đến khoảng thời gian trước, Đế Hậu có ý truyền tin tức tuyển Phò mã, mọi người lại đi xem Thần Võ Đại tướng quân tỷ võ, bỗng nhiên phát

hiện ra, thanh danh vị này nhiều năm nay đều được xưng là Diêm Vương Tướng quân, thế nhưng tuổi lại rất trẻ. Hơn nữa, nếu không phải hấn một thân khí chất lạnh lẽo, thì tướng mạo này đủ để xem là tuần tử lịch sự!

Trong đám quan lại một số người không nhìn được, tốp năm tốp ba khe khẽ nói nhỏ. Ban đầu còn tưởng rằng trận luận võ này là bệ hạ cố ý làm khó Thần Võ Đại tướng quân, là bệ hạ thể hiện sự bất mãn với Thượng Thanh Tông, nếu không sao lại dùng cách luận võ đối đầu, trên thực Hoàng đế đâu cần làm chuyện vô vị như vậy?

Hiện tại xem ra, vẫn là bọn họ nghĩ quá mức đơn giản. Chẳng lẽ là bệ hạ đang khoe khoang con rể tương lai, tạo điều kiện cho Phò mã gia lập uy phong?

Mặc kệ là hiện tại trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, theo tiếng thị vệ thống lĩnh ra lệnh, luận võ bắt đầu.

Bọn thị vệ đã sắp xếp thành đội chờ ở dưới lôi đài, người đầu tiên tiến lên đài chính là một thiếu niên đứng đầu đội thị vệ.

Chỉ thấy hấn mười bảy mười tám tuổi, diện mạo anh tuấn, lên đài liền lưu loát chấp tay: "Tại hạ Đổ Thập, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Hấn không mang theo vũ khí, Diêm Mặc cũng dùng tay không tiếp chiêu.

Nếu Đổ Thập đã có thể làm đội trưởng một tiểu đội thì tất nhiên bản lĩnh sẽ không tầm thường, mỗi một chiêu xuất ra đều ổn định, hiếm có người trẻ tuổi nào đánh được như hấn.

Chỉ là, rốt cuộc hấn còn chưa phải là đối thủ của Diêm Mặc, sau ba mươi mấy chiêu đã bị Diêm Mặc tìm được điểm yếu, một chương đánh hấn rút khỏi lôi đài.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, mọi người chỉ cảm thấy một trận vừa rồi hoa cả mắt, thiếu niên thị vệ anh tuấn kia đã bị loại trừ, không khỏi sôi nổi reo hò.

Ở đây người có võ nghệ cao lại nhìn ra được, nếu Diêm tướng quân dùng toàn lực ứng phó thì căn bản Đổ Thập sẽ không thể nào trụ nổi đến bây giờ.

Một vài người nhũn mày suy tư nghĩ rằng Diêm Mặc cố ý làm vậy, còn một vài người khác sau khi nhìn mấy chiêu thức đã hiểu ra, Diêm tướng quân đã tự phong bế công lực của mình về thời điểm hấn mười mấy tuổi, dùng sức mạnh năm mười mấy tuổi của mình để giao đấu với thiếu niên thị vệ!

Mọi người bội phục việc làm của Diêm Mặc, trong lòng lại nhìn không được mà nghĩ, nếu Diêm tướng quân ra toàn lực, thì cảnh tượng đó sẽ khủng khiếp cỡ nào.

Một đội thiếu niên thị vệ này đều không phải đối thủ của Diêm Mặc, không bao lâu sau cả đám đều bị loại trừ.

Mất thấy thị vệ cuối cùng rơi xuống dưới đài, Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, lại vẫy vẫy tay, kêu thống lĩnh thị vệ lại triệu thêm tốp ngự tiền thị vệ thiếu niên khác tới, Không cần anh tuấn, cũng không cần biết đã hứa hôn hay chưa, chỉ cần biết đánh là được.

Diêm Mặc khoanh tay đợi trong chốc lát, lại có một người lên đài.

Người tới cũng chấp tay hành lễ: "Tại hạ Trương Chí Châu, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Diêm Mặc nhướng mày nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện, tên thiếu niên này trông thật quen mắt, không phải là người mà mấy ngày trước Noãn Noãn đã tặng túi tiền cho hấn đó sao?

Tuy rằng hôm ấy chỉ liếc mắt một cái nhưng hấn đã nhớ rất kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Biểu muội phu

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Trương Chí Châu là một thiếu niên anh tuấn, không chỉ thế, hấn cũng là người có thiên phú võ học. Năm mười lăm tuổi hấn đã vào cung làm ngự tiền thị vệ, đến nay đã ba năm, là nhân vật đứng đầu trong đám thị vệ thiếu niên. Nếu không phải hấn đã hứa hôn thì chỉ sợ Hoàng đế cũng sẽ đem hấn liệt vào danh sách Phò mã mà suy nghĩ kỹ hơn.

Hắn hành động rất khuôn phép, vừa lên đài đã báo tên họ, đợi khi Diêm Mặc nhàn nhạt nhìn qua, hắn lại nói hai từ "Đắc tội" rồi mới tấn công.

Công phu của Trương Chí Châu thật không tồi, ở đây những người có võ nghệ đều nhìn ra được, vị này là nhị công tử của nhà Trần Nam Tướng Quân, thân thù so với người lên đài trước đó là Đỗ Thập còn lợi hại hơn.

Đỗ Thập đỡ được Diêm tướng quân ba mươi mấy chiêu, mọi người cho rằng vị nhị công tử Trương gia này, hẳn là có thể đỡ được năm mươi chiêu. Lại không biết có phải Diêm tướng quân đã trải qua một vòng luận chiến nên trong lòng đã không còn đủ kiên nhẫn, ra tay so với vừa nãy còn mạnh bạo hơn rất nhiều. Tuy Diêm Mặc còn chưa xuất toàn lực nhưng Trương Chí Châu đã không thể chống đỡ được, qua mười mấy chiêu hắn đã bại trận.

Trước mặt những thiếu niên thị vệ, hắn bị Diêm tướng quân dùng chưởng đẩy xuống lôi đài. Trước đó, những thiếu niên bị đẩy xuống đài đều là chân chạm đất, đến lúc Trương gia nhị công tử bị đẩy xuống, có lẽ là khi ở trong không trung chưa kịp điều chỉnh thân hình nên mới dùng mặt chạm đất.

Sự tình chỉ trong tích tắc, mọi người trở mắt nhìn, vị thiếu niên anh tuấn này dùng một gương mặt anh tuấn đập vào nền gạch cẩm thạch trắng thướt thàng, da thịt cùng ngọc thạch va vào nhau tạo tiếng đập thanh thúy, mọi người nghe mà một trận ê răng.

Trương Chí Châu ngẩng đầu lên, mọi người liếc mắt nhìn hắn một cái, lại lập tức không chờ nổi mà cúi đầu, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng, bả vai run rẩy.

Cũng không trách bọn họ như thế, vốn dĩ là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, mà nay trở nên bầm dập, dưới mũi còn chảy ra chút máu, không còn vẻ khôi ngô sáng sủa như mọi ngày nữa..)

Phụ thân và đại ca của Trương Chí Châu vây xem, hai người thấy nhị tử và tiểu đệ như thế, đều cực kỳ ấn ý nhìn trời nhìn đất, làm bộ không quen biết người này:))

Lâm Thượng Thư, cũng chính là nhạc phụ tương lai của Trương Chí Châu lại có biểu tình thật vi diệu:)))

Trương Chí châu quỳ rạp trên mặt đất, ngây ngốc chớp mắt, tựa hồ còn không hiểu vì sao vừa rồi mình còn đứng ở trên đài, mà hiện tại ngã nằm bẹp dưới đất thế này.

Thế nhưng động tác đầu tiên của hắn không phải bò dậy, mà là lén nhìn sang phía nhạc phụ đại nhân, chờ khi thấy rõ thần sắc của Thái Sơn, hắn mới kinh ngạc phát hiện hôm nay mình vô cùng mất mặt, nếu tương lai tiểu nương tử biết biểu hiện của hắn hôm nay, sau này ở trước mặt nương tử hắn còn biết thể hiện uy phong thế nào đây?

Cũng may hắn nhìn trầm ổn hiểu chuyện, thật ra da mặt là dày nhất, lập tức liền che mặt lại, trong lòng niệm "ta nhìn không thấy người, người nhìn không thấy ta", cứ như thế mà bịt tai trộm chuông lui ra.

Mấy vị đại nhân đều lớn tuổi, có một phần khoan dung đối với văn bối, một đám ho nhẹ hai tiếng, nói một câu "thiếu niên này rất có tinh thần" rồi cũng làm bộ như đã quên đi chuyện mất mặt vừa rồi của Trương Chí Châu.

Lúc sau tới những thiếu niên thị vệ khác, ở trong tay Diêm Mặc đều đỡ được không quá hai mươi hiệp.

Mọi người thăm nghĩ, có lẽ đúng thật là Diêm tướng quân đã mất kiên nhẫn. Nếu không, bọn họ còn tưởng rằng vị Tướng Quân này có thành kiến với nhị công tử Trương gia. Nhưng nghĩ lại thấy không quá khả năng, Thần võ Đại tướng quân đi so đo với tiểu bối, có thể có lợi ích gì đâu.

Còn vì sao nhị công tử Trương gia tiếp đất bằng mặt... có lẽ là vì vận khí của hắn không tốt a~~~

Trận này luận võ này kết thúc trong êm đẹp.

Một lần nữa đám văn võ bá quan công nhận thực lực của Đại tướng quân thật sự xứng với danh xưng, lại mở rộng tầm mắt, ai nấy đều vừa lòng.

Những thị vệ thiếu niên được giao thủ với Thần võ Đại Tướng quân cũng vô cùng thỏa mãn.

Chỉ Thanh Huy thì càng cao hứng, trong lòng sớm đã không còn lo lắng nữa, nàng hận không thể chạy lên đài nói cho Diêm Mặc biết trong lòng nàng vui sướng thế nào.

Có hai người không mấy vui chính là Hoàng đế, cùng với người đang trốn ở góc phòng, tìm cách nhanh chóng lấy lại mặt mũi của mình là nhị công tử Trương gia.

Hôm nay Hoàng đế miễn cho mọi người trong Hàm Chương diện làm công khóa, nên Chỉ Thanh Huy không tìm được cơ hội gặp Diêm Mặc, đành phải kiềm chế một ngày, đến giữa trưa hôm sau liền gấp không chờ nổi mà chạy tới võ trường.

Diêm Mặc không cần quay đầu lại, chỉ nghe mùi hương quen thuộc cũng biết là nàng đã tới.

Không có người ngoài ở đây như mọi khi, Chỉ Thanh Huy cũng không quan tâm mình là công chúa, chỉ thấy nàng nhấc theo làn váy chạy chậm từ ngoài cửa vào, một bộ dáng vui mừng nhảy nhót, không màng quy củ, làm một thiếu nữ vô ưu vô lo.

Diêm Mặc trong tay nắm chủy thủ, hần hôm nay hần phá lệ, không có chà lau mà là dùng nó khắc một khối gỗ.

Khối gỗ kia chỉ lớn bằng bàn tay, là gỗ tử đàn tốt nhất. Lúc này đã điêu khắc đại khái ra hình dáng ban đầu, là một khuôn mặt tuyệt sắc, có lúm đồng tiền hồn nhiên, mặc cung trang thiếu nữ.

Chỉ Thanh Huy còn cách hần mấy bước thì bắt đầu đi chậm lại, rón ra rón rén nhẹ bước tới gần, chuẩn bị dọa hần, nhưng khi tới phía sau hần lại tò mò rút cuộc hần đang làm cái gì, cứ như vậy đứng nghỉ hồi lâu, rồi thật cẩn thận nhón mũi chân nhìn thoáng qua, nhìn ra trong tay hần là cái pho tượng, pho tượng đó là mình.

Nàng lập tức quên mất ý định hù hần, vui sướng mà nhào lên hưng phấn nói: "Đây là ta sao?"

Diêm Mặc theo bản năng giang hai tay ra giữ lấy thân thể mềm mại của nàng.

Vì bất ngờ tiếp xúc với người khác nên toàn thân hần cứng đờ như một khối băng.

Chỉ Thanh Huy không cảm giác được không ổn, hồn nhiên dựa vào cánh tay hần, lật pho tượng nho nhỏ lên qua lộn lại nhìn, càng nhìn càng thích. Khi ngẩng đầu lên, từ khoe miệng đến đuôi mắt đều đọng đầy ý cười: "Đây là muốn tặng cho ta đúng không?"

Hiện tại đã bước qua tháng ba, đang là mùa xuân nên nàng mới thay quần áo mùa đông dày nặng bằng bộ y phục mùa xuân mỏng, cũng bởi vậy mà lộ ra một đoạn cổ trắng nõn tinh tế.

Trong mắt Diêm Mặc, xem ra cả người nàng phấn nộn mịn màng không tưởng, ngay cả một đoạn cổ bình thường trên người nàng, cũng mị lực tới nỗi khiến người không rời mắt được.

Nhưng trên mặt hần vẫn nhàn nhạt gât gât đầu.

Chỉ Thanh Huy ôm pho tượng vào trong ngực, cười tủm tỉm nói: "Một khi đã như vậy, ta không đòi công đạo thay biểu mội phu từ chàng nữa."

"Cái gì?" Diêm Mặc bắt đầu tự mình hoài nghi, có phải Noãn Noãn đang ở trong lòng nên đã làm nhiều loạn suy nghĩ của hần hay không, nếu không vì sao hần lại nghe không hiểu lời này?

Chỉ Thanh Huy nói: "Chính là người mà hôm qua bị chàng đánh rớt lời đài đó."

Diêm Mặc dùng một chút.

Chỉ Thanh Huy thấy hần nhớ tới, lại nói: "Nhiều thị vệ như vậy, sao lại cố tình không khéo, chàng đánh hần đập mặt xuống đất!"

Diêm Mặc nghe nàng nhắc tới thiếu niên kia, trông mắt đen kịt hiện lên một tia u ám.

Chỉ Thanh Huy không phát giác, tiếp tục nói: "Chàng không biết đâu, hần và biểu mội đã đính thân, sau này sẽ là biểu mội phu của mội."

Lời này vốn nên dừng ở đây, nhưng nàng lại mả xui quẻ khiến mà bỏ thêm một câu: "Cũng là biểu mội phu của chàng."

Nói xong, nàng lập tức cảm thấy ngượng ngùng, môi mím lại, hơi cúi đầu, lại nhin không được mà liếc nhanh hần một cái, hai má nhàn nhạt ửng đỏ, đáng vẻ càng thêm lộng lẫy hơn mọi khi.

Diêm Mặc nhìn nàng, sớm đã thất thần, trong mắt hiện ra ánh sáng kỳ dị, rất nhanh đã bị hần che giấu đi.

Hai người cũng chưa nói chuyện, Chỉ Thanh Huy chịu không nổi bầu không khí ái mội như vậy, dậm chân một cái, hồn dỗi nói: "Hần bị chàng làm bị thương ở cổ tay, mội không được đòi công đạo cho mội phu sao!"

Diêm Mặc phục hồi tinh thần lại, trên mặt vẫn là biểu cảm nhàn nhạt: "Trượt tay, lần sau sẽ không như thế nữa."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hứa hẹn

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Diêm Mặc nói trượt tay, Chỉ Thanh Huy liền tin, bởi vì trong lòng nàng, tiên sinh là một nhân vật anh dũng vô song, sao có thể làm khó dễ người khác,

sao có thể nói dối?

Lúc ấy mọi người tại võ đài cũng đều cho là như vậy. Chỉ có nhị công tử Trương gia vẫn còn nghi hoặc trong lòng. Hắn nghĩ rằng bản thân tốt xấu gì cũng không đến mức không thể ổn định thân mình, để đến mức đập mặt xuống đất như vậy.

Hắn cảm thấy bên trong chương phong đưa hắn xuống đài lúc đó ẩn chứa một cỗ khí lực, khiến hắn không thể điều chỉnh thân mình ở không trung, không còn cách nào khác phải rơi xuống ở tư thế đó.

Hắn nghĩ rằng nếu nói phán đoán của mình cho phụ thân, ông sẽ tìm người phân tích giúp hắn, kết quả Trương tướng quân vừa thấy khuôn mặt của hắn là trợn trắng mắt, không muốn nhìn lần hai.

Trương Chí Châu buồn bực không thôi, mặt lão cha mọc đầy râu quai nón, lại còn chê hắn xấu, chắc chắn là vì ghen ghét nung thương hắn cùng chiều hắn đây mà. (*)

(*) Truyện này gọi cha - nung mà không gọi phụ thân - mẫu thân, nên mọi người không cần thắc mắc cách xưng hô.:)

Nghĩ đến điều này, hắn cũng không đi tìm đại ca, do gương mặt của đại ca hắn chính là phiên bản trẻ tuổi của lão cha, chắc chắn là cũng ghen tị với nhan sắc của hắn thôi.

Trương gia bọn họ, chỉ có hắn với nung là tuần nam mỹ nữ, còn lại hai người kia chỉ được gọi là kiên nghị chính trực.

Không thể thương lượng cùng ai, Trương Chí Châu chỉ có thể âm thầm hành động, lén lút quan sát Diêm Mặc.

Nhưng điều làm hắn ngoài ý muốn chính là, Diêm Mặc khi thấy thị vệ bọn họ chưa bao giờ liếc mắt đến, nhưng lúc gặp lại hắn sau hôm luận võ lại gật đầu với hắn.

Trương Chí Châu thụ sủng nhược kinh, lập tức thấy mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, với bản lĩnh của Diêm tướng quân, sao có thể có tình nhắm vào hắn? Quả nhiên là hắn nghĩ nhiều rồi.

Hắn cũng không ngờ, trong mắt Diêm Mặc hắn đã được gắn cho cái mác biểu muội phụ, cùng với nhạc phụ nhạc mẫu, cậu lớn cậu nhỏ gì thì cũng quy về là nhà mẹ đẻ của phu nhân tương lai, đương nhiên là khác so với người ngoài.

Tháng ba sắp qua, xuân ý nồng nàn.

Sứ giả được Hoàng đế cử đi Thượng Thanh Tông vẫn chưa trở lại, trước đó Diêm Mặc đã nhận được hồi âm của sư môn.

Trên thư nói, biết đại sư huynh muốn thành thân, sư phụ chỉ nói "trẻ nhỏ dễ dạy", sau đó gọi người chuẩn bị sinh lễ. Một đám các sư huynh sư đệ tranh nhau xin tham gia đưa sinh lễ vào kinh, đến nỗi đánh tới mức bể đầu. Vì tất cả mọi người đều tò mò, nữ tử nào dám gả.... Không đúng, phải nói là được Đại sư huynh coi trọng!

Mãi cho đến khi phong thư đã gửi xong, bọn họ vẫn chưa quyết định được ai sẽ là người đến kinh thành xem náo nhiệt.

Diêm Mặc xem thư xong, chuyển hướng đến giá treo vũ khí, suy nghĩ xem cái nào dùng tương đối thuận tay, hay vẫn là trực tiếp dùng tay thì hơn?..v

Loại chuyện đánh sư đệ quen tay như ăn cơm đi ngủ này, đã ba bốn năm nay hắn không làm, hi vọng tay nghề không hao hụt.

Nói đến tay nghề, bản lĩnh điêu khắc của hắn càng ngày càng cao. Hồi trước vốn là hắn cũng khắc một ít đồ vật, để luyện tập sử dụng mười ngón tay càng thêm linh hoạt, sử dụng khí lực chủ thụ càng thêm chắc chắn.

Kết thúc buổi luận võ ngày đó, đến ban đêm, sau khi tắm xong, hắn ngồi bên bàn chà lau chủ thụ như thường lệ, trong đầu lại hiện ra bộ dáng Bánh bao nhỏ tươi cười nhìn hắn, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, trong tay đã cầm một khối gỗ.

Chỉ Thanh Huy đối với vật được điêu khắc bằng gỗ kia thì yêu thích không buông tay, thế là về sau Diêm Mặc khắc lên tảng đá, ngọc, gần đây hắn lại định lấy một khối vàng tơi khắc.

Hoàng đế còn chưa công bố, nhưng trải qua hôm ấy mọi người đều biết đây chỉ là chuyện sớm muộn, gần đây Hoàng hậu cũng có hành động, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị, Công Bộ được Hoàng đế truyền ý chỉ, gấp rút xây dựng phủ Công Chúa.

Đương sự là Chỉ Thanh Huy lại không có vẻ gì là gấp gáp, mỗi ngày vẫn đi Tê Phượng cung thảnh thơi an nhàn như cũ, đến Hàm Chương điện đưa điểm tâm, chỉ khác biệt là mỗi buổi sáng bỏ ra một canh giờ để đi theo cô cô giáo vụ (*) học tập, dù sao thì thời gian dư dả, hoàng hậu cũng không định vội vã ép buộc nàng.

(*) Vị cô cô này dạy lễ nghĩa, phép tắc sau khi lấy chồng.

Trong cung nơi nơi đều là dáng vẻ của ngày xuân, Hàm Chương điện cũng nhiều thêm màu xanh của hoa lá.

Chữ Thanh Huy ngồi cạnh bàn đá, nhìn chăm chăm cô đại dưới khe, vô tình quay đầu lại thấy mấy tiểu đầu đình bên trong, một nhóc béo lùn chắc nịch, đứng thẳng không xong nên ngã dập mông một cái, phúi phúi tay chân béo ngấn, gương mặt tròn trịa đỏ bừng, dáng vẻ không đứng lên được, lúng túng hết sức đáng yêu, nàng nhận ra đó là nhi tử của Mẫn vương thúc, tiểu đường đệ của nàng, không nhịn được cười ra tiếng.

Tiếng cười khanh khách trong không gian an tĩnh, phá lệ thanh thúy.

Nhóm tiểu đầu đình nhìn nhìn nàng, lại cẩn thận nhìn sang Võ sư phó, cũng muốn cười nhưng lại sợ uy nghiêm của người, thật vất vả nhìn xuống, trong lòng không khỏi bội phục sự can đảm của công chúa.

Diêm Mặc tiến lên hai bước, xách nhóc mập mạp kia lên, lạnh nhạt quay đầu lại liếc Chữ Thanh Huy một cái.

Chữ Thanh Huy lập tức rút bả vai, có cảm giác như bị cô cô giáo vụ trách phạt.

Nàng không dám nhìn qua, sợ rằng còn nhìn thêm nữa thì nàng sẽ cười một tràng, đành tiếp tục nhìn cô đại ven đường. Trong lòng lại suy nghĩ, trước giờ không phát giác, hiện giờ xem ra quả nhiên tiên sinh có uy thế của sư phó, nếu sau khi thành thân, nàng chọc tiên sinh không cao hứng, hẳn muốn đánh vào tay nàng thì phải làm sao bây giờ?

Sau đó lại nghĩ, nếu hẳn dám đánh nàng thì nàng sẽ không để ý đến hẳn, hừ.

Diêm Mặc chỉ đạo học sinh xong, phát tay cho bọn họ nghỉ ngơi, rồi đi tới bên này, thấy Chữ Thanh Huy ỉu xiu dựa vào bàn đá, bước chân dừng một chút, trong lòng hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Là thân thể không thoải mái?

Hay là vừa rồi không để ý tới tiếng cười của nàng nên tức giận?

Hắn không phải cố tình không để ý tới nàng, chỉ là mới nhìn thoáng qua nàng đã quay đầu, không cho hắn cơ hội mà.

Nhưng nói gì thì nói, nếu Bánh bao nhỏ tức giận thì nhất định là hắn sai.

Hắn ngồi xuống chỗ đối diện Chữ Thanh Huy, nhìn búi tóc đen trước mặt, chậm rãi đưa bàn tay ra vuốt một chút.

Chữ Thanh Huy đang suy nghĩ, sau này có khi nào tiên sinh sẽ đánh nàng hay không, khi quay đầu lại nhìn hắn, gương mặt phồng lên, miệng nhỏ vênh cao.

Việc này càng thêm chứng thực suy đoán của Diêm Mặc, hắn không nói chuyện, chỉ lấy ra từ trong ngực một món đồ chơi nhỏ đưa tới.

Chữ Thanh Huy nghi hoặc nhận lấy, nhìn một chút, thì ra là một pho tượng khắc hình dáng nàng, nhưng so ra thì nhỏ hơn mấy cái trước nhiều, chỉ bằng hai đầu ngón tay gập lại, chất liệu bạch ngọc, góc cạnh đường cong được mài bóng loáng, càng lộ vẻ mượt mà đáng yêu.

Nàng từ nhỏ đến lớn, vật tốt gặp qua đều đếm không xuể, nhưng chỉ cần Diêm Mặc đưa, dù là một khối gỗ cũng có thể khiến nàng vui vẻ ra mặt.

Nàng sờ sờ pho tượng bạch ngọc trong tay, mới rồi còn chu khéo miệng mà lúc này đã tươi cười, nhưng nhớ tới sau này có thể bị đánh vào tay, lại bắt đầu suy nghĩ, vội lên giọng với hắn: "Nếu sau này chàng dám đánh ta, sẽ không dễ dàng như bây giờ đâu."

Diêm Mặc không khỏi trầm mặc, trong lòng nghĩ lại, Bánh bao nhỏ sợ hắn như vậy là vì cho rằng hắn sẽ đánh nàng?

Chữ Thanh Huy thấy hắn không nói lời nào, càng thêm nóng nảy: "Chàng chàng chàng..... Chàng không thể đánh ta!"

"Không đánh." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy an tâm, tròn mắt xoay chuyển, lại nói: "Cũng không thể thao thao bất tuyệt giáo huấn ta."

Diêm Mặc gật đầu: "Được."

"Cái kia..... Kể cả khi ta chọc cho chàng không vui thì chàng cũng không được tỏ thái độ với ta?" Chữ Thanh Huy thử thăm dò.

"Sẽ không."

Hắn nói hay như vậy, ngược lại khiến cho Chữ Thanh Huy chần chờ. Kể cả mẫu hậu hòa ái nhất, nếu nàng phạm sai lầm cũng sẽ bị bà khiển trách nhỏ nhỏ.

"Chàng sẽ không gạt ta đúng không? Nói rồi nha, lời chàng nói ta đều cho là thật, nếu sau này chàng đổi ý, ta cũng không chấp nhận đâu!"

Diêm Mặc không nói gì, chỉ nhìn nàng, sau một hồi mới đưa tay ra sờ gương mặt phấn nộn của nàng: "Đều nghe theo nàng."

Chương 29: Hẹn hò

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Tới hươu mộc, Chử Thanh Huy biết Thái tử muốn xuất cung thì chạy tới chỗ Hoàng hậu quấy rầy đòi hỏi nửa ngày, cuối cùng cũng khiến Hoàng hậu cho phép nàng được ra ngoài.

Lần trước xuất cung với Thái tử là vì muốn đi ra ngoài mở mang tầm mắt một chút, còn lần này đích đến của nàng hết sức rõ ràng, chính là phủ của Thần Võ Đại tướng quân.

Thái tử nhìn một thân nam trang và gương mặt trần đầy mong đợi của muội muội, cảm giác có hơi chút khó chịu, hẳn cảm thấy vị trí của mình trong lòng Noãn Noãn bị uy hiếp không nhẹ. Nếu người được Noãn Noãn coi trọng là Trương Chí Châu hay Vương Húc Đông, thì Thái tử nhất định cũng phải học theo Hoàng đế, cho người ta rèn luyện mới tốt. Nhưng người kia là Thần Võ Đại tướng quân, lấy thủ đoạn bấy giờ của Thái tử thì ngay cả võ giảo của sư phó cũng không thể động vào, chỉ đành nép sang một bên nhìn phụ hoàng của hắn tới luyện người ta.

Mất thấy phủ Tướng quân ở ngay trước mặt, Chử Thanh Huy liền bỏ tay đang khoát tay với Thái tử ra: "Ca ca đi làm việc của mình đi, muội gọi Tô Tô đi gõ cửa là được rồi."

Phủ đệ của Thần Võ Đại tướng quân có màu tro giản dị mộc mạc, nằm bên cạnh những tòa nhà tráng lệ tinh xảo vốn là bảo vật của các vị đại nhân, lại giống như một con gà rừng ở nơi núi hoang lạc vào trong đám không tước, chỉ có một chút sáng chói lóng lánh của băng hiệu được Thái Tổ ngự bút là được người người xem trọng.

Lần đầu tiên Thái tử nhìn qua thì cảm thấy quá keo kiệt, chờ thấy rõ dòng chữ trên băng hiệu thì lại cảm thấy, trạch viện dù keo kiệt vẫn có chút xa hoa, còn lại đều là râu ria thôi.

Vốn dĩ hắn cũng không có ý định đi vào, dù sao Thái tử vi hành đến phủ đệ của triều thần, nếu như để cho người ta biết thì khó tránh khỏi nói ra nói vào. Lúc này thấy Chử Thanh Huy bảo hắn rời đi, rồi dẫn dò vài câu sau đó quay người đi vào một hẻm nhỏ ở bên cạnh. Âm thầm nhìn Tia Tô tiến lên gõ cửa, đợi hạ nhân trong phủ tướng quân ra đón Chử Thanh Huy đi vào, rồi mới rời đi.

Bên cạnh bọn họ đều có người do Hoàng đế âm thầm phái tới bảo vệ, ngược lại Thái tử lại không lo về an nguy của muội muội.

Lý thị vệ là người canh giữ phủ tướng quân, lúc lão nhân gia mở cửa lớn thấy bên ngoài là một thiếu niên tuấn tú, còn chưa đặt câu hỏi, đã nghe thấy tiểu thiếu niên khách khí nói: "Chào lão nhân gia, xin hỏi Diêm tướng quân có ở phủ hay không? Công tử nhà ta chính là môn sinh của tướng quân, đặc biệt đến đây bái phỏng."

Lý thị vệ hít hờ đôi mắt già nua nhìn thiếu niên trước mặt một chút, thầm nghĩ trong lòng một tiếng tuấn[1]. Nghe thấy hắn nói, lại nhìn sau lưng thiếu niên kia thì lập tức ngây người tại chỗ, vốn dĩ tưởng rằng thiếu niên trước mặt là người phong lưu tuấn tú, không nghĩ tới tiểu công tử sau lưng lại có tướng mạo càng thêm xuất chúng, thanh tú động lòng người đứng ở đó, bộ dáng phần điều ngọc trác[2], giống như vị kim đồng nhỏ ở trong tranh tét xuất thế vậy.

[1]: 俊- tuấn: mang nhiều nghĩa nhưng trong trường hợp này là nói về "diện mạo xinh đẹp"

[2]: Phần điều ngọc trác: chỉ đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn. Ở đây ý lão là nói tướng mạo của CTH nhìn khá non nớt.

Chử Thanh Huy nhìn về phía lão nhân gia cười cười.

Lập tức Lý thị vệ cảm thấy mắt cũng muốn hồng luôn rồi, trong lòng niệm a di đà phật, không biết là tiểu công tử nhà ai, trưởng thành có diện mạo tốt như vậy, các cô nương trong kinh thành chỉ sợ là muốn tranh nhau đến bề đầu rồi.

Lão vội vàng mở rộng cửa phủ rồi mời hai vị thiếu niên tiến vào, vội vàng chạy ở phía trước dẫn đường.

Chử Thanh Huy chờ ở trong sảnh chính, tò mò giương mắt nhìn bốn phía. Bài trí bên trong phủ tướng quân giống như bề ngoài vậy, vô cùng mộc mạc. Khác xa với chính đường của nhà người ta, nào là Đa Bảo các[3], nào là bình phong gỗ điêu khắc[4], khiến người khác nhìn cũng hoa cả mắt. Nơi này trừ những thứ bàn ghế uống trà bình thường ra thì không còn gì khác.

[3] &[4]: Chú thích hình ảnh ở dưới

Từ Tô cũng thở dài: "Công chúa, thật không ngờ Diêm tướng quân thanh liêm mộc mạc như vậy."

Chữ Thanh Huy gật đầu, trong lòng suy nghĩ "Có phải phủ tướng quân có phải rất nghèo hay không?". Nhưng nghĩ lại khỏi cần phải nói, cứ nhìn Diêm Mặc dùng đủ loại chất liệu để khắc pho tượng cho nàng thì toàn là loại gỗ tốt cùng với chất ngọc khó tìm, nhìn chàng vung tay xa hoa như vậy nhưng cũng không giống như chạt vật vì bộ dạng không có tiền.

Đang lúc nàng suy nghĩ lung tung, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, ngay sau đó một thân ảnh cao to xuất hiện ở chỗ cửa đi vào.

Diêm Mặc đang loay hoay ở hậu viện luyện đao pháp mới, nghe nói có thiếu niên xưng là đệ tử của hắn tới bái phỏng, còn tưởng rằng là ngự tiền thị vệ trong cung. Từ sau lần luận bàn ở trên lối đài đó, thì lúc hắn ở trong cung ngẫu nhiên cũng có một hai thiếu niên to gan tới thỉnh giáo, mặc dù hắn ít nói nhưng cũng không keo kiệt chỉ dạy hai câu.

Còn chưa kịp chờ hắn thấy rõ được người bên trong chính đường là ai, đã nghe được một tiếng gọi "tiên sinh" đầy vẻ mừng rỡ, rồi người kia đã vội chạy tới bên cạnh hắn.

Diêm Mặc cũng không quen với việc có người lạ tới gần, thấy có người chạy về phía hắn, phản ứng đầu tiên là đưa tay đẩy ra, cho đến khi nghe được âm thanh kia thì lại lập tức chuyển từ đẩy thành ôm.

Hắn nhìn Bánh bao nhỏ trắng trẻo ở trong vòng tay của mình, tỉnh táo như hắn mà cũng có chút bất ngờ.

Chỉ có Lý lão nhân gia mặt mờ như vậy, mới có thể cho rằng một dung nhan xinh đẹp trắng nõn như hoa xuân là một thiếu niên chân chính thôi.

Chữ Thanh Huy dựa vào cánh tay của Diêm Mặc, cười tủm tỉm nói: "Ta đến tìm chàng, không biết chàng có hoan nghênh hay không?"

"Hoan nghênh." Diêm Mặc thẳng thắn.

Chữ Thanh Huy hài lòng: "Vừa rồi chàng đang làm gì vậy?"

"Ở hậu viện luyện tập võ công."

"Dẫn ta đi xem một chút đi?" Chữ Thanh Huy mong đợi nhìn hắn.

Diêm Mặc nhẹ gật đầu, dẫn theo nàng rời đi.

Chữ Thanh Huy không có buông tay, vẫn ôm cánh tay của hắn như cũ, quay đầu nói với Tía Tô: "Tô Tô, người ở chỗ này chờ ta một chút."

Vừa lúc Lý thị vệ bưng trà nước đi lên, thấy hai người kia đi về phía hậu viện thì không khỏi neho đôi mắt già nua lại nhìn, nói lầm bầm: "Khó có người có thể thân cận với tướng quân như thế, nhìn cứ như hai cha con vậy."

Tía Tô nghe thấy lời này, trong lòng cảm thấy phức tạp vô cùng, muốn phản bác nhưng trong tất cả lời nói đều sẽ có sơ hở, cũng không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào, khéo miệng đành giật giật cười cười xấu hổ.

Không nói được gì, lại không nhịn được mà thầm nghĩ, nếu để cho Diêm tướng quân và Công chúa nghe thấy thì không biết sẽ cảm thấy như nào nhỉ?

Sân tập võ ở phía sau nhìn thì có lớn hơn chút so với viện trước, chỉ ít đã chiếm hơn nửa chỗ của toàn bộ phủ tướng quân rồi. Chữ Thanh Huy vừa đi vừa nhìn, may là đã nhìn thấy bản vẽ của mấy chỗ này trong phủ Công chúa, cũng được người vẽ gọi là sân tập võ.

Bên cạnh sân tập võ ngoại trừ có một phòng vũ khí, một chum lớn đựng nước thì còn lại đều trống không, cái gì cũng không có.

Nhìn thấy chum nước kia, Chữ Thanh Huy liền nhớ tới lúc ở lương đình trong Lâm Phủ trước đó, xa xa nhìn thấy cảnh tượng. Những hình ảnh kia, gần đây nàng đã quên được chút ít, giờ đây trước mắt đã nhớ lại toàn bộ, ngay lập tức trên mặt lại đỏ lên, vội vàng buông cánh tay Diêm Mặc ra, lùi lại một bước.

Diêm Mặc đưa mắt nhìn về cánh tay trống không của mình, hỏi: "Sao vậy?"

Chữ Thanh Huy lại nhìn cái chum kia một chút, tâm tình hoảng hốt dời mắt đi chỗ khác: "Không, không có gì."

Không đợi Diêm Mặc nói chuyện, nàng lại ho khan một cái, cứng nhắc nói sang chuyện khác: "Những vũ khí này chàng đều sẽ dùng sao? Thật lợi hại nha."

Diêm Mặc nhìn chằm chằm mặt của nàng, một lúc sau mới nói: "Chỉ biết một chút thôi."

Chữ Thanh Huy tránh ánh mắt của hắn, chạy đến trước giá đỡ treo vũ khí, ngửa đầu nhìn một hồi, chỉ vào cây đinh ba[5] nói: "Chàng có thể chỉ phương pháp dùng cho ta xem qua một chút hay không?"

[5]: Đinh ba

"Đây là kích." [6] Diêm Mặc gỡ cây đinh ba xuống, ước lượng trong tay, nói: "Lui xa một chút."

[6]: 戟- Kích: Cái kích (vũ khí). ◇Sử Kí 史記: Tôn Tử phân vi nhị đội, dĩ vương chi sủng cơ nhị nhân các vi đội trưởng, giai lệnh tri kích 孫子分為二隊, 以王之寵姬二人各為隊長, 皆令持戟 (Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện 孫子吳起列傳) Tôn Tử phân làm hai đội, cử hai người sủng cơ của vua (cung nữ được vua yêu) làm đội trưởng, đều cho cầm kích.

Chữ Thanh Huy liền chạy đến bên cạnh giá vũ khí.

Diêm Mặc ở trong sân thi triển một bộ công pháp, thân hình biến ảo khó lường, xuất thủ gọn gàng mà linh hoạt.

Đội hấn thu thế lại, Chữ Thanh Huy nhin không được mà tán thưởng: "Còn có cái gì mà chàng sẽ không biết nhỉ?"

Hơi thở của Diêm Mặc vẫn ổn định như bình thường, thu cây đinh ba lại rồi bỏ lên giá vũ khí, nói: "Thiên hạ rộng lớn, khả năng của ta chỉ bằng một góc núi băng nhỏ mà thôi."

Chữ Thanh Huy nhớ tới một loại thuyết pháp, tuy có chút chần chờ, nhưng dựa theo mối quan hệ hiện tại của nàng và Diêm Mặc vẫn là nói thẳng: "Ta nghe người ta nói, vô công trong thiên hạ là ở chỗ tinh tế chứ không phải là cứ nhiều chiêu thức. Chàng học được nhiều như vậy, sẽ không phản tác dụng không tốt đó chứ?"

Diêm Mặc cũng không cảm thấy khó nghe, sờ sờ gương mặt của nàng, nói: "Ta học những thứ này, chẳng qua là biết người biết ta, chỉ là hơi đọc lướt qua thôi cũng không có hao tổn tinh lực mà theo tới cùng."

Hắn gặp phải đối thủ đầu chỉ trên một trăm, mỗi vũ khí công pháp của mỗi người không hề giống nhau, muốn chiến thắng kẻ địch, điều đầu tiên phải làm là hiểu rõ, biết được sở trường cũng như điểm yếu của đối phương, mới có thể tận dụng khả năng chiến thắng được.

Nhưng cũng không phải ngay từ đầu là hắn hiểu được đạo lý này, lúc hắn còn là thiếu niên, cũng sẽ có người khác ở độ tuổi như hắn bây giờ có nhược điểm, tự tin, khinh địch, và sợ sẩy. Chỉ có khi bị người khác giáo huấn, mới có thể hiểu rõ, bất kỳ điều gì của đối thủ cũng không được khinh thường, cho dù nhìn qua hắn có vẻ yếu đuối như sâu như kiến mà thôi.

Chữ Thanh Huy ôm lấy mặt, cái hiểu cái không gật gật đầu, mới vừa rồi chỗ bị Diêm Mặc chạm qua có chút cảm giác ma sát thật nóng. Nàng phát hiện thêm một thói quen thường có của chàng đó là trong lúc hai người nói chuyện, thì tinh thoảng sẽ muốn duỗi đầu ngón tay ra lướt qua mặt nàng một chút, hoặc là xoa xoa đỉnh đầu của nàng. Sờ sờ còn tốt, lúc vuốt ve mặt, đầu ngón tay thô ráp đụng lên gương mặt của mình, cũng không hề đau nhức, chỉ là khiến cho người ta cảm giác được chút tê tê dại dại không hề biết vì sao.

Diêm Mặc không có chút nào cảm thấy là mình không nên làm như vậy, lại hỏi nàng: "Còn muốn xem cái gì nào?"

Chữ Thanh Huy ngửa đầu nhìn giá vũ khí một chút, chợt nhớ tới một chuyện, hai mắt tỏa sáng, vội hỏi: "Trước đó chàng đã đồng ý muốn giúp ta bay, có còn tính hay không?"

"Tất nhiên là tính rồi." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy vui sướng hài lòng nói: "Vậy bây giờ liền mang ta bay đi!"

Diêm Mặc đánh giá trang phục của nàng. Hôm nay Chữ Thanh Huy mặc một thân nam trang, xiêm áo trên người tuy vẫn phức tạp nhưng so với cung trang thì ngắn gọn hơn rất nhiều, bớt chút vướng víu, dễ dàng cho hành động.

Hắn gật đầu, tiến lên một bước, ngay trước khi Chữ Thanh Huy phản ứng được, thì bàn tay đã đặt lên trên eo thon của nàng nói một tiếng cẩn thận, rồi thân hình nhảy lên một phát.

Chữ Thanh Huy thấy hoa mắt, mới phát giác được thân thể đang trên không, bên tai lướt qua từng trận gió mát, còn chưa kịp cảm thụ hết thì thân hình lại lung lay một chút, rồi rơi xuống phía dưới, đến lúc định thần lại thì nàng đã bị Diêm Mặc mang theo, bay vòng qua sân võ tập kia một lượt.

Nàng ngơ ngác mở mắt đứng thẳng.

Diêm Mặc trầm nghĩ chẳng lẽ đã dọa nàng rồi, chỉ thấy cả người nàng nhảy dựng lên, lại rất hưng phấn, rồi lại nhảy căng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Thật sự bay, ta vừa mới bay! Thế nhưng vẫn chưa nhìn thấy rõ, chàng lại mang ta bay thêm một lần nữa đi, lần này bay chậm một chút có được hay không?"

Bàn tay của Diêm Mặc còn giữ ở thắt lưng của nàng, chỉ cảm thấy eo nhỏ dưới lòng bàn tay rất nhỏ nhắn còn không đủ một nắm, giống như dùng một chút lực mạnh thôi cũng đủ chặt đứt ra vậy, việc tưởng tượng này khiến cho hắn không tự giác mà buông lỏng tay ra.

Chữ Thanh Huy cho là hắn không đồng ý, liền nhanh chóng đem bàn tay giữ chặt lại trên eo không cho rời, sốt ruột nói: "Vừa rồi thật sự quá nhanh, chàng mang ta đi thêm một lần nữa nha, van cầu chàng đấy."

Nàng ngửa đầu nhìn nhìn Diêm Mặc, cái cổ thon dài trắng mịn, hai gò má ửng hồng, đôi môi đầy đặn như nước, đôi mắt hạnh hơi lấp lánh ánh nước, giống như mặt trăng lặn ẩn ở trên mặt hồ vào xuân vậy, bên trong đều là sự thỉnh cầu cùng sự chờ mong.

Diêm Mặc cúi đầu nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên vươn tay.

Chữ Thanh Huy cho là hấn muốn véo vào mặt mình, liền đem gò má hướng lên phía trước.

Nhưng ngay lúc này đây, đầu ngón tay kia lại rơi ở trên đôi môi mềm của nàng.

Chữ Thanh Huy nghi hoặc mà nhìn nhìn hấn, không phòng bị liền rơi vào trong đôi mắt đen kịt, sâu thẳm không thấy đáy.

Trong lòng nàng mãnh liệt nhảy dựng lên, một tiếng tiếp theo chính là một tiếng bịch bịch, quả thật muốn nói cho nàng biết, có phải trái tim của mình đã nhảy nhanh tới ra tới ngực rồi hay không.

Chàng chăm chú nhìn khiến cho nàng hoảng hốt cho rằng mình như biến thành một con thỏ nhỏ, bị một con mãnh thú để mắt tới con thỏ này, vì nguy hiểm không biết là do hoảng hốt sợ hãi mà chân đã sớm mềm nhũn, trốn tránh không được, giống như là món ăn trên mâm của mãnh thú, mới là đường ra duy nhất.

Nàng có chút đứng không vững, không tự giác nắm chặt cánh tay Diêm Mặc: "Chàng~..."

Lời vừa ra khỏi miệng đã khiến cho bản thân giật nảy mình, nàng chưa từng biết rằng âm thanh của mình sẽ như vậy, thế mà....cái cảm giác dường như không có ngôn ngữ nào diễn tả, lại gọi ra khiến cho người nghe được muốn đỏ mặt.

Hai mắt Diêm Mặc càng trở nên âm trầm hơn, ngón tay dời khỏi môi nàng, rồi bỏ sau lưng nắm thành nắm đấm thật chặt.

Không đợi Chữ Thanh Huy cảm thấy lạc lõng, hấn lại nắm chặt eo nàng lần nữa, khí tức nhấc lên, hai chân của hai người đã cách mặt đất, lần này bay có chậm hơn so với lúc trước.

Chữ Thanh Huy ngay lập tức áp chế sự luống cuống hoảng hốt không hề để tâm xuống, toàn tâm cảm nhận được toàn bộ sự trải nghiệm này.

Nàng tựa vào ngực của Diêm Mặc, hai tay thả lỏng đưa một hồi rồi tựa như con chim nhỏ giang cánh, một hồi lại mở hai chân ra, một trước một sau giao nhau, tưởng tượng mình đang dạo bước trên không.

Diêm Mặc không hề ghét phiền phức này, mỗi một lần thi triển khinh công, mang nàng từ phía bên này của sân tập sang phía bên kia, chờ đến khi nhìn thấy trên trán của Chữ Thanh huy đã rịn mồ hôi xuống, hấn mới lại nhin một hơi lấy đà đem người mang lên nóc nhà, rồi người xuống.

Trên mặt Chữ Thanh huy đỏ bừng mang theo hứng phấn, ngồi ở trên mằng ngói cứ nhìn quanh trái phía, rồi trong mắt nhìn về phía Diêm Mặc, tất cả đều là sự khâm phục ngưỡng mộ, nhẹ nhàng nói: "Chàng thật là lợi hại nha."

Diêm Mặc cúi đầu nhìn nàng: "Có mệt hay không?"

Chữ Thanh Huy lắc đầu liên tục: "Không có mệt chút nào, chàng mới mệt mới đấy, là do ta ham vui, không nên để cho chàng bay lâu như vậy."

Giọng nói của nàng hồi hận, còn có chút đau lòng, cảm giác này khiến cho Diêm Mặc thấy mới lạ.

Hấn nói: "Ta cũng không phiền hà gì."

Chữ Thanh Huy nhìn kỹ hấn, xác định hấn không có nói sai, trong mắt khâm phục càng trở nên rõ ràng. Hình tượng Diêm Mặc ở trong lòng nàng đã vô cùng to lớn nay lại càng trở nên to lớn hơn.

Gió nhẹ thổi tới, xen lẫn hương hoa được mang theo từ phía trạch viện sát bên.

Chữ Thanh Huy quay đầu nhìn quanh một chút, ngạc nhiên lay lay tay Diêm Mặc: "Chàng mau nhìn, nhìn cái đình kia kìa, là đình của nhà biểu muội đấy."

Diêm Mặc nhìn thoáng qua, gật gật đầu.

Chữ Thanh Huy nói: "Lần trước ta xuất cung đến nhà của biểu muội, liền leo lên toà đình kia, vừa vận công thấy chàng ở——"

Nàng bỗng nhiên che miệng, đem lời nói còn lại nuốt vào trong bụng, con mắt tròn trịa xoay tít.

Diêm Mặc nói: "Trông thấy cái gì?"

"A? Không, không có gì nha, tiền sinh nghe lầm, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì."

Xém nữa là lay ông tôi ở bụi này rồi, Diêm Mặc liếc nhìn nàng một cái, cũng không có hỏi tiếp

Chữ Thanh Huy may mắn vỗ ngực một cái, biết chuyện mờ ám nguy hiểm thật...nguy hiểm thật.

Nơi đây tầm mắt được mở rộng, gió nhẹ phơ phất, Chữ Thanh Huy vừa mới kích động, tiêu hao không ít thể lực, mắt thấy lại trầm tĩnh, bị gió thổi qua cho nên có chút buồn ngủ

Diêm Mặc chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, bên trên đã có thêm một cái đầu nhỏ.

Hắn vươn tay, động tác tự nhiên đem người ôm vào trong ngực của mình, cúi đầu nhìn đáng vẻ buồn ngủ của Bánh bao trắng nộn, đột nhiên hỏi: "Lần trước ở trong đình của biểu muội đã nhìn thấy cái gì?"

"... Hả?" Chữ Thanh Huy mềm mềm lên tiếng, nhắm mắt lại, lại một lát sau mới chu mỏ một cái, mơ mơ màng màng nói: "Thấy, trông thấy chàng.. Không mặc quần áo, mắc cổ chết người ta rồi.."

-----

[3]: Đa các bảo

[4]: Bình phong gỗ

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hôn

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Lúc Chữ Thanh Huy tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người lười biếng. Nàng nhắm mắt lại, duỗi thẳng tay chân rồi ưỡn eo lười ra, từ trong xoang mũi phát ra tiếng hừ nhẹ thoải mái.

"Tỉnh rồi?"

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp, mà giọng nói này quá gần, lại quá quen thuộc, đáng lẽ ra nó không nên xuất hiện ở chỗ này. Chữ Thanh Huy kinh ngạc lập tức mở to hai mắt.

Thấy là gương mặt của Diêm Mặc, nàng ngơ ngác hỏi: "Sao chàng lại ở chỗ này?" Khi nói xong, nàng mới nhớ lại chuyện lúc chiều, mình đang ở trong phủ của Diêm Mặc. Trước đó tiên sinh ôm theo nàng bay thật lâu, sau đó hai người ngồi trên nóc nhà ngắm phong cảnh, nàng bất tri bất giác lại ngủ quên mất.

Nghĩ đến đây, Chữ Thanh Huy quay đầu lại nhìn. Hiện tại hai người đã xuống đất, tiên sinh ôm nàng ngồi ở bên cạnh giá đỡ vũ khí, nàng nằm trên đùi tiên sinh, trên người đắp một cái áo khoác màu đen, không cần nói cũng biết là áo của chàng.

Nàng quay đầu nhìn Diêm Mặc, thấy đôi phương ăn mặc cũng đủ ấm, vậy không biết áo khoác đắp trên người nàng là lấy ở đâu ra.

Mặt trời dần buông khuất sau những rặng mây, gió nhẹ thổi tới mang theo chút lạnh lẽo.

"Có lạnh hay không?" Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy lắc đầu: "Không lạnh chút nào, ngược lại còn rất ấm nữa, chàng ôm ta nên thật ấm áp."

"Đói bụng không?" Diêm Mặc lại hỏi.

"Cũng không đói bụng, chàng ôm ta như vậy có mệt hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không mệt."

Chữ Thanh Huy híp mắt, gương mặt cọ cọ vào áo khoác bên ngoài, trên mặt còn mang theo vẻ ngơ ngác khi mới ngủ dậy, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu: "Vậy chàng lại nằm với ta thêm chút nữa đi, ta còn chưa muốn dậy đâu."

"Được." Đương nhiên là Diêm Mặc sẽ đồng ý.

Chữ Thanh Huy nằm ở trên đùi hắn, ngược mắt lên nhìn hắn, nàng chưa bao giờ quan sát Diêm Mặc ở góc độ này cả, không khỏi cảm thấy vô cùng mới

mê, nhìn một lúc lại cười ra tiếng.

Diêm Mặc cúi đầu, dùng ánh mắt dò hỏi nàng, nhìn cái gì?

Chữ Thanh Huy cười nói: "Khi chàng nói chuyện thì yết hầu sẽ chuyển động, nhìn thật vui mắt." Nàng nói rồi vươn tay ra sờ soạng một chút.

Nàng thật sự cảm thấy rất thú vị, cũng không hề biết hành động này đối với một nam tử đã trưởng thành thì có ý nghĩa thế nào.

Diêm Mặc cảm nhận được sự mát lạnh khi những ngón tay tinh tế của nàng đang đặt lên yết hầu mình, cảm thấy hình như tay nàng đang không ngừng sờ mó, treu chọc khiến hắn nhóm lên một mối lửa trong lòng.

Hắn khẽ nheo đôi mắt ưng lại, cúi đầu nhìn chăm chú vào nàng.

Chữ Thanh Huy không hề nhận thấy được vẻ nguy hiểm đang đến gần, bởi vì Diêm Mặc cúi đầu xuống nên tay nàng thuận thế di chuyển đến cảm đối phương, sờ đến một ít râu ngắn ngắn của hắn, theo bản năng gãi gãi rồi cười khanh khách nói: "Chơi thật vui nha."

Chỗ yết hầu của Diêm Mặc kìm nén không được mà nhanh chóng chuyển động một chút.

Chữ Thanh Huy sờ cảm hắn rồi trở về sờ cảm mình, cảm thấy thật mới lạ: "Cảm giác khi sờ cảm của chàng và ta không giống nhau chút nào."

Nàng vốn không trông cậy vào Diêm Mặc sẽ trả lời nàng, đang chuẩn bị tiếp tục sờ thì nghe Diêm Mặc hỏi: "Sao không giống?"

"A? Ừm..... Khi sờ tiên sinh cảm giác sạn sạt giống như sờ cát vậy, còn ta lại trơn nhẵn." Chữ Thanh Huy nghiêm túc trả lời.

Nàng vừa dứt lời đã thấy Diêm Mặc vươn tay ra, đầu ngón tay thô ráp sờ đến cảm nàng, rồi sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ nắn vuốt, tựa hồ đang cảm nhận dư vị xúc cảm kia, sau một lúc lâu mới nói: "Quả thật là trơn nhẵn."

Chữ Thanh Huy bởi vì động tác của hắn mà cảm thấy cảm hơi ngứa, trên mặt lại không biết vì sao lại càng nóng lên.

Nàng theo bản năng kéo áo choàng xuống thấp một chút, lộ ra khuôn mặt tươi tắn như hoa mùa xuân và cái cổ thon dài trắng nõn, che giấu sự hoảng loạn trong lòng nàng, còn tự nhủ lầm bầm: "Sao bỗng nhiên lại có chút nóng....."

Diêm Mặc chỉ nhìn chăm chăm nàng, một lát sau lại đưa tay gãi nhẹ lên má nàng.

Chữ Thanh Huy lập tức che lại mặt, một đôi mắt hạnh sáng lấp lánh nhìn hắn, miệng nói dối: "Chàng đừng có sờ, càng sờ lại càng nóng."

Nàng lại không biết chỉ một câu này đã khiến giọng nói của Diêm Mặc trở nên khàn khàn bất thường.

Hắn nói: "Vừa rồi khi ngủ có nghe nàng nói mơ."

Chữ Thanh Huy không biết vì sao hắn đột nhiên nói cái này, hiếu kỳ hỏi: "Ta nói cái gì?"

Diêm Mặc nói thật chậm: "Nàng nói ngày đó ở trong tòa đình kia thấy ta --"

Chữ Thanh Huy cả kinh, phản ứng đầu tiên là đưa tay ra che lại miệng của Diêm Mặc, mặt mày đỏ bừng: "Chàng đừng nói nữa!"

Diêm Mặc cũng không nói thêm lời nào, hai mắt gắt gao khóa chặt nàng.

Chữ Thanh Huy bị nhìn đến cả người nóng lên, căn bản không dám nhìn thẳng hắn, dời mắt đi, vừa thẹn thùng lại vừa hoảng loạn, xấu hổ hết sức, nhưng không có chỗ để trốn nên bên giờ tỉnh trẻ con ra, cắn môi bức bội nói: "Còn không phải là do tiên sinh chàng không tốt, làm ta gặt cả mình....."

"Là ta không tốt." Diêm Mặc dung túng gật đầu.

Nghe hắn sáng khoái nhận sai, Chữ Thanh Huy ngược lại vừa ngượng vừa bức, cúi đầu nóng mặt đến nửa ngày mới e lệ ngượng ngùng mà ngẩng đầu lên, nhanh chóng liếc hắn một cái, trên khuôn mặt đầy đặn ửng đỏ là một đôi mắt long lanh mang theo vẻ lúng túng, dù là người có ý chí sắt đá cũng sẽ bị nàng nhìn đến mềm lòng.

Nàng cắn đôi môi căng mọng, nói giọng lắp bắp: "Thật ra, thật ra cũng không phải chàng sai, chỉ là..... Sau này tiên sinh nên cẩn thận một chút, đừng để bị cảm lạnh."

Diêm Mặc gật đầu: "Đều nghe theo nàng."

Xem như việc này đã cho qua, Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn chưa kịp thở hết ra đã nghe Diêm Mặc nói tiếp: "Nhưng mà --"

Chữ Thanh Huy vội hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

"Đã vô tình dọa đến nàng, ta nên nhận lỗi." Diêm Mặc nghiêm mặt nói.

Nhắc tới đây Chữ Thanh Huy lập tức thả lỏng, xua xua tay, nói: "Tiên sinh đã tặng ta nhiều thứ như vậy rồi, không cần lại bồi nữa đâu."

Nàng bẻ đầu ngón tay, nói: "Chỗ ta còn giữ con điều lớn mà chàng đưa, mười mấy pho tượng lớn nhỏ, vừa rồi tiên sinh còn mang ta bay lâu như vậy, bấy nhiêu cũng đủ rồi."

Vốn dĩ nàng nằm trên đầu gối của Diêm Mặc ngủ, lúc này không tự giác đã ngồi dậy dựa vào khuỷu tay hắn, vừa kể vừa vui sướng mà đóng đưa hai chân.

Dáng người của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn qua có vẻ mảnh khảnh, khi ôm vào trong ngực mới biết từ đầu đến chân nàng đều rất mềm, dưới bàn tay là xúc cảm mềm mại như da thịt trẻ nhỏ.

Diêm Mặc nhìn Bánh bao nhỏ(*) mềm mại sinh động trong ngực mình, làm thế nào hắn cũng không nghĩ ra, mình có phần số may mắn đến đâu mới có thể có được nàng như vậy.

(*) Diêm Mặc đang dùng hình ảnh cái bánh bao trắng tròn mềm mại để ví Chữ Thanh Huy, các thím đừng nghĩ "bánh bao" là cái bộ phận nào đó mà thông thường chúng ta hay ví nhé. Trong sáng lên nào chụy e. (๗"ω"๗)

Hắn kim suy nghĩ muốn dùng bàn tay xoa khắp người Bánh bao nhỏ này lại, nói: "Lẽ lần này không giống trước kia."

"Sao lại không giống?" Chữ Thanh Huy thôi bẻ đầu ngón tay, ngẩng đầu hiểu kỳ hỏi.

Đôi mắt sâu thẳm của Diêm Mặc nhìn chăm chăm đôi môi căng mọng đỏ thắm của nàng, nín thở từ từ cúi xuống.

"..... Như vậy nên không giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nàng sợ ta sao?

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy tròn tròn hai mắt, ngưng nhìn mặt của Diêm Mặc càng lúc càng gần mình, sau đó trên môi nàng cảm giác được có một vật thể mềm mềm, nhưng cũng có chút thô ráp.

Diêm Mặc cảm nhận được dưới môi mình là xúc cảm vô cùng mềm mại, hắn kim chế lại ý muốn nghiền ép thô bạo với nàng, một tay đưa ra sau ôm eo nàng, một tay khác che đôi mắt nàng lại. Sau một lúc lâu, có lẽ vì đã dùng hết sức lực toàn thân nên trên cánh tay hắn nổi gân xanh lên, nhưng lực đạo dùng trên môi lại không giống ở tay, mà chỉ nhẹ nhàng mút lấy môi nàng.

Chữ Thanh Huy lập tức bùng tỉnh, hoảng hốt đẩy hắn ra.

Diêm Mặc thuận thế buông ra, nhìn nàng từ trên đùi mình nhảy xuống.

"Chàng, chàng, chàng..... Vừa rồi chàng làm gì vậy?" Nàng khản trương đến mức lời nói cũng không rõ ràng, khi nhảy xuống thiếu chút nữa đã vấp phải áo choàng mà mình đang khoác trên người.

Diêm Mặc giờ tay giữ nàng lại, đầu ngón tay vuốt ve môi mình một chút, nhìn hai cánh môi ướt át ấy, lại thêm đôi mắt hàm chứa kinh hoàng của nàng, hắn thoáng trầm mặc, giọng nói hơi trầm xuống: "Sợ ta sao?"

Vừa rồi khi hắn hôn nàng, Chữ Thanh Huy còn chưa kịp đỏ mặt, hiện tại vì động tác này mà toàn thân đều ửng hồng. Nàng cúi đầu không dám đối diện với Diêm Mặc, một lát sau mới lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không sợ."

Diêm Mặc bất ngờ hôn nàng thật sự đã khiến nàng hoảng hốt. Vừa rồi nàng kinh hoàng như vậy, nguyên nhân có lẽ là vì ngày đó thấy Diêm Mặc khóa thân tẩm, nàng còn nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của hắn. Hơi thở xa lạ của nam nhân bất ngờ đánh úp lại, trong lúc nàng không phòng bị mà nó còn chứa đầy tính xâm lược, làm cho nàng không biết nên ứng phó thế nào.

Nhưng thật sự là nàng không sợ chàng, nếu không sẽ không để chàng đến gần như hiện giờ.

Đôi mày đang nhíu chặt của Diêm Mặc đã dần giãn ra, giũ áo choàng ra khoác lên vai Chữ Thanh Huy: "Là ta không tốt, đã dọa đến nàng."

Áo choàng này rất lớn nên khi nàng khoác lên nó chạm đến mặt đất, bao phủ lấy cả người Chữ Thanh Huy bên trong, nhìn nàng càng có vẻ nhỏ nhắn

xinh xắn.

Nàng cúi đầu không nói chuyện, Diêm Mặc đang muốn hỏi một câu có phải nàng giận rồi không, thấy trong mắt nàng vẫn trong trẻo ướt át như cũ, nhưng không có vẻ hoảng loạn giống vừa rồi, mà là một loại cảm xúc mềm mại khác. Nó tựa như mưa xuân đọng lại trên phiến lá mỏng manh, giọt mưa nhỏ lăn xuống làm cho chiếc lá uốn cong, lại giống như là một cây bồ công anh mượt mà tươi tốt, khi có gió nhẹ thổi tới, những hạt giống nho nhỏ tinh nghịch vui đùa trong gió, đúng lúc có một hai hạt rơi vào lòng người đứng xem.

Nàng cắn môi, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại: "Nếu lần sau chàng lại, lại muốn..... Thì nên nói với ta trước một tiếng, như vậy ta sẽ không hoảng hốt....."

"Nàng không sợ sao?" Diêm Mặc dừng một chút, nói.

Câu này không phải ý hấn hỏi có phải là nàng sợ hấn, mà là hỏi nàng có sợ hấn thân mật với mình hay không.

Chỉ Thanh Huy dời mắt đi, nhéo nhéo các đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Ta thấy những lúc không có ai phụ hoàng cũng thân mật với mẫu hậu..... Cho nên..... chuyện chàng hôn ta là bình thường, ta không sợ."

Một lúc lâu sau, Diêm Mặc vẫn không nói chuyện.

Chỉ Thanh Huy có chút nóng nảy, nàng cảm thấy có phải vừa rồi mình phản ứng quá mức đã khiến cho tiên sinh sau này cũng không muốn thân mật với nàng nữa? Nàng dậm chân, cố che giấu sự xấu hổ buồn bực, ngược lại còn dịu dàng nói: "Chàng không được tức giận, cũng không cho phép chàng sau này không hôn ta nữa!"

Diêm Mặc nhìn nàng, nói: "Ta không tức giận."

Chỉ Thanh Huy hoài nghi nhìn chằm chằm hấn, trong mắt như lên án "Vậy thì sao vừa rồi chàng không nói lời nào?"

Diêm Mặc lại nói: "Ta rất vui."

Chỉ Thanh Huy nhất thời im lặng, tuy vẫn xụ mặt, khóe miệng đã cố gắng xụ xuống nhưng rốt cuộc vẫn nín không được, nhếch miệng lên cười, cười mỉm trong chốc lát, cuối cùng xì một tiếng cười rộ lên.

Nàng dùng tay bịt mắt, cười một lúc mới hé hai ngón tay ra, qua khe hở ngón tay lên nhìn Diêm Mặc, lại tiếp tục cười, cười một lúc lại tiếp tục nhìn hấn. Nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, còn tưởng rằng trên mặt Diêm Mặc có vẽ con rùa đen.

Diêm Mặc nhìn nàng đang mỉm cười, cuối cùng ánh mắt lạnh lùng như mặt hồ quanh năm đóng băng của hấn cũng thoáng gọn sóng, đó là ý cười.

Khi Chỉ Thanh Huy và Thái Tử trở lại trong cung thì đã là chạng vạng.

Hôm nay là ngày hưu mộc nên từ sớm Hoàng đế đã giá lâm đến Tê Phụng Cung, thấy bộ dáng nữ nhi vui vẻ sung sướng thì cả người hấn như mới được vớt ra từ lu dấm vậy, chua lèm.

Vì thế, đến ban đêm Hoàng đế lại đốt đèn lên, cẩn thận suy nghĩ xem nên tìm chuyện gì đó cho tên tiểu tử kia làm mới được.

Hoàng hậu mặc một thân áo ngủ mềm mại, đi tới nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, nên ngủ thôi."

Hoàng đế đưa tay ôm lấy Hoàng hậu, sự ấm áp trong lòng cũng khiến hấn vui đi nỗi bực mình: "Mạn Mạn, nàng nói có thể tìm cho tên họ Diêm kia chuyện gì đó để làm, đẩy hấn đi xa một thời gian, đừng có mỗi ngày dính lấy Noãn Noãn nữa, ta nhìn mà cảm thấy thật phiền."

Hoàng hậu buồn cười trong lòng, người ta dính lấy Noãn Noãn chỗ nào, rõ ràng là bản thân nữ nhi dính lấy người ta cơ mà, bản lĩnh đổi trắng thay đen của Hoàng đế vẫn như năm đó, không hề giảm chút nào.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây biên quan yên ổn, các nơi khác cũng không có hành động gì bất thường, không có chỗ nào cần đến Diêm tướng quân cả. Bệ hạ cứ lo suy nghĩ chuyện này, chi bằng ngấm lại xem sau khi sứ thần được phái đi Thượng Thanh Tông trở về, chúng ta thương định ngày thành hôn cho Noãn Noãn thế nào kia, dù sao hiện giờ hai người bọn họ tình đầu ý hợp, có cản cũng cản không được."

Tất nhiên Hoàng đế không có ý định ngăn cản thật sự, chỉ là nữ nhi của hấn sắp bị "cuốn" đi mất nên trong lòng không mấy vui vẻ, vì vậy cũng muốn cho người khác không thoải mái hấn mới cam tâm.

Nghe Hoàng hậu nhắc tới sứ thần, bỗng nhiên hai mắt hấn sáng ngời, nói: "Phái người đi gần một tháng rồi nhưng mãi vẫn chưa về, xem ra cần tìm người tiếp ứng một chút mới được."

Sao Hoàng hậu lại không biết hấn có chủ ý gì? Bất đắc dĩ lắc đầu cười, nói theo ý hấn: "Diêm tướng quân vốn là người của Thượng Thanh Tông, quen thuộc đường đi lại có võ công cao cường, chọn người này đi là thích hợp nhất."

Hoàng đế vừa lòng, kéo tay Hoàng hậu qua đặt ở bên miệng hôn một cái, nghiêm mặt nói: "Người hiểu ta cũng chỉ có mỗi mình Mạn Mạn."

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Đế liền hạ chỉ phái Thần võ Đại Tướng quân rời kinh thành.

Chư vị đại thần nghe nói đạo ý chỉ này thì đều thầm nói trong lòng "giết gà cần gì dao mổ trâu". Nhưng bệ hạ có vẻ giết rất sáng khoái, người ngoài cũng ngăn không được, huống hồ cái dao "mổ trâu kia" vẫn là con rể nhà người ta.

Lúc Chử Thanh Huy đến thỉnh an Hoàng hậu mới biết Diêm Mặc đã rời kinh, không khỏi cảm thấy mất mát.

Mà lúc Diêm Mặc nhận được ý chỉ nói Hoàng đế muốn hấn lập tức khởi hành, không cần tiến cung nhận mệnh. Hấn nhìn hình nhân trong tay mới vừa khắc xong, chuẩn bị hôm nay sẽ đưa cho Chử Thanh Huy cái tượng ngọc này, suy nghĩ một lúc rồi đến phủ Trần Nam Tướng quân.

Đêm qua Trương Chí Châu thay phiên gác đêm trong cung, nên sáng sớm hôm nay mới trở lại trong phủ, hiện tại đang mơ màng sắp ngủ, chuẩn bị ngủ bù. Thấy có người từ trên trời giáng xuống, hấn lập tức nhặt số quần áo đã côi ra một nửa lên quần chặt vào người, mơ hồ mắng một tiếng "nguy hiểm thật", xém chút nữa đã mất đi trong sạch rồi, nói hấn làm sao còn dám nhìn mặt vị hôn thê tương lai nữa đây! Đợi khi thấy rõ người đến là ai thì con sâu ngủ cũng lập tức chạy mất, kinh hi nói: "Diêm tướng quân!"

Diêm Mặc vẫn không nhiều lời, trực tiếp đưa cho hấn cái tượng ngọc: "Thay ta chuyển cho công chúa."

Gần đây Trương Chí Châu được Diêm Mặc đánh giá cao, lại được ngài ấy chỉ dẫn hai lần, trong lòng hấn kính nể người này vô cùng, biết được có thể thay Diêm Tướng quân làm chút việc nên vội vàng gật đầu đồng ý.

Diêm Mặc dừng một chút, giống như còn có chuyện muốn hấn ta chuyển đạt, nhưng cuối cùng hấn vẫn không nói gì, chỉ cáo từ, lúc tới không thấy bóng dáng mà khi đi cũng chẳng để lại dấu vết, cứ như vậy mà biến mất.

Trương Chí Châu tán thưởng công phu của hấn hai tiếng, rồi sờ sờ pho tượng trong tay, thầm nghĩ buổi chiều vào cung sẽ giao lại cho công chúa. Nghĩ xong hấn liền ngã người nằm xuống.

Một lát sau, bỗng nhiên hấn ngồi dậy, lại lấy pho tượng kia ra ngắm nhìn, khoe miệng nở một nụ cười thật lớn.

Có thể hôn thê tương lai của hấn giao cho công chúa mà! Như vậy thì sẽ có lý do quang minh chính đại tới cửa tìm người.

Nghĩ đến đây, hấn không ngủ nữa, vui rạo rực lên, chọn ra bộ quần áo sạch đẹp nhất mặc vào rồi vui vẻ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tương tư

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Hoàng đế "đuổi" Diêm Mặc đi rồi, lại phân công một vị lão tiên sinh có kinh nghiệm phong phú vào tạm thời thay Diêm Mặc dạy võ.

Chử Thanh Huy theo thường lệ đi Hàm Chương điện đưa hộp điểm tâm cho mọi người, chỉ là Diêm Mặc không có ở đây nên lúc nàng đợi cảm thấy không thú vị, nhanh chóng trở về Vĩnh Nhạc cung.

Nàng chống cằm ngồi trước cửa sổ, nhìn những đóa hoa mới nở ngoài cửa, thờ dãi: "Tô Tô, sao hôm nay ngày lại dài như vậy? Trời còn chưa tối nữa."

Tía Tô nhìn mặt trời còn treo lơ lửng trên cao, đưa ly trà vào tay nàng: "Hay là công chúa đi ngủ một giấc đi?"

"Ta không buồn ngủ chút nào." Chử Thanh Huy thổi ly nước trà màu xanh cho nguội, dùng nắp ly hót lá trà nổi trên mặt nước: "Mọi ngày thì lúc này ta đang làm cái gì nhỉ? Sao ta có cảm giác hôm nay đặc biệt buồn chán."

Tía Tô nói: "Canh giờ này hôm qua công chúa ở trong phủ Diêm Tướng quân, ngày hôm trước thì ở Hàm Chương điện, ngày hôm trước nữa cũng ở Hàm Chương điện."

Nàng ấy hỏi tưởng một chút, theo thường lệ sáng sớm công chúa thức dậy, rửa mặt chải đầu xong sẽ đến chỗ nương nương thỉnh an rồi dùng đồ ăn sáng, cùng nương nương xử lý cung vụ, một canh giờ trước khi dùng cơm trưa nàng phải theo cô cô học lễ nghi, sau khi dùng cơm xong sẽ ngủ một lát, còn lại hơn phân nửa buổi chiều thì công chúa đều ở Hàm Chương điện.

Chử Thanh Huy nghe xong, trề môi, lẩm bầm nói: "Khó trách....." Uống một ngụm trà, lại nhin không được lẩm bầm lâu bầu: "Cũng không biết tiên sinh

đến chỗ nào rồi."

Đang cảm thấy buồn chán muốn chết, bỗng nhiên nghe cung nữ truyền lời, có biểu muội Lâm Chi Lan cầu kiến bên ngoài. Chử Thanh Huy lập tức buông chén trà, có vẻ như gấp không chờ nổi nên tự mình đi ra ngoài đón người.

Lâm Chi Lan hơi có chút thụ sủng nhược kinh: "Biểu tỷ có khỏe không?"

Chử Thanh Huy giữ chặt tay nàng ấy quơ qua quơ lại: "Không khỏe chút nào, nếu muội không tới tìm tỷ thì tỷ sắp chán chết rồi."

"Là muội không phải, nên thường xuyên vào cung bồi biểu tỷ nói chuyện mới đúng." Lâm Chi Lan vội nói.

"Vậy thì không cần, tỷ chỉ nói vậy thôi, muội còn có chuyện riêng phải làm, không thể chậm trễ." Chử Thanh Huy nắm tay nàng ấy dẫn vào điện, có cung nữ dâng trà nóng lên.

"Đi có tới không? Sao không sai người báo cho ta biết."

"Không có, mẫu thân đang ở trong phủ. Hôm nay muội tới là vì có người nhờ muội đưa đồ cho tỷ." Lâm Chi Lan nói xong, lấy từ túi tiền bên hông ra một cái tượng bằng ngọc.

"Ồ!" Chử Thanh Huy thờ nhẹ một tiếng, còn chưa nói chuyện mà trong mắt đã mang theo ba phần ý cười, đôi mắt trong trẻo cong cong như vành trăng non.

Nhận từ Diêm Mặc đủ loại kiểu dáng pho tượng như vậy, nên nàng liền nhận ra vật trước mặt này đúng là từ tay hắn làm ra. Nàng lập tức nhận lấy, cực kỳ vui sướng mà đặt ở trong tay cẩn thận ngắm nghía.

Lâm Chi Lan thấy thế, trong lòng có chút lạ lẫm. Nàng ấy chân chính là tiểu thư khuê các "đại môn bất xuất nhị môn bất mại" [1], từ sau khi đính hôn nàng càng suốt ngày ở trong phủ, theo mẫu thân học quản gia, chuẩn bị của hồi môn, ngay cả đi gặp bạn bè cũng không.

[1] Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới gần: cả ngày chỉ ở trong nhà mà không ra ngoài. (Giống như trạch nữ nhỉ?)

Có lẽ các quan lại đại thần trong triều đã biết chuyện Thần Võ Đại Tướng quân là Phò mã gia tương lai, mà Lâm thượng thư cũng biết, nhưng việc này cùng lắm hắn chỉ nói với phu nhân của mình. Bệ hạ lại chưa hạ thánh chỉ, tất nhiên Lâm phu nhân sẽ không nói cho nữ nhi nghe. Mãi đến hôm nay, khi Trương Chí Châu đến phủ tìm thì nàng mới biết mối quan hệ của biểu tỷ và vị Thần Võ Đại Tướng quân trong truyền thuyết kia là không bình thường.

Tượng ngọc mà lần này Diêm Mặc điêu khắc nhỏ hơn chút so với tượng bạch ngọc lần trước, nó chỉ lớn cỡ ngón tay cái chút xíu. Nhưng ngũ quan của pho tượng lại sinh động như thật, quần áo trang sức trên người càng giống nhau như đúc, ngay cả mỗi một cái nếp uốn cũng không khác gì cả, khiến Chử Thanh Huy yêu thích không buông tay.

Nàng nhìn một lúc, cẩn thận đưa đến trước mặt Lâm Chi Lan như cầm vật quý: "Muội nhìn xem người này là ai?"

Biết đây là vật người khác nhờ đưa hộ nên trước đó Lâm Chi Lan không nhìn kỹ, hiện tại nghiêm túc nhìn nó, tượng ngọc nhỏ hình người có ngũ quan tinh xảo, một thân cung trang, đang ngẩng cằm lên không biết là nhìn cái gì, miệng hơi hơi chu ra.

Nàng ấy nhìn nó, lại nhìn qua Chử Thanh Huy, sau mới ngạc nhiên nói: "Pho tượng nho nhỏ này sao giống bộ dáng của biểu tỷ quá vậy?"

Chử Thanh Huy cảm thấy mỹ mãn, cười tủm tỉm nói: "Chính là tỷ đó."

"Tay nghề điêu khắc cũng thật tinh xảo." Lâm Chi Lan thiết tình tán thưởng, trong lòng chợt nghĩ đến cái gì đó, thử nói: "Chẳng lẽ vật này là do Thần Võ Đại tướng quân tự tay làm?"

"Đúng vậy, chàng đã điêu khắc cho ta rất nhiều tượng." Chử Thanh Huy không e dè.

Lâm Chi Lan hô nhỏ: "Biểu tỷ và tướng quân ——"

Chử Thanh Huy mỉm môi cười, khoe miệng gọi lên độ cong tuyệt đẹp, tuy có chút ngượng ngùng nhưng vẫn là thẳng thắn: "Sau này chàng sẽ là Phò mã của tỷ."

Lâm Chi Lan há miệng thờ đốc, quá mức kinh ngạc, ngược lại không biết nên nói cái gì mới phải. Trong mắt nàng ấy, biểu tỷ và Thần võ Đại tướng quân thật sự không xứng đôi, không phải nói tướng quân không xứng, mà là khó có thể tưởng tượng nổi cảnh tượng hai người này ở cùng một chỗ.

Tuy rằng nàng không thường xuyên ra cửa nhưng cũng từng nghe những lời đồn về Diêm tướng quân. Mà phụ thân của nàng khịt mũi coi thường mấy lời đồn này, cho nên nàng không cho rằng đối phương lãnh khốc hung bạo, tàn nhẫn độc ác. Ngược lại, Lâm Thượng thư thường xuyên khen ngợi Diêm Mặc nên trong suy nghĩ của Lâm Chi Lan thì Diêm Tướng quân vô cùng anh dũng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Còn về biểu tỷ, tuy rằng tỷ ấy sinh trước nàng mấy tháng nên miệng phải gọi biểu tỷ, nhưng thực tế thì khi còn nhỏ thân thể của biểu tỷ không tốt, vẫn luôn không khỏe mạnh, nên khi đó Lâm Chi Lan từng xem biểu tỷ như muội muội mình vậy, sau này lớn lên mới biết được tôn ti đúng mực. Nhưng biểu tỷ vẫn yếu điệu đáng yêu, luôn cần được chăm sóc, suy nghĩ này như cây bén rễ trong lòng nàng ấy.

Hai người Diêm Mặc và biểu tỳ như trời và đất vậy, sau này họ sẽ ở cùng một chỗ với nhau, chuyện này sao nàng không kinh ngạc được đây?

Chữ Thanh Huy ngắm nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: "Sao tiên sinh lại nhờ biểu muội giao cho ta?"

"Chuyện này....." Trong lúc nhất thời Lâm Chi Lan không biết trả lời thế nào.

Chữ Thanh Huy thấy nàng ấy vô cớ đỏ mặt, nàng nghĩ tới gì đó, trong lòng đã sáng tỏ, cười nói: "Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến biểu muội phụ?"

Xung hô này trực tiếp khiến mặt của Lâm Chi Lan càng thêm đỏ, lắp bắp nói: "Biểu tỳ..... đừng gọi như vậy....."

"Quả thật là hấn." Chữ Thanh Huy cười khanh khách nói.

Lâm Chi Lan cúi mặt ngượng ngùng, nửa ngày mới nhẹ nhàng lên tiếng. Hôm nay người nọ trực tiếp tìm tới cửa, nói Thần Võ Đại Tướng quân có vật phẩm nhờ nàng giao lại cho công chúa. Có chuyện này làm lý do nên mẫu thân cũng không cần hấn, trực tiếp kêu nàng đi ra sảnh ngoài gặp nhau.

Có lẽ là có trường bối ở đây nên lời nói hôm nay của hấn đứng đắn hơn hấn mọi ngày, chỉ là cặp mắt kia vẫn luôn nhìn chăm chú trên người nàng, không biết thu liễm, làm người ta buồn bực xấu hổ.

Đến khi tiễn Lâm Chi Lan đi, Chữ Thanh Huy đã vui vẻ hơn hấn, không còn ỉu xiu như trước đó nữa.

Nàng đặt toàn bộ những pho tượng mà Diêm Mặc đưa cho ở trên giá đỡ, từ lớn đến nhỏ được đặt song song với nhau, mỗi một pho tượng có thần thái và động tác cũng không giống nhau, ngay cả nàng cũng không biết khi nào mình làm ra nhiều biểu tình như vậy, mà nó đều bị tiên sinh thấy hết, chàng còn ghi tạc trong lòng, khắc ra tượng tặng nàng. Mỗi lần nhìn những pho tượng này, nàng sẽ cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một nỗi ngọt ngào, tựa như muốn bao phủ cả người nàng vậy.

Nàng nhìn nhìn, nhin không được lại nghĩ, không biết tiên sinh tới nơi nào rồi, mới chỉ có một ngày không gặp mà nàng đã rất nhớ chàng.

Mà lúc này Diêm Mặc đang ở ngoại thành cách kinh thành mấy trăm dặm, nơi đây có bến tàu, khách thương trên thuyền tới lui tụ tập, chủng loại hàng hóa cũng phong phú đa dạng hơn so với những nơi khác, thậm chí còn có hàng hải sản.

Hấn mua một nhánh san hô, chờ đến ban đêm mới ở trong khách điểm đốt đèn lên, điêu khắc ra hình bóng quen thuộc, là hình dáng mà ngày đó Bánh bao nhỏ ngủ say trong lòng hấn.

Tượng được điêu khắc từ san hô màu đỏ rực, lại vô cớ khiến hấn nghĩ đến hôn lễ, cảnh tượng khuya chiêng gõ trống đi rước tân nương về nhà.

Hấn nhìn hồi lâu, đặt pho tượng vào trong lồng ngực ở vị trí trái tim rồi mới lên giường đi ngủ.

Spoil nhẹ chương sau:

Vốn dĩ Phùng Trọng Thanh chỉ là tò mò nên mới chạy theo nhìn một chút, lại không ngờ rằng sẽ thấy bộ dáng hai người họ ôm ấp hôn hít, lập tức như bị sét đánh cứng cả người.

Đại đại đại sư huynh và tân sư đệ...???!!

Tiểu Pi: chương này sư đệ Phùng Trọng Thanh của Diêm Mặc xuất hiện, nhân tố gây hài đầy nhé.

Hủ nữ ơi..... hãy cho tui thấy cánh tay của các bạn đi nào!!!!!! ٭(*"▽`*)/

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Gặp lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thời tiết dần dần ấm áp, quần áo trên người cũng mỏng đi.

Chử Thanh Huy mỗi ngày bẻ đầu ngón tay đếm ngày từ đầu tháng ba đến giữa tháng tư, rốt cuộc cũng truyền đến tin tức sứ giả hồi kinh.

Diêm Mặc đi được nửa đường đã gặp được đội ngũ hồi kinh, nếu không, phải đến Thượng Thanh tông thì chỉ sợ nửa tháng cũng không đủ một lần đi về.

Nghe sứ giả đang ở ngoài đình phục mệnh, Chử Thanh Huy miễn cưỡng ở Tê Phụng Cung, chỉ là chốc lát thì ngó cổ ra ngoài nhìn, đứng ngồi không yên.

Hoàng hậu nhìn nàng như vậy, buông quyển sách trên tay xuống, cười nói: “Đừng nhìn nữa, cổ con đã sắp dài tới nơi rồi, chỗ chúng ta ở nhìn không được cảnh tượng bên ngoài đình đâu.”

Chử Thanh Huy không tự giác lẩm bẩm: “Nếu là con biết bay thì tốt, bay đến trên nóc nhà thì chắc chắn sẽ thấy được.”

“Muốn mẫu hậu gọi người lấy cho con một cây thang đến đây không?”

“Được a ——” Chử Thanh Huy đồng ý theo bản năng, bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu thấy Hoàng hậu đang cười mình thì liền làm nũng, nói: “Mẫu hậu giấu cọt con!”

Hoàng hậu cười lắc đầu: “Còn biết mẫu hậu là giấu cọt con à.”

“Mẫu hậu. ....” Chử Thanh Huy dựa vào vai, quấn lấy cánh tay Hoàng hậu.

“Được rồi, con đã đợi lâu như vậy không thể đợi thêm một chút sao?”

Chử Thanh Huy chu chu miệng: “Con đã thật lâu không gặp chàng rồi.”

“Gặp cái gì? Chờ phụ hoàng con hạ chỉ, sau này hai người thành thân rồi sẽ ở cùng một chỗ, ngày ngày gặp, hàng đêm cũng gặp, sớm muộn gì con cũng thấy chán.”

Chử Thanh Huy đảo tròn mắt, không khỏi cười xấu xa nói: “Chẳng lẽ mẫu hậu nhìn phụ hoàng đến mức nhàm chán rồi? Con muốn đi cáo trạng với phụ hoàng.”

Hoàng hậu chọc chọc trán của nàng: “Nha đầu hư.”

Chử Thanh Huy cười hì hì, náo loạn trong chốc lát lại nhìn ra bên ngoài, nhìn không được hỏi: “Mẫu hậu, hôm nay con có thể gặp Diêm mặc không?”

Hoàng hậu nhìn mặt nàng đầy vẻ chờ mong, bả dội một chậu nước lạnh: “Không thể.”

Chử Thanh Huy lập tức ủ rũ, đôi mắt cũng ảm đạm hơn rất nhiều.

Hoàng hậu thấy thế lại có chút không đành lòng: “Hay là... con ra ngoài đình nhìn trộm một chút?”

“Hay là thôi đi.” Chử Thanh Huy ngẫm lại rồi lắc đầu.

Tuy rằng nàng thường xuyên chạy ra bên ngoài đình, nhưng rất có chừng mực. Khi Hoàng đế triệu kiến triều thần, nàng sẽ không chủ động chạy tới, miễn cho quan Ngự Sử thấy lại phản nản với phụ hoàng.

Hoàng hậu sờ sờ đầu nàng, nhớ tới một chuyện, lại nói: “Sau này Diêm tướng quân không cần phải đi Hàm Chương điện dạy, phụ hoàng con tính toán đổi chức vị cho hắn.”

Chử Thanh Huy cả kinh, vội hỏi: “Đổi thành cái gì?”

“Phó thống lĩnh cấm vệ quân, tiếp nhận huấn luyện ngự tiền thị vệ trong cung. Trước kia hắn làm Võ sư phó, là đại tài nhưng không được trọng dụng, hơn nữa ngày sau làm Phò mã cũng không thể vấn đề hắn dạy dỗ hài tử. Nghe phụ hoàng con nói, sau lần luận bàn võ thuật đó, có rất nhiều thị vệ lên thỉnh giáo Diêm tướng quân, mà hắn cũng không keo kiệt, tận tình chỉ bảo, nên phụ hoàng con liền có cái ý tưởng này.”

Chử Thanh Huy trong lòng suy nghĩ, chờ Diêm Mặc làm Phó thống lĩnh đội cận vệ, chắc chắn sẽ bận rộn hơn hiện tại rất nhiều, nàng cũng không thể ngày ngày đi tìm chàng. Nhưng là theo như lời như mẫu hậu, lấy bản lĩnh của chàng mà làm Võ sư phó, mỗi ngày dạy một đám tiểu đầu đình, há là nhân tài không được trọng dụng. Huống hồ nàng cũng nhìn ra được chàng si mê võ đạo, ngày thường là một người hay khoa tay múa chân, nếu có thể ở cấm vệ quân tìm đối thủ, có lẽ chàng sẽ thật cao hứng.

Hoàng hậu thấy nàng không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng không vui, liền nói: “Việc này còn chưa định ra, nếu con không muốn thì mẫu hậu sẽ nói với phụ hoàng của con.”

“Đừng.” Chử Thanh Huy vội nói: “Không phải con không muốn, vẫn cho chàng làm Phó thống lĩnh đi.”

“Con sẽ không luyến tiếc?” Hoàng hậu nhướn mày hỏi nàng.

"Có một chút huyền tiếc, nhưng con càng hy vọng chàng có thể vui vẻ, chàng vui thì con cũng sẽ vui mà." Chử Thanh Huy nghiêm túc nói.

Hoàng hậu nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên lắc đầu, cười thờ dãi: "Đưa nhỏ ngốc."

Không lâu trước kia, bà còn lo lắng nữ nhi không thông suốt, nên làm cái gì bây giờ. Đâu giống hiện giờ, một khi đã thông suốt rồi thì không cần bà giải thích vẫn có thể hiểu được.

Thấy nữ nhi có thể suy nghĩ cho đôi phương như vậy, Hoàng hậu lại bắt đầu lo lắng, nếu nữ nhi vì người khác mà tình nguyện để mình chịu ủy khuất thì nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng những cặp tình nhân trên đời này, không phải đều như thế sao? Hoàng hậu nghĩ đến mình và hoàng đế, lại có chút thoải mái.

Hôm đó quả thật Chử Thanh Huy không gặp được Diêm Mặc.

Tuy nàng ở trước mặt Đế Hậu vẫn bình thản, nhưng ban đêm trở về Vĩnh Nhạc cung thì cả người ỉu rũ.

Trong nội điện có rất nhiều pho tượng điêu khắc, nhiều tới nỗi có chiều hướng chỉ tăng chứ không giảm.

Mấy ngày nay, Chử Thanh Huy mỗi ngày đều nói chuyện với pho tượng, phảng phất như hắt đang ở trước mặt nàng.

Hôm nay Diêm Mặc đã hồi kinh, nàng vẫn chỉ có thể nói chuyện với pho tượng như thế này, trong lòng bỗng nhiên có chút ủy khuất.

Nàng lấy từ trên giá xuống một khối gỗ từ đàn, đây là Diêm Mặc khắc khuôn mặt nàng, có lẽ là lần đầu điêu khắc nên thủ pháp còn có chút thô ráp, ngũ quan cũng hoàn toàn không giống nàng, nhưng Chử Thanh Huy vẫn yêu thích nhất, nàng nói chuyện với nó cũng nhiều nhất.

Nhưng hôm nay, nàng cầm pho tượng trong tay, lại dùng tay miết, dùng đầu ngón tay chọc chọc, bĩu môi cảm giận nói: "Đã trở lại cũng không tới gặp ta, không để ý tới chàng, không để ý tới chàng!"

Tất nhiên nàng biết, không có phụ hoàng cho phép thì ngay cả nàng cũng không thể ra ngoài đình, Diêm Mặc khẳng định cũng không gặp được nàng.

Mong lâu như vậy, rốt cuộc đã đợi được lúc hắt trở về, nhưng trước đó nàng có bao nhiêu chờ mong thì hiện tại có bao nhiêu mất mát.

Lúc này trong phủ Thần võ Đại tướng quân, Diêm Mặc đang khắc một khối mã não [1], trước mặt hắt, trên bàn, chất đống mười mấy pho tượng to nhỏ khác nhau, đúng là mấy ngày nay ở trên đường khắc.

[1] Agat, hay đá mã não, là một biến thể dạng vi kết tinh của thạch anh, chủ yếu là canxedon, đặc trưng bởi các hạt mịn và màu sáng. Mặc dù agat có thể được tìm thấy trong nhiều loại đá khác nhau, chúng chủ yếu liên quan đến các đá núi lửa nhưng cũng có thể phổ biến trong một số loại đá biến chất nhất định. Ứng dụng: dùng làm đồ trang sức như vòng mã não, mặt dây chuyền...

Khắc một đạo cuối cùng, hắt nhẹ nhàng thổi thổi bụi bặm, đem pho tượng nhỏ nắm trong tay, nhìn về hướng hoàng cung, trong lòng xoay mấy vòng, rốt cuộc vẫn là không hành động.

Ban đêm âm thầm tới hoàng cung, không phải hắt không làm được.

Hắt biết hoàng cung ngoại trừ bên ngoài có thị vệ, còn có ám vệ ẩn núp bên trong, vài lần gặp Bánh bao nhỏ đều có thể cảm giác được có người ngầm đi theo, cảm nhận được khí tức, hắt phán đoán đôi phương không phải đối thủ của hắt, nếu muốn giấu giếm được ám vệ đi gặp Noãn Noãn, nhất định là có thể.

Chỉ là sợ đêm khuya dọa đến nàng, hướng hồ chốn thâm cung là hậu cung của Hoàng đế, hắt lại không thông thạo địa hình, cũng không biết tránh né như thế nào.

Ngày hôm sau, Hoàng đế hạ hai đạo thánh chỉ, một đạo chỉ hôn Xương Hoa với Thần võ Đại tướng quân Diêm Mặc. Một đạo thánh chỉ khác là lệnh Diêm Mặc làm Phó thống lĩnh cấm vệ quân.

Hai đạo thánh chỉ này vừa đưa ra, Thần võ Đại tướng quân lập tức trở thành quý nhân chạm tay có thể bóng.

Không ít người muốn tạo mối quan hệ với Phò mã gia tương lai, hồng lấy lòng công chúa duy nhất của Hoàng đế. Cũng có người nhìn trúng Diêm Mặc, trên người có thân phận Phó thống lĩnh cấm vệ quân, muốn đem con nhà mình nhét vào cung làm việc, nếu may mắn nhìn thấy thánh nhan, có lẽ từ đây mà thăng chức rất nhanh.

Trong lúc nhất thời, thiệp mời khắp nơi đều dồn về phủ Đại Tướng quân.

Sau đó, lại đều bị Diêm Mặc ném vào đồng cùi lửa.:)

Ngày thứ ba, Thượng Thanh Tông đưa đoàn xe sinh lễ vào thành.

Các bá tánh đứng ở bên đường, nhìn trên xe ngựa tràn ngập hương châu báu, đều thầm lú lười.

Vốn tưởng rằng Thần võ Đại tướng quân lấy công chú là miếng bánh ngon từ trên trời rớt xuống, hẳn may mắn vô được. Rốt cuộc, Tướng Quân tuy rằng anh dũng cường hãn, uy danh bên ngoài bất quá là một miếng phụ có xuất thân bình dân. Ngoại rừ hẳn là đệ tử của sư môn Thượng Thanh Tông trong truyền thuyết thì bối cảnh không có gì nổi bật, cưới công chúa có thể nói là cá chép vượt ải Long Môn [2], quang tông diệu tổ. [3]

[2] Nhại từ truyền thuyết Cá chép hóa rồng, ý chỉ là do may mắn.

[3] Làm rạng rỡ tổ tiên.

Lại không nghĩ rằng Thượng Thanh Tông lại thích khoe khoang như vậy, tuy rằng trên xe rương che đến kín mít nên mọi người nhìn không ra bên trong là cái gì. Nhưng nhìn vết bánh xe trên đất, nhìn lại hai con ngựa kéo một chiếc xe mà tới mức lao碌, đã biết đều là thứ tốt!

Các chiếc xe chở sinh lễ này đều do một thiếu niên khoảng 15,16 tuổi dẫn đầu, nhìn mặt mày còn có vẻ tò mò, cũng còn vẻ trẻ con, mọi người đều lấy làm kỳ lạ, Thượng Thanh Tông để tiểu tử dẫn đường không sợ bị cướp sao?

Cũng có người nghĩ đến, thiếu niên này tuổi còn trẻ mà có thể bảo vệ đoàn xe một đường đến kinh thành, bản lĩnh này đã khiến người người không dám khinh thường, không hổ là người của Thượng Thanh Tông.

Không quan tâm người khác đàm luận, người ngồi trên ngựa vẫn không thèm để ý đến, bọn họ không đủ tư cách để hắn quan tâm.

Hắn thấy cách đó không xa có người diễn xiếc ảo thuật, lập tức trừng lớn mắt, hận không thể lập tức chạy như bay qua xem náo nhiệt, chỉ là rốt cuộc nhớ rõ mình thân mang trọng trách, ở trong lòng mặc niệm rất nhiều tên Đại sư huynh, mới thu hồi tâm tư tò mò đó lại.

Lần này hắn phải đánh bại rất nhiều sư huynh mới đoạt được cơ hội, nhất định không thể phụ sự kỳ vọng của phụ được.

Chỉ là, từ Thượng Thanh Tông đi đến kinh thành, hắn đều không có suy nghĩ cẩn thận, sao ngày xưa các sư huynh dũng mãnh là thế, nhưng hôm đó bỗng nhiên toàn bộ đều thua dưới tay hắn? Mình từ khi nào đã trở nên lợi hại như vậy?

Hắn không khỏi có chút đắc chí, trong lòng nghĩ, trong chốc lát nhất định phải cùng Đại sư huynh so chiêu, nghĩ tới hắn tiến bộ thần tốc, chắc chắn Đại sư huynh sẽ khen hắn.

Chỉ Thanh Huy ở trong cung đợi một ngày cũng không thấy Diêm Mặc đến, ngày hôm sau Hoàng đế hạ chỉ, nàng lại không gặp được chàng, cho tới bây giờ là ngày thứ ba, cả người đã như sương gió yếu ớt.

Hoàng hậu thấy vậy nên mời Thái Tử tới, kêu hắn đưa Chỉ Thanh Huy ra cung.

Thái Tử không tình nguyện, nhưng mẫu hậu đã phân phó cũng không dám phản bác.

Lần thứ hai lại tới phủ Thần Võ Đại tướng quân, Chỉ Thanh Huy quen cửa quen nẻo, hỏi Lý thị vệ mới biết được Diêm Mặc ở hậu viện, nàng lập tức đi thẳng tới đó.

Võ đường truyền đến tiếng binh khí đánh nhau, Chỉ Thanh Huy trong lòng nghi hoặc, bước nhanh đi qua chỗ ngoặc, mới thấy thì ra là Diêm Mặc cùng một thiếu niên mặc y phục màu lam đang giao thủ.

Nghĩ đến mình ngày ngày ở trong cung chờ hắn, hắn lại bên ngoài cùng người ta đánh đến vui vẻ như vậy, trong lòng không có chút xú vui mừng nào khi gặp hắn, ngược lại còn ủy khuất, buồn bực toàn bộ đều dâng lên. Nàng đứng tại chỗ, không muốn đi tới.

Diêm Mặc cảm giác có người tới, còn tưởng rằng là người hầu trong phủ, khi thấy người tới không lên tiếng mới nhìn thoáng qua, lại không ngờ người tới là người hắn mỗi ngày đều nhớ đến - Noãn Noãn.

Trong mắt hắn hiện lên một tia sáng rọi, lập tức bỏ mặc sư đệ, đi tới chỗ nàng.

Hắn bước đi nhanh nhẹn, Phùng Trọng Thanh mắt đà, lão đạo vài bước "bịch" một tiếng ngã trên mặt đất.

Trong mắt Diêm Mặc chỗ nào còn có hắn, bước chân cũng chưa hề dừng lại.

Chỉ Thanh Huy thấy hắn càng càng lúc càng gần, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Diêm Mặc hơi dừng lại, nhíu mày, sử dụng chút công pháp, bước nhanh đuổi kịp nàng.

Phùng Trọng Thanh quỹ rạp trên mặt đất, trơ mắt nhìn Đại sư huynh bỏ mặc hắn, cùng một thiếu niên đi mất, không khỏi há miệng thờ dốc, làm bầm lâu bầu: “Chẳng lẽ là sư huynh coi trọng tân sư đệ? Ta cũng là sư đệ của người mà, còn là cách xa ngàn dặm chạy tới thăm sư huynh, sao đãi ngộ khác biệt như vậy? Nói đi cũng nói lại, tân sư đệ thật sự thật xinh đẹp a.....”

Chỉ Thanh Huy thực mau bị Diêm Mặc đuổi theo, nhưng nàng lại không có ý dừng chân, Diêm Mặc đành phải đuổi tay giữ chặt nàng.

Chỉ Thanh Huy đầu cũng chưa quay lại, dùng sức né xa.

Diêm Mặc lại kéo nàng, lần này sử dụng chút sức, Chỉ Thanh Huy không thể né được nữa, cố chấp mà đưa lưng về phía hắn, không quay đầu lại.

“Sao vậy?” Diêm Mặc nghi hoặc.

Chỉ Thanh Huy không nói chuyện, trên tay còn giấy gĩa.

Diêm Mặc không nghĩ nhiều, đuổi tay ra giam chặt nàng vào lòng

“Buông ra!” Rốt cuộc Chỉ Thanh Huy đã mở miệng.

Diêm Mặc cũng biết tình huống hiện tại có điểm không đúng, không làm theo lời nàng, ngược lại nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, ta phải về cung!” Chỉ Thanh Huy ương ngạnh nói.

Diêm Mặc trầm mặc trong chốc lát, vẫn không buông tay: “Đã lâu rồi ta chưa được gặp nàng.”

Lời này lại không biết chọc trúng nơi nào, Chỉ Thanh Huy lập tức buồn bực thêm: “Đã lâu không thấy thì thế nào? Ta không muốn gặp chàng!”

Nàng nói xong còn dùng tay đẩy Diêm Mặc.

Diêm Mặc nghe ra sự khác thường, cường thế giữ chặt thân thể của nàng, nâng cằm nàng lên.

Chỉ Thanh Huy cắn giận tròng mắt hắn, chỉ là nước mắt trong mắt lăn qua lăn lại, không có chút khí thế nào, ngược lại làm người ta cảm thấy vô cùng đáng thương

Diêm Mặc sững sờ, nhất thời chân tay luống cuống, không biết nên nói gì.

Chỉ Thanh Huy tròng mắt, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, nàng cắn môi, nức nở nói: “Chàng đã trở về vài ngày nhưng vẫn không tới tìm ta. Ta biết không có ý chỉ của phụ hoàng thì chàng không thể tiến cung, nhưng mà..... Nhưng mà chàng có thể gọi người truyền tin cho ta.”

Diêm Mặc vội dùng tay lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau càng nhiều, không khỏi luống cuống, ngực phảng phất chua xót, hắn chưa bao giờ có cảm giác vô lực như lúc này.

Noãn Noãn chỉ trích, hắn không thể phản bác. Hoàng đế thay đổi chức vị của hắn, hiện giờ lại phải tới Cẩm vệ quân, hắn không thể tiến cung được.

Hôm qua hắn vốn muốn gọi người đưa cho nàng mấy pho tượng, nhưng nghĩ lại, mình nên giao tận tay cho nàng, chính mắt nhìn thấy nàng tiếp nhận, trên mặt liền vui mừng.

Cũng không phải không muốn gọi người truyền tin, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Vậy nên hắn do dự, chưa đưa ra quyết định.

Hôm nay hạ quyết tâm ban đêm sẽ lên vào cung nhìn nàng một cái, không ngờ nàng lại tới trước.

Chỉ Thanh Huy còn khịt khịt: “Ta ghét chàng.....”

Diêm Mặc ngăn không được nước mắt của nàng, thờ dài, cúi đầu, trầm giọng nói nhỏ: “Được, ghét ta.”

Chỉ Thanh Huy còn đang khịt khịt, nghe thấy lời này, hừ hừ nói: “Chàng không được chán ghét, chỉ có ta mới được chán ghét chàng.”

“Đều theo nàng.” (Halee: Thế nô trong máu rồi -.-)

“Sau này còn không gặp ta nữa, ta sẽ không để ý đến chàng.”

“Được, sẽ không có lần sau.”

“Chờ ta thật sự không để ý tới chàng, dù chàng có đưa cho ta pho tượng, ta cũng không để ý tới chàng đâu, biết chưa?”

“Ta nhớ kỹ.”

Lại đề ra rất nhiều yêu cầu, Diêm Mặc đều đáp ứng, lúc này Chữ Thanh Huy mới dịu ngoan dựa vào ngực hắn.

Hai người hòa hảo như lúc ban đầu, khe khẽ nói nhỏ. Chỗ khác lại có người ngậy ngốc nhìn.

Vốn dĩ Phùng Trọng Thanh chỉ là tò mò nên chạy theo nhìn một chút, lại không ngờ rằng sẽ thấy bộ dáng hai người họ ôm ấp hôn hít, tức khắc như bị sét đánh cứng cả người.

Đại đại đại sư huynh và tân sư đệ..???!!

Δ Chú thích thêm:

[1] Agat và canxedon có nhiều màu sắc khác nhau đã được sử dụng cách đây hơn 3.000 ở vùng sông Achates, ngày nay là Dirillo, ở Sicilia.

Tên gọi này được nhà triết học và nhà tự nhiên học người Hy Lạp Theophrastus đặt, ông đã phát hiện loại đá này dọc theo bờ sông Achates (tiếng Hy Lạp: Ἀχάτης) vào khoảng thế kỷ thứ 4 và thứ 3 TCN. Agat là một trong những khoáng vật phổ biến nhất được sử dụng trong nghệ thuật khắc đá, và đã được khai quật ở một số điểm khảo cổ, điều đó cho thấy rằng chúng được sử dụng phổ biến trong thế giới cổ đại; như di chỉ khảo cổ ở Knossos, Crete minh họa cho văn hóa Minoan thời kỳ đồ đồng.

Mãi mãi khi chưaquamàigiữa.

[2] Tích Cá chép hóa rồng: Truyền thuyết kể rằng khi trời đất mới hình thành chính trời đã tạo ra mưa, gió, giông sét. Nước có từ mưa hình thành nên sông biển và những sinh vật sống trong nước được trời tạo ra tự nhiên và từ đó hình thành nên mọi thứ trên trái đất.

Vì bận bịu với công việc tạo ra loài người và vạn vật nên trời không có thời gian làm mưa mà sai rồng làm con vật của cõi trời bay lượn trên không trung và phun nước xuống nhân thế làm mưa tưới mát cho cây cối và các loài sinh vật dưới nơi đây.

Số lượng rồng trên trời không đủ để mang mưa đến khắp nơi nên trời tổ chức một cuộc thi kén chọn các con vật lên làm rồng với tên gọi là thi rồng.

Khi có chiếu thị ban xuống dưới thủy cung thì các con vật đều tranh nhau đi thi với hi vọng sẽ được hóa rồng.

Cuộc thi gồm ba kỳ, mỗi kỳ phải vượt qua một đợt sóng, con vật nào đủ sức, đủ tài, vượt qua cả ba đợt thì mới được hóa rồng.

Trong thời gian khá lâu, một tháng trôi qua, có biết bao nhiêu loài thủy tộc đến tham gia thi đều bị loại, vì không con nào vượt trót được cả ba đợt sóng.

Có con cá rô nhảy qua được một đợt, đợt sau thì bị rớt. Có con tôm nhảy qua được hai đợt, ruột gan vầy vầy râu đuôi đã gần hóa rồng. Khi đến đợt ba, đuối sức bị té nên lưng cong lại.

Đến lượt các chép tham gia vào cuộc thi, loài cá này với bản chất quý hiếm vì trong miệng nó có ngậm một viên ngọc trai. Thấy điều lạ, thần gió tò mò bay đến để xem sự lạ lùng này. Khi thần gió bay đến thì gió, mây ào ạt kéo đến, sấm sét ầm trời, và những đợt sóng cao trời dậy... Cá chép nhờ đợt sóng cao đưa lên, vượt luôn một lần qua ba đợt sóng, nhả ngọc vượt qua Vũ Long Môn và hóa rồng.

Từ câu chuyện dân gian đó, “Cá chép hóa rồng” trở thành biểu tượng cho sự can đảm, may mắn, trót lọt, thành công, chiến thắng cho con người cho đến ngày nay.

Chương 34: Tàu tử

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Chỉ Thanh Huy chỉ lo nói chuyện với Diêm Mặc, lúc vô tình ngẩng đầu lên mới phát hiện thiếu niên vừa rồi đang trợn tròn mắt, trừng bọn họ với ánh mắt không thể tin.

Nàng có chút ngượng ngùng, luyến tiếc rời khỏi lồng ngực Diêm Mặc, hỏi hắn: "Vị này là?"

Về mặt Phùng Trọng Thanh ngây ngốc, Diêm Mặc cũng không muốn nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái rồi nói: "Sư đệ."

Chỉ Thanh Huy "À" một tiếng, nàng cũng nghe được tin tức Thượng Thanh Tông đưa sính lễ tới kinh thành, nhưng cũng không nghĩ rằng sư đệ của Diêm Mặc lại nhỏ tuổi như vậy, thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn nàng.

Nghĩ đến hắn là người trong môn của Diêm Mặc, nàng nhẹ giọng nói thầm: "Sao chàng không giới thiệu hai người chúng ta với nhau một chút?"

Lúc này Diêm Mặc mới nhìn thẳng về phía Phùng Trọng Thanh, dùng ánh mắt ra hiệu hắn lại đây.

Phùng Trọng Thanh trong đầu một mảnh hỗn loạn. Hắn suy nghĩ, đại sư huynh và sư đệ mới này có quan hệ gì? Lúc sau lại nghĩ, kể cả có là sư huynh sư đệ cũng không thể nào ôm ấp thân mật như vậy. Hắn tưởng tượng đến việc sư huynh làm vậy với mình, nhịn không được toàn thân rùng mình, nổi cả da gà.

Tuy vậy nhưng mắt thấy đại sư huynh ra hiệu, hai tay hai chân không cần hấn chỉ huy cũng đã tự mình đi qua.

Diêm Mặc trước giới thiệu hấn với Chỉ Thanh Huy: "Phùng Trọng Thanh."

Chỉ Thanh Huy cong cong đôi mắt: "Chào sư đệ."

Phùng Trọng Thanh ngơ ngác gật đầu.

Mắt Diêm Mặc đảo qua hấn: "Còn không chào hỏi tàu tử của đệ?"

Phùng Trọng Thanh rụt rụt cổ, theo bản năng nói: "Chào tàu tử -- tàu tử?!!!"

Chỉ Thanh Huy vừa bị cách gọi của Diêm Mặc làm nóng mặt, lại nghe vị sư đệ này bất thành linh gọi to, sợ tới mức giật nảy mình.

Diêm Mặc vỗ vai trấn an nàng, sắc bén nhìn qua Phùng Trọng Thanh, ngữ khí mang hàm ý cảnh cáo: "Sư đệ!"

Phùng Trọng Thanh rụt cổ lại, rụt đến mức cái mặt tròn tròn của hấn suýt chui vào vạt áo. Dưới ánh mắt lạnh lẽo của đại sư huynh, hấn vẫn cố gắng áp chế sự kinh hãi, lắp bắp nói: "Hắn, hấn là tàu tử, vậy kia..... Còn công chúa thì sao?"

Nhìn hấn vừa kinh vừa sợ như vậy, rõ ràng thịt trên má còn đang run rẩy nhưng còn muốn hỏi đến cùng, Chỉ Thanh Huy cảm thấy buồn cười, lại thắc mắc vì sao hấn lại hỏi như vậy? Nàng cười nói: "Ta chính là công chúa mà."

Vừa dứt lời, nàng lập tức nhớ tới hôm nay ra cửa nên cài trang thành nam tử, vội giải thích: "Bộ trang phục này là để ra ngoài cho thuận tiện."

Nghe xong lời này, Phùng Trọng Thanh nhìn rồi lại nhìn nàng, làm Chỉ Thanh Huy cảm thấy không được tự nhiên, khiến Diêm Mặc ngửa tay muốn đánh. Lúc này hấn mới thở phào nhẹ nhõm, giống như đột nhiên bị rút đi xương cốt, cả người mềm nhũn mà dựa vào tường, tựa như mới sống sót qua tai nạn, miệng còn lẩm bẩm lâu lâu: "May mắn may mắn, làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết....."

Diêm Mặc nhàn nhạt nói: "Đây là lễ tiết của đệ?"

Chỉ Thanh Huy ngăn chặn, tay cầm tay Diêm Mặc, lắc đầu: "Ta thấy sư đệ đã đi mấy ngày đường, hấn là rất mệt mỏi."

Diêm Mặc không cảm thấy vậy, nếu mệt mỏi thì sao có thể vừa đến đã tìm hấn muốn ăn đòn? Nghĩ đến vẫn chưa đánh xong trận, hấn quay sang nói nhỏ vài câu với Chỉ Thanh Huy, đỡ nàng đến bên cạnh ngồi xuống rồi dùng một tay xách cổ áo của Phùng Trọng Thanh vào võ trường, lời ít ý nhiều: "Tiếp tục."

Thân thủ của Phùng Trọng Thanh cũng không tồi, mặc dù ở sư môn là đối tượng bị các sư huynh đề lên đánh, nhưng ở bên ngoài thì lại là hắn đề lên đánh người khác. Lần này tới kinh thành, hắn đã đánh bại mấy vị sư huynh, không khỏi có lòng tin to lớn, vì vậy mới đến phủ Đại tướng quân đã dây dưa muốn giao thủ với Diêm Mặc.

Sau đó, qua mấy chục hiệp đã bị Đại sư huynh đánh đến nhận rõ bản thân, lại thêm mấy chục hiệp nữa, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.))

Mặc dù vừa trải qua một trận sợ bóng sợ gió, nhưng trở lại võ trường quen thuộc, hắn lập tức hoàn hồn, tư thế sắc sảo nghênh tiếp kẻ địch

Với Diêm Mặc, cho dù sư đệ không phải đối thủ của hắn, nhưng so với những người hắn gặp được trong khoảng thời gian này thì mạnh hơn rất nhiều. Đầu tính bị khơi dậy, sau khi đánh ngã người ta thì ném sang một bên, còn mình thì ở trong sân mưa đến uy vũ sinh phong.

Phùng Trọng Thanh giống như mảnh vải rách nằm trên mặt đất, hoa cả mắt, trên đầu ngôi sao di chuyển tán loạn.

Chỉ Thanh Huy đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, lo lắng gọi: "Sư đệ."

Phùng Trọng Thanh chớp chớp mắt, nghĩ tới sự hiểu lầm ban nãy, tức khắc đỏ mặt, nhanh chóng bò dậy, lắp bắp: "Tẩu....tẩu tử."

Chỉ Thanh Huy xấu hổ, chỉ hàm hồ một tiếng, nhìn thấy trên mặt hắn có máu ứ đọng, lại hỏi: "Đệ cảm thấy thế nào? Có muốn thỉnh đại phu đến xem không? Đại sư huynh của đệ xuống tay không biết nặng nhẹ gì cả."

"Không cần không cần, không đau, một chút cũng không đau." Phùng Trọng Thanh gãi đầu, toét miệng cười, không cần thận kéo tới vết thương trên mặt, lại nhe răng trợn mắt.

Tuy rằng tuổi hay người không cách biệt lắm, nhưng Chỉ Thanh Huy nghe hắn gọi một tiếng tẩu tử thì cảm thấy hắn nhỏ hơn mình rất nhiều, giống đệ đệ của nàng, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

Hắn tùy tiện ngồi xuống đất, Chỉ Thanh Huy nghĩ nghĩ, cũng thử ngồi giống tư thế của hắn. Ngồi xong mới phát hiện hành động này tuy rằng không hợp lễ nghi, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.

Nàng sờ tay áo, sờ thấy một bọc quả quýt đường mới mua trên đường, mở ra, đưa đến trước mặt Phùng Trọng Thanh: "Muốn ném thử không? Ăn rất ngon đó."

Hương thơm nhẹ nhàng của quả quýt xông vào khoang mũi, Phùng Trọng Thanh nuốt nước miếng, trong lòng giao chiến, một bên nói "Mình đã là người lớn, không thể ăn đường", một bên lại nói "Đây là đồ tẩu tử tặng, sao có thể cự tuyệt?"

Hai bên giằng co, đều tại thời điểm Chỉ Thanh Huy đưa quýt đường lại gần, hóa thành gió nhẹ mây bay.

Hắn gấp không chờ nổi ném quả quýt vào trong miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt, khiến hai mắt hắn sáng lên.

Chỉ Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "Ăn thêm mấy trái nữa không?"

Phùng Trọng Thanh liền lấy thêm mấy trái, gương mặt thịt tròn căng lên, vẻ mặt thỏa mãn: "Cảm ơn tẩu tử."

Chỉ Thanh Huy thấy hắn như vậy, càng nhìn càng thấy giống đệ đệ Tiểu Tuấn.

Hai người cứ ngồi dưới đất như vậy, người một trái tay một trái chia sẻ túi quýt đường.

Ăn xong hơn phân nửa, Diêm Mặc còn không có dấu hiệu dừng lại, Chỉ Thanh Huy chống cằm nhìn hắn trong chốc lát, không khỏi thở dài: "Diêm Mặc đúng là tính lặc dư thừa."

Phùng Trọng Thanh vội gật đầu, trong miệng còn ngậm quýt, hai má phồng lên, giọng nói không rõ: "Khả năng của đại sư huynh, các sư huynh giằng co đều đánh không lại huynh ấy!" Nói xong lại dùng vẻ mặt mặt chờ mong: "Không biết khi nào đệ mới có thể làm đại sư huynh một lần."

Chỉ Thanh Huy hiểu kì: "Sắp xếp bồi phận chẳng lẽ còn có thể sửa đổi?"

"Có thể, mỗi năm mọi người đều đánh một lần, ai đánh giỏi nhất là đại sư huynh, xếp thứ hai là nhị sư huynh, thứ ba chính là tam sư huynh, cứ như vậy sắp xếp xuống dưới."

Chỉ Thanh Huy càng thêm tò mò: "Diêm Mặc vẫn luôn là đại sư huynh?"

Phùng Trọng Thanh gật đầu: "Chỉ có đại sư huynh vẫn luôn là đại sư huynh, còn mấy vị còn lại thứ tự đổi tới đổi lui, thực ra....."

Ngữ khí của hắn bỗng nhiên hạ xuống một chút: "Đệ nghe nói rất lâu trước kia, còn có một vị sư huynh, lúc ấy, huynh ấy và Đại sư huynh không phân cao thấp, hai người một mực thay phiên đánh, đáng tiếc đệ nhập môn quá muộn, chưa kịp gặp người này."

Chỉ Thanh Huy nghe vậy, không khỏi nhớ tới mẫu hậu từng nói chàng có một vị sư huynh mất sớm, lúc này lại nghe người ta nhắc tới hắn, cũng cảm thấy tiếc hận.

Hai người trầm mặc một hồi, Chữ Thanh Huy lại nói: "Sư đệ, đệ nói cho tẩu tử một chút sự tình của sư môn các đệ đi, tẩu tử cũng không biết trước kia chàng như thế nào."

"Được được, đệ nói cho tẩu nghe, đại sư huynh ở trước mặt chúng sư đệ rất trầm mặc, đệ nghe các sư huynh nói đại sư huynh có biệt danh, gọi là mặt đen, nhưng hiện tại không ai dám kêu....." Phùng Trọng Thanh một lần nữa lấy lại tinh thần, ở trước mặt tẩu tử, đem đại sư huynh của hắn bán sạch sẽ.

Chờ Diêm Mặc thu thế, liền thấy bên sân hai người trò chuyện với nhau thật vui, không biết Phùng Trọng Thanh nói gì mà có thể khiến Chữ Thanh Huy cười khanh khách không ngừng.

Không biết tại sao, bỗng nhiên hắn cảm thấy sư đệ có chút chướng mắt.

Phùng Trọng Thanh đang cao hứng nói, đột nhiên phát giác sau cổ có chút lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy đại sư huynh đang đi tới bên này, nhớ tới lời mình vừa nói với tẩu tử, hiếm khi hắn có một lần nhanh trí, nhanh chóng bỏ chạy.

"Đại sư huynh, tẩu tử, hai người nói chuyện, đệ đi trước."

Bỏ lại những lời rồi chạy nhanh như chớp.

Diêm Mặc không để ý tới hắn, đi đến trước mặt Chữ Thanh Huy.

Chữ Thanh Huy còn ngồi dưới đất, ngẩng mặt lên nhìn hắn, trong mắt hàm chứa ý cười, ý cười kia đột nhiên nở rộ, như một nụ hoa xuân rơi xuống nổi trên mặt nước, làm cho sóng nước gợn lăn tăn.

Nàng nói: "Mặt đen tiên sinh?"

Động tác của Diêm Mặc rõ ràng dừng lại một chút, duỗi tay kéo nàng tới.

Chữ Thanh Huy vẫn không buông tha, lại cười nói: "Mặt đen?"

Diêm Mặc bất đắc dĩ nhìn nàng, chỉ nói: "Quá buồn bình."

Lại là dung túng nàng xưng hô như vậy.

Chữ Thanh Huy cười xì một tiếng rồi ngã vào trong lồng ngực của hắn, chân chính cười đến run rẩy.

Diêm Mặc ôm lấy nàng phòng ngừa té ngã, xem bộ dáng sung sướng của nàng, cũng bắt đầu bán sư đệ: "Trọng Thanh tên ban đầu là Thanh Thanh."

"A? Thanh Thanh, Phùng Thanh Thanh? Không phải giống nữ hài tử sao?"

"Không sai." Diêm Mặc gật đầu, lại nói: "Trước khi sư đệ mười tuổi thì vẫn luôn giả làm nữ tử, cũng tự nhận là cô nương, sau khi mười tuổi nhận thức được, khóc nháo đòi đổi tên."

Trong đầu Chữ Thanh Huy liền xuất hiện một phiên bản thu nhỏ của Phùng Trọng Thanh, phần điều ngọc trác, giả thành tiểu cô nương, mặc váy nhỏ, khóc sụt sùi nói mình muốn đổi tên, không khỏi càng thêm vui vẻ: "Khó trách hiện tại kêu Trọng Thanh, thì ra trước kia tên là Thanh Thanh!"

Đợi khi Chữ Thanh Huy rời đi, Diêm Mặc đến phòng cho khách bắt sư đệ đang bôi thuốc, lại cùng hắn "luận bàn" võ nghệ một phen.

Ban đêm, Phùng Trọng Thanh nằm ở trên giường, thở ngắn than dài, trên người đau nhức đến mức chỉ có mặt là có thể động đậy.

Hắn lầm bầm lầu bầu: "Kinh thành khá tốt, tẩu tử cũng khá tốt, nhưng mà không đánh lại được đại sư huynh, aizz..... Lần sau vẫn nên để sư huynh khác đến đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Gặp gỡ

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Khi Chử Thanh Huy hồi cung có mang về mười mấy pho tượng mới.

Những pho tượng này đều không đồng nhất, có trân quý - dùng đá quý tạo hình, cũng có pho tượng bình thường - dùng nguyên liệu tùy ý có thể gặp bất cứ đâu được như đá cuội... Nhưng đều không giống nhau là mỗi một cái thủ nghệ đều vô cùng tinh xảo, sống động như thật, có thể nhìn ra được người điêu khắc rất dụng tâm.

Tựa hồ nàng có thể xuyên thấu qua chúng để thấy hơn mười ngày nay, Diêm Mặc đi qua mỗi một địa phương nào là ở nơi đó hấn hoặc bẻ một nhánh cây, hoặc nhặt lên một khối đá, sau đó đến khi đêm khuya tĩnh lặng mới ngồi ở dưới đèn chuyên tâm điêu khắc ra bộ dáng của nàng.

Vốn dĩ nó chỉ là một pho tượng lạnh như băng, nhưng vì những tâm ý này mà tỏa ra chút ấm áp.

Qua mấy ngày sau, rốt cuộc Diêm Mặc cũng đến Cẩm Vệ quân báo danh.

Tuy rằng Chử Thanh Huy không thể đến đưa điểm tâm cho hấn giống như khi còn ở Hàm Chương Điện, nhưng hai người cùng ở trong hoàng cung, cho dù chưa thấy được mặt nhưng tâm tình cũng giống nhau, khác với việc một người ở trong cung, một người ở ngoài cung như trước.

Hôm nay, Chử Thanh Huy từ Hàm Chương điện trở về, trên đường về cung bỗng nhiên giống như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên hướng trên tường.

Trên đầu tường có bóng dáng một người mặc đồ đen ngồi ở đó, người nọ chính là Diêm Mặc?

Tía Tô cũng phát hiện nên dừng bước chân, các cung nữ làm bộ dáng thủ thế, lui ra sau đến vài chục bước.

Chử Thanh Huy lại chỉ xuất thần nhìn Diêm Mặc, không biết vì sao nàng cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, tựa hồ thật lâu trước kia từng tái hiện qua. Nhưng nghĩ lại không có khả năng, Diêm Mặc tới kinh thành chỉ là mới ba bốn năm nay, hồi nhỏ nàng cũng không có từng gặp qua hấn.

Diêm Mặc từ trên đầu tường nhảy xuống, đến gần nàng: "Sao vậy?"

Chử Thanh Huy khẽ nhíu mày, nghi hoặc nói: "Ta cảm thấy, giống như trước kia đã gặp qua chàng, cũng giống như vừa rồi vậy, ngồi xổm trên đầu tường, thế nhưng..... Hấn là ta nhầm lẫn."

Diêm Mặc nghe vậy lại dừng một chút, chậm rãi từ trong ngực áo móc ra hai túi tiền.

"Hừm?" Chử Thanh Huy vừa thấy, lập tức ngạc nhiên nói: "Đây là túi tiền đựng kẹo hoa hồng mà Liễu cô cô chuyên môn偷 cho ta, sao chàng lại có đến hai cái?"

Nàng nhớ rõ không lâu trước đây nàng đưa cho Diêm Mặc một túi tiền đựng kẹo hoa hồng, nhưng một cái khác là từ đâu tới?

Trong lòng nàng kỳ quái, không khỏi nhìn tay Diêm Mặc, cẩn thận đánh giá hai túi tiền kia. Hình thức này, hoa văn, phối màu cũng không khác biệt, duy nhất không giống chính là một cái mới tinh, còn một cái khác nhìn lại có chút cũ.

Cái mới kia là nàng đưa, còn lại cái kia.....

Diêm Mặc chậm rãi nói: "Mười một năm trước ta theo sư phụ vào kinh, từng ở chỗ này chờ sư phụ."

Hai mắt Chử Thanh Huy trừng lớn.

Diêm Mặc lại nói: "Có tiểu cô nương đi ngang qua, đưa túi tiền này cho ta."

Chử Thanh Huy ngây người.

"Tiểu cô nương nói, túi tiền này là túi đựng kẹo mà nàng yêu thích nhất."

Chử Thanh Huy đã hoàn toàn toàn toàn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác: "Đó là ta....."

Nghe ngữ khí của nàng, không biết đây là hỏi chuyện hay là khẳng định.

Diêm Mặc gật đầu, xác thực: "Ta nghe người ta gọi nàng là công chúa."

Chử Thanh Huy ngây ngốc nhìn hấn, bỗng nhiên phản ứng lại, dậm chân nói: "Thì ra chàng đã sớm nhận ra ta nhưng lại cố ý không nói!"

Trong mắt Diêm Mặc hình như có ý cười, rồi lại nghiêm mặt nói: "Cụcng không phải cố ý giấu giếm."

Chử Thanh Huy gật đầu, nghe Diêm Mặc miêu tả, mười một năm trước là lúc ấy nàng mới ba bốn tuổi, hiện giờ sớm đã quên mất chuyện này. Một người nhớ rõ, một người khác trong đầu lại trống rỗng, hiện tại nếu người nọ không nhắc tới cũng không có gì sai, huống hồ Diêm Mặc chưa bao giờ là người nhiều lời.

Nàng mơ hồ nhớ tới chuyện xưa, lại không nhớ được chi tiết lắm, không khỏi tìm gan cùn cào mà tò mò: "Chuyện đã qua lâu, khi đó ta còn nhỏ nên không nhớ rõ được, chàng nói cho ta nghe một chút đi, cụ thể là tình huống như thế nào? Ta chỉ nhớ lại, khi đó chàng cũng là một thân hắc y, ngồi xổm trên đầu tường, ngày đó..... Tựa hồ có tuyết?"

"Không sai, ngày ấy có tuyết lớn."

Rõ ràng Diêm Mặc còn nhớ rất rõ, lúc ấy tuyết rơi hai ba tháng, trên mặt đất tuyết đọng dày một thước. Hắc ngồi xổm trên đầu tường nhìn cung điện trắng xóa, chờ sự phụ tới tìm hắc, bỗng nhiên nghe được giọng nói non nớt truyền lại, hai thân ảnh nho nhỏ tròn vo từ nơi xa tập tễnh mà đến, trong đó có một thân ảnh khoác áo choàng ngân hồ, bọc như một quả cầu tuyết. Tuyết đọng dày, mà chân hai người lại ngắn, xa xa nhìn lại, cảm giác như hai quả cầu tuyết đang lăn lại đây.

Lúc đầu Diêm Mặc vẫn chưa để ý, ngồi xổm trên đầu tường vẫn không nhúc nhích.

Khi quả cầu tuyết lăn lăn tới, lại ngừng ở dưới bức tường chỗ hắc ngồi xổm, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ trắng nõn như tuyết.

Khi đó trên mặt hắc không có biểu cảm dư thừa nào, nhưng trong lòng lại không khỏi nhìn thêm vài lần, ở sự môn đều là cùng với đám sư đệ lăn lộn trong bùn, hiếm khi thấy một vị tiểu cô nương, càng không cần phải nói, đây còn là tiểu cô nương phần điều ngọc trác, xinh đẹp đáng yêu, trắng nõn tựa như băng tuyết.

Khi tuyết cầu ngẩng đầu nhỏ lên nhìn hắc trong chốc lát, mở miệng ngọt ngào gọi hắc là đại ca ca, hỏi hắc có lạnh không, có muốn đưa lò sưởi cho hắc không.

Hắc không trả lời thì nghe nàng lẩm bẩm, nói hắc ăn mặc quần áo như vậy quá mỏng, sẽ sinh bệnh, sinh bệnh sẽ phải uống thuốc, thuốc rất đắng. Lại nói nàng có kẹo hoa hồng, mỗi lần uống thuốc sẽ ăn một viên, như vậy sẽ không thấy đắng nữa còn muốn đưa kẹo hoa hồng cho hắc.

Hắc chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, không biết ứng phó thế nào, nên vẫn không nói một lời, vẫn không nhúc nhích.

"Quả cầu tuyết" đợi trong chốc lát, tựa hồ còn có việc nên đành phải đặt kẹo hoa hồng ở chân tường, tạm biệt hắc.

Hắc nhìn nàng tập tễnh bước đi, lảo đảo đi một khoảng rất xa mới dòi mắt nhìn chăm chăm túi tiền dưới chân tường, nhìn trong chốc lát, đến khi nó bị tuyết bao phủ mới phi thân xuống, nhặt túi tiền lên.

Hắc không ăn đồ ngọt, kẹo trong túi cứ thế để lâu, hỏng rồi, đành phải vứt bỏ, còn túi tiền thì hắc mang theo bên mình, mãi cho đến hiện giờ.

Chữ Thanh Huy nghe hắc nói đã vứt bỏ kẹo đi rồi, bĩu bĩu môi, như nghĩ tới chuyện gì, lại vui sướng lên: "Thì ra khi ta còn nhỏ đã từng gặp chàng, còn tặng kẹo hoa hồng cho chàng nữa, chắc chắn là trước đây ta đánh dấu làm ký hiệu, hiện tại ta đã trưởng thành, chàng chính là của ta."

Nhìn nàng về mặt tự đắc, còn nói cái gì ký hiệu hay không ký hiệu, Diêm Mặc nói: "Chẳng lẽ là tiểu cầu?"

Chữ Thanh Huy hừ một tiếng: "Nếu ta là tiểu cầu sẽ cắn chàng một cái."

(Beta: Ý Diêm Mặc là Chữ Thanh Huy giống như chó con, thích đánh dấu chủ quyền.:)))

Nàng nhìn Diêm Mặc, đột nhiên cười hi hi nói: "Chàng mau nói xem, có phải khi đó chàng đã thích ta rồi đúng không? Đặc biệt đặc biệt thích ta, nếu không sao lại giữ túi tiền này đến bây giờ?"

Lời này chỉ là vui đùa, khi đó nàng mới ba bốn tuổi, Diêm Mặc cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, chỉ là thiếu niên một lòng tập võ, nào biết cái gì là thích hay không thích.

Nhưng mà... hắc nhìn Chữ Thanh Huy, làm như kể lể, lại giống như hứa hẹn: "Về luôn nhớ rõ nàng, sẽ không quên."

Vốn dĩ Chữ Thanh Huy chỉ muốn trêu hắc, lại bị hai mắt hắc khóa lại, trịnh trọng nói như vậy, ngược lại làm mình có vài phần ngượng ngùng, đành phải giả vờ giận hắc liếc mắt một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chàng, sao chàng lại như vậy....."

Quanh: Chữ Thanh Huy là tiểu cầu, Hoàng Thượng là hmm.. (^ ˘)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngày cưới

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Ngay lần đầu tiên hai người lên gặp nhau thì Hoàng đế đã biết, chỉ "hừ" hai tiếng nhưng cũng không phản đối.

Cứ như vậy, một hai ngày sau Diêm Mặc vẫn ngồi xôm ở trên tường chờ Chử Thanh Huy.

Hai người gặp nhau cũng không làm gì khác, có khi chỉ cần nói mấy câu là có thể khiến cho tâm tình của Chử Thanh Huy vui sướng cả ngày.

Đào mất đã đến Tết Đoan Ngọ, trong cung mở yến tiệc chiêu đãi các quan lại và gia quyến của bọn họ.

Lúc trước, nếu gặp trường hợp này thì Diêm Mặc đều không có hứng thú, nhưng lần này hắn lại mang theo sư đệ tham gia.

Ghế của hắn không phải ở phía trước, đằng trước là vị trí của dòng họ trong Hoàng tộc, nhưng cũng không hẳn ở phía sau, bằng nhãn lực của hắn, ngồi ở đâu cũng có thể nhìn rất rõ ràng đỉnh đầu người khác.

Phùng Trọng Thanh ngồi ở một bên, dưới tình huống này hắn cũng không hề câu nệ. Tuy rằng thân thể hắn ngồi yên, nhưng đầu lại không ngừng di chuyển, hận không thể nhìn được toàn bộ đám quan lại và cảnh trí trong hoàng cung này.

Cái mà hắn thấy nhiều nhất đương nhiên là đầu người, đặc biệt là Chử Thanh Huy, nhìn vài lần mới chán chờ hỏi Diêm Mặc: "Đại sư huynh, đó có phải là tẩu tử không?"

Khó trách hắn có nghi vấn này, hai người mới gặp mặt một lần, khi ấy Chử Thanh Huy giả trang nam tử, còn tùy tiện ngồi dưới đất ăn quýt với hắn. Mà lúc này nàng mặc một thân cung trang, trên mặt có trang điểm nhẹ, trên người đeo thêm trang sức phức tạp. Nàng ngồi bên cạnh Hoàng Hậu, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, thoát nhìn vừa tôn quý lại xa cách, khác xa hình tượng ngày đó.

"Phải." Diêm Mặc hiếm khi này nàng long trọng đoan trang như vậy, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Vừa lúc Chử Thanh Huy cũng nhìn qua, khoe miệng tươi cười sâu thêm một chút, hai mắt hơi cong lên, xa xa giờ chén rượu hương bên này ra hiệu.

Diêm Mặc còn chưa động, Phùng Trọng Thanh đã không ngừng giờ chén rượu lên kính nàng một ly, rồi rạo rức nói với Diêm Mặc: "Huynh nhìn kia đại sư huynh, tẩu tử nhớ rõ đệ, còn kính rượu với đệ. Nắc..... Rượu trong cung rất ngon, chỉ là có hơi nhạt."

Diêm Mặc cũng không cho rằng Bánh bao nhỏ kính rượu sư đệ hắn, vốn là kính hắn lại bị sư đệ cướp đi, hắn chậm rãi bụng chén rượu, đầu ngón tay nhẹ nhàng chuyển động vuốt quanh miệng chén, không nói chuyện.

Phùng Trọng Thanh đang vui sướng nhắm nháp sơn hào hải vị trên bàn, bỗng nhiên run lên một chút, rụt rụt cổ, sau đó vuốt sau gáy lẩm bẩm: "Sao đột nhiên thấy lạnh lạnh, chẳng lẽ vì uống chút rượu này?"

Phía trên, Hoàng hậu thấy Chử Thanh Huy kính rượu, cũng liếc mắt tới đó xem xét: "Thiếu niên bên cạnh Diêm tướng quân là sư đệ của hắn hả?"

Chử Thanh Huy gật đầu: "Không sai, hắn là tiểu sư đệ của tiên sinh, tên là Phùng Trọng Thanh." Khi nói đến tên này, nàng lại nghĩ tới Thanh Thanh, trong thanh âm cũng chứa vài phần ý cười.

"Tuổi tác của hắn không lớn, lại có bản lĩnh như vậy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên." [1] Hoàng hậu khen.

[1] (英雄出少年): Từ những người thanh niên sẽ ra nhiều anh hùng, tre già măng mọc, sóng sau xô sóng trước.

Chử Thanh Huy nghe xong, lại hướng bên kia kính một chén rượu, lý thứ nhất là nàng muốn kính Diêm Mặc, hiện giờ lý thứ hai mới thật sự là kính Phùng Trọng Thanh. Dù sao rượu của nàng cũng là rượu trái cây, chỉ uống mấy ngụm nhỏ nên không lo say.

Vừa lúc Diêm Mặc đáp lời một võ tướng bên cạnh hắn nên không để ý tới, lại bị sư đệ giành trước.

Phùng Trọng Thanh uống xong rượu, mắng một tiếng, cảm nhận dư vị: "Sư huynh xem kia, tẩu tử lại kính rượu ta, rượu hoàng cung quả nhiên không tồi, chỉ có điều thật kì quái, sao càng uống càng lạnh nhỉ?"

Hắn gãi đầu một cái, đã không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa, tiếp tục rót xuống một chén.

Chử Thanh Huy kính xong hai lần, dứt khoát kính rượu tất cả đường biểu huynh đệ ti muội từng người một.

Hoàng hậu thấy vậy liền nói: "Tuy rằng là rượu trái cây nhưng có tác dụng khá chậm, sau khi con uống một lúc sẽ cảm thấy đau đầu, không được uống nữa." Nói xong, bà mệnh cho cung nhân đem canh giải rượu lên.

Chử Thanh Huy đã kính rượu với những người quen biết xong, ngoan ngoãn gật đầu, an tâm nhìn khán đài xem biểu diễn.

Rượu kia quả thật có chút tác dụng, không bao lâu sau Chử Thanh Huy đã thấy buồn ngủ, che miệng lặng lẽ ngáp một cái, nhẹ giọng nói với Hoàng hậu: "Mẫu hậu, con muốn trở về."

Buổi tiệc đã gần kết thúc, lúc này đi cũng không tính là thất lễ, Hoàng hậu gật đầu, phân phó Tía Tô vài câu, mệnh nàng hầu hạ cho tốt, liền cho Chử Thanh Huy đi xuống nghỉ ngơi.

Chử Thanh Huy vẫn duy trì lễ nghi, hành lễ với Đế Hậu rồi mới lui ra.

Ra khỏi buổi tiệc, nàng càng buồn ngủ hơn, có chút không chịu đựng được nên phải dựa nửa người vào Tía Tô.

Tía Tô đỡ nàng đi một đoạn, bỗng nhìn thấy một thân thể mạnh mẽ rắn rỏi trước mặt.

Diêm Mặc lại gần vài bước, lập tức ngửi thấy một luồng hơi thở mang theo mùi thơm của rượu. Lúc này trong bữa tiệc hẳn không có uống rượu, dĩ nhiên hương vị này là ở trên người Bánh bao nhỏ tỏa ra.

Cảm giác say dâng lên, trên mặt Chử Thanh Huy hồng hồng, tuy rằng ý thức của nàng vẫn tỉnh táo nhưng trên người lại mệt mỏi vô lực, dựa vào tay Tía Tô, mềm mại cười với Diêm Mặc: "Sao chàng cũng ra đây vậy?"

Diêm Mặc nhìn nàng một lát, vươn tay kéo nàng dựa vào cánh tay hắn.

Tía Tô bị đoạt người cũng không dám nói gì, chỉ âm thầm nhìn bốn phía thấy ngoại trừ cung nhân hầu hạ vẫn không còn ai khác, liền lùi ra sau vài bước.

Chử Thanh Huy ôm cánh tay Diêm Mặc, phân nửa trọng lượng chuyển sang cơ thể hắn: "Vẫn là tiên sinh có sức lực lớn, đỡ ta mà không sợ té ngã."

"Sẽ không quăng ngã nàng." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy thấy hơi choáng, nhăn mũi lại, ngửi ngửi người Diêm Mặc, "Hôm nay tiên sinh không uống rượu à? Mẫu hậu nói Tết Đoan Ngọ phải uống nhiều rượu, như vậy mới cát lợi. Khi này, lý thứ nhất vốn là muốn kính tiên sinh, kết quả sư đệ lại uống trước. Sau đó đến chén thứ hai tiên sinh lại không uống, động tác cũng thật chậm."

Nàng thật sự một nhọc, vừa nói mí mắt vừa trĩu xuống.

Diêm Mặc sờ trán nàng, lại chà xát gương mặt đỏ rực: "Đầu đau sao?"

Chử Thanh Huy mở mắt ra nhìn hắn một cái, chậm chậm lắc đầu, thanh âm gần như là hàm chứa trong miệng: "Không đau, mẫu hậu cho ta uống canh giải rượu rồi, ta chỉ là buồn ngủ."

"Ngủ đi." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy gian nan lắc đầu: "Không thể ngủ, ngủ rồi Tía Tô không thể đỡ ta được."

"Có ta rồi."

Chử Thanh Huy mơ hồ trong chốc lát, thở một hai nhịp giống như là đã ngủ rồi, mới nghe nàng chậm chậm lầm bầm: "Nhưng mà chàng không thể đỡ ta vào hậu cung."

Cái lí do này khiến nàng thanh tỉnh một chút, miễn cưỡng giãy giụa rời khỏi vòng tay của Diêm Mặc, vẫy vẫy tay với Tía Tô.

Tía Tô vội chạy đến đỡ lấy nàng.

Chử Thanh Huy dựa vào người Tía Tô, mở to hai mắt nhìn Diêm Mặc, giọng nói mềm mại: "Chàng trở về đi, ngày mai nhớ phải tới tìm ta nha."

Diêm Mặc không kiên trì nữa, nhìn vài cung nữ theo nàng rồi đi.

Bánh bao nhỏ sớm muộn gì cũng là của hắn, nhưng hiện giờ còn chưa phải, huống hồ đây còn không phải địa bàn của hắn, vì vậy còn có nhiều cản trở.

Mùng tám tháng tám

Trong lòng hắn đang nhớ đến ngày này.

Đó là ngày thành hôn của công chúa.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn cho đến khi thân ảnh Chử Thanh Huy biến mất, mới quay trở lại buổi tiệc, bung chén rượu kính bề trên rồi mang sư đệ đang say chúi chúi ra khỏi cung.

Ngày hôm sau, khi Phùng Trọng Thanh tỉnh lại, vừa duỗi lưng một cái đã lập tức cảm giác được thân thể đau nhức mà kêu lên thảm thiết.

Đợi đến khi hắn thấy bộ dáng mặt mũi bầm dập của mình ở trước gương, lại là một trận quỷ khóc sói gào: “Đại sư huynh, đại sư huynh, đệ bị làm sao vậy?!”

Diêm Mặc nghe vậy cũng không quay đầu lại: “Uống say quá, bị ngã.”))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thân mật

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Thời tiết dần trở nên nóng bức, theo thông lệ của những năm trước thì đến tháng sáu Hoàng đế sẽ mang theo gia quyến và quan lại đi hành cung tránh nóng.

Diêm Mặc cũng đi theo đoàn hộ vệ, ngày thứ hai sau khi hộ tống hoàng gia đến hành cung thì hắn phải trở lại kinh thành.

Tuy nói khoảng cách từ kinh thành đến hành cung cưỡi ngựa vừa đi vừa về cũng chỉ mất mấy canh giờ là cùng, nhưng Diêm Mặc thân là Phó thống lĩnh của cấm vệ quân, hắn phải phụ trách chỉ đạo huấn luyện thị vệ, nếu không có ý chỉ của Hoàng Đế thì không thể tự ý rời khỏi vị trí của mình.

Vì vậy mà trước khi Chử Thanh Huy trở lại kinh thành có lẽ hai người cũng không được gặp mặt, mà chờ đến khi nàng hồi kinh lại phải lập tức chuẩn bị cho việc đại hôn. Theo tập tục xưa, trước khi thành hôn thì cả hai không được gặp nhau, lần này xa cách phải mất hơn hai tháng.

Chử Thanh Huy trong lòng không cam tâm, sau khi sắp xếp ổn thỏa liền đến chỗ Hoàng Hậu quấy rầy một hồi, có thể cải trang đi tìm Diêm Mặc.

Đa số các hộ vệ đều dựng trại đóng quân ở bên ngoài hành cung, Chử Thanh Huy giả dạng nam tử, lợi dụng lúc chiều tối để che giấu mà dẫn theo Tía Tô một đường tránh né mọi người tìm được lều của Diêm Mặc.

Tía Tô chủ động canh giữ bên ngoài lều, chỉ để một mình nàng đi vào.

Có lẽ là Diêm Mặc mới vừa tắm gội xong, hắn khoác một cái áo đen và quần dài lông léo vắt vẻo bên hông, để lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực tựa như được đúc từ đồng.

Lúc này Diêm Mặc gập chân ngồi trên giường chuyên chú điêu khắc tượng nhỏ trong tay, ánh nến màu cam mờ ảo phản chiếu nửa bên mặt của hắn, nửa bên còn lại khuất trong bóng tối, khiến ngũ quan vốn có vẻ lạnh lùng của hắn càng thêm rõ nét.

Chử Thanh Huy hưng phấn đi đến, vừa vào trong lều đã bị cảnh tượng ấy dọa cho choáng váng, cứng người tại chỗ.

Diêm Mặc cũng không ngờ rằng nàng sẽ đến, tuy trong lòng có hơi kinh ngạc nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi, buông pho tượng ra rồi khoác thêm áo ngoài vào cho đàng hoàng.

Chử Thanh Huy đột nhiên hoàn hồn, lập tức xoay người sang chỗ khác, dậm chân, vừa thẹn lại vừa hoảng: "Chàng, sao chàng không mặc quần áo chứ?!"

Diêm Mặc đứng dậy, dặt tay nàng qua: "Là ta sai."

Lều trại ở đây đều là dựng lên để tạm thời ở lại nên rất đơn sơ, ngoại trừ một cái giường thấp và một cái bàn thì không có chỗ nào có thể ngồi được cả.

Khi Chử Thanh Huy bị ấn ngồi ở trên giường thì thân thể càng thêm cứng đờ, nàng cúi đầu không dám đối diện với Diêm Mặc.

Không gian trong lều trại cũng không lớn, hai người cách nhau rất gần, nàng chỉ cảm thấy khi mình hô hấp thì trong xoang mũi đều tràn ngập hơi thở của tiên sinh. Loại hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc này của hắn làm nàng tâm hoảng ý loạn, không biết nên ứng phó thế nào. Nhớ tới cảnh tượng mình chứng kiến khi vừa vào đây, trên mặt nàng càng thêm đỏ ửng, đầu óc như bị đình trệ.

Diêm Mặc cũng ngồi trên chiếc giường thấp, may là hắn không dựa quá gần nàng, nếu không nàng thật sự không thể nào thở nổi.

Hai người đều không có nói chuyện, bầu không khí trong doanh trại càng thêm ách tắc, trông mắt của Chử Thanh Huy hoảng hốt nhìn khắp nơi. Thấy trong tay Diêm Mặc có cầm pho tượng vừa khắc được một nửa, nàng vội cầm lên, tìm đại một lời để nói: "Hôm nay cũng mệt rồi, chàng cũng đừng khắc

nữa, nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Không sao, chỉ còn mấy nhát dao nữa là khắc xong rồi."

Chỉ Thanh Huy nghe vậy, dùng ngón tay sờ lên pho tượng, phát hiện quả thực còn có chỗ thô ráp liền trả nó lại.

Diêm Mặc nhận lấy, hoàn thành vài nét cuối cùng rồi dùng giấy nhám cẩn thận mài giữa.

Chỉ Thanh Huy an tĩnh nhìn sườn mặt của hắn, tâm trạng hoảng loạn vừa rồi cũng đã dần dần bình tĩnh lại. Chợt nghĩ đến chuyện sắp phải chia xa, ngữ khí cũng bớt căng thẳng đi nhiều, nàng nhẹ giọng thăm hỏi: "Ngày mai tiên sinh hồi kinh rồi, phải hơn hai tháng sau chúng ta mới gặp lại."

Diêm Mặc buông giấy nhám trong tay xuống, nhìn nàng, nói: "Đến lượt ta tới tìm nàng."

Từ lúc hắn biết Bánh bao nhỏ muốn đến hành cung tránh nóng, trước đây hắn đã tránh các trạm gác ngầm để tiến vào quan sát địa hình của nơi đây.

Ở đây không giống với hoàng cung trong kinh thành, hành cung xây theo kiểu tựa núi, mỗi một cung điện đều được sơn thủy bao quanh, có thể nói là độc lập. Nếu âm thầm tới tìm nàng thì không có nhiều cố kỵ như trong hoàng cung, cũng không cần lo lắng sẽ làm kinh động đến ai.

Chỉ Thanh Huy nghe xong, bỗng chốc tâm trạng đã vui vẻ hẳn lên, nàng ngẩng nhìn hắn với đôi mắt sáng lấp lánh. Tuy rằng không biết theo lời Diêm Mặc thì khi nào hắn đến tìm nàng, tìm như thế nào, nhưng nếu hắn đã nói sẽ đến tìm thì nhất định đến, nàng tin tưởng hắn.

Rồi rốt cuộc nàng vẫn lo lắng hắn sẽ bị liên lụy, suy nghĩ một lúc rồi nàng lại lắc đầu: "Thật ra..... Không gặp được cũng không sao." Tuy nói là nói như vậy, nhưng nàng lại nghĩ đến lần mà Diêm Mặc rời kinh đi tiếp ứng cho sứ thần, dù chỉ có nửa tháng mà nàng cảm giác như đã qua mấy năm ròng, hiện tại có lẽ phải xa cách tận hai tháng, không phải càng thêm gian nan sao?

"Ta muốn gặp nàng." Diêm Mặc nói.

Một câu này đã che khuất nỗi lo lắng của Chỉ Thanh Huy, chỉ còn lại một đôi mắt hạnh chăm chú nhìn hắn.

Diêm Mặc vươn một ngón tay, nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng.

Chỉ Thanh Huy ôm lấy tay hắn, nghiêng đầu cọ vào lòng bàn tay to rộng, vết chai dày cộm thô ráp ở lòng bàn tay cọ lên gương mặt non mịn của nàng, mang đến một trận tê dại.

Lông mi Chỉ Thanh Huy run rẩy kịch liệt nhưng vẫn không buông tay hắn ra.

Diêm Mặc nâng cằm trắng nõn tinh tế của nàng lên, ánh mắt dừng lại ở đôi má đỏ ửng như rặng mây chiều, càng nhìn càng thêm sâu thẳm. Hắn chậm rãi cúi đầu...

Khác với lần đầu tiên như chuồn chuồn lướt nước, lúc này đây, môi lưỡi hắn như đang tuần tra lãnh địa của mình, đảo một lượt để nếm vị ngọt trong miệng nhỏ nhắn của nàng.

Chỉ Thanh Huy hô hấp dồn dập, hai mắt dao động không dám nhìn thẳng vào đối phương, ngẫu nhiên vội liếc nhìn hắn một cái, trong mắt lấp lánh ánh nước.

Diêm Mặc lại mút mấy cái ở môi nàng, duỗi tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh để ôm người vào trong lồng ngực mình, tay chạm lên đỉnh đầu nàng.

Qua một hồi lâu, Chỉ Thanh Huy mới từ từ bình phục lại hơi thở, nàng bắt lấy tay của Diêm Mặc, đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt ve xoa nắn trên đó, thỉnh thoảng véo mạnh một cái, giống như đang chơi đùa.

Diêm Mặc cảm thấy ngứa, lật bàn tay to rộng của mình lại bao lấy hai tay nhỏ nhắn của nàng bên trong.

Chỉ Thanh Huy rút tay ra, lại ôm lấy tay hắn, càng cào thêm hăng say.

Diêm Mặc bất đắc dĩ đành phải tùy nàng.

Chỉ Thanh Huy chu đôi môi hơi sưng đỏ lên, làm nũng lẩm bẩm nói: "Chàng không tuân thủ quy tắc gì cả, trước đó ta đã nói nếu chàng muốn hôn ta thì trước tiên phải nói với ta một tiếng mới được, khi đó tiên sinh đã đáp ứng rồi mà."

"Có nói." Diêm Mặc nói.

"Nào có? Sao ta lại không nghe thấy?" Chỉ Thanh Huy lập tức ngẩng đầu phản bác.

Diêm Mặc rũ mắt xuống đối mắt với nàng, đến khi Chỉ Thanh Huy ngượng ngùng muốn dời mắt trước, hắn lại rút bàn tay ra, chỉ vào hai mắt mình: "Là nơi này đã nói."

Chỉ Thanh Huy cứng họng, thế nhưng không thể phản bác lại hắn, một lát sau mới cắn môi, nói: "Vậy, ta còn chưa có đồng ý đâu."

"Đồng ý rồi." Diêm Mặc lại gục đầu xuống, hôn một cái lên mí mắt nàng: "Cũng là nơi này nói với ta rằng nàng nguyện ý."

"Oành" một tiếng, hai má Chử Thanh Huy lại đỏ lên. Nàng vui đầu vào trong lồng ngực hắn, dùng chóp mũi nhỏ nhắn cọ loạn khắp nơi, bầu môi hôn dỗi: "Tiên sinh không giống như trước đây, không nói lời nào đúng đắn cả."

Hiện giờ có đôi khi hắn khiến nàng phải ghen lời.

Nàng lại không biết, vì động tác của nàng mà hơi thở nóng hổi đã phả trước ngực Diêm Mặc, khiến cho thân thể hắn trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng.

Chử Thanh Huy như phát hiện ra trò mới, cách lớp quần áo mà dùng một ngón tay trắng nõn chọc vào ngực Diêm Mặc, nhẹ giọng kinh ngạc cảm thán: "Thật là cứng, giống như thiết vậy, nhưng cũng không hẳn là giống, hình như là tơ lụa bọc thiết, thực sự rất thú vị."

Nàng cúi đầu nhìn lại bộ ngực của mình, lại nhìn Diêm Mặc một cái, một lần nữa vươn đầu ngón tay ra chọc một chút.

Cổ họng Diêm Mặc khẽ động, cúi đầu nhìn về mặt hồn nhiên và thú vị của nàng, hắn thẫn thẫn một tiếng, đành phải đưa tay giữ lấy tay nàng, ngăn hành động không an phận ấy lại.

Chử Thanh Huy lại tránh một chút, lần này nàng không tránh thoát, lăm bắm một tiếng, an tĩnh dựa vào lồng ngực Diêm Mặc.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến một tiếng chim kêu.

Đây là ám hiệu ước định của Chử Thanh Huy và Tía Tô, nói cho nàng biết thời gian không còn sớm, cần phải trở về rồi.

Chử Thanh Huy từ trong lồng ngực Diêm Mặc ngẩng đầu lên, lưu luyến nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên tiến lên, vừa nhanh vừa nhẹ hôn một cái lên môi hắn, khi nàng sắp lùi lại, trong đầu nóng lên, lại đuổi chiếc lưỡi mềm mại ướt át ra liếm lên môi hắn rồi mới vội vàng lui ra ngoài, hai tay che mặt, nhìn hắn qua khe hở ngón tay.

"Ta phải đi rồi, tiên sinh nhớ kỹ lời mình đã nói, phải tới tìm ta, nếu không ta sẽ tức giận với chàng." Tuy trong lời nói mang theo vài phần đe dọa nhưng thanh âm lại như làm nũng, nói xong cũng không đợi Diêm Mặc trả lời đã vén rèm lên chạy ra ngoài.

Diêm Mặc đứng dậy đuổi theo, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng các nàng bước vào hành cung.

Hắn đứng tại chỗ, đưa đầu ngón lên môi nhẹ nhàng vuốt ve, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Túi tiền

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Chử Thanh Huy hồi cung, sau khi thay y phục liền đi gặp Hoàng hậu.

Hoàng hậu vừa thấy nàng đã vội trêu chọc: "Trong lòng có thoải mái hơn không?"

Chử Thanh Huy mặt dày cười cười: "Mẫu hậu, phụ hoàng có biết không?"

"Trong cung có chuyện gì có thể giấu diếm được phụ hoàng con? Dù chàng có biết cũng không ngăn cản mà chỉ có thể cam chịu, nhưng chắc chắn trong lòng sẽ khó chịu, ngoài miệng không nói mà thôi, con đừng lo lắng."

"Phụ hoàng và mẫu hậu thật tốt." Chử Thanh Huy vui mừng nói.

Hoàng hậu nhìn nàng, liếc mắt một cái: "Thả con ra cung, thì là phụ hoàng mẫu hậu thật tốt, nếu không cho phép con đi ra ngoài chỉ sợ phụ hoàng mẫu hậu đều không tốt đúng không?"

"Sao có thể?" Chử Thanh Huy vội lại gần, ôm cánh tay Hoàng hậu lắc lắc: "Mặc kệ thế nào, phụ hoàng và mẫu hậu cũng đều tốt nhất."

Hoàng hậu cười cười: "Tốt, ta chỉ đùa con thôi, hôm nay đi một ngày đường rồi, nên trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"A, mẫu hậu cũng nghỉ ngơi sớm nha."

Chữ Thanh Huy trở lại trong cung của mình, rửa mặt chải đầu xong nằm ở trên giường, trong tay là pho tượng vừa rồi Diêm Mặc khắc cho nàng, ở phía trên, tựa hồ còn lưu lại chút hơi ấm của người kia. Nàng sờ soạng trong chốc lát rồi đặt pho tượng ở bên gối, an tâm ngủ.

Sang ngày thứ hai, nhờ tiếng chim hót đến lay động nàng mới tỉnh lại. Chữ Thanh Huy tóc cũng không thềm chải đã đi giày chạy đến phía trước cửa sổ, thò người nhìn ra hàng cây xanh biếc bên ngoài cửa sổ. Trên cành có đủ mọi loại chim chóc màu sắc sặc sỡ, thấy người tới cũng không sợ, từng con ở nhánh cây nhảy tới nhảy lui, tròn tròn nhỏ nhỏ, riu rít hót vang.

Nàng hít sâu một hơi cảm nhận được bầu không khí tươi mát, quay đầu lại cười nói với Tía Tô đang đi tới hầu hạ: “Mới sáng sớm mà đã rất náo nhiệt.”

“Nô tỳ trước hầu hạ công chúa thay quần áo trang điểm, lát sau công chúa cũng có thể quay lại ngắm cảnh.” Tía Tô đỡ nàng vào trong nhà, trong lòng lại suy nghĩ, thời điểm này năm trước cũng không thấy công chúa vui mừng như vậy, nghĩ đến hôm nay công chúa có tâm trạng tốt nên mới thấy cái gì cũng tốt.

Quả thật tâm trạng của Chữ Thanh Huy rất vui, sáng sớm tỉnh lại nằm ở trên giường, hai mắt cũng chưa mở mà trong lòng đã bắt đầu chờ mong lúc Diêm Mặc đến tìm nàng.

Nàng dự tính mười ngày sau mới tới hưu mộ, hôm nay vừa lúc cũng là hưu mộ, Diêm Mặc hồi kinh, lần sau muốn đến thì ít nhất cũng phải chờ mười ngày nữa. Tuy rằng có hơi lâu nhưng quả thật có thứ để chờ đợi thì cảm giác cũng khác hẳn.

Rửa mặt chải đầu xong, theo một đường hành lang gấp khúc đi tới cung của Hoàng hậu.

Vừa an bài ở hành cung xong, sáng nay đã có không ít mệnh phụ tới thỉnh an Hoàng hậu.

Chữ Thanh Huy bước chân nhẹ nhàng nhảy nhót, khi tới ngoài điện nghe thấy bên trong có tiếng người mới dừng lại, làm dáng vẻ công chúa chậm rãi đi vào.

Các mệnh phụ sôi nổi đứng dậy hành lễ với nàng, bên trong có vài vị dựa theo bối phận là trường bối của nàng, như muội muội ruột của Hoàng hậu Lâm phu nhân, Chữ Thanh Huy chỉ cần làm nửa lễ, nhưng nàng lại một mực đáp lễ đầy đủ.

Mọi người vội nói không dám.

Hoàng hậu cười, vẫy tay với nàng: “Tới đây với mẫu hậu”.

Chữ Thanh Huy tiến lên, an vị trong vòng tay Hoàng hậu: “Tối hôm qua mẫu hậu ngủ có ngon không?”

“Lời này mẫu hậu cũng muốn hỏi con.” Hoàng hậu cười nói.

“Con ngủ rất ngon, sáng nay tỉnh lại, ngoài cửa sổ có rất nhiều chim tước, vô cùng náo nhiệt.”

“Chỗ kia vốn là có rất nhiều chim chóc chuột nhắt, một ngày hai ngày còn cảm thấy mới lạ, qua mấy ngày nó lại âm ỉ khiến người ta thấy phiền, đến lúc đó gọi người ở trong đình viện đuổi đi.”

“Vâng”

Hoàng hậu nói thêm vài câu với nàng, lại để mệnh phụ hàn huyên trong chốc lát, liền nói: “Mọi người đều trở về đi, quy củ thì vẫn như trước, giống như năm vừa rồi vậy, nếu không được tuyên triệu thì không cần vào cung thỉnh an, mọi người được thoải mái một chút thì bản cung cũng được yên tĩnh.”

Chư vị phu nhân cảm tạ ân điển của Hoàng hậu rồi lui ra, trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn Lâm phu nhân là vẫn ngồi đó.

Người ngoài vừa đi, Chữ Thanh Huy liền hiện ra nguyên hình, dựa vào Hoàng hậu, nhu thuận nói với Lâm phu nhân: “Sao đi không dẫn theo Chi Lan muội muội tiến cung? Con rất nhớ muội ấy.”

Lâm phu nhân cười cười: “Là đi sai, trong chốc lát trở về sẽ kêu Chi Lan vào cung tới bồi công chúa.”

“Đi nói chuyện phải giữ lời đó.”

Lâm phu nhân còn chưa nói, Hoàng hậu đã ấn lên cái trán của nàng, nói: “Con a, có khác gì tiểu hài tử? Đói bụng thì tới thiên điện dùng bữa trước đi.”

Chữ Thanh Huy sờ sờ cái trán, đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu và Lâm phu nhân rồi mới cười tủm tỉm lui ra.

Lâm phu nhân nhìn nàng đi ra chính điện, mới quay đầu lại nói: “Muội thấy sau khi định hôn sự thì xem ra công chúa đã trầm ổn hơn không ít.”

Hoàng hậu đang uống trà, nghe vậy thiếu chút nữa đã bật cười: “Đừng thấy Thanh Huy như vậy mà lầm, con bé vẫn là tiểu hài tử, ta thấy con bé vẫn là

đưa trẻ không hiểu chuyện thôi."

Lâm phu nhân không tán đồng, nói: "Công chúa còn chưa đủ hiểu chuyện? Muội thấy là nương nương yêu cầu quá cao rồi."

Hoàng hậu lắc đầu cười cười.

Lâm phu nhân lại thử thăm dò bà: "Vị Diêm tướng quân rốt cuộc là người thế nào? Nghe bệ hạ và nương nương cố ý hứa gả công chúa cho hắn, trong lòng muội còn nhảy dựng. Muội biết hắn chiến công hiển hách, là một đại công thần, chỉ là không hiểu được hắn đối xử với công chúa thế nào? Bối cảnh hai người khác biệt đến như vậy, liệu có hợp hay không? Nương nương đừng trách muội nhiều chuyện, hơn nữa, muội cũng chứng kiến công chúa lớn lên, nên không quá yên tâm."

Hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái: "Ta và muội nói chuyện còn cần phải cẩn thận như vậy sao?"

"Là muội sai rồi." Lâm phu nhân cười cười.

Hoàng hậu cũng cười: "Muội chớ lo lắng, đây cũng là điều mà lúc trước ta lo. Kỳ thật ý của ta là tìm một công tử thế gia cho Noãn Noãn, nhưng sau muội cũng biết, xảy ra chuyện Cổ gia. Nghĩ đến thế gia hay không thế gia, chưa chắc đã đáng tin cậy, quan trọng vẫn là người kia như thế nào. Gia thế bối cảnh không quan trọng, chỉ cần hắn có chí tiến thủ thì bản cung và bệ hạ có thể cất nhắc hắn. Với vị Diêm tướng quân này ta cũng có âm thầm suy tính, tuy rằng hắn trầm mặc ít nói nhưng đối với Noãn Noãn là vô cùng săn sóc. Quan trọng hai người đều thích nhau, như vậy cũng đủ rồi. Dù sao đã có bệ hạ, tương lai cũng không ai dám khi dễ công chúa."

Vốn dĩ Lâm phu nhân còn đề ý đến chuyện Diêm Mặc không có bối cảnh, hiện tại nghe Hoàng Hậu nói như vậy, bà phân tích một hồi lại cảm thấy vô cùng có lý.

Suy cho cùng thì địa vị của hai người không giống nhau nên cách nhìn cũng khác. Nàng tìm cho nữ nhi một người con rể tiêu chuẩn, áp đặt trên người công chúa lại không thỏa đáng. Người bình thường chú ý môn đăng hộ đối, nhưng trên đời này có ai có thể môn đăng hộ đối với đế vương?

Dù sao không có nhà nào có thể sánh ngang với nhà đế vương, công chúa là gả thấp, ngược lại gia thế vừa Phò mã kia cũng không quan trọng, chỉ cần công chúa thích là được.

Bà than một tiếng, cười nói: "Xem ra là muội lo lắng nhiều, vẫn là nương nương suy nghĩ chu đáo."

"Ta hiểu được muội là quan tâm Noãn Noãn, nếu là người khác chỉ sợ sẽ chỉ cười thầm trong lòng, nói ta cùng với bệ hạ chọn tới chọn lui lại chọn một người như vậy cho công chúa, không chê cười đã là tốt rồi."

Lâm phu nhân lập tức nói: "Bọn họ thì biết cái gì? Cũng chỉ là trong lòng toan tính thôi. Nữ nhi nhà bọn họ, ai có thể so được với công chúa? Nhi tử nhà bọn họ, ai có thể lọt vào mắt công chúa? Cũng chỉ có thể ngầm nói xấu vài câu, tự lừa mình dối người."

Hoàng hậu lại cười: "Thôi, không nói chuyện này nữa. Muội nhớ kỹ vừa rồi đã đồng ý với Noãn Noãn, sau khi trở về thì kêu Chi Lan vào cung, nếu không con bé lại quấy không yên."

"Muội đâu dám quên!" Lâm phu nhân cười khanh khách nói.

Buổi chiều, quả thực Lâm Chi Lan vào cung.

Chữ Thanh Huy và nàng chơi đùa trong chốc lát rồi cho nô tỳ lui xuống, mới thần bí mà từ trong ngăn tủ lấy ra một cái túi tiền mới làm được một nửa, vẻ mặt đau khổ nói: "Chi Lan, muội giúp tỳ nhìn xem, muốn thêu móng vuốt chim ưng thì nên làm thế nào? Tỳ tỳ thêu xong lại bỏ đi, bỏ đi rồi thêu lại, làm tới làm lui rất nhiều lần nhưng vẫn thêu không đẹp."

Trong tay nàng là một cái túi tiền màu đen, so với cái của nàng đang dùng thì lớn hơn chút, nhìn là biết của nam tử. Vải lụa bóng loáng hào hạng, dùng tơ sợi màu bạc thêu cánh chim, thân chim ưng đã thêu hoàn hảo, chỉ còn một đôi móng vuốt sắc bén chưa hoàn thành.

Nàng là công chúa tôn quý, tuy biết thêu thùa một chút nhưng lại ít khi thêu tới, dù lớn như vậy cũng chỉ từng thêu túi tiền cho Đế Hậu và hai vị huynh đệ, tay nghề cũng không thuần thục. Lần này thêu gần một tháng, hư hao vô số, cái túi tiền trong tay này đã là cái tốt nhất mà nàng có thể làm được rồi.

Lâm Chi Lan vô cùng tò mò, nhận lấy nhìn một lúc mới hỏi: "Cái này biểu tỳ thêu cho ai vậy?"

Chữ Thanh Huy gõ gõ chén trà trước mặt, có chút ngượng ngập nhưng vẫn thản nhiên nói: "Là thêu cho tiên sinh."

Lâm Chi Lan biết tiên sinh trong miệng biểu tỳ là chỉ ai, trong lòng không khỏi khâm phục biểu tỳ thật thẳng thắn, trái lại, tuy mình cũng tặng cho người nô tỳ tiền nhưng lại không dám nói thẳng ra như vậy.

Nàng thu lại tâm tư, cẩn thận quan sát túi tiền một chút, trong lòng đã hiểu rõ, kiên nhẫn hướng dẫn Chữ Thanh Huy thêu từng đường kim mũi chỉ.

Có biểu muội ở đây, Chữ Thanh Huy chỉ tốn non nửa buổi chiều đã thêu xong túi tiền thêu, nàng cầm nó trong tay xem qua xem lại, hưng phấn không thôi, nói: "Chi Lan muội muội quá lợi hại, về sau còn có túi tiền hay khăn tay muốn chuyển giao cho biểu muội phu thì cứ việc đưa biểu tỳ, không cần

khách khỉ!”

Lâm Chi Lan đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nào còn có cái gì, không có.”

Chữ Thanh Huy nghiêng đầu, cười hi hi nói: “Biểu muội phụ nghe thấy lời này sẽ đau lòng lắm đây.”

“Ai nha biểu tỷ ——” Lâm Chi Lan xấu hổ, không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, tỷ không nói, mà muội muốn đưa cho hấn cái gì thì cứ đưa cho tỷ. Yên tâm, tỷ không cười muội đâu.” Chữ Thanh Huy nghiêm trang nói.

Lâm Chi Lan rừ đầu không để ý tới nàng. Trong lòng lại nghĩ, hay là ..... Lại thêu cho hấn cái túi tiền? Lần trước hấn tới phủ tặng nàng một cái vòng tay, coi như là có qua có lại đi. Nàng ở trong lòng thầm nói với mình như vậy.

Ban đêm, Chữ Thanh Huy nằm ở trên giường, ở hai bên gối là mấy món đồ vật, một cái là pho tượng Diêm Mặc khắc cho nàng, một cái là túi tiền nàng sắp sửa đưa cho Diêm Mặc. Nàng đoan đoan chính chính nằm giữa, trong chốc lát nghiêng đầu nhìn xem cái này, trong chốc lát lại nghiêng đầu nhìn xem cái khác, không biết nghĩ đến cái gì, nhìn nhìn một lúc liền vui tươi hơn hờ mà cười rộ lên.

Cũng may người hầu hạ đều ở bên ngoài điện nên không ai nghe được nàng ngây ngô cười.

Đêm khuya vắng lặng, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một âm thanh, tựa hồ là có cái gì đó đang tạo tiếng động trên mái nhà.

Lúc đầu Chữ Thanh Huy không chú ý, qua mấy hồi lại truyền đến một tiếng gọi. Nàng không khỏi nghi hoặc, nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, đột nhiên trước mắt sáng ngời, nàng xốc chân chạy như bay xuống giường, đẩy cửa sổ ra bên ngoài nhìn lại. Một đôi mắt hạnh trong bóng đêm, sáng lấp lánh như nước.

Cũng may không khiến nàng thất vọng, ngoài cửa sổ kia không như sáng sớm đầy chim chóc trên cành, mà xuất hiện một bóng người toàn thân mặc hắc y.

“Diêm Mặc!” Chữ Thanh Huy hoan hô một tiếng.

Diêm Mặc nhìn nàng một lúc rồi nhảy từ trên cây xuống dưới đất.

Ngày mùa hè trời nóng, Chữ Thanh Huy đi ngủ chỉ mặc một xiêm áo mỏng, lúc này ở trên giường lăn qua lăn lại nên quần áo cũng không chỉnh tề, để lộ ra một phần da thịt, trong bóng đêm càng thêm trắng nõn trong sáng, tựa hồ tản ra ánh sáng mê hoặc.

Hấn dờn mắt đi, nói: “Mau phủ thêm áo ngoài vào.”

Chữ Thanh Huy khó hiểu: “Ta không lạnh mà.”

“Nghe lời.” Diêm Mặc nói: “Ban đêm gió rất lạnh.”

“Đi thì đi.” Chữ Thanh Huy chu chu miệng, chạy đi cầm áo ngoài phủ thêm lên, lại chạy tới, nhìn qua cửa sổ: “Chàng muốn vào không?”

Diêm Mặc lắc đầu, đó là khuê phòng của nàng, còn chưa thành thân nên hấn sẽ không bước vào. Hấn lại giờ tay sửa sang lại cổ áo của nàng cho ngay ngắn, xong mới cùng đối diện với nàng.

Chữ Thanh Huy chỉ nhìn hấn: “Sao chàng lại tới rồi? Một đường bay qua sao? Có mệt hay không?”

Diêm Mặc bất đắc dĩ nói: “Ta cười ngựa.” Tuy rằng nội lực hấn thâm hậu nhưng hấn có ngựa, ai sẽ làm chuyện tốn công vô ích?

Cũng chỉ có Bánh bao nhỏ mới có suy nghĩ kỳ lạ này.

Chữ Thanh Huy lắc đầu, cũng không cảm thấy thất vọng, lại nói: “Sao mới đây mà chàng lại tới rồi? Ta cho rằng ít nhất phải hơn mười ngày nữa.”

“Ta muốn rời kinh một thời gian ngắn, hôm nay đã thành cầu bệ hạ.”

“Làm sao vậy?” Chữ Thanh Huy hỏi.

“Tối hôm qua Trọng Thanh bị người ta đánh lén, là kẻ thù xuống tay, ta cần phải đi giải quyết việc này.” Hấn nói, sắc mặt càng thêm nghiêm nghị.

“Sư đệ thế nào rồi? Có nặng lắm không?” Chữ Thanh Huy vội vàng truy vấn.

“Tính mạng không đáng lo, vừa lúc để hấn an phận mấy ngày.”

Phùng Trọng Thanh từ khi đưa sính lễ tới kinh thành thì vẫn luôn không rời đi. Trong thành mọi tửu lâu quán ăn đều bị hấn ăn qua, còn mạnh dạn tuyên

bố, nói sẽ ăn hết cả kinh thành này.

Thật ra kẻ thù kia cũng không phải là kẻ thù của hắn, mà là của Thượng Thanh Tông. Đó là kẻ thù truyền kiếp nhiều năm, đối phương có thủ đoạn vô cùng độc ác, hành sự không giống người thường, khi Diêm Mặc ở kinh thành, tuy bọn họ thấy Phùng Trọng Thanh chạy khắp nơi đi dạo nhưng cũng không dám xuống tay, hôm qua thấy Diêm Mặc rời kinh mới vội vàng ra tay.

Cũng may, tuy rằng Phùng Trọng Thanh tuổi không lớn nhưng một thân võ nghệ lại rất tốt, mấy năm nay đều được chư vị sư huynh rèn luyện, bản lĩnh chạy trốn càng được dày công tôi luyện, dù bị thương cũng không đe dọa đến tính mạng.

Dù vậy, Diêm Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ngày thường tuy hắn đối với sư đệ là quăng ngã đập đánh đủ kiểu, là vì trước kia sư phụ đã tôi luyện hắn như vậy, hiện giờ hắn học theo, cũng rèn luyện sư đệ như vậy, nhìn thì thấy xuống tay không nhẹ, mà thật sự mỗi lần cũng chỉ làm bọn họ đau một hai ngày, chưa bao giờ làm thương tổn gân cốt.

Phùng Trọng Thanh tuổi còn nhỏ, vài vị sư huynh sư đệ càng không quá nặng tay với hắn, tính tình hắn lại hoạt bát, ngày thường bị ăn đánh cũng hi hi ha ha, không để ở trong lòng, sớm đã quên mất mình bị đánh ra sao. Hắn đã bao giờ chân chính bị thương tổn nặng như vậy?

Diêm Mặc chỉ cần vừa nhớ tới buổi sáng hồi phủ, nhìn thấy sư đệ nằm ở trên giường với sắc mặt tái nhợt, bộ dáng mềm nhũn héo úa, hắn liền tỏa khí lạnh quanh thân.

Sư phụ không ở đây, che chở cho sư đệ không bị người ngoài khinh nhục chính là chức trách của Đại sư huynh. Những người đó nếu đã dám ra tay thì cho dù có đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt bọn chúng trả giá đắt!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lưu luyện

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy nghe nói Phùng Trọng Thanh không quá đáng ngại thì trong lòng cũng an tâm hơn. Nhưng vừa nhớ tới lời Diêm Mặc nói muốn đi truy sát kẻ thù, nàng nhũn mày, không yên tâm nói: "Lần này chàng đi, có thể gặp phải nguy hiểm không?"

Diêm Mặc nhìn nàng, duỗi tay ra sờ gương mặt trắng nõn: "Đừng lo lắng, trong lòng ta đã có tính toán."

Tuy rằng hắn nắm chắc mình sẽ tiêu diệt được hai kẻ đã làm Phùng Trọng Thanh bị thương, nhưng nếu đã ra tay thì bằng làm cho đến cùng, diệt trừ hậu hoạn. Bởi vậy, hôm nay đã dùng bỏ câu đưa thư đến sư môn, lệnh cho chư vị sư đệ đi vùng Tây Nam trước, tiêu diệt hang ổ của kẻ thù. Còn hắn chuẩn bị toàn lực truy kích hai tên kia.

Chàng nói đừng lo lắng, nhưng sao Chữ Thanh Huy có thể không lo được đây? Không phải nàng không tin tưởng bản lĩnh của Diêm Mặc, nhưng tục ngữ có nói "mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng", cho dù bản lĩnh có cao thì cũng có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng khi nàng nghe ngữ khí của Diêm Mặc đã biết không thể nào khuyên hắn đừng đi được. Huống hồ Phùng Trọng Thanh lại vô duyên vô cớ bị người ta đánh, hắn thân là Đại sư huynh nên phải ra mặt cho sư đệ, nàng không có lý do gì ngăn hắn lại.

Nàng cắn môi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vội quay đầu lại lục tìm một hồi, rồi từ trong một cái hộp nhỏ tìm ra một túi bùa hộ mệnh, đưa cho hắn giống như dâng báu vật lên: "Chàng đeo cái này lên đi, đây là năm trước ta cầu được ở chùa Sùng Dương, có thể phù hộ chàng bình an."

Diêm Mặc gạt đầu nhận lấy túi gấm nhỏ kia.

Từ khi hắn hơn mười tuổi đã ra chiến trường, bản thân trải qua mấy lần sinh tử, hắn cũng không tin tưởng vào một cái túi gấm nhỏ này, phía trên dùng chu sa tùy ý họa lên vài nét bút là có thể đủ giúp được hắn bình an thuận lợi. Nhưng nếu Bánh bao nhỏ đã muốn như vậy, thì từ hôm nay trở đi hắn sẽ bắt đầu tin tưởng nó thử xem?

"A! Đúng rồi....." Chữ Thanh Huy lại nghĩ tới một vật, vội vàng xoay người lấy cái túi tiền từ chỗ gối đầu ra: "Chàng đưa bùa hộ mệnh lại cho ta trước đi."

Diêm Mặc không rõ nguyên do nhưng vẫn đưa trở về.

Chữ Thanh Huy nhét bùa hộ mệnh vào túi tiền, kéo chặt dây thừng để thu nhỏ miệng lại. Nàng túm ống tay áo của Diêm Mặc kéo lại gần mình một chút, thật cẩn thận treo túi tiền vào đai lưng của hắn.

"Đây là túi tiền mà ta thuê cho chàng, bên trong là bùa hộ mệnh mà ta cầu được, hiện tại đều để chàng mang theo bên mình. Túi tiền phải nguyên vẹn không hao tổn gì trở về, chàng lại càng cần phải nguyên vẹn không tổn hao gì trở về, nếu không ta sẽ tức giận, chàng nhớ kỹ không?"

"Được." Diêm Mặc nhìn vào mặt nàng, trịnh trọng gật đầu.

Chữ Thanh Huy cúi đầu, có vẻ là đang đánh giá túi tiền mình làm có hợp với hắn hay không, một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt thấp thoáng ánh nước, nhưng rất nhanh nàng đã xua đi, không để người khác thấy rõ.

Diêm Mặc thâm than một tiếng, lại gần hơn chút, cách cửa sổ ôm người vào trong lòng mình.

Trước khi gặp được nàng, hắn nói đến là đến, nói đi là đi, cho dù là lúc rời sư môn tới kinh thành cũng chỉ báo cho sư phụ một tiếng, ngày hôm sau đã một mình đeo túi hành lý rời đi. Đã bao giờ hắn có cảm giác lưu luyến, u sầu không muốn rời xa như hiện tại?

Nhi nữ tình trường là điều tối kỵ của một người luyện võ, một khi trong lòng có vương bận thì lúc ra tay sẽ không thể không kiêng dè như trước kia được.

Nhưng đối với một vài người khác mà nói, nếu phía sau có người cần được bảo vệ, thông thường nó sẽ khiến tâm trí của bọn họ càng thêm kiên định, đầu óc càng thêm thanh tỉnh.

Chữ Thanh Huy sửa vạt áo hắn lại, nhỏ giọng dặn dò: "Ra bên ngoài rồi chàng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, ăn, mặc, ở, đi lại đều phải cẩn thận một chút. Còn nữa, dù có gặp tiểu nhân thì cũng đừng chấp nhất, không nên vì vậy mà chậm trễ đại sự."

Diêm Mặc đều đồng ý từng chuyện với nàng.

Chữ Thanh Huy lại tiếp tục suy nghĩ, nhưng nàng chưa từng xa nhà bao giờ, cũng không biết rốt cuộc còn phải chú ý thêm gì nữa, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không còn chuyện gì để dặn dò hắn nữa, đành phải vẫy tay, đáng thương nói: "Được rồi, chàng đi đi."

Diêm Mặc lại thở dài.

Chữ Thanh Huy lập tức ngẩng đầu, hít hít mũi: "Ta cũng chưa thở dài, chàng than cái gì? Ta, ta biết mình chưa đủ hiểu chuyện, nhưng ta sẽ học, lần sau sẽ không như vậy....."

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ chậm rãi cúi đầu.

Chữ Thanh Huy tìm đập nhanh hơn, theo động tác hắn từ từ tới gần thì hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng, lông mi run rẩy càng thêm kịch liệt, cuối cùng nàng nhắm lại mắt.

Trên môi cảm nhận được sự ấm áp, trong chốc lát cảm giác hắn muốn buông ra, bỗng nhiên Chữ Thanh Huy duỗi tay ôm cổ Diêm Mặc, đôi môi căng mọng đuổi theo môi hắn, còn dùng mũi một cái, phát ra tiếng "chụt" vang dội.

Thanh âm kia ở trong bóng đêm càng thêm đặc biệt rõ ràng, có lẽ ý thức được mình đã làm chuyện xấu, Chữ Thanh Huy vội buông người ta ra, dùng tay che miệng mình, hai mắt trông mong nhìn hắn.

Trong mắt Diêm Mặc có vài phản bất đắc dĩ, cũng có vài tia dung túng.

Nhảy bén nhận thấy được cảm xúc của hắn, Chữ Thanh Huy lập tức thôi thấp thỏm, làm chuyện xấu nhưng tâm tình thoải mái, vẻ sa sút vừa rồi đã tiêu tán đi không ít. Nàng cười tủm tỉm xua xua tay, còn đẩy hắn một cái: "Tiên sinh đi nhanh đi, ta chờ chàng trở về."

Diêm Mặc nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng chỉ đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào ót nàng.

Chữ Thanh Huy nhìn theo bóng dáng hắn rồi đi, sờ sờ đầu, nghĩ đến chuyện vừa rồi thì phì cười một tiếng, mừng rỡ che mặt, ngã vào trên giường lăn qua lăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Truy đuổi

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Tây Lăng thành ở Đại Diễn triều là nơi khiến người ta có thể vì mỹ nhân mà tiêu tiền như nước.

Ban đêm ở trong thành, trên sông là quang cảnh nhộn nhịp náo nhiệt, ánh sáng lập lòe, từng chiếc thuyền hoa tinh xảo rong chơi giữa sông, âm thanh của đàn sáo cùng với thanh âm vui vẻ của tiếng hát tiếng cười văng vẳng bên tai không dứt.

Trên con thuyền hoa lớn nhất, lúc này lại chỉ có hai khách nhân. Hoa nương xinh đẹp, phong lưu đa tình, cười duyên rũ dáng lên một ly rượu ngon.

Một khách nhân trẻ tuổi trái ôm phải ấp, bộ dáng mơ mơ màng màng hưởng lạc, người còn lại có bộ dáng lớn tuổi hơn thì đang cau mày, đứng ngồi không yên, hoa nương đi lên kính rượu cũng bị hấn đẩy ra.

Thân thể yếu đuối như không xương của hoa nương té ngã trên mặt đất, đôi mắt mang theo hờn giận khiến người ta sinh thương tiếc. Khách nhân kia khẽ cười một tiếng: "Tam ca, thật muốn kêu huynh thử soi gương, sắc mặt hiện tại của huynh thật giống con chuột đang sợ vỡ mặt."

"Đệ gây đại họa rồi!" Lão tam cắn răng, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Người kia cười nhạo: "Đại họa cái gì? Chỉ là hơn mười ngày trước đánh một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh ở kinh thành, huynh liền sợ tới mức tè ra quần, trốn khỏi kinh suốt đêm. Đáng lẽ ra năm ngày trước phải quay trở về tông môn thì huynh lại không dám, sợ bại lộ hành tung, rồi lại chuyển qua đường thủy, ngày hôm qua tới thành Tây Lăng, việc nên làm hiện tại là hưởng lạc sung sướng lại bị huynh làm mất hứng, thật là đen đủi!"

"Đệ —— " Lão tam chán nản: "Thật đúng là không biết sống chết!"

Người nọ bị hấn hò hét nên sớm đã bức bối, bây giờ lại nghe thấy lời nói âm dương quái khí của hắn, hỏa khí nhất thời dâng lên, lập tức đập một chưởng vào bàn tiệc, lạnh lùng nói: "Ta tôn trọng ngươi là người nhập môn trước, tư lịch dài hơn ta nên mới gọi ngươi một tiếng tam ca, ngươi đừng có không cần mặt mũi như vậy, kéo việc về phía mình. Nói thật, độc của lão Thất này trước giờ chưa sợ ai cả! Huống hồ, ngươi đừng quên rằng ngày đó ngươi cũng đánh hắn!"

Lão tam không nói nữa, nếu nhìn vào mắt hắn sẽ dễ dàng phát hiện chút thương xót đồng tình, phần còn lại là tự giận.

Thường nghe người ta nói "nghe con mới sinh không sợ cọp", lão thất lại là người mới.

Ân oán của Linh Nam Môn bọn họ cùng với Thượng Thanh Tông nếu muốn truy cứu thì cũng không nói rõ được ngọn nguồn ở đâu. Qua vài lời các trưởng bối lưu lại mới biết được, hơn trăm năm trước, thế lực của hai môn phái coi như ngang nhau. Hiện giờ, các thế hệ của Thượng Thanh Tông càng ngày càng mạnh, Linh Nam Môn lại ngày càng xuống dốc, bên này giảm bên kia tăng, sớm đã không còn như xưa.

Linh Nam Môn có cường địch như Thượng Thanh Tông, sở dĩ có thể tồn tại đến nay, cũng không phải độc môn khiến Thượng Thanh Tông bó tay không biện pháp, mà là đối phương sớm đã không đặt bọn họ ở trong mắt, gọi là oan gia ngõ hẹp, cũng coi như buông tha cho con kiến mà thôi!

Cái gọi là cường địch, thật ra chỉ là Linh Nam Môn một bên tình nguyện, còn ở trong mắt đối phương, chỉ sợ còn chẳng được tính là đối thủ.

Những người có tư lịch lâu dài trong môn đều biết rõ ràng, thường thường chỉ có những người trẻ tuổi mới nhập môn, vừa nghe nói kẻ địch là Thượng Thanh tông đã hưng phấn đến mờ mắt, cả ngày mơ mộng đánh bại Thượng Thanh Tông nổi danh thiên hạ.

Bọn họ lại không biết, Thượng Thanh Tông xưng chính đạo, vậy mà nhiều khi ngay cả tà môn ma đạo đều không muốn trêu chọc, nguyên nhân không chỉ là vì người của Thượng Thanh Tông đều một thân vũ lực cao cường giống như quái vật, còn vì ai ai cũng như chó điên, một khi trêu chọc tới thì dù có trốn đến chân trời góc bể cũng không chết không ngừng.

Hồi tháng tám này hắn có tới kinh thành làm việc cùng lão thất, vừa lúc nghe nói đệ tử lứa nhỏ nhất của Thượng Thanh Tông cũng ở kinh thành, đại khái khi đó lão thất nổi lên tâm tư cho nên mới muốn ở lại. Buổi tối hôm xảy ra chuyện, lão thất có vẻ đặc biệt hưng phấn, còn mời hắn lên phổ uống rượu. Hắn không nghi ngờ gì, cho đến khi gặp một tiểu đệ tử của Thượng Thanh Tông.

Lão thất căn bản không nghe hắn khuyên giải đã trực tiếp vọt lên.

Hắn ở một bên xem vừa hận vừa vội, về sau thấy lão thất không địch lại được, biết sự tình đã phát sinh, không thể văn hồi được, chỉ có thể đánh cược một lần, nếu có thể giết người diệt khẩu thì may ra còn có đường sống, vì thế hắn cũng gia nhập vào.

Nhưng ai biết đối phương tuy mới mười lăm mười sáu tuổi, một thân võ công lại không thể khinh thường, hai người bọn họ liên thủ cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ, hắn còn bỏ trốn được.

Lão thất còn muốn truy đuổi, hắn lại biết, nếu một kích đã không thành, sẽ không còn cơ hội nào tốt như vậy đến nữa, hành lý còn không thu thập, quyết định lập tức rời kinh. Dọc theo đường đi thay đổi tuyến đường mấy lần, hắn nghĩ rằng cho dù có truy binh cũng nên bị bỏ rơi, nhưng theo thời gian một ngày ngày qua đi, hắn cảm thấy nguy cơ không những không có giảm bớt, ngược lại đến nay, càng lúc càng sợ hãi đến mức lông tơ dựng đứng lên, nhìn thấy lão thất hoàn toàn không biết gì cả tìm hoan mua vui, tâm tình càng thêm tuyệt vọng, nhưng sâu trong đó, lại như cuối cùng cũng lĩnh ngộ, có lẽ chỗ ý thức sâu nhất của hắn, cũng biết rằng bản thân không tránh khỏi một kiếp này, hết thảy chạy thoát giây giũa, chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Hai người đều không nói lời nào, hoa nương cũng không dám lên tiếng, một lát sau, hoa nương xinh đẹp nhất trong đó bỗng nhiên ôn nhu cười nói: "Gia, hôm nay là ngày mười lăm, Nguyệt nhi bồi gia ra bên ngoài ngắm ánh trăng được không?"

Lão thất quay đầu nhìn về phía hoa nương kia, thấy khuôn mặt phong lưu, đáng người vũ mị nhếch miệng cười, chỉ nói: “Được, muốn xem ánh trăng, muốn nhìn cả Nguyệt nhi nữa, gia bồi người hảo hảo.”

“Gia thật là xấu tính!” Nguyệt nhi hờn dỗi.

Hai người ôm ôm ấp ấp, ra ngoài vui đùa âm ỉ.

Hoa nương còn lại chần chờ một chút, lại muốn tiến lên mời rượu lão tam, kết quả bị hấn xua xua tay, vẫy lui toàn bộ. Hấn một mình ngồi giữa thuyền hoa, ngửa đầu, uống một ly lại một ly rượu.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên phát giác khác thường, không biết bắt đầu từ khi nào, thuyền hoa trừ bỏ âm thanh hấn uống rượu thì không có chút tiếng vang nào.

Lão tam lập tức sợ hãi, nắm chặt đao bên cạnh người, cẩn thận hô một tiếng: “Lão thất?”

Không có bất luận hồi âm gì, thanh âm kiều mị của hoa nương cũng đã sớm dừng lại.

Hấn khẽ cắn môi, lại rót ly rượu tiếp theo, nặng nề bước chân ra ngoài.

Trên tàu người nằm đầy đất, nhóm hoa nương chỉ là bị chuốc cho mê ngủ, còn lão thất thất khiếu đỏ máu, chết không nhắm mắt.

Hấn được gọi là Độc thất, nhưng cuối cùng, lại chết bởi độc chính mình hạ.

Lão tam phát hiện bản thân không hề cảm thấy chút ngoài ý muốn nào, tập tễnh tiến lên, vuốt mắt lại cho sư đệ, lại lão đảo đứng dậy, nhìn lên trên mép thuyền, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh tựa như chim ưng.

Hắc y nhân liếc hấn một cái, lão tam liền cảm thấy phảng phất như bị hàn băng quanh năm đông cứng, nhưng hấn nhanh chóng phát hiện đối phương không hề nhìn hấn, mà là nhìn đao trong tay hấn.

“Một đao kia, là ngươi chém.”

Lời này không đầu không đuôi nhưng lão tam lại hiểu, hấn đang nói một vết đao trên người tiểu đệ tử Thượng Thanh Tông. Lão thất hạ độc đối phương, hấn chém đối phương một đao, hiện giờ, đều trở về trên người bọn hấn.

Âm thanh cuối cùng hấn nghe được trên thế gian là một câu nói lạnh như băng, thứ được chứng kiến cuối cùng là một đạo hàn quang trước mắt, sau đó thì mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trở về

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Ở chốn rừng núi tựa như không có ngày tháng, rốt cuộc cuộc sống trong hoàng cung vẫn là nhàn nhã hơn.

Chữ Thanh Huy chủ động thỉnh cầu với Hoàng hậu, xin cho thời gian học với cô cô giáo vụ mỗi ngày tăng thêm hai canh giờ, tuy vậy thời gian nhàn rỗi của nàng vẫn còn rất nhiều.

Lâm Chi Lan thường xuyên vào cung bồi nàng. Ngày đại hôn của hai người, một người là vào đầu tháng tám, người còn lại là mười lăm tháng chín.

Tuy Chữ Thanh Huy đính hôn muộn nhưng lại thành thân khá sớm. Chuyện này cũng khó trách, vì qua tháng tám biểu muội của nàng mới làm lễ cài trâm.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, phía trước cung điện có hồ sen, nhìn qua là một mảnh xanh biếc dập dờn. Lúc này, giữa một biển lá xanh biếc, lác đác những đóa sen hồng tươi thắm, xen kẽ mấy tâm sen trơ trọi.

Chữ Thanh Huy đã sớm để ý đến những bông hoa sen, một lòng muốn hái xuống làm thành bánh hạt sen ướp lạnh.

Tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh bị nàng sai sử, chạng vạng mỗi ngày đều phải chèo chiếc thuyền nhỏ ra giữa hồ sen xem xét một lần, đáng tiếc mấy cái tâm sen kia mãi vẫn chưa chịu lớn, hạt đã nhỏ lại xẹp, vừa nhìn đã biết bên trong hạt sen không có nhiều thịt.

Lâm Chi Lan nhìn ra nàng thật cố chấp với mấy tâm sen đó, nhin không được nói: “Nếu biểu tỷ thích thì ngày mai muội mang một ít từ ngoài cung vào cho tỷ.”

Chữ Thanh Huy lắc đầu, ngón tay trắng nõn chỉ ra hồ sen bên ngoài, dường như nàng đang giận dỗi: “Không được, tỷ không thể không ăn mấy cái tâm sen kia.”

Nàng lại cầm lấy cái khăn tay đã thêu một nửa lên đưa nghịch vài cái, trong miệng lầm bầm: “Hiện tại ăn không được thì tỷ sẽ thêu chúng, sớm muộn gì chúng cũng vào bụng tỷ.”

Từ khi thêu cái túi tiền cho Diêm Mặc, nàng tựa hồ đã cảm thấy thú vị với việc thêu thùa hơn. Đúng lúc mấy hôm nay Lâm Chi Lan tới bồi nàng, thỉnh thoảng cũng mang chỉ thêu tới, nếu hai người rảnh rỗi không có việc gì liền cùng nhau nghiên cứu châm pháp.

Chữ Thanh Huy cảm thấy mình được lợi rất nhiều, quyết định thêu cho mẫu hậu một cái khăn tay, trong lòng mong đợi mẫu hậu sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Đang nói, bỗng dung bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, Lâm Chi Lan giương mắt nhìn qua, trên hành lang chín khúc đối diện hồ sen có hai tiểu nội thị cầm theo hộp diêm tâm thật lớn, một đường chạy chậm đến đây, nàng thấy hai người kia lạ mặt nên nghi hoặc: “Biểu tỷ, hai vị tiểu công công kia là người trong cung nào vậy?”

Chữ Thanh Huy ngẩng đầu liếc mắt một cái liền vui vẻ, vội vàng nói: “Ô Tô, mau gọi người đến giúp bọn họ, là Thái Tử ca ca đưa diêm tâm tới cho chúng ta.”

Có lẽ huynh muội hai người tâm linh tương thông, mới vừa rồi nàng còn nghiêng răng nghiêng lợi với mấy cái tâm sen gầy trơ xương kia, hiện tại Thái Tử điện hạ đã kêu người tặng bánh hạt sen sữa bò ướp lạnh tới.

Gương sen vừa mới hái từ hồ lên, trên mặt còn đọng vài giọt sương long lanh, tách lấy từng hạt sen trắng tinh như tuyết, bỏ tim sen đi, rồi đem luộc trong nước đường phèn đến khi mềm, sau đó nghiền nhuyễn, trộn thêm sữa bò và bột nếp vào rồi đem hấp lần nữa. Kế tiếp là đào một cái hố giữa khối băng rồi bỏ hỗn hợp vừa hấp chín vào, đặt nó vào hòm đông lạnh chứa đầy băng suốt một đêm. Sau khi lấy ra thì cắt thành từng khối nhỏ vừa ăn, rải thêm ít bột lá bạc hà lên mặt, trong hộp đựng thức ăn còn phủ thêm một lớp băng dưới đáy, tiểu nội thị một đường vội vàng chạy chậm đưa đến đây, lúc tới tay Chữ Thanh Huy, lớp băng trong hộp thức ăn còn chưa tan hết.

Chữ Thanh Huy cầm cái muỗng bạc nhỏ múc một khối bánh hạt sen cho vào trong miệng, dùng nhiệt độ của đầu lưỡi để hòa tan chúng, vừa lạnh băng vừa ngọt, khiến nàng thỏa mãn đến mức nheo cả hai mắt.

Lâm Chi Lan ném một miếng, thầm khen ngón tay nghề của ngự trù, quả thực những đầu bếp ngoài cung không thể so được, nàng cười nói: “Biểu ca thật tốt với biểu tỷ.”

“Đừng vậy!” Chữ Thanh Huy gạt đầu thật mạnh, lại cắn một miếng bánh hạt sen. Nàng tự ngẫm lại, phát hiện dạo gần đây mình rất ít khi quan tâm đến Thái tử ca ca, nên nàng không khỏi hổ thẹn.

Hiện giờ nàng còn ở trong cung, chờ sau khi xuất giá thì cơ hội gặp mặt ca ca không phải càng ít hơn sao? Nghĩ đến đây, trong lòng có chút buồn bã.

“Biểu tỷ đang nghĩ gì vậy?” Lâm Chi Lan thấy nàng dừng động tác lại nên hỏi.

Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dãi.

Mấy ngày nay, đa số tâm tư của nàng đều đặt lên người Diêm Mặc, cho dù lúc này người không ở đây nhưng nàng cũng một lòng suy nghĩ khi nào thì chàng có thể trở về.

Hiện tại mới ý thức được, chờ sau khi nàng gả cho tiên sinh rồi, sẽ không còn được ở cùng với cha mẹ huynh đệ – những người đã ngày ngày làm bạn với nàng trong suốt mười mấy năm qua. Tuy nói vẫn là ở trong kinh thành, phủ công chúa cách hoàng cung cũng không xa, nhưng vẫn không giống như khi còn ở trong hoàng cung nữa.

Bỗng nhiên nàng cảm nhận được tâm trạng chờ mong trước đó, giờ đã thay thế thành nỗi phiền muộn.

Lâm Chi Lan không biết vì sao vô cớ tâm trạng của biểu tỷ lại chùn xuống như vậy, đành phải khuyên nhủ: “Biểu tỷ có chuyện gì phiền lòng, hay là nói cho muội nghe một chút.”

Chữ Thanh Huy vẫn cứ lắc đầu, nàng biết biểu muội cũng đang phiền não về chuyện này, ngày hôm qua còn thấy muội ấy lên thờ dãi, nếu nói ra không biết chừng còn kéo tâm trạng muội ấy xuống theo.

Ban đêm, Chữ Thanh Huy một mình nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn những pho tượng lớn nhỏ trên giá.

Lúc đầu thì nghĩ không biết tiên sinh đã đuổi đến chỗ những người kia chưa, có bị thương không? Lúc sau lại nghĩ, hơn một tháng nữa nàng phải gả chồng, sau này khi vào cung sẽ không giống đi về nhà như trước đây, mà nàng muốn gặp phụ hoàng mẫu hậu đều phải sai người truyền báo mới được.

Suy nghĩ vẫn vơ một hồi, đến khi trăng lên cao mới mơ màng buồn ngủ, ý thức đang mông lung, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa sổ có một tiếng vang nhỏ.

Chữ Thanh Huy lập tức mở mắt ra, hai mươi ngày qua, đến ban đêm là nàng đều chờ động tĩnh ngoài cửa sổ, hiện tại chờ được rồi, nhưng nàng có chút không chắc chắn. Có phải cũng giống như lúc trước... chỉ là nhánh cây rơi xuống mà thôi? Hoặc là lũ chim chóc bay đêm, còn có khả năng là con dơi đang ngủ dưới mái hiên.

Nàng không dám ôm quá nhiều kỳ vọng, thậm chí còn hoài nghi có phải là ảo giác của mình hay không, tuy nghĩ vậy nhưng nàng vẫn xốc chăn lên, khoác áo ngoài rồi xuống giường. Thật cẩn thận mở cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài, bóng đêm yên tĩnh, trăng lạnh như nước, trong đình viện ngoại trừ ánh trăng mờ ảo thì không còn gì nữa.

Trong lòng nàng có chút mất mát, đang chuẩn bị đóng cửa sổ thì đột nhiên phát hiện, phía xa xa trên mái nhà có thân ảnh màu đen, bay nhanh như tên bắn đến đây.

Tim đập thình thịch, máu trong thân thể như lưu chuyển nhanh hơn, trên cánh tay còn nổi cả da gà, trong lòng nàng kích động nhưng lại không dám tin, cho nên chỉ có thể ngơ ngác đứng bên cửa sổ nhìn thân ảnh màu đen kia càng tới gần mình, đến khi lặng yên không một tiếng động dừng ở trước cửa sổ của nàng, nàng cũng nói không nên lời.

Diêm Mặc thờ dốc, hơi thở thô nặng hơn so với mọi ngày.

Ngày đó rời kinh, hắn một đường truy kích hai người kia. Chỉ là khởi hành chậm một ngày, mà đối phương lại xảo trá nên mười ngày qua vẫn luôn một lòng đuổi theo bọn chúng, tiêu diệt chúng trên thuyền hoa [*].

[*] Thuyền được trang trí lộng lẫy đón du khách.

Rồi sau đó chạy như bay hồi kinh suốt ba bốn ngày, đến khi tới được son trang tránh nóng này đã là nửa đêm, hắn nhìn ánh trăng trên trời, trong lòng thầm nghĩ chỉ tới trước cửa sổ của nàng xem một chút là được rồi. Lại không ngờ còn chưa tới gần thì xa xa đã thấy có bóng người mảnh khảnh đứng trước cửa sổ. Hắn lập tức bay nhanh đến chỗ nàng.

Bọn họ một người ở bên trong, một người bên ngoài, tựa hồ đều có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương. Hai người cứ bất động đứng đó, không ai nói lời nào.

Một trận gió đêm thổi qua, Chữ Thanh Huy đột ngột hắt xì một cái.

Diêm Mặc khẽ nhú mày, tiến lên một bước, muốn vây kín áo ngoài lại cho nàng.

Chữ Thanh Huy lại vươn tay ra: “Ôm ta đi ra ngoài.”

“Mặc quần áo cho kỹ vào, kéo bị cảm lạnh.”

Chữ Thanh Huy cố chấp nói: “Ôm ta đi ra ngoài.”

Diêm Mặc hét cách, đành phải ôm từ trong cửa sổ ra ngoài.

Chân mới vừa chạm đất, hắn đã đuổi tay sửa sang lại áo ngoài cho nàng.

Chữ Thanh Huy đứng bất động, để mặc hắn khoác lại áo cho mình, ánh mắt nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới. Đợi đến khi Diêm Mặc muốn rút tay về, nàng vội giữ tay hắn lại.

Diêm Mặc cũng để nàng nắm tay mình, chờ khi cảm giác được tay nàng có chút lạnh mới trở tay khóa chặt hai bàn tay nàng trong tay hắn: “Sao lại đứng trước cửa sổ để bị cảm vậy?”

Vốn dĩ Chữ Thanh Huy đang có chút xúc động, trong lòng ảm áp không thôi, cái ôm này của Diêm Mặc hơi cộm mới khiến nàng sực tỉnh, nhưng không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại hỏi: “Chàng có bị thương không?”

“Không có.” Diêm Mặc lắc đầu.

“Có tự chăm sóc tốt cho bản thân không?”

Diêm Mặc gật đầu: “Có.”

Chữ Thanh Huy lập tức phản bác: “Không có, chàng gầy hơn rồi.”

“Không gầy.” Diêm Mặc trầm mặc trong chớp mắt, mới nói.

“Gầy mà, thịt trên má so với trước kia đã ít hơn, râu trên cằm còn dài hơn, vừa rồi khi ôm ta ra ngoài, ngực cũng cộm hơn trước, hơn nữa khớp xương trên bàn tay càng thêm rõ ràng, không rắn chắc được như trước!” Chữ Thanh Huy liệt kê ra từng chứng cứ, càng nói thì miệng dần lên càng cao, nhìn

hắn bằng ánh mắt lên án.

Trong lúc nhất thời Diêm Mặc cũng không biết nên nói cái gì, đành phải im lặng chống đỡ.

Trước mặt là Bánh bao nhỏ, giọng nói trong trẻo từng tiếng từng tiếng chỉ trích hắn, tay chống trên chiếc eo nhỏ của mình, bộ dáng ngửa đầu nói với hắn, làm hắn nhớ đến khi mình bị sư phụ răn dạy năm mười mấy tuổi. Lúc trước hắn cũng giống như hiện tại, một câu cũng không dám phản bác.

Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi thì sư phụ đã ít khi giáo huấn hắn, hiện giờ thấy Bánh bao nhỏ thiếu điều muốn chống eo chỉ vào mũi hắn dạy bảo, cảm giác này, thực sự có chút vi diệu.

Chữ Thanh Huy từng cái từng cái chỉ ra, cuối cùng còn "hừ" một tiếng, ngược cằm: "Chàng còn gì để nói không?"

Diêm Mặc đành phải lắc đầu.

Chữ Thanh Huy lẩm bẩm: "Còn gạt ta nói tự chăm sóc bản thân rất tốt, cũng may hiện tại đã trở lại, cũng không thể lừa gạt người ta như vậy. Bắt đầu từ ngày mai, một bữa cơm tiên sinh phải ăn ba chén. .... Chờ một chút, trước đó một lần chàng ăn mấy chén cơm?"

"..... Ba chén."

"..... Vậy từ ngày mai chàng phải ăn bốn chén! Phải ăn đến khi có thịt lại như lúc trước, chàng có nghe thấy không?"

Diêm Mặc yên lặng gật đầu. Trong lòng lại nghĩ, những phần thịt đó là bởi vì sư đệ mới rớt, hiện tại Bánh bao nhỏ bắt hắn một hai phải dán lên lại, xem ra, cũng nên thêm cơm cho sư đệ mới phải.

Lúc này Chữ Thanh Huy mới vừa lòng, rút tay từ trong tay hắn ra, bẻ đầu ngón tay đếm: "Hơn nữa. .... Từ lúc tiên sinh đi đến giờ đã được hai mươi ngày, chàng có nhớ ta hay không?"

"Có."

Chữ Thanh Huy cong khóe miệng lên, dựa đầu vào trước ngực hắn cọ cọ hai cái, nhỏ giọng nói: "Ta cũng nhớ chàng, vừa rồi còn đang suy nghĩ đây. Ta nghe được ngoài cửa sổ có tiếng động nên tưởng tiên sinh tới, chạy ra nhìn nhưng không thấy được bóng người, chàng không biết ta có bao nhiêu mất mát."

Diêm Mặc vuốt khuôn mặt nàng: "Là ta không tốt."

Chữ Thanh Huy che miệng ngáp một cái: "Không liên quan đến chàng, mà kẻ ức hiếp ta chính là đám chim nhỏ trong viện này đó, chúng nó ở trên cây dựng cái sào, buổi sáng mỗi ngày riu rít đánh thức ta, buổi tối lại bay tới bay lui, rất nhiều lần ta đều lầm tưởng là chàng tới tìm ta, ta hưng phấn chạy tới mở cửa sổ xem, kết quả đều bị lừa, chắc chắn lũ chim chóc đó rất đắc ý."

"Nàng trở về ngủ đi." Diêm Mặc thấp giọng nói.

"À, ta cũng có hơi buồn ngủ. .... Chàng phải đi rồi sao?"

"Chờ nàng ngủ rồi ta đi, đêm mai sẽ lại đến."

"Được." Chữ Thanh Huy vươn tay ngoéo đầu ngón út với hắn một cái: "Chàng cũng phải nghỉ ngơi thật tốt nhé."

Diêm Mặc gật đầu, ôm nàng thả lại vào trong cửa sổ.

Chữ Thanh Huy cũng không đóng cửa sổ, nằm trở lại trên giường, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, từ từ ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, bất ngờ không nghe được tiếng chim hót nữa, nàng đang cảm thấy kỳ quái thì thấy Tia Tô ngạc nhiên nói: "Công chúa, sao không thấy tổ chim trên cây đâu nữa? Rõ ràng tối hôm qua còn ở đây mà."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phu nhân

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Liên tiếp mấy ngày sau đó, quả thật Diêm Mặc vẫn tới thăm nàng. Chữ Thanh Huy liền cảm thấy đau lòng. Ban ngày hắn ở trong cung làm việc, buổi tối lại chạy như bay hơn trăm dặm không có thời gian nghỉ ngơi, nàng có khuyên hắn đừng nên tới, chờ tới ngày hưu mộc hắn tới cũng được.

Tháng bảy, vị võ tướng trấn giữ biên cương hồi kinh báo cáo công tác, có vài vị gia quyến cũng theo về kinh, các nữ quyến vào cung gặp Hoàng Hậu để thỉnh an, trong cung lại náo nhiệt một trận.

Trong đó có một vị là phu nhân của Tàn tướng quân, nghe nói năm đó trước khi xuất giá có quen biết với Hoàng Hậu, luận bối phận lại là biểu muội của Hoàng Đế. Lần này bà cũng dẫn theo nữ nhi vào cung, là Tàn tiểu thư, là biểu muội của Chữ Thanh Huy.

Nàng từng nghe Hoàng Hậu nói thân thể Tàn phu nhân gầy yếu, chịu không nổi đường dài bốn ba nên mấy năm nay vẫn chưa từng hồi kinh. Còn vị Tàn tiểu thư vì chăm sóc mẫu thân của mình, từ nhỏ tới giờ chỉ ở biên cương, có lẽ hiện giờ đã muốn suy xét đến chuyện chung thân đại sự nên mới theo gia đình trở về.

Trước khi gặp Tàn tiểu thư, trong lòng Chữ Thanh Huy nghĩ tới bộ dáng của biểu muội hắn là hủ nữ dưng mãnh, không ngờ tới khi gặp mặt mới phát hiện nàng là người có tính cách trầm ổn, nhưng hành động lại rất tinh tế chu toàn.

Chữ Thanh Huy ngồi cạnh Hoàng Hậu, tò mò đánh giá Tàn tiểu thư và Tàn phu nhân, thầm nghĩ, cũng may là diện mạo của vị cô nương này giống Tàn phu nhân, nếu như giống Tàn tướng quân, vị này không những có tiếng là dưng mãnh cường tráng, nghe nói còn bởi vậy mà có danh xưng “Gấu chột”. Nếu không nói ra thì chắc chắn mọi người không nghĩ người có ngoại hình tục tĩu như Tàn tướng quân lại có một vị phu nhân bé nhỏ xinh đẹp, hai người đứng ở một chỗ, hình tượng có thể nói là khác nhau như trời với đất.

Tàn phu nhân cùng Hoàng Hậu nói chuyện, thỉnh thoảng nhắc tới Thái Hoàng Thái Hậu đã hoẵng thệ, còn rơi lệ mấy lần.

Hốc mắt Hoàng Hậu đỏ lên, hai người ngồi cùng một chỗ đàm luận chuyện xưa, tựa hồ như quay trở lại mười mấy năm trước. Hoàng Hậu đảo mắt thấy Tàn tiểu thư đang thẳng lưng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế thêu, bộ dáng rừ mắt không nói một lời, tựa hồ không bị tác động bởi những mọi thứ xung quanh, chẳng qua, ngẫu nhiên thấy lông mi của tiểu cô nương chớp chớp, mang vài phần lo lắng nhìn về phía Tàn phu nhân, là một hảo hảo từ hiếu thuận hiếu chuyện, thấy vậy bà không khỏi yêu thích thêm vài phần. Hoàng Hậu cũng không thể để Tàn phu nhân tiếp tục khóc như vậy nữa, miễn cho khóc nhiều mà hại thân, nên bà liền nói: “Còn không biết khuê danh của tiểu cô nương gọi là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Tàn phu nhân vội lau nước mắt: “Nàng tên là Hàm Quân, năm nay mười bốn, Hàm Quân, mau hành lễ với nương nương.”

Mới vừa rồi đi vào đã hành lễ một lần, Hoàng Hậu liền cười xua tay: “Không cần đa lễ, ta thấy dung mạo của đứa nhỏ này giống hệt muội, tính tình lại trầm tĩnh ôn hòa, ngày sau nhất định được rất nhiều người yêu thích.”

“Nương nương đã đề cao Hàm Quân rồi, từ nhỏ nàng đã ở bên ngoài, không so được với quý nữ trong kinh. Muội không cầu nữ nhi gả đến nhà cao cửa rộng, chỉ cần cả đời yên ổn là được.” Tàn phu nhân cũng không phải người tham luyến phú quý, nếu không, với thân phận của bà thì lúc trước cũng sẽ không nguyện ý gả cho Tàn tướng quân – một người vô cùng quê mùa.

Hoàng Hậu cười, nói: “Tỷ tỷ vừa nhìn tiểu cô nương đã thích, việc hôn nhân của Hàm Quân cũng không thiếu người quan tâm. Muội muội hàng năm không ở trong kinh nên không hiểu được hiện giờ có bao nhiêu thanh niên tài俊, không ngại thì vào cung bởi tỷ tỷ, hai chúng ta từ từ thương thảo, nếu tìm được mối hôn sự tốt, tỷ tỷ sẽ kêu bệ hạ tứ hôn, muội thấy thế nào?”

Tàn phu nhân vui mừng khôn xiết, vội cùng Tàn Hàm Quân quỳ xuống tạ ơn.

Tuy Hoàng Hậu có vài phần ý tứ là làm lung lạc nhân tâm, nhưng xét đến cùng vẫn là vì sự trung thành của Tàn tướng quân, cũng có một phần tình nghĩa với Tàn phu nhân, thấy bà kích động như thế, vội gọi người nâng dậy, lại dặn Chữ Thanh Huy: “Mẫu hậu cùng với phu nhân còn có chuyện, có lẽ các con cũng không hứng thú đâu, không bằng con thay mẫu hậu bởi Tàn tiểu thư đi dạo một chút, được không?”

Tất nhiên Chữ Thanh Huy không có ý kiến, tươi cười nói: “Tuân chỉ.”

Tàn Hàm Quân liếc mắt nhìn Tàn phu nhân một cái, cũng đứng lên theo.

Tàn phu nhân lôi kéo tay nữ nhi dặn dò vài câu, muốn nàng tùy ý bởi công chúa cũng chớ quên quy củ trong cung, sau mới thả người rời đi.

Đại mạc Tây Bắc do cát vàng đầy trời làm cho nguồn nước cũng trở nên khan hiếm. Mà hoàng cung lại dựa núi gần sông, cách năm bước có một cái đình, mười bước một cây cầu, còn có hồ sen bạt ngàn, phong cảnh của hai nơi hoàn toàn khác nhau.

Tàn Hàm Quân đi theo bên cạnh công chúa, bước tới hành lang gấp khúc, tuy trong lòng đã cố gắng khắc chế không dám nhìn xung quanh, nhưng thấy cảnh đẹp phía trước, đôi mắt không nhịn được mà mở lớn, chờ nhìn thấy một con chim bơi cá đứng ở đầu dòng sông nhanh như mũi tên ngậm lấy cá nhỏ dưới dòng nước, nàng càng ngạc nhiên tới nổi há to miệng.

Chữ Thanh Huy âm thầm nhìn biểu muội, vốn dĩ còn tưởng rằng nàng ấy là người lạnh lùng khó ở chung, hiện giờ thấy biểu muội như vậy, lập tức cảm thấy có vài phần thân thiết, nàng cũng không phải người kiêu ngạo, liền cười nói: “Bên ngoài nóng nực, theo biểu tỷ vào đình ngồi đi, chỗ đó cũng có thể nhìn thấy hồ sen.”

Tàn Hàm Quân vội cúi đầu hành lễ: “Vâng.”

Vòng qua một đoạn hành lang dài, nhìn thấy trước đình có vài tên thị vệ vây quanh hai người đang đi tới, là Thái Tử và Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử xa xa thấy Chử Thanh Huy, liền nhảy nhót tung tăng chạy tới: “A tỳ!”

Chử Thanh Huy lau mồ hôi cho đệ đệ: “Đệ và ca ca muốn tới Tê Phụng Cung à?”

Chử Tuấn liên tục gật đầu, lại nhìn về phía Tần Hàm Quân vừa mới hành lễ, hiếu kỳ hỏi: “Vị tỳ tỳ này là ai?”

“Là đại tiểu thư phủ Trần Tây tướng quân, luận bối phận, cũng là biểu tỷ của đệ.” Chử Thanh Huy giới thiệu.

“Ồ?” Chử Tuấn tò mò mà vòng quanh Tần Hàm Quân: “Vị biểu tỷ này thật xinh đẹp.”

Tần Hàm Quân nghe vậy, đầu cúi càng thấp.

Thái Tử đi tới, nghe thấy lời này liền nhìn tiểu đệ một cái, Chử Tuấn lập tức le lưỡi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh ca ca.

Thái Tử nhìn về phía Chử Thanh Huy, nói: “Trời nóng nực, muối mau hồi cung để tránh bị cảm nắng.”

Chử Tuấn sợ huynh trưởng, nhưng Chử Thanh Huy lại không sợ chút nào, lập tức cười tủm tỉm nói: “Bánh hạt sen ngày hôm trước ca ca còn hay không? Nếu còn thì đem đến cho muối một ít, chỗ muối muối đang có khách.”

“Không thiếu phần của muối” Thái Tử lắc đầu, lại thúc giục nói: “Đi thôi.”

Chử Thanh Huy và Tần Hàm Quân liền cùng nhau nói về bánh hạt sen, cảm tình giữa hai vị cô nương cứ thế tăng dần.

Nàng phát hiện Tần Hàm Quân nhìn thì lạnh lùng nhưng thật ra chỉ là hơi ít nói, lại tuân thủ lễ nghi đúng mực nên mới có chút xa cách, một khi tiếp xúc sẽ biết nàng cũng là một người nhiệt tình.

Từ nhỏ nàng đã không có nhiều bằng hữu, lại không có tỷ muội ruột thịt, thân thiết nhất cũng chỉ có Lâm Chi Lan, hiện giờ lại có thêm người thích hợp nên trong lòng có vài phần chờ mong, không nỡ dè người ta đi, còn muốn Hàm Quân thường xuyên vào cung trò chuyện với mình.

Võ tướng hồi kinh, hành cung liền tổ chức thịnh yến —— đại hội võ thuật.

Trước một ngày, Diêm Mặc được Hoàng Đế hạ chỉ, từ trong cung mang theo một đám thị vệ tới hành cung, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Buổi tối, Diêm Mặc bố trí xong võ trường, đang chuẩn bị về doanh trại nghỉ ngơi, chợt ngẩng đầu nhìn cung điện phía xa đèn đuốc sáng trưng, trong lòng nôn nao, đảo mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Hắn đã đến hành cung mấy lần, nếu chỉ là thoáng qua thì không ai biết được, nhưng một khi ở lại lâu dài, sẽ bị ám vệ phát hiện.

Đế Hậu cũng nhanh chóng biết chuyện, lúc đầu Hoàng Đế còn buồn bực, sau lại biết được Diêm Mặc có chừng mực, mỗi lần chỉ là đứng ở ngoài phòng, chưa từng vượt qua giới hạn một bước, lại có Hoàng Hậu ở một bên khuyên giải nên hắn mới xoa xoa chóp mũi, làm như không biết.

Lần này đến sớm hơn trước kia một chút, Chử Thanh Huy vừa mới tắm gội xong, để lộ một đôi chân trần, quần áo đơn bạc ngồi ở mép giường, cung nhân đang lau khô tóc cho nàng.

Cặp chân nàng trắng nõn tinh xảo tựa như được điêu khắc từ băng tuyết, vô cùng đáng yêu, mười đầu ngón chân mượt mà tinh xảo, móng chân ửng hồng, Diêm Mặc từ cửa sổ nhìn thoáng qua, lại vội vàng dời mắt đi, đứng tại chỗ hít sâu một hơi, rồi mới nhảy lên nóc nhà lẳng lặng chờ.

Trong nội điện, kẻ hầu người hạ người lục tục lui ra, Chử Thanh Huy đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền nghe được động tĩnh bên ngoài.

Từ khi tổ chim bị chuyển đi nàng cảm thấy thanh tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không nhàm chán như trước kia, nàng vừa nghe đã biết là Diêm Mặc tới.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, tại sao hắn lại đến vào hôm nay, nhưng Chử Thanh Huy vẫn vui mừng chạy tới mở cửa sổ: “Chàng tới rồi.”

Diêm Mặc nhìn nàng mặc xiêm y đơn bạc mỏng manh, giữa mày hơi nhíu lại, Chử Thanh Huy không đợi hắn nói chuyện đã vội nói: “Biết rồi biết rồi, ta sẽ đi khoác thêm áo ngoài, vừa rồi chạy ra đây nhất thời quên mất mà thôi.”

Rất nhanh nàng đã trở lại, trong miệng lẩm bẩm: “Chàng mỗi lần vừa thấy ta liền nhíu mày, mở miệng ra là dạy bảo, có phải đã xem ta trở thành học sinh của chàng rồi không?”

Kỳ thật cũng không phải như thế, Diêm Mặc chỉ là thấy nàng thì trên mặt mới có chút biểu cảm, vì vậy trong miệng cũng nói nhiều thêm mấy câu, nếu thật sự là đối mặt với đám học sinh, chỉ sợ cả ngày hắn không nói câu nào, mày cũng không thêm nhíu nữa là.

Nghe thấy Chử Thanh Huy nói thầm, hắn nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Không phải học sinh.”

Chữ Thanh Huy liếc hẩn một cái, trong mắt hàm chứa vài phần căm giận: “Bộ đáng chàng nhũ mày so với cô cô giáo vụ còn nghiêm túc hơn, mỗi lần cô nhũ mày, ta liền biết cô cô lại muốn phạt ta. Chàng không coi ta là học sinh, vậy nhũ mày làm gì? Hừ, chàng phải đồng ý với ta, aau này không thể dạy bảo ta, cũng không thể đánh tay của ta, chớ có quên đó.”

“Không quên, về sau nàng dạy bảo, ta nghe theo nàng.” Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy hơi sùng sốt, gương mặt thấy bộ dáng Diêm Mặc nghiêm trang như vậy, nàng không khỏi vui vẻ, khuỷu tay chống cằm dựa vào bệ cửa sổ, cười nói: “Ta dạy bảo chàng, vậy không phải ta đã thành tiên sinh rồi ư?”

“Là phu nhân.” (ý ông là: là phu nhân của tiên sinh.:)))

Lời này hẩn nói không lớn, lại rành mạch lọt vào tai Chữ Thanh Huy, ý cười trên mặt nàng lập tức cứng đờ, còn không đợi phản ứng lại thì lỗ tai đã đỏ ửng, nửa ngày sau mới nói không thành một câu.

Diêm Mặc chỉ là nhìn nàng.

Chữ Thanh Huy xấu hổ buồn bực, dậm chân một cái, nói: “Ai là phu nhân của chàng, đừng có gọi bậy.”

Diêm Mặc thế nhưng cũng gật đầu: “Sắp rồi, còn có hai mươi chín ngày.”

Hẩn chưa nói rõ ràng, Chữ Thanh Huy lại hiểu được, hai mươi chín ngày sau đúng là ngày hai người thành thân. Nghe ý tứ hẩn nói, tựa hồ hiện tại không thể kêu phu nhân, chờ thành thân xong là có thể quang minh chính đại gọi nương tử.

Mặt nàng nóng bừng, mạnh miệng nói: “Chàng kêu kẻ chàng, đáp ứng hay không chính là chuyện của ta.”

“Được, thành thân xong sẽ mặc cho phu nhân định đoạt.” Diêm Mặc nghe lời.

Chữ Thanh Huy trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẩn, quả đã quên, người này vốn dĩ thích nói những lời trêu chọc nàng mà.

Nàng dùng sức cắn môi, lại không thể phản bác được, đành phải duỗi tay ra trước ngực hẩn đẩy một phen, bắt đầu giờ tính trẻ con, nói: “Chàng đi nhanh đi, ta không thềm nói chuyện với chàng nữa.”

“Nàng nghỉ ngơi sớm đi.” Diêm Mặc đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như những lần trước, đứng ngoài cửa sổ nhìn nàng ngủ say rồi mới đi.

Chữ Thanh Huy đóng cửa sổ, ở trong phòng xoa xoa khuôn mặt mình. Qua một hồi lâu, mới làm bộ lơ đãng mở một cánh cửa sổ ra để người bên ngoài có thể nhìn thấy mình, lúc này nàng mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đau mắt

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Khi đại hội võ thuật diễn ra, các nữ quyền đều không tham dự, Hoàng Đế mở tiệc khoản đãi quan lại thì lúc ấy Hoàng Hậu mở tiệc chiêu đãi chư vị phu nhân tiểu thư ở trong cung.

Chữ Thanh Huy ngồi trong chốc lát rồi lặng lẽ rời đi, nàng hỏi cung thay một thân nam trang, mang theo hai tiểu nội thị đi đến võ trường.

Trước kia năm nào nàng cũng đều ngoạn ngoạn ngây ngốc trong cung Hoàng Hậu đến tận khi luận võ kết thúc. Năm nay là năm cuối khi trước khi xuất giá nàng còn ở trong cung, nghĩ rằng mười mấy năm nàng cũng chưa từng chính mắt xem qua đại hội võ thuật, chờ đến khi xuất giá thì lại càng không có cơ hội, nếu như vậy thì thật tiếc nuối, vì vậy nàng chạy tới cầu Hoàng Hậu đồng ý cho nàng đến đó xem một lần.

Thật ra không cho phép nữ quyền tham dự cũng không phải có cảm kỳ gì to lớn, chẳng qua luận võ là để biểu hiện ra bản lĩnh thật của chư vị tướng sĩ, đương nhiên muốn đánh đao thật kiếm thật, khó tránh khỏi sẽ ra tay nặng nhẹ, dẫn đến tình trạng thương tích máu thịt.

Trước kia từng có nữ quyền chứng kiến cảnh đánh nhau dã man tàn bạo mà bị dọa tới mức ngất xỉu, những người còn lại ai ai cũng sắc mặt tái nhợt, đứng ngồi không yên, thập phần dầy vò, sau đó thì đơn giản là không yêu cầu các nàng ở lại nữa.

(Beta: Trong khi đó tui xem WWE còn cười haha...)

Chữ Thanh Huy mặc một thân nam trang, người trong cung nhìn đã quen cảnh này, ai cũng ngầm hiểu.

Vòng qua tòa nhà thủy tạ [1] thì gặp một thiếu niên thị vệ, thấy bọn họ, xoay người liền đi.

[1]: nơi nghỉ ngơi được xây trên mặt nước.

Lúc đầu Chữ Thanh Huy cũng không để ý, nhìn thấy hắn có hành động kỳ quái, không khỏi nhìn kỹ hơn một chút.

“Đứng lại!” Tiểu nội thị bên cạnh trông thấy người khả nghi, lập tức lên tiếng.

Thị vệ kia theo bản năng dừng lại, ngay sau đó lại đi nhanh hơn nữa, chuẩn bị chạy đi.

Chữ Thanh Huy hí hóp mắt nhìn hắn trong chốc lát, rồi cuộc nàng nhận ra đó là ai: “Sư đệ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn bộ thân hình của thiếu niên kia đứng thẳng bất động tại chỗ, hơn nửa ngày mới quay sang đối mặt với nàng, lộ ra khuôn mặt non nớt trẻ tuổi, lắp bắp nói: “Tẩu, tẩu tử.”

Hóa ra là Phùng Trọng Thanh.

Chữ Thanh Huy không đi để ý hắn còn đang rối rắm nên xưng hô như nào, tiến lên phía trước, ngạc nhiên nói: “Sao sư đệ lại ở chỗ này? Còn cái trang như vậy nữa.”

Phùng Trọng Thanh gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười: “Đệ nghe nói có người đánh nhau nên mượn một bộ quần áo lại đây xem náo nhiệt, kết quả không thấy chỗ đó ở đâu.”

Chữ Thanh Huy vừa nghe liền cười, đại hội võ thuật uy vũ trang nghiêm, vậy mà trong mắt hắn lại thành ra đánh nhau, chỉ sợ bộ quần áo này của hắn cũng không phải là đơn giản mượn như vậy. (Chuối: Ủi anh cướp à anh?^^)

“Diêm Mặc có biết đệ đến đây không?”

“..... Không biết, tẩu tử làm ơn đừng nói với sư huynh, nếu không sư huynh lại giáo huấn đệ.” Phùng Trọng Thanh nhanh chóng chấp tay cầu khẩn.

Lúc trước hắn bị người ta gây thương tích, xác thật là có chút hoảng sợ nên ở trong phủ tướng quân tĩnh dưỡng vài hôm. Không lâu sau đó thói cũ bộc phát, hắn lại muốn ra bên ngoài chơi, bị Diêm Mặc trấn áp ép phải thành thật luyện võ mấy ngày, bị tra tấn đến kêu trời kêu đất.

Hai ngày trước Diêm Mặc mang đội thị vệ tới hành cung, hắn bèn gấp gáp ra khỏi phủ, lúc đang dạo phố thì nghe nói có võ tướng hồi kinh, người dân nhốn nháo tới xem, hắn cũng đi theo xem náo nhiệt.

Chữ Thanh Huy thấy hắn vừa nhắc tới Diêm Mặc thì lập tức có bộ dáng chuột thấy mèo, càng thêm buồn cười: “Được rồi, tẩu tử sẽ không nói với sư huynh của đệ. Nghe nói đệ mới bị thương, bây giờ hoàn toàn khỏe rồi sao?”

Phùng Trọng Thanh liên tục gật đầu: “Đều tốt.”

“Về sau để ý chút, đề phòng những người xấu đó. Đi thôi, tẩu tử cũng đang định đi xem náo nhiệt đây, chúng ta cùng nhau đi.”

“Đa tạ tẩu tử!” Phùng Trọng Thanh vui vẻ như nở mày.

Đi một lúc thì đến ngoại đình, tuy chưa thấy võ trường nhưng đã có thể nghe được tiếng reo hò, mấy người đều cất bước nhanh hơn.

“Là ai?” Hai gã thị vệ tuần tra đi tới phía trước, ngăn bọn họ lại.

Chữ Thanh Huy giả trang, cung nhân ở hậu cung đều biết, ở ngoại đình số lượng thị vệ đông đảo, lại thường xuyên thay phiên công việc nên khó tránh khỏi có người chưa thấy qua.

Nàng nhìn hai gã thị vệ trước mắt, thấy có một người quen mắt, vui vẻ nói: “Là ta.”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, vừa nghe liền biết không phải nam tử, Trương Chí Châu định thần nhìn thoáng qua, vội cúi đầu, cung kính nói: “Tham kiến công chúa.”

Chữ Thanh Huy xua xua tay: “Không cần đa lễ, các người vất vả rồi, ta đến võ trường xem thế nào.”

“Cung tiễn công chúa.” Hai người cùng kêu lên.

Đội người đi xa, hai người mới dám ngẩng đầu lên, một thị vệ dùng khuỷu tay huých Trương Chí Châu: “Người vừa rồi đi theo công chúa, huynh có biết là ai không? Sao lại mặc quần áo giống huynh đệ chúng ta?”

“Lạ mắt, không phải người trong cung.” Trương Chí Châu nói.

“Nói như vậy, là trà trộn vào đây? Có thể đi theo bên người công chúa, không biết là có thân phận gì.”

Trương Chí Châu nghe vậy, ngoài miệng trả lời ứng phó, trong lòng lại suy nghĩ, vừa rồi thiếu niên kia nhìn rất thân cận với công chúa, nhưng khi hắn đếm kỹ các thể gia công từ kinh thành thì không ai giống thiếu niên đó, vừa không phải là nội thị, lại không có thân phận xác thực, vậy mà có thể theo sát ở công chúa, chẳng lẽ..... Là tiểu bạch kiểm xinh đẹp đào góc tường Diêm Phò thống lĩnh?!

Như vậy không thể được, tất cả mọi người đều biết Phò mã tương lai là Phó thống lĩnh cấm vệ quân của bọn họ, sao có thể bị người khác cầm sừng? Hắn lập tức đi nói tin này cho Phó thống lĩnh mới được!

Nói không chừng, sau đó lão nhân gia sẽ niệm tình hắn báo tin mà cho hắn nghỉ một ngày, như vậy là hắn có thể đi gặp tiểu nương từ rồi!

Hắn càng nghĩ càng hưng phấn, cười đến không thể khép miệng, sau đó mau chóng thu liễm lại, nghiêm trang nói với đồng僚: “Ta đi đây một lát, sẽ lập tức quay lại ngay.”

Chữ Thanh Huy bước vào võ trường, rồi bắt đầu thấy buồn rầu, hóa ra xung quanh lời đài được vây bởi ba tầng lầu, còn vây đến kín mít, căn bản nàng không nhìn thấy cái gì cả.

Tiểu nội thị xin chỉ thị: “Công chúa, có muốn gọi bọn họ tránh ra một chút không?”

Chữ Thanh Huy kiễng chân ngửa cổ lên nhìn, lắc đầu nói: “Không cần, chúng ta tới giữa chừng, đừng bởi vậy mà quấy rầy tướng quân phát huy sức mạnh trên đài.”

Phùng Trọng Thanh gãi gãi mặt, nhìn khắp xung quanh, đột nhiên thấy một tòa đài cao cách đó không xa, mắt liền sáng lên: “Tẩu tử, nếu không chúng ta đi ——”

Hắn dùng ngón tay chỉ lên đài cao, đột nhiên phía trên rơi xuống một thân ảnh màu đen quen thuộc, nửa câu sau còn chưa kịp nói lập tức nghẹn ở ngực phun không ra, nghẹn đến mức hắn trợn to hai mắt.

Diêm Mặc đến gần, ánh mắt lạnh lùng liếc hắn.

Phùng Trọng Thanh lập tức rút tay về gãi cổ, vừa cười lấy lòng vừa lạng lẽ lùi về phía sau.

Chữ Thanh Huy vẫn chưa phát hiện, vẫn tiếp tục cố gắng kiễng chân lên, kết quả trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, che khuất toàn bộ tầm mắt của nàng.

Nàng bất mãn ngẩng đầu, thấy rõ người tới, kinh hi nói: “Sao hôm nay đi một đường lại toàn gặp người quen thế này.”

“Muốn xem à?” Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy gật gật đầu: “Ta nhìn vài lần là được.”

“Đi theo ta.”

Thấy hai người phải đi, Phùng Trọng Thanh vội nói: “Sư huynh, đệ cũng muốn đi ——”

Vừa nói xong, cả người sư huynh tỏa ra hơi lạnh chăm chú nhìn hắn.

Chữ Thanh Huy kéo kéo ống tay áo của Diêm Mặc: “Gọi sư đệ đi cùng chúng ta đi.”

“Không cần để ý tới hắn” Diêm Mặc thu hồi tầm mắt, đưa nàng rời đi.

“Sư đệ để ý chút nha, cẩn thận lạc đường đó.” Chữ Thanh Huy chỉ kịp nói một câu thì đã bị mang đi xa

Phùng Trọng Thanh chưa xót mà xoa xoa nước mắt, ai oán nói: “Với tẩu tử thì ôm ấp hôn hít nâng lên cao, đối đãi sư đệ thì vô tình giống như gió thu lửa lá vàng, sư phụ, Đại sư huynh trở nên thật tục khí.”

Cách đó không xa, Trương Chí Châu vẫn luôn chú ý sang tình huống bên này, thấy tiểu bạch kiểm bị ruồng bỏ, tay nắm thành quyền, cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi thì đột nhiên quay người lại rồi lại toát ra một ý niệm: Nếu hắn mang theo huynh đệ, giáo huấn cái tiên tiểu bạch kiểm dám mơ ước vị trí Phò mã thì sau khi Phó thống lĩnh biết, biết đâu lại cao hứng, cho hắn nghỉ hai ngày?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn nhìn tiểu bạch kiểm ủ rũ cụp đuôi, khóe miệng không có ý tốt nhếch lên.

Chữ Thanh Huy không biết phía sau có sóng ngầm, đi theo Diêm Mặc vào đài cao thì mới biết đây là một trạm canh gác. Hai người vòng ra phía sau,

tránh tầm mắt của mọi người, Diêm Mặc ôm nàng, vận khời khinh công bay lên.

Trạm canh gác lâu cao trượng hứa có thừa, ở phía trên, tầm nhìn lập tức trống trải, chẳng những có thể đem võ trường toàn bộ thu vào trong mắt, còn thấy được cách đó không xa vài toà cung điện, còn cả hồ sen bao la.

Chữ Thanh Huy hiểu kì mà đi quanh nhìn bốn phía, lại rướn người lên nhìn, cao hứng nói: “Nơi này thật tốt, đúng rồi, sao chàng biết ta tới đây? Chẳng lẽ chàng đã sớm thấy ta?”

Diêm Mặc không tỏ ý kiến, chỉ nói: “Cẩn thận té ngã.”

Chữ Thanh Huy cười hi hi nói: “Có chàng ở đây, không sợ té ngã. A, phụ hoàng ở đằng kia.”

Trên võ trường có nghi trượng của mình hoàng, Hoàng Đế ngồi bên trong, vẫn võ bá quan ngồi một vòng quanh lối đài, lúc này đang có hai gã tướng sĩ mạnh mẽ giao đấu.

Chữ Thanh Huy sợ bị phụ hoàng nhìn thấy nên rút đầu xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Diêm Mặc sờ sờ đầu nàng.

Chữ Thanh Huy che đầu lại nhìn hẩn, bĩu môi bất mãn nói: “Chàng đừng có lúc nào cũng sờ đầu ta, ta nghe người ta nói nếu đầu bị người ta sờ nhiều thì sẽ không cao lên được đâu.”

Diêm Mặc nhìn nhìn đỉnh đầu nàng, nhìn nhìn ngực của mình.

Chữ Thanh Huy lập tức hiểu ý hẩn, buồn bực nói: “Ta, ta năm nay mới mười lăm, vẫn còn cao lên, không tin sang năm lại so với chàng mà xem!”

“Được.” Diêm Mặc gật đầu đồng ý, trong mắt tựa hồ hiện lên tia ý cười.

“Hừ!” Chữ Thanh Huy nhăn mũi lại, không để ý tới hẩn, quay đầu chuyên chú nhìn võ trường.

Diêm Mặc nheo đôi mắt ung lại tuần tra một vòng, không nhận thấy bất cứ nguy hiểm gì thì mới thu hồi tầm mắt, thấy Bánh bao nhỏ vẫn còn phồng má lên, không khỏi duỗi tay sờ sờ gương mặt nàng.

Trên lối đài đang đánh đến náo nhiệt, Chữ Thanh Huy xem đến không chớp mắt, bị hẩn sờ ngứa, duỗi tay gãi gãi, đầu cũng không quay lại: “Chàng đừng quấy rầy ta, trên kia đang rất đặc sắc.”

Diêm Mặc cũng chuyển hướng nhìn sang lối đài, nhìn từng chiêu thức của hai người trên đài, trong lòng lập tức hóa giải chiêu, hóa giải xong rồi cũng mất hứng thú, lại nhìn về phía Chữ Thanh Huy, thấy nàng đang nhìn chuyên chú, hẩn hỏi: “Đẹp không?”

Chữ Thanh Huy liên tục gật đầu: “Đẹp, chàng nhìn thấy vị trẻ tuổi kia không, là Lôi tiểu tướng quân đó, nghe phụ hoàng nói, phụ thân hẩn là Lôi tướng quân năm đó chính là bá vương trên lối đài, hiện giờ xem ra, hồ phụ vô khuyến tử.” (*)

(*) Bỏ là hồ thì không thể sinh ra con là c-hồ, ý nói bỏ tài giỏi thì không thể nào con lại bất tài.

Diêm Mặc quay đầu lại lần nữa, nhìn chăm chăm Chữ Thanh Huy rồi lại nhìn thoáng qua Lôi tiểu tướng quân, thử so sánh hẩn với Phùng Trọng Thanh, kết quả thấy không phân cao thấp, lúc này mới yên tâm ném sang một bên.

Lúc này, ở trên đài đang so tài, tướng sĩ lớn tuổi một chút bị một người trẻ tuổi đánh xuống đài, giữa sân tuôn ra thanh âm reo hò.

“Oa, tiểu tướng quân thật là lợi hại.” Chữ Thanh Huy đi theo thấp giọng hoan hô vỗ tay.

Diêm Mặc nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên giơ bàn tay ra che tầm nhìn trước mắt.

“Ồ? Chàng làm gì vậy? Ta không thấy gì cả, còn có trận tiếp theo mà.”

“Nhìn lâu đau mắt, nghỉ một lát.”

“Không cảm thấy đau mắt đâu.” Chữ Thanh Huy duỗi tay giữ chặt bàn tay tay muốn đẩy xuống, lại không thể lay động chút nào.

Diêm Mặc nói: “Xem nữa sẽ đau.”

Chữ Thanh Huy so đo với hẩn nửa ngày, làm thế nào cũng không đẩy được, đành phải phòng mặt lên từ bỏ: “Người gì kỳ quái. ....”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chờ gã

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy bị Diêm Mặc chấn tâm mất nên không nhìn thấy được cảnh tượng trên loi đài, nàng đành phải dời tầm mắt sang chỗ khác.

Nàng nhìn lướt qua khán đài, không thấy Phùng Trọng Thanh ở chỗ cũ: "Không biết sư đệ đi đâu rồi, hy vọng đệ ấy đừng đi lạc đường nữa."

Diêm Mặc không mấy để ý.

Chữ Thanh Huy nói: "Sao chàng không lo lắng chút nào vậy? Vừa rồi nên để sư đệ đi theo mới phải."

"Chỉ thêm vương bận." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy không đáp lời. Lần trước Phùng Trọng Thanh bị người ta đánh đến thương tích đầy mình, Diêm Mặc đã ra mặt báo thù cho sư đệ. Nàng còn cho rằng dù hắn không thể hiện ra ngoài nhưng trong lòng vẫn rất thích sư đệ này, kết quả, bệnh vực người mình là một chuyện, nhưng ghét bỏ lại là một chuyện khác.

Nàng lại nghĩ tới một chuyện: "Đúng rồi, khi chúng ta thành thân, sư môn của chàng có cừ thêm người tới không?"

"Sư đệ sẽ đến, có lẽ sư phụ sẽ không tới được." Diêm Mặc nhìn nàng, có chút áy náy.

Chữ Thanh Huy gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu: "Vốn dĩ cũng không nên làm phiền trưởng bối tới thăm chúng ta, chờ một thời gian sau ta sẽ cùng chàng đi thăm lão nhân gia."

Diêm Mặc xoa bóp gương mặt nàng: "Được."

Hắn dời tay, Chữ Thanh Huy vừa lúc nhìn thấy được loi đài, Lôi tiểu Tướng quân bị một lão tướng có kinh nghiệm phong phú đánh rớt loi đài, nàng nói với vẻ tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, bỏ lỡ mất rồi....."

Nghĩ đến người khôi xướng, nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn Diêm Mặc một cái: "Đều do chàng đó."

Diêm Mặc không hề cảm thấy áy náy, thấy lúc sau những người lên đài đều là lão tướng đã có tuổi mới không tiếp tục cản trở nàng xem.

Chữ Thanh Huy vừa nhìn trên đài vừa nói chuyện với hắn: "Chờ đại hội diễn võ này kết thúc, có phải chàng sẽ phải hồi kinh?"

Diêm Mặc gật đầu.

"Trước đó mẫu hậu có nói, phụ hoàng cũng muốn hỏi kinh trước để chuẩn bị cho hôn sự của chúng ta, có thể mất đến mấy ngày. Dựa theo tập tục xưa, trước khi thành thân thì ta và chàng sẽ không thể gặp mặt được đâu." Chữ Thanh Huy quay lại nhìn hắn.

"Ta đi tìm nàng." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy vươn đầu ngón tay chọc vào lan can: "Hay là, vẫn nên không gặp đi? Ta nghe cô cô giáo vụ nói, nếu tuân thủ quy củ của lão tổ tông thì các tiền bối mới có thể phù hộ cho hôn sự của hai người lâu dài....."

Diêm Mặc trầm mặc một chút, nhìn nàng nói: "Không cần phù hộ cũng có thể lâu dài."

Chữ Thanh Huy dời mắt, trên mặt có chút nóng, nhỏ giọng lầm bầm: "Đương nhiên phải lâu dài."

Một lát sau, nàng mới dám nhìn thẳng vào hắn: "Nhưng vẫn nên tuân thủ theo quy củ, ngoài mặt thì nên giữ kẽ một chút để không phải mang tai mang tiếng. Huống hồ, khi đó cô cô giáo vụ sẽ luôn đi theo bên cạnh ta, chỉ sợ ta cũng không dễ dàng ra cửa được."

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ cầm tay nàng xoa bóp mấy cái.

Chữ Thanh Huy nhúc nhích đầu ngón tay, gãi vào lòng bàn tay hắn.

Hai người đều trầm mặc im lặng, đến khi người trên loi đài thay đổi mấy lượt, lúc này Chữ Thanh Huy mới nói: "Chàng đưa ta xuống đi, ta là len lén vào đây nên phải rời khỏi trước mọi người, không thể để phụ hoàng phát hiện."

Hai gã tiểu nội thị canh giữ dưới đài, thấy Chữ Thanh Huy xuống, bọn họ vội đón lấy nàng.

Chữ Thanh Huy đẩy Diêm Mặc một cái: "Chàng đi lên đi, nếu chút nữa chàng có gặp sư đệ thì nhớ phải dẫn đệ ấy ra cung. Đường đi trong cung rất

phức tạp, nếu sư đệ lạc đường, chỉ sợ sẽ bị thị vệ tưởng là người xấu mà bắt đệ ấy mất."

Diêm Mặc qua loa gật đầu.

Chỉ Thanh Huy liếc hần một cái, đang muốn rời đi thì lại nghe hần nói: "Chờ ta."

Nàng quay đầu lại, tầm mắt rơi vào mắt Diêm Mặc, trong lúc nhất thời có hơi sùng sốt. Vẫn là tiểu nội thị cẩn thận nhắc nhở nên nàng mới hồi phục tinh thần, cuống quýt đỏ mặt rời đi, trong lòng lại suy nghĩ, hần nói chờ ta, là chờ ta tới tìm nàng, hay là..... Chờ ta tới cưới nàng?

Yến hội trong cung của Hoàng hậu đã tan, hiện tại bà đã thay bộ xiêm y dày nặng ra, đang nhắm mắt dưỡng thần, Liễu cô cô ở một bên lật xem sổ sách của nhà kho.

"Chỉ còn hơn hai mươi ngày thôi." Bỗng dưng Hoàng hậu lên tiếng.

"Vâng, còn đúng hai mươi tám ngày."

"Không biết trong cung đã chuẩn bị đến đâu rồi."

"Nương nương yên tâm đi, trước khi rời kinh đã dặn dò kỹ càng, Trương cô cô là người rất tỷ mỉ, sẽ không phụ sự phó thác của người đâu. Huống hồ, mấy ngày nữa bệ hạ cũng khỏi giá hồi kinh, nếu có cái gì không ổn thì vẫn còn thời gian hoàn thiện mà."

Hoàng hậu mở mắt ra, khe khẽ thở dài: "Thật mau, chớp mắt một cái đã sắp đến ngày phải gả Noãn Noãn đi."

"Đúng vậy, nô tì nhớ rõ lúc công chúa mới sinh ra chỉ hơn bốn cân một chút, thân thể chỉ lớn bằng bàn tay của bệ hạ, mà hiện giờ đã trở thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều." Liễu cô cô cười nói.

Hoàng hậu nhớ tới chuyện trước kia, cũng cười cười, lại nói: "Mỗi ngày trôi qua ta không hề cảm thấy nhanh, nhưng nó qua xong rồi, hồi ức từng năm lại phảng phất như chỉ là chuyện của ngày hôm qua mà thôi. Nói thật lòng, ta..... Không nhớ gả Noãn Noãn đi."

Liễu cô cô nói: "Công chúa khiến người ta yêu thương như vậy, trong cung có ai xa được nàng đâu? Cũng may là gả ở trong kinh thôi, mà phủ công chúa lại cách hoàng cung không xa, mỗi ngày nương nương có thể triệu công chúa vào cung làm bạn. Nô tỳ thấy Diêm Tướng quân là thật lòng yêu thương công chúa, như vậy tính ra, để công chúa xuất giá cũng chỉ là thêm một người yêu thương nàng mà thôi, nương nương không cần lo lắng."

Hoàng hậu chậm rãi gật đầu, nhẹ than: "Ta biết."

Tuy biết là biết vậy, nhưng bậc làm cha mẹ, có ngày nào không nhọc lòng vì con.

Nuôi con trăm tuổi đã phải lo hết chín mươi chín năm.

Liễu cô cô thấy thế, bèn lãng sang chuyện khác, nói đùa: "Nương nương chỉ lo đau lòng công chúa, nhưng đã quên mình còn có Thái Tử sao. Điện hạ và công chúa bằng tuổi, lại thân là huynh trưởng, hiện giờ muội muội sắp sửa xuất giá, nhưng chuyện chung thân đại sự của huynh trưởng vẫn không có tin tức, nương nương là đang bắt công đó."

Hoàng hậu nghe xong chỉ cười, nói: "Từ nhỏ Hằng nhi đã có chủ ý riêng, chuyện chung thân đại sự của đứa nhỏ này chỉ sợ không cần ta làm chủ. Mấy năm nay bệ hạ luôn cẩn trọng, đã lót sẵn đường về sau, Hằng nhi cũng không cần lấy việc hôn nhân làm lợi thế. Ta và chàng đã bàn bạc rồi, nếu Hằng nhi thích vị cô nương nhà nào, chỉ cần gia thế của đôi phương trong sạch thì chúng ta sẽ không phản đối."

Liễu cô cô vui vẻ nói: "Ta hiểu ý nương nương, ngài đây là "trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường". Theo lý lẽ này, Thái tử phi phải làm cho điện hạ thích mình thì sau này hai người mới có thể ân ái hòa thuận. Nhưng nếu không có ngài thu xếp, sao điện hạ có cơ hội gặp được những tiểu thư khuê tú đây? Đã không gặp được thì sao nói đến chuyện thích hay không thích?"

Hoàng hậu sùng sốt một chút, lắc đầu bật cười: "Ngươi xem, ta đã hồ đồ rồi. Năm nay Hằng nhi mười lăm tuổi. Nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, quả thật đã đến lúc chọn Thái tử phi. Trước tiên cứ chọn ra đã, dạy dỗ một hai năm rồi đón vào cung, như vậy là tốt nhất. Chờ chuẩn bị xong hôn sự cho Noãn Noãn thì bắt đầu chuẩn bị đến việc này."

Ở ngoại đình, đại hội diễn võ cũng sắp tan cuộc, đề Chỉ Thanh Huy nói trúng rồi, hiện tại Phùng Trọng Thanh đang bị người ta dòn vào một góc.

Hần là theo Diêm Mặc tới hành cung, cũng không nghĩ sẽ lên vào trong. Trước đó có gặp được tẩu tử, sau lại đụng phải Đại sư huynh, trong lòng vẫn sợ sư huynh sẽ ra tay dạy dỗ mình một trận nên không còn tâm trạng xem náo nhiệt nữa, muốn tìm một cung tường nào đó không có người để trốn ra ngoài.

Đáng tiếc hành cung này chẳng khác gì mê cung, hần vòng tới vòng lui, càng chạy càng loạn, rốt cuộc vẫn không tìm được đường ra. Vừa xoay người lại muốn chạy theo đường khác đã đụng phải ba tên thị vệ thiếu niên, bọn họ nhìn hần chăm chăm với ánh mắt chẳng mấy thiện ý.

Phùng Trọng Thanh là âm thầm lên vào, vốn đã không được quang minh chính đại gì, hiện tại lại bị người bắt được nên hần có chút hoảng loạn.

Trương Chí Châu vừa thấy hán giống đứa trẻ mới lớn như vậy, bèn nói với hai đồng liêu bên cạnh: "Nhìn thấy không, đã bị ta đoán đúng rồi, tên tiểu bạch kiểm này lắm la lắm lét, vừa nhìn đã biết không phải người tốt mà."

Hán lại nói với Phùng Trọng Thanh: "Tiểu tử, nếu ngươi có vào được đây thì chứng tỏ ngươi vẫn có chút tài cán, cũng đừng nói ta khi dễ người khác, hai ta sẽ so tài một trận, thế nào?"

Phùng Trọng Thanh chần chờ một chút mới gật đầu, nói: "Nếu ngươi thua phải đưa ta ra ngoài."

Trương Chí Châu cười nhạo một tiếng, đồng ý.

Hai đồng liêu bên cạnh nhỏ giọng hỏi hán: "Không phải nói cùng nhau lên sao? Sao giờ lại biến thành so tài vậy?"

Trương Chí Châu thân nhiên nói: "Tất nhiên lúc đầu ta phải nói cho bùi tai hán rồi, hai người các ngươi chờ một chút đi, nếu ta đánh thắng được hán thì thôi, còn nếu tên tiểu tử này khó chơi thì các ngươi phải nhìn chuẩn thời cơ mà cùng nhau lên, biết chưa?" (Tiểu Pi: rồi Lâm tỷ tỷ có biết huynh chơi bản vậy không? -_-)

Hán có đủ năng lực, trong đám thị vệ thiếu niên này xem như hán cũng có chút uy tín, bọn họ cũng ngầm xem hán là lão đại. Lúc này, hai gã thị vệ liếc nhau một cái, tuy rằng cảm thấy lời này thật sự vô si nhưng vẫn mặt dày gật đầu.

Trương Chí Châu vịn cổ, tiến lên một bước, còn Phùng Trọng Thanh thì bẻ khớp ngón tay, thủ thế. Rất nhanh, hai người bọn họ đã lao vào nhau đánh túi bụi.

Nếu là trước kia thì Trương Chí Châu cũng không phải là đối thủ của Phùng Trọng Thanh, nhưng trong khoảng thời gian này được Diêm Mặc chỉ dạy nên hán đã tiến bộ không ít. Tuy so ra vẫn còn kém Phùng Trọng Thanh, nhưng trong lúc nhất thời hai người bọn họ đánh đến mức bất phân thắng bại.

Hai gã thị vệ còn lại đứng bên ngoài nhìn đến hoa cả mắt, rốt cuộc cũng không biết có nên xông lên hay không.

Mà hai người trong cuộc cũng có chút bất ngờ.

Trương Chí Châu là không ngờ được, nhìn tên tiểu bạch kiểm này vậy mà lại thâm tàng bất lộ như vậy. Người khác nhìn không ra nhưng hán lại biết, đánh càng lâu thì mình càng không phải đối thủ của tên này. Nghĩ đến trước đó còn đồng dạng nói phải dạy dỗ tên tiểu bạch kiểm này một trận, hiện tại hán có chút nóng nảy, xuống tay càng thêm nhanh và mạnh.

Phùng Trọng Thanh cũng đánh đến mức sốt ruột, trước đó, khi hán trộm xiêm y đã giao thủ với một thị vệ khác, hạ gục người nọ dễ như trở bàn tay. Vốn tưởng rằng người trước mặt này cũng ít khi giao chiến nên mấy chiêu là có thể giải quyết, không ngờ đối phương càng đánh càng hăng hái. Hán muốn tốc chiến tốc thắng, thân thủ cũng càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, Trương Chí Châu không kịp phòng bị nên bị trúng một quyền nện vào hốc mắt, nhất thời hú lên một tiếng quái dị, bụm mặt nhảy ra khỏi vòng chiến.

Phùng Trọng Thanh bị tiếng kêu của hán dọa sợ, hoài nghi nhìn nắm tay mình, chẳng lẽ một quyền vừa rồi có uy lực mạnh như vậy, khiến hán kêu thảm thiết đến thế?

Trương Chí Châu nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Đánh người không và mặt, tiểu tử ngươi không biết quy củ sao?!"

Không chỉ Phùng Trọng Thanh, ngay cả hai gã thị vệ kia cũng quay mặt sang nhìn nhau, từ khi nào mà đánh nhau cũng có quy củ vậy?

Trương Chí Châu cũng không để ý, hán tới đánh tên tiểu bạch kiểm này là vì muốn tranh công với Phó thống lĩnh, đòi lấy một hai ngày nghỉ ngơi để lên đi gặp nương tử tương lai của hán. Kết quả, lúc này lại bị người ta đánh vào mặt, mặt mũi nào mà hán dám xuất hiện trước mặt nương tử nữa đây?! Gương mặt anh tuấn của hán bị người ta đánh hồng rồi, nói nương tử làm sao thích hán nữa?!

Hán nhìn chằm chằm Phùng Trọng Thanh, giọng hung tợn: "Xông lên cho ta, phải đánh cho tên tiểu bạch kiểm này thành cái đầu heo luôn!"

Một đám liêu lao vào nhau, vốn dĩ lúc đầu còn dùng vài chiêu thức cho có vẻ, đến khi trên mặt Trương Chí Châu vô tình lại lãnh thêm một quyền nữa, hán nổi giận gầm lên một tiếng, tung người nhào lên đánh như bọn lưu manh ngoài đường, bị người ta quật ngã ra đất, hán quay người đánh đến mặt xám mày tro.

"Ai nha!"

"Ồi chào!"

"Ngươi..... Không phải ngươi đã nói không và mặt sao?!"

Trương Chí Châu cười dữ tợn: "Đánh đến lão nương nhà ngươi cũng nhận không ra! Hự -- cái mũi của ông!"

Spoil chương sau:

Dùng xong một chén cháo tổ yến, mấy khối điểm tâm, Chữ Thanh Huy ăn không nổi nữa, đẩy tay hăn ra.

Diêm Mặc đem chén đĩa để sang một bên, lại bung rượu hợp cần lên.

Lúc này hăn không cần phải dứt nữa, hai người bọn họ, từng người uống nửa ly, lại đan tay vào nhau, uống hết nửa ly còn lại.

Sau đó hăn lại bế người lên, đi tới hi giường.

Nhìn màu đỏ rực trên giường đệm, lúc này lại Chữ Thanh Huy bất giác hoảng loạn....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đại hôn

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Khi Diêm Mặc tìm được sư đệ, hăn đã suýt không nhận ra Phùng Trọng Thanh nữa.

Bốn thiếu niên vẫn còn đang lờ lờ kéo kéo, cả người Phùng Trọng Thanh dính đầy bùn đất, còn Trương Chí Châu thì mặt mũi bầm dập, hai gã thị vệ cũng không tốt hơn là bao, vốn dĩ đồng phục của thị vệ tạo cảm giác anh khí sáng ngời, mà lúc này lại rách tả tơi, khoe mắt thâm tím, cái mũi xưng vù, có chỗ nào ra dáng thanh niên tài tử khiến các cung nữ ngưỡng mộ không thôi? Nói là mấy tên ăn mày dưới chân tường thành cũng chả ai phản đối.

Nhìn thấy Diêm Mặc, từng người thu tay lại, rụt cổ đứng nép vào dưới cung tường.

“Sao lại thế này?” Diêm Mặc dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ trong chốc lát, lúc sau mới mở miệng.

Phùng Trọng Thanh sợ Đại sư huynh giáo huấn hăn, tất nhiên lúc này không dám nói trước, chỉ biết cúi đầu đứng đó trông chả khác gì chim cút.

Hai cái thị vệ nguoi đẩy ta, ta đẩy đẩy nguoi, cũng đều không dám nói lời nào.

Vốn dĩ Trương Chí Châu cũng không muốn nói, bên phía bọn họ có ba người nhưng cuối cùng lại không hạ nổi tên tiểu bạch kiểm kia, hăn cảm thấy vô cùng mất mặt. Đã vậy hăn lại là người cầm đầu, đành phải trừng mắt nhìn Phùng Trọng Thanh một cái, tiến lên một bước, nói: “Phó thống lĩnh, khi chúng ta tuần tra đến chỗ này thì thấy tiểu tử kia lén lút rất khả nghi, định bắt hăn lại, ai ngờ..... ai ngờ đánh không lại.....” Hăn càng nói giọng càng nhỏ.

Diêm Mặc chưa nói gì, lại nhìn về phía Phùng Trọng Thanh: “Đệ nói đi.”

Phùng Trọng Thanh căng da đầu, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn hăn một cái, lấy lòng nói: “Đại sư huynh.....”

Hăn vừa mở miệng, Diêm Mặc còn chưa có phản ứng thì Trương Chí Châu đã nhảy lên, tròn mắt như muốn rót ra: “Nguoi... nguoi... nguoi mới kêu Phó thống lĩnh là gì?!”

Phùng Trọng Thanh không để ý đến hăn, lại nịnh nọt cười nói: “Đại sư huynh, đệ tới xem náo nhiệt, cũng không có gây rắc rối, đệ còn đang định ra ngoài rồi.”

Nói xong, một mặt cẩn thận nhìn Diêm Mặc, mặt khác thì rón ra rón rén tìm đường lui.

“Đứng lại.” Diêm Mặc lạnh lùng nói: “Theo ta xuất cung.”

Phùng Trọng Thanh lập tức đau khổ, “văng” một tiếng rồi ù rũ đi theo.

Đám người Trương Chí Châu nghẹn họng trân trối không dám tin, nhìn tên tiểu bạch kiểm kia, lại nhìn Phó thống lĩnh, lắp bắp nói: “Phó, Phó thống lĩnh, chúng ta không biết.....”

Diêm Mặc không mấy để ý, chỉ xua tay: “Đi đi.”

Tuy hăn bệnh vực người của mình nhưng cũng không phải là không nói đạo lý. Sự việc vừa rồi Trương Chí Châu không có làm sai, lần này Phùng Trọng Thanh bị đánh, khác với lần trước bị người của Linh Nam Môn đánh.

Bọn họ là người của Thượng Thanh Tông, chưa từng có chuyện bên ngoài đánh thua sẽ về tìm sư huynh khóc nhè, muốn sư huynh đòi lại công đạo cho mình. Nếu khả năng không bằng người ta, vậy thì chỉ có thể bị đánh. Không chỉ như thế, ở bên ngoài đánh nhau mà không đánh thắng, trở lại sư môn còn phải chịu giáo huấn một phen.

Hiển nhiên Phùng Trọng Thanh biết đạo lý này, dọc theo đường đi luôn ủ rũ cụp đuôi, cũng không dám nhiều lời.

Trương Chí Châu và hai thị vệ đứng tại chỗ, chờ hai người bọn họ đi xa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trong đó có một tên thị vệ xoắn xuýt lau mặt, thần sắc hoảng hốt, lầm bầm tự nói: “Thật không nghĩ tới, vậy mà ta đã đánh người của Thượng Thanh Tông. ....”

Còn một người khác mặt tràn đầy vinh quang, khác hẳn với bộ dáng gà trống thất bại vừa rồi, đắc chí nói: “Không tôi không tôi, hơn nữa chúng ta còn không có đánh thua!”

Trương Chí Châu nghe xong, tức giận mắng: “Không có tiền đồ!”

Hắn lại nhìn thoáng qua hai người kia, trong lòng thầm nghĩ, đây là thực lực của người Thượng Thanh Tông, Phó thống lĩnh thì không nói, tiểu bạch kiểm kia còn nhỏ tuổi như vậy cũng đã có thể đề mình ra mà đánh.

Nhưng hắn cũng không cảm thấy nhục chí, ngược lại càng có thêm ý chí chiến đấu, trong lòng thầm quyết định, chờ trở về kinh thành sẽ còn đi tìm tên tiểu bạch kiểm kia luận bàn võ nghệ, một ngày nào đó hắn sẽ đánh tên kia một trận như từ!

Sau hai ngày đại hội võ thuật đã kết thúc, lúc này Hoàng Đế mới khởi hành hồi kinh.

Trước khi Hoàng Hậu rời kinh tới hành cung đã chuẩn bị tốt cho việc công chúa sắp xuất giá, sau khi rời kinh thì để lại sự vụ cho nữ quan chuẩn bị, nhưng hiện giờ hồi cung vẫn là có nhiều việc cảm phải làm. Chử Thanh Huy cũng không được nhàn rỗi, mỗi ngày phải học tập cùng cô cô giáo vụ, nàng không có thời gian để đi lại bên ngoài như trước nữa.

Nàng và Diêm Mặc đã mười mấy ngày không gặp nhau, nhưng hiện tại ngày ngày đều có chuyện chiếm cứ tâm trí, cũng không thể nào rảnh để nhớ tới hắn.

Chớp mắt một cái đã sang tháng tám, còn có mấy ngày nữa chính là ngày nàng xuất giá.

Mấy ngày nay, Hoàng Hậu nói với nàng là sư tổ của Diêm Mặc cùng các sư đệ đã tới kinh thành, hơn nữa đã vào cung gặp Hoàng Đế, lúc này bọn họ đều ở phủ của Thần Võ Đại tướng quân.

Diêm Mặc không cha không mẹ, từ nhỏ được sư tổ đưa về núi, sau đó Diêm Mặc bá sư, làm môn hạ của Thượng Thanh Tông. Vì vậy mà thay vì bá song thân, có thể chuyển thành bá sư phụ cũng được. Nhưng đáng tiếc sư phụ hắn phải tọa trấn Thượng Thanh Tông, không thể tùy ý xuống núi đi lại. Vốn tưởng rằng lần này hai người thành thân sẽ không có trường bối ở đây, không ngờ sư tổ đang vân du tứ hải lại nhận được tin tức, ông ấy không ngại xa xôi ngăn dặm để tới kinh thành tham dự hôn lễ.

Hiện giờ trong phủ Thần Võ Đại tướng quân náo nhiệt xưa nay chưa từng có.

Ngày mùng tám tháng tám là một ngày đẹp trời.

Sáng sớm Chử Thanh Huy đã tỉnh, thật ra đêm qua nàng không ngủ được, lăn qua lộn lại, nằm không yên.

Tối hôm qua Hoàng Hậu nói chuyện với nàng rất lâu. Nghĩ đến hôm nay phải rời cung, sau này không thể mọi lúc đều có thể ở bên cạnh bồi phụ hoàng mẫu hậu, nàng thấp thòm lo âu, tâm tình chán chường phiền muộn.

Nữ quan hầu hạ nàng trang điểm chải chuốt, toàn bộ tóc đều được chải lên, vắn thành búi tóc dày nặng, trên đầu mang theo kim thoa mũ phượng nặng trĩu, thân khoác giá y Loan Phượng màu đỏ rực, mặt mày được trang điểm tinh tế, vô cùng điểm lệ.

Chử Thanh Huy ngơ ngẩn nhìn người trong gương đồng, nàng cảm thấy lúc này mình có chút xa lạ, khác hẳn với gương mặt đã nhìn quen suốt mười mấy năm qua.

Nhóm nữ quan vây quanh nàng, thành tâm ca ngợi.

Nữ quan tư lễ ở một bên nhắc nhở: “Công chúa, nên tới chỗ bệ hạ và nương nương hành lễ rồi.”

Chử Thanh Huy vẫn ngây ngốc nhìn bản thân mình, nữ quan lại nhắc nhở một lần nữa, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần từ từ đứng lên.

Giá y trên người quá mức dày nặng, khi nàng đứng dậy có hơi lảo đảo một chút, Tía Tô vội tiến lên đỡ nàng.

Hôm nay, Tía tô cũng ăn mặc rất trang trọng.

Hai người Đệ Hậu ngồi song song ở trên chính điện, Thái Tử và Nhị hoàng tử đứng ở phía dưới.

Nhìn nữ nhi được Tía Tô và một nữ quan khác đỡ lấy, chậm rãi đi vào trong điện. Hoàng Hậu và Hoàng Đế liếc nhau, đều tìm thấy trong mắt đối phương là vẻ vui mừng. Hốc mắt Hoàng Hậu còn đỏ ửng thấp thoáng ánh nước.

Chữ Thanh Huy tới giữa đại điện quỳ xuống, lễ bái xong mới ngẩng đầu lên, nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Noãn Noãn từ biệt hai người.” Lời còn chưa dứt thì mũi đau xót, nước mắt đã rơi xuống.

Hoàng Hậu vội gọi người đỡ nàng dậy, xoa xoa khóe mắt, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì? Hôm nay là ngày đại hi của con đó.”

Chữ Thanh Huy hít hít cái mũi, nức nở nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Thái Tử ca ca và cả Tiểu Tuấn nữa, con không nỡ xa mọi người. ....”

“Không sao, sau hôm nay rồi con có thể về cung ở, phụ hoàng luôn giữ Vinh Nhạc cung lại cho con.” Hoàng đế nói.

Hoàng Hậu vỗ nhẹ nhẹ vào tay Hoàng Đế: “Bệ hạ đừng quá rối.”

Sau khi công chúa xuất giá, tất nhiên còn có thể hồi cung ở lại vài hôm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa hề có chuyện mới xuất giá ngày hôm nay mà ngày hôm sau đã lập tức hồi cung, vậy thể diện của Phò mã ném đi đâu?

Hoàng Đế mím môi không vui, lại nói: “Vậy sau này trở về.” Dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Thường xuyên.”

Hoàng Hậu dờ khóc dờ cười, bị hấn làm loạn một lúc, bao nhiêu phiền muộn vì phải chia lìa đều tiêu tan đi nhiều.

Nhị hoàng tử đi đến trước mặt, tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Chữ Thanh Huy: “A tỷ, tỷ tỷ phải đi sao?”

Chữ Thanh Huy sờ đầu đệ đệ: “Vài ngày sau tỷ sẽ trở về thăm đệ, Tiểu Tuấn phải nghe lời phụ hoàng mẫu hậu và Thái Tử ca ca đó, biết không?”

Chữ Tuấn vừa nghe, nước mắt lập tức lăn qua lăn lại nơi khóe mắt: “Đệ không muốn a tỷ đi, a tỷ có thể không đi được không?”

Thái Tử tới gần, vỗ vỗ bả vai đệ đệ, nói: “Nghe lời.”

Chữ Tuấn bấu môi, nuốt nước mắt.

Thái Tử đành phải nói: “Chỉ cần đệ không khóc thì hai ngày sau ca ca sẽ dẫn đệ ra cung gặp Noãn Noãn.”

“Thật sao?” Chữ Tuấn lập tức ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng dò hỏi.

Thái Tử gật đầu, lại kêu bà vú của Nhị hoàng tử tới ôm người đi. Lúc này hấn mới nhìn về phía muội muội, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu: “Nếu ở bên ngoài gặp chuyện tùy khuất thì hồi cung tìm ca ca, ta sẽ làm chủ cho muội.”

Trên mặt Chữ Thanh Huy vẫn còn vương nước mắt, cười nói: “Được.”

Lại hàn huyên mấy câu, Thái giám tổng quản của Hoàng Đế tiến vào, đầu tiên là hành lễ với từng người xong mới nói: “Giờ lành tới rồi, Lễ Bộ đại nhân mang theo nghi trướng và đoàn đưa dâu đều đã chờ bên ngoài đình. Phò mã gia cũng đã tới ngoài cửa Đông Hoa, chỉ chờ công chúa đi giá.”

Mấy người trong điện nghe được lời này trong lòng liền căng thẳng, thật sự những lời dặn dò sớm đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng mà khi tới thời khắc chia ly lập tức cảm thấy phảng phất như có rất nhiều lời còn chưa nói xong, có rất nhiều sự việc còn muốn dặn dò.

Nhưng giờ lành không thể trễ, mặc dù Hoàng Đế hận không thể đổi ý không gả nữ nhi nữa, lại cũng không thể thật sự đổi ý.

Cuối cùng Chữ Thanh Huy lễ bái thêm một lần nữa với Đệ Hậu, lúc đứng lên liền trùm thêm khăn voan đỏ thắm, được nữ quan đỡ bước ra ngoài điện.

Thái Tử cũng ngồi lên ngựa, tiễn muội muội một đoạn đường.

Lúc đi tới ngoài điện, Chữ Thanh Huy bước lên nghi trướng, xách đèn, rải hoa, cài trâm, cầm quạt. Theo từng tiếng chi dân của quan viên Lễ Bộ, đội ngũ rước dâu dài mênh mông bắt đầu khởi hành từ cửa Đông Hoa ra hoàng cung.

Diêm Mặc sớm đã chờ ở bên ngoài, cửa cung vừa mở, lập tức nghe thấy âm thanh kèn loa vui mừng, ngay sau đó đập vào mắt chính là đội ngũ gấm hoa rực rỡ, nhưng hấn chỉ thấy được loan giá ở chính giữa.

Bốn phía loan giá là tầng tầng lớp lớp hồng sa, lúc bị gió thổi bay có thể thấy bóng người ngồi bên trong, nhưng với nhãn lực của hấn cũng nhìn không rõ.

Hấn cố gắng lắm mới khiến mình dời mắt đi, đôi tay gắt gao nắm lấy dây cương, quay ngựa lại, đi trước nghi trướng để dẫn đường.

Đoạn đường từ hoàng cung đến phủ công chúa phủ sớm đã được dọn sạch, cứ cách hai ba bước sẽ có một thị vệ canh giữ.

Một đoạn đường cũng không xa nhưng Diêm Mặc lại đặc biệt cảm thấy xưa nay chưa từng dài như vậy.

Đọc theo đường đi, hần nhin không được mà quay đầu lại mấy lần.

Rốt cuộc cũng tới phủ công chúa, tân khách đã sớm rộn ràng nhón nháo, Chử Thanh Huy nắm chặt đầu ngón tay, mới vừa rời một đường vắn bình thường, nhưng giờ phút này trong lòng lại vô cùng hồi hộp.

Nàng cảm giác tim mình sắp sửa nhảy ra ngoài, hốt hoảng bị người ta thỉnh hạ kiệu, vào phủ, bái cáo đường, lại đưa vào động phòng. Cho đến khi ngồi trên hi giường thì tâm tình mới quay về từ cõi tiên, cố gắng nghĩ lại những hành động vừa rồi nhưng nó như cách một tầng sương mỏng, cũng không biết mình vào đây thế nào.

Vừa rời Diêm Mặc cũng đi vào, còn không kịp nói với nàng một câu đã bị mấy tên sư đệ hợp lực túm ra ngoài.

Mấy người của Thượng Thanh Tông biết hôm nay là thời cơ ngàn năm có một, bọn họ có thể ở trước mặt sư huynh làm càn một lần, mà sư huynh còn không thể phát hỏa, nếu sau này có bị dạy dỗ thì bọn họ cũng chịu. Bởi vậy một đám quyết định kính rượu, muốn trong ngày động phòng này sẽ chuốt cho Đại sư huynh say mềm mới thôi.

Trong hi phòng bị náo ầm ĩ một trận, đến khi bọn họ rời đi hết mới yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng ‘lách tách’ rất nhỏ phát ra từ hai cây hi nền đang cháy dở.

Chử Thanh Huy ngồi ngay ngắn ở trên giường, nhóm nữ quan nội thị lẳng lặng đứng ở một bên, Tía Tô tiến lên nhẹ giọng hỏi: “Công chúa có đói bụng không?”

Người dưới khăn voan đỏ liền lắc đầu, cả ngày hôm nay Chử Thanh Huy chưa ăn gì, nhưng quả thật không có đói bụng, tim còn đập thình thịch, cảm giác dạ dày nàng nôn nao, không đói chút nào.

Tía Tô lại nói: “Nếu công chúa cảm thấy mệt mỏi cứ dựa vào giường chợp mắt một lát, nếu bên ngoài có người tới thì nô tỳ sẽ gọi công chúa dậy.”

“Được.” Chử Thanh Huy nói.

Mặt trời đã ngã về Tây, sắc trời cũng dần tối, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, ra tới ngoài cửa liền có thêm thanh âm, có lẽ là có vài người náo loạn muốn vào xem tân nương tử.

Tiếng nói của Diêm Mặc truyền đến: “Nháo vậy đủ rồi, nếu các người làm phiền tẩu tử thì ngày sau sư huynh sẽ từ từ tính sổ với từng người một.”

Trong giọng nói của hần mang theo sự lạnh lẽo, lúc này lại dễ dàng đem đàn áp được một đám đang vui đùa ầm ĩ.

Đám sư đệ liền bị hần dọa sợ, theo ý tứ của sư huynh là hôm nay bọn họ rót rượu cho hần có thể xem như sư hần dung túng bọn họ, sẽ không truy cứu, nhưng nếu bọn họ làm ồn, ảnh hưởng tới sự thanh tịnh của tẩu tử thì hần sẽ không lưu tình.

Mọi người vì thế mà không dám được một tác lại muốn tiến một thước, đành phải dõng theo bóng sư huynh vào động phòng, thân nhiên ở trước mắt bọn họ đóng cửa phòng lại.

Diêm Mặc mang theo hộp đồ ăn, vào trong phòng mới phát hiện còn có rất nhiều người, hần liền dừng một chút.

Nữ quan nội thị quỳ xuống hành lễ: “Gặp qua Phò mã gia.”

Diêm Mặc xua tay, giữa một rừng sắc đỏ trước mắt mà tìm được thân ảnh ngồi ngay ngắn ở mép giường, vững bước đi tới, đặt hộp đồ ăn đặt lên bàn được đặt trên giường.

Chử Thanh Huy nhéo đầu ngón tay, vừa rời ngồi ở trong phòng yên tĩnh nên nàng tâm trạng mới thả lỏng một chút. Hiện tại ở ngay trước mặt người này, công phu bình tĩnh này giờ đã hoàn toàn uống phí.

Khăn voan chậm rãi được vén lên, đã nhiều ngày không gặp nhau, hiện giờ rốt cuộc hai người lại gặp được đối phương nên ai nấy đều ngơ ngẩn.

Hôm nay Diêm Mặc đã thay bộ hắc y ra, thay vào đó là mặc trang phục tân lang đỏ rực.

Từ trước tới giờ Chử Thanh Huy vẫn luôn thấy hần mặc hắc y, cũng từng tưởng tượng ở trong đầu xem bộ dáng hần mặc y phục màu khác là thế nào, thế nhưng cảm thấy như thế nào cũng không hợp. Nhưng mà hôm nay hần một thân hi phục, rồi lại bất ngờ cảm thấy rất hợp với hần. Y phục đỏ rực khiến mặt mày hần bớt đi vẻ lạnh lẽo, cũng làm ngũ quan sắc bén thêm phần ôn nhu hơn, tựa hồ mặc bộ quần áo này là hần còn là người lạnh lùng như xưa nữa.

Hôm nay cảm xúc của nàng lẫn lộn, lúc thì lo lắng, vui mừng, thấp thỏm, lúc lại phiền muộn, mê mang, trải qua trăm ngàn cảm xúc phức tạp mà không biết giải bày cùng ai, đến khi thấy hần thì từ đáy lòng nàng vô cớ thêm phần ủy khuất.

Trong mắt Diêm Mặc, nàng kiều diễm như đóa hoa thược dược, khiến tim hần hoảng hốt. Hần đã sớm biết Bánh bao nhỏ xinh đẹp tinh khôi như nụ hoa chớm nở, lại chưa từng nghĩ tới, khi nụ hoa bùng nở lại đẹp đến mức rung động lòng người đến vậy.

Thấy trong mắt Chử Thanh Huy tràn ngập vẻ lên án hần mới hoàn hồn, thấp giọng nói: “Là ta không phải, đã để công chúa chờ lâu.”

Chữ Thanh Huy chậm rãi lắc đầu, nằng vừa nhúc nhích, châu thoa ngọc bội trên người nàng liền kêu leng keng.

Diêm Mặc cảm thấy thật nặng, nói: “Hay trước tiên gọi người vào gỡ trang sức xuống cho nàng?”

Chữ Thanh Huy gật đầu.

Tía Tô cùng vài nữ quan lập tức vây tới, đỡ nàng đến trước bàn trang điểm rồi tháo trang sức, rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Diêm Mặc ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

Ban đầu Chữ Thanh Huy không phát hiện ra, sau lại trong lúc vô tình từ gương đồng trông thấy, chỉ cảm giác mình sắp bị tâm mắt hấn thiêu đốt, trong lòng hoảng hốt, trên mặt dần dần đỏ lên.

Thay quần áo xong, nàng cũng không nhúc nhích, vẫn ngồi như cũ, mà Diêm Mặc cũng vậy.

Tía Tô và một nữ quan khác liếc nhau, lặng yên không một tiếng động mà dẫn người lui ra.

Mọi người đều rời đi, cửa phòng đóng lại, trong phòng liền yên tĩnh. Diêm Mặc đứng lên, từng bước một tới gần.

Trên mặt đất trải thảm, rõ ràng không nghe được tiếng bước chân của hấn, nhưng Chữ Thanh Huy lại cảm thấy từng bước kia như đi vào trong lòng mình vậy.

Diêm Mặc khụy đầu gối ngồi xổm trước mặt nàng, nhìn nàng tẩy đi lớp trang điểm, thanh thoát khiến người khác không rời mắt nổi, nói: “Sao trước đó lại không vui?”

Hấn vừa nói, Chữ Thanh Huy lại nghĩ tới mới vừa rồi mình phải chịu ủy khuất, giọng nói nghèn nghẹn: “Nếu sau này chàng không tốt với ta thì ta sẽ hồi cung, không để ý tới chàng nữa.”

Hôm nay cùng cha mẹ huynh đệ ly biệt, ngoại trừ nỗi phiền muộn ra, trong lòng nàng còn có chút cô đơn, mơ hồ với tương lai, khi thấy hấn nàng liền giận dữ: Ta bỏ qua người nhà để yêu chàng, nếu chàng không đối xử tốt với ta thì ta sẽ không cần chàng.

Lời này tựa hồ là uy hiếp, nhưng bên trong là nỗi bất an.

Diêm Mặc bình tĩnh nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên bẻ người lên.

Chữ Thanh Huy hô nhỏ một tiếng, vội ôm vai hấn, còn chưa định thần đã nghe hấn nói: “Sẽ không để cho nàng có cơ hội không để ý tới ta.”

Chỉ cần một câu này, làm cảm xúc dề mê của nàng tan hơn phân nửa, Chữ Thanh Huy mím môi, khóe miệng hơi hơi cong lên, chọc chọc đầu vai hấn: “Chàng phải nhớ rõ lời này.”

“Được.” Diêm Mặc ôm nàng tới bàn ăn, cùng nhau ngồi xuống.

Chữ Thanh Huy đang ngồi ở trên đùi hấn, không được tự nhiên nhúc nhích vài cái: “Chàng thả ta đi xuống đi, như vậy thật kì quái.”

Diêm Mặc không buông tay, ngược lại ôm càng chặt hơn, thân mình Bánh bao nhỏ mềm mại, nằm trong lòng ngực hấn giống như trời sinh đã dính liền, mỗi tác đều dán sát đến không còn kẽ hở.

Hấn đã sớm muốn làm như vậy. Vừa rồi hấn mang đến hộp đồ ăn đã qua đặc chế, phía dưới có lót lò than, thức ăn bên trong có để nửa ngày cũng sẽ không sợ nguội lạnh.

Diêm Mặc từ bên trong lấy ra một chén cháo tổ yến cùng một đĩa điểm tâm tinh xảo.

Chữ Thanh Huy vừa thấy đã muốn chạy đi lấy thìa.

Diêm Mặc lại nhanh hơn nàng một bước, đặt cháo tổ yến ở trước mặt mình, cầm lấy thìa múc một ngụm, nhẹ nhàng thổi rồi đưa đến miệng nàng.

Chữ Thanh Huy sừng sốt một chút, đỏ mặt nói: “Để ta tự mình ăn.”

“Ngoan, mau ăn, trong chốc lát sẽ nguội.” Diêm Mặc nói.

Thanh âm tuy nhu hòa, trong ý tứ lại cường ngạnh.

Chữ Thanh Huy cùng hấn giằng co, nhìn trong chốc lát, nàng đành bại trận, đành phải há miệng ngoan ngoãn để hấn dứt ăn.

Từ nhỏ tới giờ, đến cả bà vú đều chưa dứt cho nàng bao giờ. Lúc này chẳng những bị ta người ôm vào trong ngực mà còn bị dứt như tiểu hài tử bị, trong lòng nàng có chút xấu hổ buồn bực, ngoài ra cũng có một chút cảm xúc khác lạ mà nàng không thể gọi tên, đành phải che giấu, nhẹ giọng lầm bầm: “Có phải chàng xem ta như tiểu hài tử không? Ta cũng không phải là tiểu hài tử mà.”

Diêm Mặc không nói, khóe miệng tựa hồ hơi cong lên một chút.

Dùng xong một chén cháo tổ yến, mấy khối điểm tâm, Chử Thanh Huy ăn không nổi nữa, đẩy tay hất ra.

Diêm Mặc đem chén đĩa để sang một bên, lại bưng rượu hợp cần lên.

Lúc này hần không cần phải dứt nữa, hai người bọn họ, từng người uống nửa ly, lại đan tay vào nhau, uống hết nửa ly còn lại.

Sau đó hần lại bế người lên, đi tới hi giường.

Nhìn màu đỏ rực trên giường đệm, lúc này lại Chử Thanh Huy bất giác hoảng loạn...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngày lành

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Diêm Mặc đi đến mép giường rồi cẩn thận đặt người xuống, đang muốn ngồi dậy bỏ đi áo ngoài lại bị ôm lấy cổ, eo cũng bị giữ chặt.

Thì ra là Chử Thanh Huy sử dụng cả tay lẫn chân để treo ở trên người hần.

"Sao vậy?" Diêm Mặc đành phải nâng phía sau lưng nàng lên.

Chử Thanh Huy gác cằm lên vai hần, lấp bắp nói: "Ta, bỗng nhiên ta còn muốn nói chuyện với chàng thêm chút nữa....."

Tay Diêm Mặc vỗ nhẹ lên lưng nàng: "Chút nữa rồi từ từ nói."

"Không được..... Ta phải nói ngay bây giờ." Chử Thanh Huy chôn đầu làm ổ ở hõm vai hần, nhưng vẫn không buông tay.

Cô cô giáo vụ trong cung đã dạy nàng rất nhiều, nàng rất rõ ràng sau đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Khoảng thời gian trước, khi cô cô dạy cho nàng những chuyện khuê phòng, thực sự đã dọa nàng suốt mấy ngày. Tưởng tượng đến chuyện mà lát nữa nàng và tiên sinh phải làm, hiện tại cả người nàng đều nóng, tim đập hoảng loạn, hần không thể cứ treo trên người hần như vậy suốt cả một đêm, dù có bị xem là tiểu hài tử cũng không sao, miễn có thể kéo dài được bao lâu thì cứ kéo dài.

Diêm Mặc lại ôm nàng ngồi xuống mép giường: "Nàng muốn nói gì?"

"À..... ừ....." Tròng mắt của Chử Thanh Huy đảo tới đảo lui, vắt hết óc nghĩ ra chuyện để nói, nhưng cái khiến người ta hoảng chính là bình thường khi không gặp hần thì trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói với hần, thế nhưng đêm nay dù một chuyện cũng không nhớ nổi, nàng gấp đến độ cắn môi, hốc mắt đỏ lên.

Ánh nến vàng cam chiếu lên mặt, sắc đỏ vui mừng của hi phòng phản chiếu trong ánh mắt ngập nước của nàng, so với ngày thường, lúc này càng có vẻ đẹp mông lung mập mờ.

Diêm Mặc dùng bụng ngón tay cái vuốt ve gương mặt nàng, từ từ cúi đầu tới gần, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi căng mọng của nàng, cất giọng trầm thấp: "Nếu nhất thời nhớ không ra thì ngày mai lại nói, được không?"

Lòng bàn tay hơi thô ráp khiến khuôn mặt mịn màng của nàng nổi lên từng trận tê dại, xúc cảm trên môi càng khiến trái tim nàng đập loạn, lông mi kịch liệt run rẩy vài cái. Bỗng nhiên Chử Thanh Huy từ bỏ, nhắm mắt lại, nghiêng đầu dựa vào vai hần. Nàng mím môi, nhẹ giọng nói: "Thật ra..... Cũng Không muốn nói gì cả."

Diêm Mặc đã biết nàng chuẩn bị xong, một tay nâng cằm Chử Thanh Huy để nàng ngẩng đầu lên, hai người liếc nhau. Chử Thanh Huy theo bản năng muốn quay đi, nhưng những ngón tay trên cằm nàng đã giữ chặt lại.

"Đừng sợ." Diêm Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng, nói.

Chữ Thanh Huy lại cắn môi: "Ta không sợ."

Không biết là nói cho hắn nghe hay là tự nói cho mình nghe, eo nhỏ ưỡn thẳng tắp, cả người cứng đờ, rõ ràng là đang cật lực.

Diêm Mặc lại đặt nạng lên giường, lần này nạng khệp chặt hai tay hai chân bên người, cuối cùng nhịn xuống để không lại treo trên người hắn nữa.

Diêm Mặc cõ bỏ hi phục, xốc đệm giường lên nằm nghiêng ở phía ngoài.

Chữ Thanh Huy âm thầm dịch vào trong một chút, còn chưa cảm giác được lạnh lẽo bên trong ổ chăn thì thân thể đã rơi vào vòng ôm áp áp quen thuộc. Cổ nạng cứng đờ, hai mắt nhìn chăm chăm trên cổ áo của Diêm Mặc, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng tựa hồ Diêm Mặc không có động tác nào khác nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng nạng, nhân nhạ nói: "Sư tổ cùng các vị sư đệ đều muốn gặp nạng, ngày mai kêu sư đệ hành lễ với nạng."

Chữ Thanh Huy còn chưa từng gặp bọn họ, chỉ mới nghe nói đến. Sư tổ thì rất có khí thế, càng già càng dẻo dai, ngược lại, các sư đệ ai nấy đều hùng hực sức trẻ. Suy nghĩ của nạng bị Diêm Mặc dẫn dắt "Tiên sinh nói cho ta nghe một chút xem sư tổ yêu thích thứ gì, ngày mai phải kính trà cho lão nhân gia nữa đó."

"Không cần lo lắng, tính tình sư tổ hiền hoà, thích nhất là đám tiểu bối, chắc chắn người cũng sẽ thích nạng."

Khi còn ở trong cung Chữ Thanh Huy cũng từng nghe Đế Hậu nhắc đến vị sư tổ này của Diêm Mặc, hiện tại đã được xác nhận, trong lòng nạng cũng an tâm hơn chút, lại hỏi: "Vậy còn các sư đệ thì sao? Ta có chuẩn bị quà gặp mặt cho bọn họ, không biết có hợp tâm ý mọi người hay không."

Diêm Mặc nói: "Sao lại không hợp, ai còn dám nói thêm cái gì? Không nên quá mức dung túng, kéo bọn họ được đằng chân lân đằng đầu."

Chữ Thanh Huy nghe xong, cười hỏi: "Trong sư môn có nhiều sư đệ như vậy, chẳng lẽ không có một người nào lọt vào mắt chàng sao? Sao mỗi lần nghe chàng nhắc tới đều là bộ dáng không hợp tâm ý vậy?"

"Nếu nạng hiểu rõ về bọn họ rồi, chắc chắn cũng muốn cách xa ngàn dặm thôi."

"Xem ra trong đó còn có rất nhiều chuyện thú vị? Tiên sinh mau nói cho ta nghe một chút đi mà." Chữ Thanh Huy nín lấy vạt áo hắn lắc lắc.

Diêm Mặc cũng tùy ý nói vài chuyện, ngôn ngữ ngắn gọn, âm điệu càng nhân nhạ không có trầm bổng, hiếm khi Chữ Thanh Huy nghe được mấy chuyện như vậy, nên đã sớm vứt hết câu nệ và hoảng hốt ban nãy ra sau đầu, thân thể cũng thả lỏng, hơn phân nửa thân trên đề lên người Diêm Mặc, giọng nói dịu dàng thúc giục hắn kể thêm nhiều chuyện nữa.

Không biết từ khi nào mà tay Diêm Mặc đã đặt lên vòng eo là lướt phập phồng của nạng.

Chữ Thanh Huy không hề cảm giác, hứng thú hỏi tiếp: "Còn gì nữa, còn gì nữa?"

"Còn có....." Diêm Mặc bỗng nhiên trở mình đề lên người nạng: "Còn chuyện gì thì ngày mai lại nói."

Chữ Thanh Huy bị hắn đề ở dưới thân, chớp đôi mắt ngơ ngác, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Diêm Mặc từ trên cao nhìn xuống, đặt một nụ hôn lên cái cổ thon dài trắng nõn của nạng.

"A....." Cả người Chữ Thanh Huy run rẩy một chút, vô thức than nhẹ một tiếng.

"Đừng sợ." Diêm Mặc lại ngẩng đầu.

Chữ Thanh Huy chu miệng, cắn môi nói: "Ta không có sợ."

Nói xong ngược mắt lên liếc hắn một cái lại vội cup mắt xuống trốn tránh, hai má dần dần ửng hồng, e lệ như nụ hoa chớm nở.

Có lẽ là muốn thể hiện rằng mình không sợ nên cố nhìn chăm chú vào mặt Diêm Mặc, lấp bắp nói: "Chàng, chàng nhớ nhẹ nhàng thôi nha, không thể đề hông ta....."

Nạng không biết vì một câu này mà vốn dĩ đôi mắt hắn đã nóng rực chỉ một thoáng liền bốc cháy thành ngọn lửa nóng bỏng.

"Sẽ không đề hông nạng." Diêm Mặc nhẹ giọng nói, tựa hồ cũng chăm thêm cây đuốc, khăn khăn ám muội.

Hắn nói sẽ không đề hông nạng, nhưng không biết vì sao khi Chữ Thanh Huy nghe xong thì trong lòng càng thêm hoảng loạn, thân thể rút lại, ước gì có thể ẩn mình vào đồng chăn đệm. Nhưng lại nghĩ tới tự mình đã nói là không sợ, đành phải chui ra, bất chấp mà ôm lấy tấm lưng dày rộng của hắn: "Được, vậy chàng đến đi, ta không hề sợ chút nào!"

Một canh giờ sau, nạng vì bản thân nhất thời cật lực mà khóc không thành tiếng, đôi tay vô lực đẩy ngực Diêm Mặc, thút tha thút thít bị ôm đi tẩm. Mới tẩm được một nửa đã ngủ mất, cái mũi xinh xinh thỉnh thoảng nức nở một tiếng, nhìn đáng thương vô cùng, rồi lại khiến người ta càng muốn hung hăng khi dễ một hồi.

Diêm Mặc đặt nằng lên giường, còn mình lại gọi người đem nước vào tắm nước lạnh, lại dùng nội lực hong khô thân thể rồi mới nằm lên giường, đưa tay ôm thân thể mềm mại vô lực của nằng vào trong ngực, lúc này mới thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, khi Chử Thanh Huy mở mắt ra cảm thấy trong ổ chăn là cảm giác ấm áp chưa từng có, nằng lười biếng ngáp một cái, nhất thời còn chưa biết bản thân đang ở nơi nào, chờ khi nhúc nhích tay chân thì tứ chi truyền đến cơn đau nhức khiến nằng cứng người lại, hồi ức về đêm qua cũng kéo đến như thủy triều.

"Tỉnh rồi?"

Lỗ tai đang áp vào lồng ngực truyền đến một giọng nói trầm thấp, mặt Chử Thanh Huy đỏ bừng, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn từ ngực tới mặt Diêm Mặc.

Diêm Mặc xoa cái eo đau nhức của nằng, nhẹ giọng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái?"

Chử Thanh Huy cảm thấy chỗ nào cũng đều không thoải mái, nằng trẻ môi, nhỏ giọng oán giận: "Tiên sinh gạt ta, còn nói sẽ không dè hòng, mà tối hôm qua... tối hôm qua ta thiếu chút nữa đã bị chàng dè chết rồi."

Động tác trên tay Diêm Mặc hơi ngừng lại, máu trong thân thể vì những lời này mà ngưng trệ một chút, rồi sau đó lưu thông càng thêm mãnh liệt, quả thực như muốn sôi trào lên vậy.

Hắn nhìn người trong lòng mình, một khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp như hải đường sau mưa. Miệng thì nói ra những lời khiến người ta huyết mạch sôi trào, nhưng biểu cảm trong mắt lại hồn nhiên làm người ta phải thờ dài.

Đây quả thật chỉ là một câu oán giận đơn thuần của nằng mà thôi, nhưng khi vào tai người khác lại có ý nghĩa khác đi. Không biết là vì một người nghĩ quá ít, hay là do một người nghĩ quá nhiều.

Hầu kết Diêm Mặc cuộn một cái, cuối cùng cũng đành đành xuống ý muốn lại dè nằng, khàn giọng nói: "Lần sau sẽ không vậy nữa."

Chử Thanh Huy đếm đầu ngón tay, lo lắng sốt ruột nói: "Nhưng tiên sinh cao lớn như vậy, thân hình so với ta lại nặng hơn nhiều, cho dù ta có muốn thành thói quen cũng quen không được..... Hay là, ừm..... Lần sau để ta dè lên tiên sinh đi? Như vậy sẽ không đến mức dè hòng tiên sinh đúng không?"

Diêm Mặc thật sự không dám tiếp tục thảo luận đề tài này với nằng, nói thêm một lời chỉ sợ sẽ không thể kìm chế được nữa, hắn mang theo vài phần chột vật, nói: "Đói bụng không?"

"Không đói bụng..... Ôi chào! Đã mấy giờ rồi? Nên đi kính trà cho sư tổ nữa!" Chử Thanh Huy vội chống lên ngực hắn muốn bò dậy, lại không cẩn thận trượt tay nên cả người ngã xuống, thân thể mềm mại non mịn một lần nữa nện lên ngực Diêm Mặc.

Ôn hương nhuyển ngọc [1] trong lòng, Diêm Mặc lại không nghĩ nếu để cho nằng tiếp tục trêu chọc nữa thì mình còn nhịn được. Mà quan trọng nhất là Bánh bao nhỏ trong ngực hắn đã rất mệt rồi, lúc này căn bản không chịu thêm được nữa.

[1] Cách gọi khác dành cho con gái, miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Hắn đành phải ôm lấy nằng ngồi dậy, dựa vào đầu giường, trấn an nói: "Hiện tại vẫn còn sớm, nằng nhìn xem, trời chưa sáng mà."

Chử Thanh Huy xuyên qua màn lụa mà thoáng nhìn qua bên ngoài, quả thật khung cảnh ngoài cửa sổ vẫn xám xịt, lại không yên tâm nói: "Có thể sư tổ và sư đệ đã chờ rồi không?"

"Sẽ không, bên ngoài không có động tĩnh."

Chử Thanh Huy nghiêng tai nghe lắng nghe, quả thật giống như lời hắn nói. Nghĩ lại hiện tại còn sớm nên lúc này mới an tâm, vì thế lại bò trở về, cọ cọ mặt vào ngực Diêm Mặc, che miệng ngáp một cái: "Aizz..... Vậy ta ngủ thêm một lát, khi nào tới giờ thì chàng nhớ gọi ta dậy đó. Đêm tại tối hôm qua chàng dè ta, vẫn luôn không cho ta ngủ, không chịu ngừng lại.....Chàng phải chịu trách nhiệm gọi ta dậy, không thể hại ta trễ giờ kính trà để người ta chê cười được....."

Càng nói thì âm thanh càng thấp, giống như nằng đang lằm bằm lầu bầu. Nằng hoàn toàn không có nghĩ nhiều mà chỉ nói theo sự thật, khiến hắn đang ôm lấy nằng vừa bắt đầu dĩ nhưng cũng không ít cảm giác ngọt ngào.

Diêm Mặc không hề buồn ngủ, nhờ vào chút ánh sáng mỏng manh trong màn mà nhìn chăm chú vào gương mặt hồng nhuận của Chử Thanh Huy. Khi thì cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, hắn còn nhìn chưa đủ. Khi lại cảm thấy tia nắng ban mai tới quá chậm, trong không gian xuân hương ấm áp này, thật sự là dầy vò hắn mà.

Tiểu Pi: mang tiếng là động phòng vậy thôi chứ thật ra chẳng có thịt thà gì, các thím đọc Hoàng Sùng rồi thì cũng biết Khai Hoa Bất Kết Quả được xếp cùng nhóm với Cổ Mạn, thuộc team tắt đèn + kéo rèm → sáng hôm sau, nên đừng hy vọng sẽ được ăn thịt từ hai vị này. Thấy có vài thím thêm Hoàng Sùng vào danh sách đọc tên "H", "18+".... mà tui nắc cười muốn chết. (☹☹☹)

Chương 47: Trêu chọc

Edit:Tiểu Mật

Beta: Quanh

Trong lòng Chử Thanh Huy vẫn luôn nhớ rõ việc phải đi kính trà vào buổi sáng, vậy nên nàng không dám ngủ say, chỉ một lát sau cũng tự mình tỉnh dậy.

Diêm Mặc vuốt nhẹ gương mặt nàng, bàn tay to của hắn còn đặt bên eo nàng xoa nhẹ.

Chử Thanh Huy duỗi duỗi eo nhỏ của mình, tuy rằng thân thể vẫn còn có chút đau nhức thể nhưng bị hắn ôm vào trong ngực xoa như vậy, nàng thoải mái đến mức vô cùng lười biếng. Chử Thanh Huy quan sát sắc trời một lúc rồi nói: “Hiện tại chúng ta nên thức dậy đi?”

Lúc duỗi người thì đôi tay tinh tế trắng nõn của nàng từ trong chăn vươn ra ngoài, lập tức ống tay áo liền trượt xuống để lộ ra vài điểm đỏ giống như những cánh hoa mỹ lệ, rơi xuống da thịt nõn nà của nàng.

“Hửm? Đây là.....” Chử Thanh Huy lập tức hoảng sợ, cầm tay mình đến trước mặt mà nhìn thật kỹ, vốn nàng tưởng rằng là do buổi tối bị muỗi đốt, thể nhưng một lúc lâu sau mới nhớ ra đây là do đêm qua nàng bị người này gặm cắn mà thành. Nàng liền vội vàng ngồi dậy, xốc vạt áo lên nhìn một lượt trên người mình. Quả nhiên từng mảng lớn da thịt đều chi chít các điểm đỏ, một tác da thịt bình thường cũng không có. Thậm chí là đầu ngón tay cũng bị hắn gặm cắn, so với ngày thường lại càng thêm vài phần hồng hào.

Nàng trừng mắt nhìn về phía tên đầu sỏ gây tội kia, vừa thẹn vừa giận mà nói: “Chàng...chàng như thế nào lại cắn loạn ta giống như tiểu cầu vậy?”

Ánh mắt của Diêm Mặc liền dừng lại trên cổ áo lộn xộn của nàng, lập tức bàn tay của hắn đang đặt bên eo nàng tựa hồ lại nóng rực thêm vài phần.

Chử Thanh Huy theo ánh mắt của hắn mà cúi đầu nhìn xuống, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo của mình, cả người nàng mềm như bông, ở trong ngực hắn đánh nhẹ một cái, cắn cắn môi nói: “Chàng không được nhìn!”

Diêm Mặc nghe lời chuyển mắt sang nơi khác, tiếp đó hắn lại nắm tay của nàng lên, ở trên cổ tay mà mút vào một cái.

Quả nhiên là khi hắn buông ra thì da thịt trên cổ tay của nàng lại đỏ ửng thành một mảng nhỏ, hắn nhìn Chử Thanh Huy rồi nói: “Ta không phải là cắn nàng.”

“Chàng, chàng.....” Chử Thanh Huy nhìn nhìn vết đỏ kia, rồi lại nhìn thấy biểu hiện bình thản của hắn thì liền nói không ra lời. Có phải là cắn hay không, hắn nói một câu là được à, đã thế hắn còn cố tình để lại trên người nàng nhiều điểm đỏ như vậy, bảo nàng lát nữa có thể gặp người như nào đây?

Nàng cảm thấy Diêm Mặc đã thay đổi, từ tối hôm qua liền bắt đầu thay đổi, nhưng cụ thể như thế nào thì nàng cũng không rõ, chỉ cảm thấy nếu là lúc trước thì hắn tuyệt đối không đối xử với mình như vậy. Nàng nghĩ nghĩ một lúc liền cảm thấy có chút ủy khuất mà bẹp bẹp miệng nói: “Chàng khi dễ ta.”

Diêm Mặc ôm nàng ngồi dậy, đem khuôn mặt của nàng ấn vào trong ngực mình, bàn tay to để ở sau lưng nàng cũng nhẹ nhàng vuốt ve rồi nói: “Ta không khi dễ nàng, ta chính là thương nàng.”

Một câu ta thương nàng làm cho khuôn mặt Chử Thanh Huy trở nên nóng bừng, không khỏi làm cho nàng nhớ tới những chuyện xảy ra đêm qua. Nàng liền cảm thấy trong người vô cùng buồn bực xấu hổ mà nói: “Là chàng làm cho ta đau, không phải là thương ta.”

Vừa dứt lời nàng liền cảm thấy cánh tay đang ôm mình lập tức khựng lại, lồng ngực mình đang dựa vào cũng trở nên vô cùng cứng rắn, qua một lúc sau mới nghe Diêm Mặc nói: “Ta chỉ thương mình nàng thôi.”

Chử Thanh Huy nhẩn nhẩn mũi nhỏ hừ một tiếng, ra vẻ đương nhiên mà nói: “Đương nhiên là chàng chỉ có thể thương mình ta rồi.”

“Đúng vậy.” Diêm Mặc trả lời nàng.

Lúc này Chử Thanh Huy mới cảm thấy có chút vừa lòng, đang lúc nàng muốn nói thêm điều gì thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Tía Tô: “Công chúa và Phò mã đã dậy rồi sao?”

Nàng biết là nếu không phải đã tới giờ thì Tía Tô sẽ không mở miệng mà quấy rầy, liền nói: “Đã dậy rồi.” Đang lúc nàng muốn gọi người tiến vào thì lại nhớ tới trên người mình toàn là những điểm đỏ, nàng sao có thể không biết xấu hổ mà để người khác nhìn thấy chúng, vội vàng nói lại: “Các người chờ một chút.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn Diêm Mặc, thấy trên người hắn còn đang để lộ ra một mảng ngực rắn chắc, liền vươn đầu ngón tay thon dài ra mà chọc một cái, chu miệng lên nói: “Chàng mau đứng dậy mặc quần áo rồi lấy giúp ta một cái áo trong sạch sẽ tới đây.”

Diêm Mặc cầm lấy đầu ngón tay trắng nõn của nàng, đưa tới bên miệng ngậm một cái, đang lúc hắn muốn dùng hàm răng để đi qua đi lại thì liền thấy Chử Thanh Huy trừng mắt hạnh nhìn mình giống như hổ rình mồi, cho nên liền biết nghe lời không dám cắn nhẹ mà chỉ mút.

“Chàng mau đi đi.” Chử Thanh Huy dùng sức đem tay mình rút về, giận dữ nói.

Lúc này Diêm Mặc mới ôm nàng đưa vào trong chăn ấm còn chính mình thì bước một bước dài đi xuống giường.

Chử Thanh Huy liếc mắt nhìn tấm lưng to lớn của hắn, lập tức che mắt của mình lại, đem mặt vùi vào trong chăn, cổ họng nàng ô lên một tiếng, cứ một lúc lại dùng ngón tay mà chọc chọc vào cái gối đồ thù uyên ương. Nàng có chút nghĩ không ra, như thế nào chỉ qua một đêm mà một người có thể thay đổi nhiều đến như vậy? Tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn hắn thì vẫn nghiêm trang như trước, trầm mặc lại rất đáng tin cậy, thế nhưng nhất cử nhất động rõ ràng là lại có thêm vài phần vô lại mà trước đây không hề có.

Diêm Mặc mặc xong xiêm y của mình rồi thì Chử Thanh Huy cũng vừa đem áo trong khoác vào người, xác định là không để lộ ra dấu vết gì mới cho người đi vào hậu hạ.

Các cung nữ liền mang theo đồ dùng rửa mặt nối đuôi nhau đi vào.

Tía Tô ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, thấy Công chúa cùng Phò mã đang song song ngồi ở trên mép giường, một cánh tay của Phò mã đang để ra sau người Công chúa còn Công chúa thì đem cả người dựa vào người Phò mã. Tuy là hai người không nói một lời nào thế nhưng giữa họ lại có một loại ăn ý nói không thành lời, làm cho người ngoài khó có thể mà chen chân vào được trong đó.

Nàng ấy lại âm thầm đánh giá sắc mặt của Chử Thanh Huy, thấy gò má công chúa hồng nhuận, không có chút bất ổn nào, mới cảm thấy an tâm mà dẫn đầu mọi người tiến đến hành lễ, nói: “Nô tỳ bái kiến công chúa, bái kiến Phò mã.”

Sau đó thì vài cung nữ liền tiến lên vây quanh Chử Thanh Huy giúp nàng rửa mặt thay quần áo. Tiếp đó lại có mấy người đến bên cạnh Diêm Mặc chuẩn bị hầu hạ hắn, thế nhưng lại bị Diêm Mặc vẫy vẫy tay cho lui ra ngoài.

Vài cung nữ vô cùng ngạc nhiên nhìn nhìn nhau, chỉ có cung nữ lớn tuổi nhất lập tức cúi đầu hành lễ một cái rồi dẫn mọi người thối lui sang một bên.

Diêm Mặc chỉ mất một lúc đã rửa mặt xong xuôi, tiếp đó hắn lại ngồi ở bên cạnh bàn nhìn Chử Thanh Huy đang bị mọi người đưa đến bàn trang điểm.

Cung nhân vẫn cho Chử Thanh Huy một búi tóc thật đẹp rồi dùng phấn trang điểm nhẹ cho nàng. Sau đó lại đưa tới một cái tráp bằng ngọc đựng trăm cái tối trước mặt nàng, thỉnh nàng chọn ra trang sức mình muốn mang theo.

Vì hôm nay là ngày thứ nhất sau khi nàng thành thân, lại còn phải đi kinh trà cho trưởng bối nên lúc chọn lựa quần áo cùng trang sức thì nàng cũng không thể cứ thế mà tùy ý được. Chử Thanh Huy nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, có chút lưỡng lự mà nghĩ ngợi. Bỗng nàng vô tình nhìn về phía gương, đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Diêm Mặc, trước mắt lập tức trở nên sáng ngời. Nàng nói: “Chàng mau lại đây chọn giúp ta một cái đi.”

Diêm Mặc liền đứng dậy đi tới, các cung nữ khác tự nhiên cũng thối lui xuống.

Chử Thanh Huy ngửa đầu nhìn hắn, hỏi: “Chàng nói xem khi ta đi gặp sư tổ thì trang trọng một chút tốt hơn hay là đơn giản một chút vẫn tốt hơn?”

“Nàng thích là tốt rồi.” Diêm Mặc nhìn gương mặt tinh xảo của nàng mà nói.

Chử Thanh Huy liền bắt mẫn chu miệng lại, nói: “Chàng nói giống như là chưa nói vậy, như thế thì không được, chàng phải cho ta một ý kiến chính xác nhất.”

Diêm Mặc đành phải đi đến nhìn hộp trang sức kia, trong đó đều là ngọc châu sáng chói đến lóa cả mắt, hắn cảm thấy mỗi một cái đều có vẻ đẹp của riêng mình, rồi nheo mắt lại nhìn ngắm nửa ngày mới khó khăn chọn lựa ra được vài cái.

Khi hắn đang lựa chọn những trang sức kia thì Chử Thanh Huy lại đang ngắm nhìn hắn, thấy trên mặt hắn có vẻ chần chờ không xác định làm cho nàng không khỏi che miệng lại cười trộm.

Diêm Mặc liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, đem những trâm cài chọn được ở trên tay đưa tới trước mặt nàng.

Chử Thanh Huy cười cười mà cầm lấy một bộ điều chim phượng [1] lên, nói: “Chàng thay ta cài lên được không?”

[1] Có ảnh minh họa ở đầu chương.

Diêm Mặc tiếp nhận bộ điều kia từ tay nàng, khi cầm vào thì lập tức cảm thấy vô cùng tinh xảo tron bóng làm cho hắn không tự giác giảm nhẹ lực đạo trên tay, chỉ sợ không cẩn thận một chút liền sẽ đem vật nhỏ tinh tế này làm hỏng mất.

Chử Thanh Huy nghiêng đầu chỉ chỉ vào một chỗ trên búi tóc, nói: “Liền cài ở chỗ này đi.”

Diêm Mặc chậm rãi hít sâu một hơi, mím môi lại, thật cẩn thận đem bộ điều cài vào búi tóc nàng.

Chữ Thanh Huy nhìn thấy trong gương vẻ mặt chăm chú của hân, phảng phất giống như là gặp phải đại địch làm cho nàng càng thêm cảm thấy buồn cười.

Nàng liền lắc lắc đầu một cái, lông đuôi phượng hoàng trên bộ điều kia cũng rung rung theo, trên miệng phượng còn ngậm một chuỗi tua đang nhẹ nhàng đung đưa. Cùng lúc đó lại gặp phải ánh nắng buổi sớm mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho nó phảng phất giống như một con phượng xuyên mẫu đơn đang muốn giương cánh bay đi vậy.

Còn những đồ trang sức dư lại nàng cũng không muốn làm khó Diêm Mặc thêm, chỉ riêng việc hân cài cho mình thì đừng nói tới việc kính trà, dùng bữa sáng cũng không kịp nữa.

Cung nữ tiến lên hầu hạ nàng trang điểm xong xuôi, Chữ Thanh Huy nhìn ngắm mình trong gương mấy lần mới đứng lên, xoay một vòng trước mặt Diêm Mặc, trưng cầu ý kiến của hân, nói: “Chàng mau nhìn ta xem, còn chỗ nào không ổn hay không?”

Nàng vừa dứt lời thì Diêm Mặc liền gật gật đầu nói: “Rất đẹp.”

“Chàng trả lời nhanh như vậy, ta vừa nghe liền biết chàng không có xem kỹ, mau nhìn lại đi.” Chữ Thanh Huy bắt mắt nói.

Diêm Mặc đành phải nhìn lại một lần, thế nhưng hân vẫn gật đầu như trước.

Chữ Thanh Huy nhìn chính mình trong gương lại vẫn có cảm giác chưa hài lòng cho lắm.

Quần áo này màu sắc có phải hay không quá tùy tiện? Búi tóc trên đầu nàng có phải là có chút giả dạn hay không? Trang dung trên mặt có thực sự thích hợp với nàng không? Hay là nếu mình cứ như vậy mà đi kính trà cho sư tổ, gặp mặt các sư đệ thì có thất lễ hay không?

Nàng nghĩ thầm mình có nên đi hỏi lại ý kiến của Diêm Mặc, rồi lại cảm thấy có chút chần chừ, cứ nghĩ đến việc nàng hỏi hân cái gì thì hân cũng chỉ trả lời là rất đẹp, đôi lúc lại là rất tốt hoặc là không tồi, tuyệt đối sẽ không có ý kiến nào khác.

Mất thấy nàng cứ ở trước gương mà xoay qua xoay lại, Tía Tô chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở, nói: “Công chúa, sắp tới giờ rồi.”

Chữ Thanh Huy liền ai nha một tiếng, xoay người vội vàng bước vài bước, sau đó lại quay sang nhìn Diêm Mặc vẫn chưa đuổi kịp mình, vội nói: “Chàng mau tới đây nhanh lên, đừng để cho sư tổ phải đợi lâu.”

Diêm Mặc lập tức nhắc chân lên đuổi kịp nàng.

Chữ Thanh Huy sợ hân đi quá chậm liền cầm lấy đầu ngón tay của hân mà kéo hân chạy nhanh lên một chút.

Thấy thế Diêm Mặc liền động tay, lập tức mười đầu ngón tay của họ liền đan xen vào nhau.

Hai bàn tay, một bàn tay màu đồng cổ vừa to vừa rộng, trên bàn tay còn mang theo những vết sẹo cũ cùng với những vết chai dày; một bàn tay khác vừa trắng nõn lại vừa nhỏ nhắn xinh đẹp, từng đầu ngón tay tinh tế đáng yêu như ngò sen, toàn bộ bàn tay đừng nói là một vết sẹo, đến cả một nốt chai nhỏ cũng không tìm thấy.

Chữ Thanh Huy nhìn nắm tay đang giao nhau của hai người, ngón tay nàng khẽ giật giật một cái. Tay của nàng so với tay của Diêm Mặc ước chừng còn nhỏ hơn một nửa, khe hở giữa hai bàn tay cũng không lớn, mà ngón tay Diêm Mặc lại vừa thô vừa dài, vì vậy mà khe hở ấy lại càng trở nên chặt chẽ hơn. Thật đúng là làm cho nàng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Lập tức trong lòng nàng lại có chút suy nghĩ miên man, đây mới chỉ là một đôi tay thôi mà đã lớn hơn nhiều như vậy, khó trách được tối hôm qua hân lại làm cho nàng phải vất vả như thế.....

Nàng bị Diêm Mặc nắm tay dắt đi ra ngoài, đến khi nhìn thấy những tia nắng buổi sớm mới tỉnh ngộ ra chính mình là đang suy nghĩ cái gì, lập tức trên mặt liền nóng lên, vừa chạy vừa lắc lắc đầu. Thế nhưng những ý niệm trong đầu kia đuổi cũng không đi, những hình ảnh tối ngày hôm qua cứ thế mà hiện lên trong đầu nàng, làm cả người nàng giống như là đang bị thiêu vậy.

“Nàng làm sao vậy?” Diêm Mặc liền dừng lại hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy lại không dám quay đầu nhìn hân, chỉ rừ đầu xuống lời kéo hân đi về phía trước, “Không. ... không có gì, chúng ta mau đi nhanh lên.”

Diêm Mặc thấy thế cũng không truy vấn nữa, liền cất bước đuổi theo nàng.

Phía trước cung nữ đứng ở hai bên để dẫn đường, Chữ Thanh Huy liền cứ thế một đường mà vùi đầu nhanh chóng đi tới.

Đi ra khỏi hậu viện, lại vượt qua một hoa viên lớn thì đi vào tiền viện, rốt cuộc thì nàng mới có thể đem những cái suy nghĩ mắc cỡ về người kia loại bỏ ra khỏi đầu. Mất thấy chính sảnh đã ở cách đó không xa nữa thì nàng lại bắt đầu trở nên thấp thòm, dưới chân càng đi càng chậm, cuối cùng liền đứng lại.

Diêm Mặc thấy thế cũng dừng lại bước chân.

Chữ Thanh Huy liền sờ sờ vào búi tóc của mình, rồi lại chạm vào trang sức trên đầu, tiếp đó lại cúi đầu nhìn xem xiêm y của chính mình xong mới giương

mắt lên mà hỏi Diêm Mặc: “Chàng nhìn lại ta xem, có chỗ nào cảm thấy không thỏa đáng hay không?”

Diêm Mặc nghiêm túc nhìn nàng từ trên xuống dưới, gật đầu nói: “Rất tốt.” Rồi lại nói: “Nàng không cần phải lo lắng, sự tỏ ngời ấy tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho nàng.”

Chỉ Thanh Huy nắm lấy đầu ngón tay của hắn nhéo nhéo, hít sâu một hơi, thế nhưng khuôn mặt lại tiếp tục trở nên khó sở liên kéo bàn tay của Diêm Mặc qua mà đặt ở trên ngực mình, nói: “Ta cũng không muốn bản thân mình khấn trương như vậy, thế nhưng chàng tới xem đi, tim của ta căn bản là không nghe lời ta nói, nó như thế nào lại đập nhanh như vậy?”

Diêm Mặc chỉ cảm thấy dưới tay mình là một khối tròn trịa mềm mại, căn bản không cảm nhận được tim của nàng có đập nhanh hay không. Trước mặt hắn lại là khuôn mặt bánh bao với đôi mắt ướt át, thần sắc lại có chút buồn rầu, căn bản là không biết chính mình đang làm cái gì.

Hắn lại hít sâu một hơi, cố gắng tìm về lý trí của mình, trong miệng hàm hồ mà nói gì đó căn bản là chính hắn cũng nghe không rõ nữa.

“Nó thật đúng là không nghe lời, để lát nữa trở về phòng ta lại giúp nàng nhìn xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Gặp cấn

Edit: Boo

Beta: Quanh

“Sao Đại sư huynh và đại tẩu còn chưa tới?” Phùng Trọng Thanh đứng ở sảnh đường nói, cong cái miệng nhỏ ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn xuyên qua rèm cửa xanh biếc.

Vừa dứt lời liền thấy mấy cung nữ đi từ bên ngoài vào.

“Tới rồi.” Phùng Trọng Thanh ồn ào lên tiếng: “Phan sư huynh, Kha sư huynh, mọi người mau nhìn đi, vị bên cạnh Đại sư huynh chính là đại tẩu đó.”

Lời Phùng Trọng Thanh nói không được mọi người hưởng ứng, hắn cũng không cảm thấy khác thường, vẫn vẫy đuôi thân mật: “Ôi chào! Sao Đại sư huynh và đại tẩu bây giờ mới tới, hai người đang nói cái gì vậy? Cái gì vậy.... Tay Đại sư huynh đang làm gì kia? Giữa ban ngày ban mặt, sao lại có thể ôm ôm ấp ấp! Ôi chào, thói đời ngày sau, thói đời ngày sau!”

Âm thanh ngạc nhiên truyền tới trong viện, những người khác không nghe thấy, nhưng Diêm Mặc tai thính mắt tinh, tầm mắt liền chuyển tới, xuyên thấu qua đám hoa cỏ, song cửa khắc hoa, rèm cửa xanh biếc rồi chuẩn xác không hề lệch nhìn chăm chăm vào Phùng Trọng Thanh đang tròn xoe mắt ở bên trong.

Phùng Trọng Thanh như bị ong đốt, lập tức lui ra sau một bước, vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, có lẽ Đại sư huynh không nhìn thấy đệ, Kha sư huynh...”

Hắn nhìn sang bên cạnh, kết quả không có ai, vội quay sang nhìn bên phải, bên phải cũng không có ai, vội vàng xoay người, hai vị sư huynh hắn vừa nhắc tới đang đứng ở bên cạnh sư tổ, vẻ mặt nghiêm trang, vô cùng chính trực.

Phùng Trọng Thanh ngạc nhiên nói: “Kha sư huynh, không phải vừa rồi huynh nói muốn rình xem sao?”

Kha Lương chớp mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên hơn cả tiểu đệ: “Đệ đang nói gì vậy? Tất nhiên Đại sư huynh và đại tẩu sẽ đến, chúng ta quanh mình chính đại đứng đây chờ, cần gì phải rình coi, đó không phải việc làm của quân tử.”

Phùng Trọng Thanh liền choáng váng, rõ ràng vừa rồi Kha sư huynh vào đây trước rồi hắn mới theo vào sau, tại sao bây giờ lại nói khác với lúc trước vậy?!

Kha Lương lại thờ dài, ra vẻ dạy bảo, nói: “Tiểu Thanh Thanh, sư huynh đã nói cho đệ bao nhiêu lần, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn. Có phải vậy không Đại sư huynh?”

Phùng Trọng Thanh choáng váng quay đầu, liền thấy Đại sư huynh và đại tẩu bước vào trong phòng.

Diêm Mặc lười để ý đến động tác nhỏ của ba vị sư đệ, chỉ dùng ánh mắt liếc mỗi người một cái.

Ngay lúc đó Phùng Trọng Thanh liền rụt cổ lại, Kha Lương thì cứng đờ chớp chớp mắt một cái, không khỏi trừng mắt liếc Phùng Trọng Thanh một cái, chỉ trách tên sư đệ ngu ngốc này làm lộ chân tướng, làm liên lụy hắn sau này sẽ bị sư huynh tính sổ. Chỉ có Phan Lê là không chịu ảnh hưởng gì, khỏe

miệng vẫn giữ nụ cười ôn hòa.

Chữ Thanh Huy vừa vào bên trong, đầu tiên nhìn thấy một ông lão ngồi ngay ngắn ở ngay vị trí chủ vị. Lòng nàng trở nên thấp thòm, nhưng lão nhân gia nhìn nàng bằng ánh mắt từ ái, nàng lập tức yên tâm hơn rất nhiều, xem ra lời an ủi vừa này của Diêm Mặc không sai. Trong lòng thầm nghĩ, tiên sinh thật không lừa nàng, sự tổ nhìn rất hiền lành.

Sau đó mới chú ý đến ba người trẻ tuổi đứng bên cạnh sư tổ, đây chắc đều là sư đệ của Diêm Mặc, bọn họ người nào cũng ngọc thụ lâm phong, tư thế oai hùng, tuổi chỉ tầm trên dưới 20, chỉ có Phùng Trọng Thanh nhìn nhỏ hơn, nàng liền nhìn qua loa bọn họ một chút.

Nàng nhìn thoáng qua rồi thu lại tầm mắt, bị Diêm Mặc dẫn đến hành lễ trước mặt Nghiêm lão, nhận trà từ cung nữ, cung kính đưa lên trên, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Mời sư tổ dùng trà.”

Nghiêm lão vui tươi hơn hờ nhận trà, uống một ngụm lớn, vội nói không ngừng với Diêm Mặc: “Mau đỡ dậy, mau đỡ dậy.” Lão nhân gia móc từ ống tay áo một hộp nhỏ: “Sư tổ không có cái gì tốt, đồ nhỏ này tặng cho con.” Chữ Thanh Huy vội đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn sư tổ.”

Nghiêm lão gật đầu, vừa lòng nói: “Cháu dâu, gả cho Diêm tiểu tử là ủy khuất con rồi, nhưng con yên tâm, ông già này không dám mạnh miệng điều gì khác, nhưng ta dám vỗ ngực đảm bảo về nhân phẩm của những đồ tử đồ tôn trong môn hộ, sau này nếu Diêm tiểu tử kia khiến con chịu một chút ủy khuất, con chỉ cần nói, dù ta có ở chân trời góc bể cũng sẽ trở về đề tiểu tử này ra đánh ba mươi roi, bắt hắn đến nhận tội với con.”

Trong đầu Chữ Thanh Huy hiện lên hình ảnh Diêm Mặc bị sư tổ đề ra đánh ba mươi roi vào mông, không nhịn được cười rộ lên, dùng ánh mắt cười nhạo nhìn hắn một cái mới đáp: “Vâng, con biết sư tổ thương con.”

“Tốt tốt tốt!” Nghiêm lão mừng rỡ xoa tay, môn hạ của ông đều là một đám tiểu tử, làm gì có một tiểu cô nương ngoan ngoãn nũng nịu như vậy? Ông mới nhìn một chút đã thích, hân không thể kêu đám đồ tử đồ tôn dập đầu kính trà với tiểu cô nương, khỏe mắt nhìn sang ba đồ tôn, duỗi tay vỗ lên người Kha Lương cách ông gần nhất: “Còn không mau ra mắt đại tẩu của các con?”

Kha Lương chịu một cú đánh của sư tổ, ngằm nhe răng trợn mắt, nghĩ thầm quả thật là quá thiên vị, tức chết hắn.

Nếu ở trước mặt sư phụ, sư tổ một câu đồ tôn ngoan, đồ tôn tốt, còn đối với sư phụ thì trợn mắt nhướn mày, kiểu gì cũng không thấy vừa mắt. Hiện giờ có một sư tẩu mới, đồ tôn bọn họ lập tức cảm nhận được sự ghê lạnh của sư phụ.

Oán thầm thì oán thầm nhưng vẫn không dám nhiều lời, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, tùm tùm cười nói: “Kha Lương ra mắt đại tẩu.”

Chữ Thanh Huy đáp lễ: “Sư đệ vạn phúc.”

Lúc sau, Phan Lê và Phùng Trọng Thanh cũng cùng chào hỏi nàng.

Nếu là ở gia đình bình thường, tân nương mới ra mắt gia đình nhà chồng nhất định sẽ có nhiều chuyện muốn nói, nhưng ở nơi này chỉ có Nghiêm lão nhân là trưởng bối, tuy tuổi trẻ cũng đã từng thành thân nhưng ông là một đại nam nhân, nào có biết nói chuyện gì với tân nương? Huống hồ Thượng Thanh Tông bọn họ không hề câu nệ những tiểu tiết này, gặp nhau nói mấy câu xong mọi người liền tản đi.

Ra khỏi viện, Chữ Thanh Huy như trút xuống được hòn đá trong lòng, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Diêm Mặc nắm tay nàng, nhận thấy tâm trạng nàng rất tốt, liền hỏi: “An tâm rồi chứ?”

“An tâm rồi.” Chữ Thanh Huy gật đầu liên tục, khỏe miệng gọi lên ý cười xấu xa, nói: “Lần sau đến lượt chàng lo lắng, ngày mai chúng ta phải tiến cung gặp phụ hoàng và mẫu hậu, nếu không thể khiến phụ hoàng vừa lòng, cẩn thận chàng bị ăn roi nhé.”

Diêm Mặc biết nàng đang giễu cợt theo như lời sư tổ vừa nói, nếu để cho nàng chịu ủy khuất sẽ đánh hấn ba mươi roi, hấn liền nhéo tay nàng.

Chữ Thanh Huy lại rất hứng thú: “Chàng đã bị sư tổ đánh lần nào chưa?”

Diêm Mặc lắc đầu: “Chưa từng.”

“Thật à?” Chữ Thanh Huy không cam lòng hỏi, nghe giọng có vẻ thất vọng.

Diêm Mặc bẹo mặt nàng: “Thật.”

Hắn chỉ bị sư phụ đánh roi, không bị sư tổ đánh, cho nên không tính là nói dối.

Chữ Thanh Huy che mặt, bất mãn nói: “Sao chàng lại bẹo mặt ta, đừng bẹo mặt ta nưac, sẽ to ra đấy.”

Diêm Mặc nghe vậy liền dùng tay nhéo mũi nàng. “Cái mũi sẽ bị nhéo bẹp.” Chữ Thanh Huy vội vàng bảo vệ chiếc mũi nhỏ. Diêm Mặc lại đi xoa vành tai nàng. “Ui da” Chữ Thanh Huy tay chân luống cuống, tránh được cái này, không tránh được cái khác, gấp đến nỗi dậm chân: “Chàng, chàng lại ức hiếp ta!”

Lúc này Diêm Mặc mới thu tay lại, nhin xuống nỗi xúc động muốn ôm nàng.

Chữ Thanh Huy xoay người lại, rời khỏi tầm tay của hắn, hằm hừ nói:

“Không thèm đi cùng chàng nữa, chàng luôn treo cột ta.”

Nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, khí phách hiên ngang đi lên trước. Diêm Mặc đi mấy bước liền đuổi kịp, lại giơ tay ôm nàng. Chữ Thanh Huy thoát ra, hắn lại ôm, lại thoát ra, lại ôm, cứ như vậy mấy lần, vẫn là Chữ Thanh Huy không nhận được, cười trước: “Chàng trở nên không biết xấu hổ từ khi nào vậy?”

Diêm Mặc nhìn nàng cười, theo bản năng lại muốn đưa tay nhéo nàng, bị Chữ Thanh Huy cảnh giác trừng một cái, tay hắn dừng lại giữa chừng, đưa ra phía sau.

Lúc này Chữ Thanh Huy mới vừa lòng, đắc ý hừ một tiếng. Hai người trở lại hậu viện, cung nữ liền bưng đồ ăn sáng để trên bàn. Ngày hôm qua tâm tình Chữ Thanh Huy khẩn trương nên không thấy đói, suốt cả ngày chỉ ăn một chút đồ ăn, tối qua lại bị Diêm Mặc ép ăn lộn một hồi, vừa rồi đi kính trà còn không có cảm giác, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy một bàn đầy thức ăn đã lập tức đổi thành luống cuống.

Nàng dùng một chén cháo gạch cua, hai cái bánh bao trân châu, hai đĩa sủi cảo tôm, một phần canh hải sâm rồi mới dùng bữa, sức ăn hôm nay so với thường ngày nàng ăn nhiều hơn một nửa.

Diêm Mặc ngồi bên cạnh nhìn, vẫn cảm thấy chưa đủ, liền gấp một cuộn bánh xấp bơ sữa sang chén của nàng: “Ăn thêm một chút.”

Chữ Thanh Huy lắc đầu: “Ăn không nổi.”

Diêm Mặc đưa tay sờ soạng một chút ở trên bụng nàng, nói: “Còn có thể thêm.”

Chữ Thanh Huy bị hắn dọa sợ, vội che bụng, cong miệng: “Chẳng lẽ chàng định biến bụng ta trở thành một cái túi phai không? Sờ sờ là biết có thể thêm nữa hay không.”

“So với túi không lớn lắm.” Diêm Mặc nói.

“Chàng.....Hừ!” Đây chính là nói nàng không bằng một cái túi, Chữ Thanh Huy mất hứng.

Diêm Mặc thấy thế, đành để cuộn bánh xấp bơ sữa vào trong chén của mình, lại gấp cho nàng chút bánh hạt sen củ từ, hỏi ý kiến nàng: “Ăn cái này?”

Thật ra không phải Chữ Thanh Huy ăn không vào, chỉ là làm theo lời thái y dặn, mặc kệ lúc nào cũng chỉ nên ăn no đến bảy tám phần. Thấy Diêm Mặc ôn tồn thương lượng với nàng, Chữ Thanh Huy tự thấy mình hào phóng, không so đo chuyện vừa rồi hắn đem nàng so sánh với cái túi, lại nhìn khối bánh hạt sen củ từ cũng không lớn, trong bụng còn có thể thêm, lúc này mới gật đầu.

Từ trước đến nay nàng ăn cái gì cũng nhai kỹ nuốt chậm, lúc này lại lo lắng ăn xong cái này, Diêm Mặc lại gấp cho nàng thêm cái khác, liền ăn càng chậm hơn. Đến lúc ăn xong, vừa ngẩng đầu lập tức kinh ngạc.

Trên mặt bàn có gần hai mươi loại cháo, thức ăn ngon miệng, là phòng bếp sợ bọn họ ăn uống không hợp nên cố ý làm rất nhiều và đa dạng. Không ngờ tới, nàng chỉ cúi đầu ăn khối điểm tâm, lúc trước còn rất nhiều thức ăn đã bị Diêm Mặc quét sạch không còn gì cả.

Nàng nhìn chén đĩa trống rỗng trên bàn, lại nhìn sang bụng của Diêm Mặc, lại nhìn lên bàn, vẫn không dám tin, nhìn Diêm Mặc nuốt miếng cuối cùng, nàng ngờ ngác hỏi: “Chàng ăn no rồi sao?”

Diêm Mặc thoáng gật đầu.

Nhưng Chữ Thanh Huy thấy hắn như vậy dường như vẫn chưa thực sự no, thử thăm dò hỏi: “Ngày mai bảo bọn họ làm nhiều hơn một ít?”

“Được.” Diêm Mặc không khách khí gật đầu.

“.....” Trong mắt Chữ Thanh Huy chỉ còn kinh ngạc và thán phục, trước nàng thấy người có thể ăn như vậy cũng chỉ có phụ hoàng, mà bây giờ, so với phụ hoàng thì tiên sinh có thể ăn nhiều hơn!

Hai người súc miệng, đi vào nội thất, Chữ Thanh Huy lấy chiếc hộp nhỏ mà Nghiêm lão cho nàng, chờ mong nói: “Không biết có cái gì bên trong.”

“Mở ra nhìn xem.”

Chữ Thanh Huy gật đầu, cẩn thận mở ra, đập vào mắt chính là một tảng tơ lụa đỏ không biết đang bọc lấy cái gì, tuy còn chưa thấy nhưng hai người đã ngửi thấy hương sắc.

Chỉ là hương vị này khiến đầu óc được sáng khoái, tinh thần vì nó cũng dao động.

Diêm Mặc ngồi ngay ngắn, Chữ Thanh Huy ngừng thở, tay nhẹ nhàng gỡ bỏ lụa hồng liền thấy rõ vật phẩm bên trong, kinh hô một tiếng.

Lại là một củ nhân sâm đầy đủ rễ.

Tuy không biết cụ thể đã bao nhiêu năm, nhưng khi Chử Thanh Huy còn ở trong cung đã nhìn qua không ít bảo vật, nhân sâm trăm năm cũng đã từng dùng qua, thái y cũng đã từng nói qua về nhân sâm trăm năm, nhưng so với vật trước mắt, một chút quý giá cũng không bằng.

Nàng không khỏi nhìn về phía Diêm Mặc, lưỡng lự không muốn nhận lấy lễ vật quý giá như vậy.

Diêm Mặc nói: “Đã là đồ sư tổ tặng thì nên nhận lấy, đây là đồ lão nhân gia du ngoạn bên ngoài mà đoạt được.”

“Nhưng....” Chử Thanh Huy còn chần chờ, nàng đã nhìn thấy nhiều thứ nên mới biết trong tay nàng là một đồ vô cùng giá trị, đây chính là bảo vật có thể cứu mạng.

Diêm Mặc vỗ vỗ tay nàng: “Trong lòng sư tổ đều hiểu rõ.”

Chử Thanh Huy nghĩ nghĩ, lấy túi nhỏ đem nhân sâm cất đi, sau này nếu người bên cạnh có chuyện mới lấy ra dùng. Đương nhiên nếu cả đời này không dùng thì càng tốt.

Nàng đem hộp cất đi, lại hỏi Diêm Mặc: “Trước tiên sinh nói sư tổ vẫn luôn ngao du thiên hạ, không biết lúc này ở kinh thành sẽ nghỉ lại bao lâu?”

“Sư tổ từ trước đến nay luôn tùy ý, ta cũng không biết được tính toán của ông, có lẽ sẽ một vài ngày, cũng có khi một hai tháng.”

Chử Thanh Huy vội nói: “Tiên sinh phải thường xuyên khuyên nhủ, nói lão nhân gia ở lại thêm mấy ngày.”

Tuy rằng sư tổ chưa chắc đã nghe theo lời khuyên, nhưng Diêm Mặc vẫn gật đầu.

Chử Thanh Huy lại nói: “Còn có một chuyện, trước đây sư tổ cùng các vị sư đệ đều ở bên trong phủ tướng quân, hiện giờ chúng ta chuyển đến đây, cũng nên nói sư tổ cùng các vị sư đệ nên coi nơi này như nhà mình, đừng như người xa lạ. Lời này ta nói ra sợ họ nghĩ ta khách sáo, chỉ bằng chàng đi nói.”

Diêm Mặc chưa từng nghĩ nhiều như vậy, hắn luôn thấy vài vị sư đệ không biết viết chữ khách khí như thế nào, lo lắng bọn họ quá mức tùy hứng, làm gì có chuyện ở phủ công chúa không quen? Lời này làm hắn thấy buồn cười.

“Chàng có nghe không đó?” Thấy hắn không nói lời nào, Chử Thanh Huy đuổi tay đẩy đẩy.

Diêm Mặc gật đầu.

“Giờ chàng đi tìm sư tổ và các sư đệ nói một câu đi?”

“Bây giờ đi?” Diêm Mặc hỏi lại.

“Đương nhiên là càng sớm càng tốt, bằng không chàng muốn chờ đến khi nào? Mau đi đi.”

Diêm Mặc ngồi bất động.

“Tiên sinh?” Chử Thanh Huy lại đẩy hắn.

Diêm Mặc giương mắt nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Trên người có mặt không?”

Chử Thanh Huy sững sốt một chút mới phản ứng lại, hèn dỗi nói: “Chàng nói xem?”

Tối hôm qua đây vô nàng như thế nào, còn có ai rõ ràng hơn người này? Lúc này mới quá nửa buổi sáng, nàng lại không phải làm bằng sắt, sao có thể khôi phục nhanh như vậy. Hiện tại cảm thấy eo đau nhức, hai chân đi đường cũng gặp khó khăn, càng đừng nói, nơi đó.....còn bị ma xát đến khó chịu.

Hiện tại nàng chỉ chờ đến lúc đuối được người này đi rồi lên giường nghỉ ngơi thật tốt.

Diêm Mặc nói: “Ta xoa bóp cho nàng.”

Chử Thanh Huy vội vàng lắc đầu, nàng mới không cần hắn xoa, đến lúc đó chỉ sợ tới bẹo nàng, nhéo mũi nàng, kẹp vành tai nàng, sợ không xoa nổi.

“Không cần xoa, chút nữa ta nghỉ ngơi thì sẽ tốt hơn thôi.”

Diêm Mặc liền nói: “Ta bồi nàng nghỉ ngơi.”

Chử Thanh Huy lại lắc đầu: “Không cần không cần, tiên sinh mau đi đi.”

Diêm Mặc nhấp khước miệng không nhúc nhích.

Chử Thanh Huy đứng lên đẩy hắn, lời người đẩy ra ngoài, cuối cùng nói: “Nhân tiện chàng dùng cơm trưa với sư tổ và các vị sư đệ đi, giờ ta đi ngủ, tỉnh lại sẽ ăn sau.”

Trên thực tế nàng muốn ăn trưa một mình, đỡ phải bị người nào đó ép nàng ăn nhiều hơn một chút.

Nói xong nàng liền đóng cửa phòng lại.

Diêm Mặc đứng ngoài cửa hồi lâu, vẫn không thể chấp nhận sự thật: ngày thứ hai sau tân hôn, hắn đã bị tiểu nương tử đuổi ra khỏi phòng!

Hôm nay hắn không muốn đi luyện công, cũng không nghĩ sẽ đi tìm sư đệ nói chuyện, chỉ muốn ôm người đẹp, thờ thờ khắc khắc đều ôm nàng.

Đáng tiếc bây giờ người đẹp không cho hắn ôm, vậy chỉ có thể tìm chuyện khác để làm.

Hắn liếc mắt nhìn hướng võ trường, nhắc chân chậm rãi đi ra ngoài, trong lòng suy tư, kêu sư đệ tới, vẫn là ba người cùng nhau đánh thi hơn.

Ngoại viện, ba người vây quanh sư tổ, đám Phùng Trọng Thanh, Kha Lương bỗng nhiên rùng mình một cái.

Sau khi Chử Thanh Huy đuổi người đi rồi cũng không có đi ngủ luôn, mà gọi quản sự ngoại viện tới, hỏi đến việc sắp xếp cho đám người hầu hạ người bên Thượng Thanh Tông, sau đó mới cho quản sự lui ra.

Lúc sau nàng kêu Tía Tô vào phòng, bảo nàng ấy xoa bóp cho nàng, bên hông thật sự rất đau.

Nàng nằm trên giường bị Tía Tô xoa bóp đến thoải mái. Trong lúc xoa bóp liền lộ ra một đoạn sau cổ, trên da thịt trắng nõn có chút vết đỏ mờ ám.

Tía Tô đỏ mặt, nàng và công chúa là cùng nhau lớn lên, đương nhiên đã nhìn qua thân thể công chúa, hiện giờ trên người công chúa không chỉ có một vết đỏ, mặt nàng liền đỏ. Lúc này mới thật sự cảm thấy trải qua tối qua công chúa không giống với lúc trước nữa.

Sợ chính mình lại nghĩ lung tung, nàng vội tìm chuyện để nói:

“Công chúa sao không ở cùng phò mã gia? Nô tỳ thấy phò mã vừa rồi rất luyến tiếc khi phải rời đi.”

Chử Thanh Huy bĩu môi: “Bảo chàng ở lại, chàng cao hứng nhưng đổi lại ta mất hứng, người biết không Tô Tô, mới có một buổi tối thôi tiên sinh đã thay đổi thật nhiều, trước kia chàng cũng không có ức hiếp ta như vậy.”

Nàng một bên nói, một bên vén tay áo: “Người nhìn xem trên tay đều là dấu vết chàng cắn ta, trên người cũng có. Chàng còn giả biện nói là mọt thành, tối hôm qua rõ ràng ta cảm nhận được chính là chàng cắn ta.”

Tía Tô liếc mắt một cái, thấy trên da thịt sáng bóng có từng vết đỏ như hoa mai không thể để cho người ta nhìn thấy. Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Phò mã rất thích công chúa.”

Chử Thanh Huy nghe xong lời này, khóe miệng cong lên: “Đương nhiên là chàng thích ta.”

Đúng là biết Diêm Mặc thích nàng nên mới để cho hắn gặm, bằng không tối qua nàng đã đuổi hắn đi rồi.

Nghĩ như vậy, lại nghĩ đến vừa rồi Diêm Mặc buồn bã bị nàng túm ra ngoài cửa, trong lòng lại có chút không đành lòng, liền nói: “Chút nữa ta ngủ, người đi xem phò mã đang làm gì, nếu thấy chàng nhàn rồi không có việc gì làm thì kêu chàng đến ngủ cùng ta.”

Nàng nghĩ, chờ đến lúc mình ngủ rồi mới gọi tiên sinh tới, chẳng lẽ hắn định đem nàng gặm tới tỉnh sao?

Lại cần nàng thử xem, hừ hừ, nàng đã kêu phòng bếp mang khúc xương tới, bảo hắn làm tiểu cầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.